

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilkums L-BIBLE4

Atvērts: 2009.02.07 21:55
Slēgts: 2009.12.30 21:45
Versija: 2018.10.24 15:48

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2018

ISBN 9984-564-38-X

Bībele. Praviešu Grāmatas

© public domain

Zilonkaula plāksnīte no ķēniņa pils Samarijā

Bībele

PRAVIEŠU GRĀMATAS

Ar Valda Egles komentāriem

Impositum

Grīziņkalns 2018

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

32. Jesajas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Исаии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Parādības par Jūdu un Jeruzālemi, ko Jesaja, Amoca dēls, redzēja Jūdas ķēniņu Usijas, Jotāma, Ahasa un Hiskijas valdīšanas laikā.

² Klausaities, debesis, un ņem vērā, zeme, jo Tas Kungs runā: «Es uzaudzināju bērņus un iecēlu viņus dzīvē augstā godā, bet viņi atkrita no Manis.

³ Vērsis pazīst savu īpašnieku un ēzelis sava kunga sili, bet Israēls tādas lietas nepazīst, Manai tautai nav par to nekādas izpratnes!»

⁴ Bēdas šai grēcīgajai tautai, tautai, kas smagi noziegusies, šim ļaundaru dzimumam, šiem sabojātiem bērņiem! Viņi ir atstājuši To Kungu un atmetuši Israēla Svēto un no Viņa novērsušies!

⁵ Pa kādu vietu jūs vēl vairāk lai sit, ja jūs jau tā arvien vēl jo vairāk kāpjaties projām? Visa galva ir slima, un sirds ir vāja.

⁶ No kāju pēdām līdz pakausim nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces, un jauni ievainojumi, kas nav apkopti, nav pārsieti un ar eļļu ieziesti; ⁷ jūsu zeme ir kļuvusi par tuksnesi, jūsu pilsētas ar uguni nodedzinātas, jūsu tīrumos svešinieki apēd to augļus jūsu acu priekšā. Jā, tiešām, izkaltusi kailatne ir viscaur un pie tam kā svešu ļaužu postījumu sekas.

⁸ Pāri palikusi ir tikai Ciānas meita kā būdiņa vīna dārzā, kā sarga mājiņa sakņu dārzā, kā no visām pusēm ieslēgts sarga tornis.

⁹ Ja Tas Kungs Cebaots nebūtu mums saglabājis šo mazo atlikumu, mēs būtu kā Sodoma, mēs līdzinātos Gomorai.

¹⁰ Klausaities Tā Kunga vārdus, jūs Sodomas valdnieki, atver savas ausis mūsu Dieva baušļiem tu, Gomoras tauta!

¹¹ «Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri?» saka Tas Kungs. «Man ir apnikuši jūsu aunu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netīk jēru un āžu asinis.

¹² Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus?

¹³ Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri, to kvēpināmā smarža ir negantība un iedveš Man riebumu. Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabbatos noturamās svētku sapulces, jo tās ir gan krāšņas un svinīgas, bet tai pašā laikā bezdievības pilnas!

¹⁴ Es ienīstu jūsu jaunus mēnešus un jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami!

¹⁵ Kad jūs paceļat savas rokas, Es apslēpju Savas acis no jums, un, lai cik daudz jūs arī lūgtu, Es jūs tomēr neuzklausu, jo jūsu rokas ir apraiņītas asinīm.

¹⁶ Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mītiēties ļaunu darīt!

¹⁷ Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!

¹⁸ Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.

¹⁹ Ja jūs būsit Man padēvīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsiet zemes svētību.

²⁰ Bet, ja jūs pretosities un nepaklausīsiet, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo Tā Kunga mute to runājusi!»

²¹ Kā gan tik uzticīga pilsēta kļuvusi par netikli, Ciāna, kas bija agrāk pilna taisnības! Tur mājvoja patiesība, bet tagad slepkavas!

²² Tavš sudrabs ir kļuvis par sārņiem, tavš vīns ir atšķaidīts ar ūdeni.

²³ Tavi pārvaldnieki ir atkritēji un zagļu biedri, tie ņem uzpirkšanas dāvanas un dzenas pēc peļņas; bāriņiem tie neizdod tiesas; atraitņu sūdības nenonāk viņu priekšā.

²⁴ Tādēļ saka tas Visuaugstākais, Tas Kungs Cebaots, Israēla Varenais: «Es remdēšu Savas dusmas Savu pretinieku ciešanās un Savu atriebību izgāzīšu pār Saviem ienaidniekiem!

²⁵ Es vērsīšu Savu roku pret tevi un tīrīšu tavus sārņus kā ar sārnu un aizmetīšu projām visu mazvērtīgo, kas tev piemaisīts.

²⁶ Un Es tev došu atkal tiesnešus kā citkārt un padomdevējus kā sākumā. Tad tevi sauks atkal par taisnības pili, par uzticīgo pilsētu.»

²⁷ Ciāna tiks izglābta caur tiesu, un tie, kas tajā atgriežas, caur savu taisnīgumu.

²⁸ Bet atkritēji un grēcinieki tiks iznīcināti visi kopā; kas no Tā Kunga atkāpjas, aizies bojā!

²⁹ Viņi paliks kaunā to ozolu dēļ, par kuriem jums prieks, un nosarks to dārzu dēļ, kas jums tik mīļi!

³⁰ Jo jūs būsit kā ozols, kura lapas savītušas, kā dārzs, kam nav ūdens!

³¹ Pat varenais būs kā pakulas un viņa darbs kā dzirkstele, tie sadegs kopā, un dzēsēja nebūs!

2. nodaļa

¹ Šī ir tā atklāsme, ko Jesaja, Amoca dēls, saņēma par Jūdu un Jeruzālemi.

² Laiku beigās notiks, ka Tā Kunga nama kalns stāvēs jo stingri savos pamatos un pacelsies pāri visiem kalniem un pakalniem un pie tā saplūdīs visas tautas.

³ Un nāks daudzas tautas un sacīs: «Iesim, kāpsim Tā Kunga kalnā, Jēkaba Dieva namā, lai Viņš mums māca Savus ceļus un mēs lai staigājam Viņa tekas!» Jo no Ciānas izies pamācība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes.

⁴ Tad Viņš spriedīs tiesu tautu starpā un tiesās daudzas tautas. Viņi tad pārkals savus zobenus par lemešiem un savus šķēpus par vīnadārza dārznieku nažiem. Tauta pret tautu nepacels vairs zobena un nemācīsies vairs karot.

⁵ Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā Kunga gaismā!

⁶ Tu esi atmetis Savu tautu, Jēkaba namu, jo tie pilni austrumu negantības, tie ir zīlnieki kā filistieši, un tie draudzējas ar svešinieku bērniem.

⁷ Viņu zeme ir pilna ar sudrabu un zeltu, tiem ir mantas bez gala. Viņu zeme ir pilna ar zirgiem, tiem kara ratu ir bezgala daudz.

⁸ Bet viņu zeme ir arī elka dievu pilna, viņi pielūdz paši savu roku darbu, to, ko viņu pašu pirksti darinājuši.

⁹ To priekšā liecas vienkāršā tauta, un pazemojas arī dižciltīgie; Tu to viņiem nepiedosi.

¹⁰ Lien iekšā klinčs alā un paslēpies zemē bailēs no Tā Kunga un Viņa varenās godības!

¹¹ Cilvēku lepnās acis tiks apkaunotas un vīru iedomība pazemota, vienīgi Tas Kungs augsti stāvēs tanī dienā.

¹² Jo Tas Kungs Cebaots turēs tiesas dienu pār visiem, kas lieli un lepni, pār visiem varenajiem, lai tos pazemotu, ¹³ pār visiem Libānas augstajiem ciedru kokiem un pār Basanas ozoliem, ¹⁴ un pār visiem augstajiem kalniem un pakalniem, ¹⁵ pār visiem augstajiem torņiem un pār visiem stiprajiem mūriem, ¹⁶ pār visiem Taršišas kuģiem un pār visām lieliskajām laivām.

¹⁷ Tad cilvēku lepnība tiks pazemota un vīru augstprātība lauzta, vienīgi Tas Kungs augsti stāvēs tanī dienā.

¹⁸ Bet elka dieviem būs beigas.

¹⁹ Cilvēki paslēpies klinčs alās un zemes plaisumos aiz bailēm no Tā Kunga un Viņa varenās godības, kad Viņš celsies, lai iztrūcinātu zemi.

²⁰ Tanī dienā cilvēki atmetīs savus sudraba un zelta elka dievus, ko viņi bija darinājuši pielūgsmei, aizmetīs tos projām žurkām un sikspārņiem ²¹ un paslēpies klinču aizās un klinču alās bailēs no Tā Kunga un Viņa varenās godības, kad Viņš celsies, lai zemei iedvestu bijību.

²² Nepaļaujieties uz cilvēku, kam tikai dvaša nāsīs, jo par ko gan tas turams?

3. nodaļa

¹ Tad nu ziniet – Tas Kungs Cebaots atraus Jeruzālemei un Jūdai katru atbalstu un palīdzību – palīdzību ar maizi un ūdeni, ² atņems varoņus un karavīrus, tiesnešus un praviešus, zīlniekus un vecajus, ³ virsniekus, cienījamus vīrus un padomniekus, dažādu mākslu pratējus un vainu apvārdotājus.

⁴ Zēnus Es viņiem došu par virsniekiem, un vieglprātīgi neprašas valdīs pār tiem.

⁵ Tauta būs apspiesta, cits citam māksies virsū, katrs savam tuvākam; zēns uzstāsies pret sirmgalvi un palaidnis pret cienības pilno.

⁶ Ja tad nu kāds savu brāli pierunās sava tēva namā, sacīdams: «Tev ir vēl apmetnis, tev jābūt mūsu priekšniekam, un šī drupu kaudze lai paliek tavā pārvaldībā!»

⁷ Tad viņš tai pašā dienā atbildēs un sacīs: «Nē, es negribu būt brūču dziedinātājs, man mājās nav ne maizes, ne drēbju. Neceliet mani par tautas vadoni!»

⁸ Jo Jeruzāleme brūk kopā, un Jūda kritīs, tādēļ ka viņu mēle un darbi ir pret To Kungu, lai kaitinātu Viņa cildenuma pilnās acis.

⁹ Viņu nekautrīgā sejas izteiksme liecina pret viņiem, par saviem grēkiem tie runā atklāti, kā citkārt sodomieši, un tos neslēpj. Bēdas viņu dvēselēm, jo viņi paši sev dara ļaunu!

¹⁰ Lieciniet par taisno, ka viņam labi klāsies, jo viņš baudīs sava darba augļus.

¹¹ Bet bēdas bezdievim! Jo viņam labi nebūs: viņam atmaksās pēc viņa roku darba.

¹² Ak, mana tauta! Tās vadoņi ir bērni, un sievas valda pār viņu. Ak, mana tauta! Tavi vadoņi ir tavi maldinātāji, viņi padara neejamu to ceļu, pa kuru tev jāstaigā.

¹³ Tas Kungs ceļas, lai darītu zināmu Savu sūdzību, lai spriestu tiesu pār tautām.

¹⁴ Tas Kungs nāk tiesāt Savas tautas vecajos un lielkungus: «Jūs, jūs esat nopostījuši vīnadārzu! Nabagiem nolaupītā manta ir jūsu namos!

¹⁵ Kā jūs uzdrošināties postīt Manu tautu un satriekt nabagus? – tā saka Tas Kungs Cebaots.

¹⁶ Tad vēl Tas Kungs saka: tādēļ ka Ciānas meitas ir kļuvušas lepnas, staigā ar paceltu galvu un raida visapkārt nekautrīgus skatus un tipina sīkiem solīšiem, skandinādamas savu kurpju važiņas, ¹⁷ tad Tas Kungs padarīs Ciānas meitām galvu pliku, un Tas Kungs atsegs viņu kaunumu.

¹⁸ Tanī dienā Tas Kungs atņems viņām viņu rotas: kāju sprādzītes, pieres saites un puseņus, ¹⁹ auskarus, rokassprādzes un plīvurus, ²⁰ galvassegas, kāju un kurpju važiņas, arī skaistās jostas, smaržu trauciņus un amuletus, ²¹ pirkstu gredzenus un deguna rotas, ²² svētku drēbes un apmetņus, lakatus un somiņas, ²³ rokas spoguļus un dārgos krekļus, cepures un apsegus.

²⁴ Tad būs smalko smaržu vietā puvuma smaka un jostas vietā virves gals, matu sprogu vietā plika galva, svētku rotas vietā maisa apvalks, skaistuma vietā kauna traips!

²⁵ Tavi izcilie vīri kritīs no zobena un tavs karaspēks kaujā.

²⁶ Un Ciānas pilsētas vārti čīkstēs un skums, un tā iztukšota sēdēs pie zemes.

4. nodaļa

¹ Tanī dienā septiņas sievas pieķersies vienam vīram un sacīs: «Mēs ēdīsim pašas savu maizi un tērpsimies pašas savās drēbēs, tikai ļauj mums saukties tavā vārdā, atņem mums mūsu negodu!»

² Tanī dienā Tā Kunga jauno atvašu dzinums būs par glītumu un par godu un zemes auglis par lepnumu un jaukumu Israēla izglābtajiem.

³ Tad Ciānā pāri palikušie un Jeruzālemē savu dzīvību paglābušie tiks nosaukti: Viņa svētie, visi, kas Jeruzālemē uz dzīvi pierakstīti.

⁴ Kad Tas Kungs nomazgās Ciānas sievu un meitu nešķīstumus un iznīdēs Jeruzālemes vidū tās daudzos asinsgrēkus ar tiesas un šķīstīšanas garu, ⁵ tad Tas Kungs klās pār visu Ciānas kalnu un tā svētku sapulcēm padebesi un dūmus dienā un uguns gaismas mirdzumu naktī; un pār visu klāsies Tā Kunga godības pārsegs, ⁶ kas dos pavēni no saules karstuma dienā un pajumti negaisā un lietū.

5. nodaļa

¹ Es dziedāšu par savu dvēseles draugu, sava sirds drauga dziesmu par viņa vīnadārzu! Manam sirsnīgajam draugam bija vīnadārzs auglīgā pakalnā.

² Viņš to apraka, iztīrīja no akmeņiem un apstādīja ar labiem vīnakoka stādiem; tā vidū viņš uzcēla torni, izcirta vietu vīna spaidam un sagaidīja, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa skābas vīnogas.

³ Tad nu jūs, Jeruzālemes iedzīvotāji, un jūs, Jūdas vīri, spriediet tiesu starp Mani un Manu vīnadārzu!

⁴ Kas tad Man vēl bija ko darīt Savā vīnadārzā, ko Es nebūtu darījis? Kāpēc gan Es gaidīju, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa negaršīgas vīnogas?

⁵ Es jums teikšu, ko Es darīšu ar Savu vīnadārzu: Es nojaukšu tā sētu, lai to nogana; Es noārdīšu tā mūri, lai to samīn un izmīda.

⁶ Es to aizlaidīšu postā, to vairs neapgraizīs un neapraks, tā ka tur augs ērkšķi un dadži, Es pavēlēšu mākoņiem, lai tam lietu vairs nedod. –

⁷ Tā Kunga Cebaota vīnadārzs ir Israēla nams, un Jūdas vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds. Viņš sagaida taisnu tiesu, bet redzi, izlej asinis, taisnīgumu, bet redzi, atskan vaimanas!

⁸ Bēdas tiem, kas ceļ namu pēc nama un iegūst tīrumu pēc tīruma, kamēr nekas vairs pāri nepaliek, un jūs esat vienīgie zemes īpašnieki!

⁹ Manās ausīs skan Tā Kunga Cebaota vārds: «Tiešām, būs daudz lielu un skaistu postā aizlaistu namu, tie stāvēs tukši!»

¹⁰ Jo desmit jūga vietas (birzumi) vīnadārza nesīs tikai vienu vien spaini vīna un viens homers sēklas tikai vienu pūru.»

¹¹ Bēdas lai tiem, kas jau rīta agrumā kāro pēc reibinošiem dzērieniem un sēd līdz vēlam vakaram, lai apreibinātos ar vīnu!

¹² Tur ir cītaras un arfas, bungas un flautas un vīns viņu dzīrēs, bet Tā Kunga ceļus viņi neierauga, un Viņa roku darbu viņi neredz.

¹³ Tādēļ mana tauta tiks aizvesta trimdā, saprāta trūkuma dēļ, viņas dižciltīgie cietīs badu, un lielākā tās daļa mocīsies slāpēs.

¹⁴ Tādēļ elle atpleš savu rīkli un atver plaši savu muti, lai tur nogrimtu Jeruzālemes dižciltīgie, tās ļaužu bari, dzīves burzma un troksnis un visi, kas tur līksmojas.

¹⁵ Tas nolieks pie zemes vienkāršos ļaudis, pazemos labākos un liks noslīgt pie zemes uzpūtīgo acīm.

¹⁶ Bet Tas Kungs Cebaots dižens stāvēs ar Savu tiesu, un svētais Dievs svēts parādīsies Savā taisnībā.

¹⁷ Un jēri tur ganīsies it kā savās ganībās, un svešinieki noēdīs bagāto atmatā pamestās druvas.

¹⁸ Bēdas tiem, kas velk pie sevis netaisnību ar melu saitēm un grēku kā ar ratu virvēm, ¹⁹ kas saka: «Lai Viņš steidzas, lai Viņš pasteidzina Savu darbu, ka mēs to redzam! Lai notiek un piepildās Israēla Svētā lēmums, lai mēs to saredzam un lai tas mums top saprotams!»

²⁰ Bēdas tiem, kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu, kas tumsību tur par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dēvē par saldu un saldu par rūgtu!

²¹ Bēdas lai tiem, kas tikai pašu acīs ir gudri un prātīgi tikai paši savās iedomās!

²² Bēdas lai tiem, kas ir varoņi vīna dzeršanā un spēkavīri darīt reibinošus dzērienus, ²³ kas dāvanu dēļ attaisno vainīgo un atrauj taisnību nevainīgajam!

²⁴ Tādēļ, tāpat kā uguns aprij salmus un kā sakaltuši stublāji saplok liesmās, tā saplaks viņu sakne kā prauli, un viņu ziedi aizlidos kā putekļi, jo viņi ir atmetuši Tā Kunga Cebaota bauslību un nicinājuši Israēla Svētā vārdu.

²⁵ Tādēļ arī iedegās Tā Kunga dusmas pret Viņa tautu, un Viņš izstiepa Savu roku pret viņiem un viņus sita, ka kalni trīcēja un viņu līķi kā mēsli gulēja uz ielas. Tomēr Viņa dusmas vēl nav rimušas un mitējušās, un Viņa roka arvien vēl pacelta.

²⁶ Un Viņš pacels par zīmi karogu tālajām tautām un aicinās kādu no zemes gala, un redzi, tā steigšus jau tuvojas.

²⁷ Un nav neviena nedz piekusuša, nedz ļodzīga viņu vidū; neviens nesnauž un neguļ, nevienam neatraisās viņa gurnu josta, un nevienam nepārtrūkst viņa kurpju siksnas.

²⁸ Viņu bultas ir asas un viņu stopi ir stingri uzvilkti; viņu zirgu nagi ir cieti kā klints, un viņu ratu riteņi kā viesulis; ²⁹ viņu balsu dunoņa ir kā lauvas rūkoņa, tie rūc kā jauni lauvas, kas ņurdēdami sagrābj laupījumu un to aiznes, un nav neviena, kas viņiem to atņemtu!

³⁰ Pār to velsies tanī dienā kā jūras bangas; kad raudzīsies uz zemi, tur klāsies baiga tumsa, un aiz miglas un padebešu segas vairs neliksies gaisma spīdam.

6. nodaļa

¹ Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija, es redzēju To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa, un Viņa tērpa apakšmala piepildīja svētnīcu.

² Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni: ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja.

³ Tie nemitīgi sauca cits aiz cita šos vārdus: «Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!»

⁴ Slietņi pamati trīcēja no sauciena skaņām, un nams pildījās ar dūmiem.

⁵ Tad es izsaucos: «Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, To Kungu Cebaotu!»

⁶ Tad pielidoja man klāt viens serafs, viņam rokā bija kvēlojoša ogle, ko viņš ar lūksm bija paņēmis no altāra.

⁷ Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: «Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!»

⁸ Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: «Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?» Tad es atbildēju: «Redzi, es esmu še, sūti mani!»

⁹ Tad Viņš sacīja: «Ej un saki šai tautai: dzirdēt dzirdiet, bet nesaprotiet, redzēt redziet, bet neizprotiet un neapjēdziet!

¹⁰ Apcietini šās tautas sirdi un padari tās ausis nedzirdīgas, un apstulbo tai acis, ka tā neredz ar savām acīm, nedzird ar savām ausīm un nesaprot ar savu sirdi un neatgriežas, lai taptu dziedināta.»

¹¹ Tad es jautāju: «Cik ilgi, Kungs?» Viņš atbildēja: «Kamēr pilsētas stāvēs pamestas un bez iedzīvotājiem, nami būs neapdzīvoti un zeme aizlaista un tukša.

¹² Tas Kungs būs aizvedis iedzīvotājus tālu projām, un pamestu vietu būs daudz tanī zemē.

¹³ Un, ja tur paliks vēl pāri kaut desmitā tiesa iedzīvotāju, tad tā vēlreiz aizies postā, taču kā milzīga liepa vai ozols, no kuriem pēc nociršanas pāri paliek vairs tikai celms; tomēr svēta sēkla būs šis celms.»

7. nodaļa

¹ Jūdas ķēniņa Ahasa, Jotāma dēla, Usijas dēla, dienās notika, ka Sīrijas ķēniņš Recīns un Israēlas ķēniņš Peka, Remaljas dēls, uzbruka Jeruzālemei, bet nespēja to sekmīgi aplenkt.

² Kad Dāvida namam paziņoja: sīrieši ir iebrukuši ar lielu karaspēku Efraimā, – tad trīcēja viņa sirds un viņa tautas sirds, kā mežā koki trīc vējā.

³ Tad Tas Kungs pavēlēja Jesajam: «Izej ar savu dēlu Šear-Jašubu¹ Ahasam pretī ūdens vada galā pie augšējā dīķa ceļā uz velētāju tīrumu

⁴ un saki viņam: neuztraucies un esi mierīgs! Nebaidies, un tava sirds lai neiztrūcinās no šiem abiem kūpošiem satrunējušiem stubeņiem, no Recīna un viņa sīriešu, nedz arī no Remaljas dēla dusmu kvēles!

⁵ Pretstatā tam, ka sīrieši pret tevi domājuši ļauni, kopā ar Efraimu un Remaljas dēlu sacīdami: ⁶ iesim pret Jūdu, aplenksim un iekarosim to un iecelsim tur par ķēniņu Tabeēla dēlu! –

⁷ Dievs Tas Kungs saka: tas tā neizdosies un nenotiks!

⁸ Jo, kā Sīrijas galva ir Damaska, tā Damaskas galva ir Recīns, un sešdesmit piecu gadu laikā Efraimu satrieks, tā ka šī cilts nebūs vairs tauta.

⁹ Un, kā Efraima galva ir Samarija, tā Samarijas galva ir Remaljas dēls. Bet, ja jūs neticēsiet, jūs nepastāvēsit!»

¹⁰ Un Tas Kungs vēl runāja uz Ahasu:

¹¹ «Izlūdzies sev zīmi no Tā Kunga, sava Dieva, prasi, lai tā parādītos, nākdama vai nu no elles dziļumiem, vai no debesu augstumiem!»

¹² Bet Ahas atbildēja: «Es neprasišu un nekārdināšu To Kungu.»

¹³ Tad Jesaja sacīja: «Klausaities, jūs no Dāvida nama! Vai jums vēl nepietiek kaitināt un apgrūtināt cilvēkus, ka jūs apgrūtināt un kaitināt arī manu Dievu?

¹⁴ Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls.²

¹⁵ No biežpiena un medus viņš pārtiks, kamēr viņš pratīs ļaunu atnest un labu pieņemt.

¹⁶ Un, pirms tas zēns pratīs ļaunu atnest un labu pieņemt, zeme, no kuras abiem ķēniņiem tev tagad bailes, būs tukša un kaila padarīta.

¹⁷ Bet Tas Kungs sūtīs arī pār tevi un tavu tautu, un pār visu tava tēva namu dienas, kādas nav bijušas kopš tā laika, kad Efraims atšķīrās no Jūdas, proti: Asīrijas ķēniņu!»

¹⁸ Tanī dienā Tas Kungs atvedīs tās dzelējas mušas, kas ir Ēģiptē pie Nīlas upes ietekas, un bites, kas ir Asīrijā,¹⁹ un tās nāks un apmetīsies ielejās, klinšu plaisās, visos ērkšķu krūmos un visur ganībās.

²⁰ Tanī dienā Tas Kungs nodzīs ar nazi, kas viņpus upes, proti, ar Asīrijas ķēniņu, galvas matus un kājas spalvas un noskūs arī bārdu.

²¹ Tanī dienā cilvēks turēs vienu gotiņu un divi aitas.

²² Tā dos tik daudz piena, ka viņš ēdīs biežpienu. Jo ikviens, kas būs palicis dzīvs šai zemē, pārtiks no biežpiena un medus.

²³ Tanī laikā katrā vietā, kur tagad stāv tūkstotis vīnakoku tūkstoš sudraba gabalu vērtībā, būs tikai ērkšķi un čūkšļi.

²⁴ Turp ies tikai ar bultām un stopiem, jo visa zeme būs kļuvusi par ērkšķiem un čūkšļiem.

²⁵ Visi kalnu tīrumi, ko tagad apstrādā ar kapļiem, – turp tad neies aiz bailēm no ērkšķiem un čūkšļiem, – būs liellopu ganības un vietas, ko izmīdīs aitas.

¹ Pāri palikušie atgriezīsies.

² Dievs ar mums.

8. nodaļa

¹ Un vēl Tas Kungs man pavēlēja: «Ņem lielu galdiņu un raksti uz tā ar cilvēka rakstu: Maher šalal haš bas.³

² Un ņem uzticamus un man zināmus lieciniekus, priesteri Ūriju un Zahariju, Jeberehijas dēlu!»

³ Pēc tam es aizgāju pie pravietes un tuvo jos tai; kad tā bija tapusi grūta un dzemdēja dēlu, Tas Kungs man sacīja: «Dod viņam vārdu: Maher šalal haš bas!

⁴ Jo, iekāms vēl zēns mācēs saukt: mans tēvs, mana māte, – Damaskas mantu un Samarijas laupījumu aiznesīs projām Asīrijas ķēniņam.»

⁵ Tad Tas Kungs vēl runāja uz mani un man teica:

⁶ «Par sodu, tādēļ ka šī tauta neieredz Siloas lēnos ūdeņus un draudzējas ar Recīnu un Remaljas dēlu, ⁷ Tas Kungs tiks pārvelties pār viņiem varenās un plašās Eifratas upes ūdeņiem, tas ir, Asīrijas ķēniņam ar visu viņa karaspēku. Un tas kā milzu upe izplūdīs pa visām tās pietekām, izkāps ārā no visiem saviem krastiem, ⁸ ielauzīsies Jūdā, pāršļāksies pāri tai un pārplūdinās to visu, tā ka ūdens sniegsies iedzīvotājiem līdz kaklam, un ar saviem izplestajiem spārnēm piepildīs visu tavu zemi, Imanuēl, cik tālu tā vien sniedzas!»

⁹ Esiet sašutušas, tautas, un tomēr trīciet izmisumā! Uzklusait, tālie zemes gali! Taisieties cīņai un tomēr krītiēt izmisumā! Taisieties cīņai un tomēr krītiēt izmisumā!

¹⁰ Izdomājiet plānu, taču tas nepiepildīsies; pieņemiet lēmumu, bet tas neīstenosies, jo ar mums ir Dievs!

¹¹ Jo tā Tas Kungs man sacīja, kad Viņa roka mani vadīja un Viņš man lika nestaigāt šās tautas ceļus, runādams man šādus vārdus:

¹² «Neturiet par sazvērestību visu to, ko šī tauta tā sauc, un nebīstieties no tā, no kā šī tauta bīstas, un neturiet to par kaut ko šausmīgu.

¹³ Nē, bet turiet gan par svētu To Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas!

¹⁴ Tad Viņš būs svētums, un tai pašā laikā Viņš būs par apgrēcības akmeni un par piedauzības klinti abiem Israēla namiem, par valgu un par slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem, ¹⁵ tā ka daudzi no viņiem paklups, pakritīs un sabruks pavisam, sapīsies, apjuks savā rīcībā un kļūs sagūstīti.»

¹⁶ Es ieslēgšu Tā Kunga liecības un aizzīmogošu Viņa norādījumus savos mācekļos!

¹⁷ Es cerēšu uz To Kungu, kas paslēpis Savu vaigu Jēkaba namam, un paļausos uz Viņu!

¹⁸ Redzi, še esmu es un tie bērni, ko Tas Kungs man devis par zīmi un brīnumu Israēlā no Tā Kunga Cebaota, kas mājō Ciānas kalnā.

¹⁹ Bet, kad jums sacīs: «Jums jāprasa zīlniekiem un pareģiem, kas muld un čukst,» – tad atsakait: «Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušajiem?

²⁰ Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma!»

²¹ Tie blandīsies apkārt pa visu savu zemi, būdami nelaimīgi un izsalkuši. Izsalkumā un dusmās tie uzvedīsies vai gluži neprātīgi, tie nolādēs savu ķēniņu un savu Dievu.

²² Lai viņi skatās uz augšu vai uz zemi, visur tiem pretī raudzīsies tikai nomāktība bēdās un tumsa; viņus visus pārņēmis izbaiļu pilns drūmums, un viņi maldās necaurredzamas nakts tumsībā.

²³ Bet tumsa nepaliks ap tiem, kam tagad bailes un bēdas. Kā agrākos laikos Viņš apkaunoja Zebulona zemi un Naftaļa zemi, tā vēlākā laikā Viņš cels godā piejūras ceļu, Aizjordānu, citu tautu Galileju.

9. nodaļa

¹ Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma.

² Tu vairosi tautu, Tu tai dosi lielu prieku, tā priecāsies Tavā priekšā kā pļaujamā laikā, kā priecājas, laupījumu dalot.

³ Jo viņu nastas jūgu un viņu iejūgu, un viņu dzinēja rīksti Tu esi salauzis kā Midiāna laikā, ⁴ un bruņojums tiem, kas taisās uz karu, un drēbes, kas asinīm aptraipītas, būs tikai laupījums ugunij, uguns tās aprīs.

⁵ Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks.

³ Laupīšana steidzas, guvums nāk ātri.

⁶ Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala uz Dāvida troņa un Viņa ķēniņa valstībā, Viņam to nostiprinot un atbalstot ar tiesu un taisnību no šā laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebaota dedzīgums.

⁷ Tas Kungs ir vērsis vienu vārdu pret Jēkabu, un tas ir kritis zemē Israēlā.

⁸ Un to sajūtīs visa tauta, Efraims un Samarijas iedzīvotāji, kas lielībā, augstprātībā un sirds uzpūtībā saka:

⁹ «Ķieģeļu mūri ir sagrauti, bet ar cirstiem akmeņiem mēs atjaunosim celtni. Zīda koki ir nocirsti, bet to vietā mēs stādīsim ciedru kokus!»

¹⁰ Tā deva Tas Kungs Recīna pretiniekiem virsroku un pamudināja Israēla ienaidniekus, ¹¹ sīriešus austrumos un filistiešus rietumos, lai viņi ēstu Israēlu ar pilnu muti. Tomēr ar visu to nerima Viņa dusmas, un Viņa roka palika pacelta.

¹² Bet tauta neatgriezās pie tā, kas to bija sitis, un nemeklēja To Kungu Cebaotu.

¹³ Tādēļ Tas Kungs nocirta Israēlam galvu un asti, zaru un stumbru, vienā dienā.

¹⁴ Vecaji un cienījamie – tie ir galva, bet pravieši, kas sludina melus, – tie ir aste.

¹⁵ Un šās tautas vadoņi tiešām ir maldinātāji: viņu vadītie ir postam lemti.

¹⁶ Tādēļ Tas Kungs nepriecājās par viņu jaunekļiem un nesaudzēja viņu bāreņus un atraitnes, jo tie visi ir bezgoži un ļaundari, un katra mute pauž zaimus. Tomēr Viņa dusmas nemitējās, un Viņa roka ir arvien augstu pacelta.

¹⁷ Jo bezdievība dega kā uguns, kas aprij ērkšķus un čukslājus un aizdedzina meža biezokni, tā ka dūmi paceļas augstu gaisā.

¹⁸ No Tā Kunga Cebaota dusmām uzliesmoja visa zeme, tā ka tauta krita ugunij par ēsmu un par laupījumu, un cits citu nežēloja.

¹⁹ Viens rija pa labi un tomēr palika izsalcis, otrs ēda pa kreisi un tomēr nebija paēdis; ikviens ēda sava paša elkoņa miesu: ²⁰ Manase Efraimu un Efraims Manasi, abi kopā gāja pret Jūdu. Tomēr Viņa dusmas nerima, un Viņa roka ir arvien vēl augstu pacelta.

10. nodaļa

¹ Bēdas tiem, kas izdod netaisnus likumus, un tiem, kas raksta smagus tiesiskus noteikumus, ² lai grozītu tiesu nabagiem un laupītu tiesības manas tautas cietējiem, ka atraitnes aplaupa un bāreņus posta!

³ Bet ko jūs darīsit piemeklēšanas dienā un lielajā vētrā, kas jau tuvojas no tālienes? Pie kā jūs meklēsīt palīgu un glābsīt savu mantu?

⁴ Jums būs jāloka savi ceļi kopā ar gūstekņiem un jāsabruk nokauto vidū. Tomēr Viņa dusmas joprojām nerimst, un Viņa roka ir vēl arvienu augstu pacelta.

⁵ Bēdas Asuram, kas ir Manas bardzības rīkste, viņam ir rokā Mana dusmu pātaga.

⁶ Es sūtīšu viņu pret bezdievīgu tautu un pret tautu, uz kuru Es esmu dusmīgs, lai viņš to izlaupa, sadala un samīda kā mēslus uz ielas.

⁷ Bet viņš tā nedomā, viņa sirds nav tā noskaņota, viņa nolūks ir iznīcināt ne mazums tautu, tās izdeldēt.

⁸ Jo viņš saka: «Vai visi mani zemju pārvaldnieki nav tai pašā laikā arī ķēniņi?»

⁹ Vai Kalno nav klājies kā Karhemišai? Un vai nav Hamatai gājis kā Arpadai? Un Samarijai kā Damaskai?

¹⁰ Tā kā mana roka aizsniegusi elka dievu valstis, kuru elki bija pārāki par Jeruzālemes un Samarijas dievekļiem, – ¹¹ vai tad es lai nedaru Jeruzālemei un tās dievekļiem tāpat, kā es darīju Samarijai un tās dievu tēliem?»

¹² Bet, kad Tas Kungs būs pabeidzis visu Savu darbu Ciānas kalnā un Jeruzālemē, tad Viņš piemeklēs arī Asura ķēniņa augstprātības augļus un viņa augsti pār visu pacelto acu lepnību, ¹³ jo tas teica: «Ar savu roku spēku un ar savu aso prātu es to paveicu, jo es esmu gudrs. Es liku izzust tautu robežām, es piesavinājos viņu mantu un kā nesalīdzināmi pārākais nogāzu valdniekus no viņu troņiem.

¹⁴ Mana roka saņēma tautu mantu un bagātību kā putna ligzdu, un, kā izņem atstātas olas, tā es pārņēmu savā varā visu pasauli, un neviens neiedrošinājās nedz spārnus kustināt, nedz muti atplest vai arī tikai iepīkstēties.»

¹⁵ Vai tad cirvis lai lielās tā priekšā, kas ar to cērt; vai zāģis lai izgāztu savas krūtis pret to, kas ar to zāģē; vai lai zizlis it kā kustinātu cilvēku, kas to pacēlis; vai lai vēzda it kā cilātu to, kas pats nebūt nav no koka!

¹⁶ Tādēļ Dievs, Tas Kungs Cebaots, sūtīs diloni Asura tuklajiem; zem viņa godības iedegsies liela liesma kā ugunsgrēks.

¹⁷ Tiešām, Israēla gaisma kļūs par uguni un viņa Svētais par liesmu, kas sadedzinās un aprīs viņa ērkšķus un čūkslājus vienā dienā.

¹⁸ Un Viņš iznīcinās viņa meža un dārzu jaukumu, iznīcinās no galotnēm līdz saknēm, tas izbeigsies tā, kā nonīkst un aiziet nāvē nedziedināmi sasirgušais.

¹⁹ Tad viņa atlikušajā mežā koku būs vairs tikai nedaudz, tā ka pat zēns tos varēs uzrakstīt.

²⁰ Tanī dienā notiks, ka Israēla atlikušie un Jēkaba nama izglābtie nepaļausies vairs uz to, kas tos sitis un sit līdz šim, bet paļausies uzticībā uz To Kungu, uz Israēla Svēto.

²¹ Atlikušie atgriezīsies, kaut arī tikai nedaudz no Jēkaba pāri palikušie, pie visuvarenā Dieva.

²² Kaut tava tauta, Israēl, skaitā būtu kā jūras smiltis, tomēr tikai neliels tās pārpalikums atgriezīsies, iznīcība ir stingri nolemta un tā izplūdis, pieņemdamās plašumā, kā taisnības straume.

²³ Jo Tas Kungs Cebaots liks piepildīties iznīcībai kā stingri noliktam sodam pa visu zemes virsu.

²⁴ Tādēļ saka Dievs, Tas Kungs Cebaots: «Mana tauta, jūs, kas dzīvojat Ciānā, nebīstieties no Asura, ka viņš tevi sit ar rīksti un paceļ pret tevi pat savu vēzdu kā citkārt Ēģiptē, ²⁵ jo ir atlicis tikai mazs brīdis, tad Manas dusmas ir galā, un Mana bardzība viņu iznīcinās.»

²⁶ Tad Tas Kungs Cebaots pacels rīksti pret viņu, kā Viņš sita Midiānu pie Oreba kalna, un izstieps Savu vēzdu pār jūru kā citkārt pār Ēģipti.

²⁷ Tanī dienā novelsies viņa, Asura, nasta no taviem kamiešiem un noslīdēs viņa jūgs no tava kakla; tas sabruks aiz viņa treknuma.

²⁸ Viņš virzās jau uz Ajatu, dodas cauri Migronai, atstāj savu mantu Mikmasā.

²⁹ Iedami pa šauro aizas ceļu, viņi Gebā paliek pa nakti; Rama dreb, Saula Gibeja bēg.

³⁰ Kliedziet stiprā balsī, Galimas iedzīvotāji! Klausies, Laiša, tu nabaga Anatota!

³¹ Madmena izklīdusi, Gebimas iedzīvotāji glābjas bēgšus.

³² Vēl šodien viņš varbūt ieņems Nobu; viņš izstiepj jau savu roku pret Ciānas kalna iedzīvotājiem, pret Jeruzālemes pakalnu.

³³ Lūk, Tas Kungs, Kungs Cebaots, nocērt zarus ar briesmīgu varu: kas augsti pacēlās, tiks zemāki darīti, un augstie kritīs pavisam.

³⁴ Viņš nocirtīs ar dzelzi meža biezokni, un Libanons kritīs no kāda varenā rokas.

11. nodaļa

¹ Zars riesīsies no Isaja celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus.

² Un pār to klāsies un to sargās Tā Kunga Gars, gudrības un saprāta gars, padoma un spēka gars, atziņas un Tā Kunga bijības gars.

³ Bijība Tā Kunga priekšā būs viņam salda smarža, un viņš netiesās pēc tā, ko viņa acis redz, un nespriedīs pēc tā, ko viņa ausis dzird, ⁴ bet viņš tiesās nabagus pēc taisnības un cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu un pēc patiesības. Bet varmācīgos viņš sitīs ar savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar savu lūpu dvašu.

⁵ Taisnība būs viņa gurnu josta un uzticība viņa lielu aptinamā aukla.

⁶ Tad vilks mājās pie jēra un pantera apgulsies pie kazlēna; teļš un jauns lauva, un trekni lopī būs kopā, un mazs zēns tos ganīs.

⁷ Govs un lāču māte ganīsies kopā, un viņu bērni gulēs kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis.

⁸ Zīdains bērns rotaļāsies pie odzes alas, un nupat no krūts atšķirts bērns izstieps savu roku pēc odzes spīdošām acīm.

⁹ Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Manā svētajā kalnā, jo zeme būs Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni.

¹⁰ Un notiks tanī dienā: tautas meklēs Isaja saknes atvasi, kas viņām ir par karogu, un tās mājvieta būs pilna godības.

¹¹ Un notiks tanī dienā: Tas Kungs izstieps vēlreiz Savu roku, lai salasītu un izglābtu Savas tautas atlikumu no Asīrijas un Lejas-Ēģiptes, no Augš-Ēģiptes un Etiopijas, no Persijas, no Babilonijas, no Hamatas, Ēlāma, no Sineāra un no jūras salām.

¹² Un Viņš pacels karogu tautām un salasīs izklīdinātos israēliešus un izkaisītos jūdus no visiem četriem zemes stūriem.

¹³ Tad mitēsies Efraima skaudība, un izbeigsies arī naidis pret Efraimu; Jūdas naidnieki tiks iznīcināti, lai Efraims neapskaustu Jūdu, nedz arī naidotos ar viņu un Jūda nespaidītu Efraimu savā naidā un skaudībā.

¹⁴ Viņi ies uz vakara pusi un uzsēdīsies uz kakla filistiešiem, viņi kopā plicinās iedzīvotājus, kas pret austrumiem, viņi iegūs savā varā Edomu un Moābu; amonieši viņiem būs paklausīgi.

¹⁵ Un Tas Kungs iznīcinās Ēģiptes jūras mēli un pacels Savu roku Savā dusmu karstumā pret dižupi Eifratu un to saskaldīs septiņās upītēs, tā ka varēs ar kurpēm tām pāri pāriet.

¹⁶ Tā radīsies izeja Viņa tautas atlikumam, kas palicis pāri no Asīrijas, kā tā radās Israēlam, kad tas izgāja no Ēģiptes zemes.

12. nodaļa

¹ Tanī dienā tu sacīsi: «Es Tev pateicos, Kungs! Jo Tu gan biji uz mani dusmīgs, bet Tavas dusmas norima, un Tu mani iepriecināji.

² Tiešām, Dievs ir mana pestīšana, es esmu paļāvības pilns un nebīstos, jo Dievs Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma; Viņš bija priekš manis pestīšana!»

³ Un jūs smelsit ar prieku ūdeni no pestīšanas avotiem, ⁴ un tanī dienā jūs sacīsit: «Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, pasludiniet Viņa darbus tautu starpā! Daudziniet, ka augsti teicams un dižens ir Viņa Vārds!

⁵ Dziediet Tam Kungam slavas dziesmas, jo Viņš ir darījis varenus darbus, lai tas top zināms pa visām zemēm!

⁶ Gavilējiet un līksmojiet, jūs, Ciānas iedzīvotāji, jo liels ir jūsu vidū Israēla Svētais!»

13. nodaļa

¹ Spriedums par Bābeli, ko saņēmis Jesaja, Amoca dēls, parādībā.

² Paceliet karogu augstā kalnā, uzsauciet viņiem stiprā balsī! Metiet ar roku, lai tie ieiet pa dižciltīgo vārtiem!

³ «Es pats esmu aicinājis Savus svētītos Savu dusmu tiesas lēmumu izpildīšanai, arī Savus stipros karavīrus, kas ir prieka pilni Manā godībā un skaļi jūsmo par to.»

⁴ Klau! Pūļa balss atskan kalnos, kā no lielas tautas, no daudz valstīm sapulcētu tautu balss. Tas Kungs Cebaots kārtu karaspēku karam!

⁵ Viņi nāk no tālas zemes, no pasaules gala, Tas Kungs un Viņa dusmu piepildīšanās rīki, un nāk izpostīt visu zemi!

⁶ Vaimanājiet! Jo Tā Kunga diena ir tuvu! Tā nāk kā zibens spēriens no Visuvarenā!

⁷ Tādēļ visiem rokas nolaižas, un visas cilvēku sirdis trīc izmisumā.

⁸ Visus pārņēmis uztraukums un apjukums; viņus māt žņaugi un sāpes, viņi lokās kā sieva, kas dzemdē; viņi skatās kā stulbi cits uz citu, viņu vaigi deg kā liesmās.

⁹ Redzi, Tā Kunga diena nāk, briesmīga ar dusmām un ar karstu bardzību, lai pārvērstu zemi par tuksnesi un iznīcinātu tajā esošos grēciniekus.

¹⁰ Jo debesu zvaigznes un viņu zvaigznāji nespīd vairs, saule uzlecot aptumšojas, un mēness nedod savu gaismu.

¹¹ Jā, Es piemeklēšu pasaules ļaunumu un bezdievju noziegumu; Es iznīcināšu lepno augstprātību un pazemošu varmāku lielību, ¹² tā ka augstas kārtas vīrs būs dārgāks par tīru zeltu un parasts cilvēks vērtīgāks par Ofiras zeltu.

¹³ Tādēļ Es satricināšu debesis, zeme izkustēsies no savas vietas aiz Tā Kunga Cebaota dusmām Viņa lielās bardzības dienā.

¹⁴ Viņiem tad klāsies kā izbiedētām stīrnām un kā avīm, kam nav gana; ikviens piegriezīsies savai tautai, ikviens bēgs uz savu zemi.

¹⁵ Ikvienu, ko sastaps, nodurs ar šķēpu, un ikviens, ko sagūstīs, kritīs no zobena.

¹⁶ Viņu bērnus satrieks un sašķaidīs viņu acu priekšā, viņu namus izlaupīs, un viņu sievas piesmies.

¹⁷ Redzi, Es sacelšu pret viņiem mēdiešus, kas nedzenas pēc sudraba un nekāro pēc zelta.

¹⁸ Bet tie nošaus jaunekļus ar saviem stopiem, nesaudzēs bērnus mātes miesās; bērni neatradīs žēlastību viņu acu priekšā.

¹⁹ Tā Bābelei, kas ir ķēniņu valstu glītums un kaldeju skaistums un lepnums, klāsies tāpat kā Sodomai un Gomorai, ko Dievs izpostīja līdz pamatiem.

²⁰ Tur nemūžam neviens vairs nedzīvos, tā paliks tukša uz radu radiem. Arābi tur neapmetīsies, un gani tur neganīs.

²¹ Bet tur mitīs tuksneša zvēri, nami būs pilni ar pūcēm; tur dzīvos strausi un dejos jodi.

²² Tuksneša vilki kauks viņu pilīs un šakāļi viņu greznajos izpriecas namos; pilsētas gals jau tuvu klāt, tās beidzamās dienas neliks ilgi uz sevi gaidīt.

14. nodaļa

¹ Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal izredzēs Israēlu un to pārvedīs savā zemē. Arī svešinieki viņiem piebiedrosies, un tie pievienosies Jēkaba namam.

² Un viņi ņems tautas un aizvedīs savās dzīves vietās. Israēla nams tās izmantos Tā Kunga zemē par kalpiem un kalponēm un turēs apcietinājumā tos, kas viņus bija apcietinājuši, un valdīs pār saviem bijušajiem kaklakungiem.

³ Un notiks tanī dienā, kad Tas Kungs tev dos mieru no tavām sāpēm, no ciešanām un no grūtās verdzības, kādā tie tevi turēja, ⁴ tad tu dziedāsi izsmieklam šādu dziesmu par Bābeles ķēniņu un sacīsi: «Cik rāms tagad palicis kaklakungs, kā spaidi beigušies!

⁵ Tas Kungs salauzis bezdievju vēzdu un varmāku rīksti, ⁶ kas tautas dusmās pēra bez mitēšanās, samina tās un nospieda savā bezgalīgajā bardzībā ļaudis nežēlīgā verdzībā.

⁷ Nu ir miers visā zemē, visi atpūšas, visur skan gaviles!

⁸ Pat cipreses priecājas par tevi un Libānas ciedru koki saka: kamēr tu esi kritis, neviens nenāk mūs nocirst!

⁹ Bet mirušo valsts pazemē tevis dēļ ir bezgalīgi satraukta, gaidīdama tevi ierodamies, tā sacelš kājās visus, kas bijuši vadoņi virs zemes, tā liek piecelties no saviem krēsliem visiem tautu ķēniņiem.

¹⁰ Tie visi runā un sauc tev pretī: arī tu esi palicis nevarīgs kā mēs visi, tu esi mums līdzīgs!

¹¹ Nogrimusi ellē tava godība un tavu cītaru skaņa! Cirmeņi ir tavs guļamais paklājs un tārpi tava sega!

¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locīji!

¹³ Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos!

¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!

¹⁵ Bet nu tu esi nogāzts mirušo valstībā, visdziļākā bedrē!

¹⁶ Kas tevi redzējuši, tie tevi uzlūkos un domās sevī: vai tad šis ir tas vīrs, kura priekšā trīcēja zeme un drebēja ķēniņu valstis, ¹⁷ kas pasauli padarīja par tuksnesi un tās pilsētas izpostīja, kas savus gūstekņus nekad neatlaida mājās?

¹⁸ Visi tautu ķēniņi dus mierā ar godu ikviens savā namā, ¹⁹ bet tu esi aizmests tālu no savas dusas vietas kā nonievāts zars, kas pārklāts ar nokautiem un zobena nodurtiem, kuri nomesti pie akmeņiem bedrē kā atstāta maita.

²⁰ Tu nebūsi ar viņiem kopā kapā, jo tu izpostīji savu zemi un noslepkavoji savu tautu; ļaundara dzimumu vairs nepieminēs nemūžam.

²¹ Nododiet nāvei viņu bērnus viņu tēvu grēku dēļ, lai tie no jauna atkal neceļas, neieņem zemi un to nepiepilda ar drupām!»

²² «Es nostāšos pret tiem,» saka Tas Kungs Cebaots, «un izdeldēšu Bābeles vārdu uz bērnu bērniem, saka Tas Kungs, ²³ Es to atdošu par īpašumu ežiem un padarīšu par purvu, un Es to noslaucīšu ar iznīcības slotu!» saka Tas Kungs Cebaots.

²⁴ Tas Kungs Cebaots ir zvērējis, sacīdams: «Tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā tas notiks, un, kā Es esmu nolēmis, tā tas piepildīsies.

²⁵ Es satriekšu Asuru Savā zemē, Es to samīšu Savos kalnos, lai tie top atsvabināti no viņa jūga un viņa nasta top noņemta no viņu kamiešiem.»

²⁶ Šis lēmums ir pieņemts par visu zemi, tā ir tā roka, kas izstiepta pār visām tautām.

²⁷ Jo, kad Tas Kungs Cebaots ko nolēmis, kas to var grozīt? Un, kad Viņa roka izstiepta, kas to var pavērst citādāk?

²⁸ Ķēniņa Ahasa nāves gadā notika Tā Kunga vārds:

²⁹ «Nepriecājies, visa filistiešu zeme, ka rīkste salauzta, kas tevi sita! Jo no čūskas saknes nāks indīga odze, un tās auglis būs spārnains pūķis.

³⁰ Visnabadzīgākie tad būs pārtikuši un trūkuma cietēji dusēs nodrošināti. Bet tavai saknei Es likšu nomirt badā, un, kas no tevis būs vēl pāri palicis, to aizraus nāvē bads.

³¹ Kauciet, vārti! Klieudz, pilsēta! Drebi bailēs, visa filistiešu zeme! Jo no ziemeļiem nāk briesmas, un neviens karavīrs no uzbrucēju pulkiem neatšķeļas.»

³² Un kādu atbildi varēs dot citu tautu vēstnešiem? – Ka Tas Kungs stipru uzcēlis Ciānu un ka nelaimīgie no Viņa tautas tur atrod patvērumu.

15. nodaļa

¹ Dieva spriedums par Moābu. Ak, vienā naktī Āra ir sagrauta, Moābs izpostīts! Vienā naktī ir Kira sagrauta, Moābs iznīcināts!

² Baita un Dibana kāpj uz kalniem pie augstieņu upuru altāriem, lai tur raudātu; uz Nebo un Medeba vaimanā Moābs; tiem visiem galva noskūta plika un bārda apgriezta.

³ Tie staigā, ielās apjozušies ar maisu, uz jumtiem un tirgus laukumos tie vaimanā un izplūst asarās.

⁴ Hešbona un Ēleāle brēc, līdz Jahacai dzird viņu brēkšanu. Tādēļ vaimanā arī Moāba apbruņotie vīri, tiem saplok sirds.

⁵ Mana sirds sēro par Moābu. Tā bēgļi jau sasniedz Coāru, jau Eglatu-Šelišiju. Pa augšupceļu uz Luitu ļaudis kāpj raudādami! Ceļā uz Horonaimu atskan vaimanu saucieni par sabrukumu!

⁶ Nimrimas ūdeņi sīkst ārā, jo zāle nokaltusi, viss maurs novītis, nav vairs nekāda zaļuma.

⁷ Tādēļ viņi glābj savu mantu, kas viņiem vēl palikusi, to nesdami pāri Vītolu strautam.

⁸ Ak, vaimanas pilda visus Moāba novadus! To raudas sniedzās līdz Eglaimam, to vaimanas līdz Bēr-Elimai!

⁹ Ak, Dimonas ūdeņi ir asiņu pilni! Pāri Dimonai Es likšu nākt vēl lielākām bēdām: Es uzsūtīšu lauvu Moāba bēgļiem un tiem, kas vēl pāri palikuši zemē!

16. nodaļa

¹ Sūtiet zemes valdniekam pienācīgas jēru nodevas no Selas pa tuksnesi uz Ciānas meitas kalnu!

² Kā iztrenkāti un projām lidojoši putni, kas izbiedēti no ligzdas, tā jutīsies Moāba meitas pie Arnonas upes brasliem.

³ «Dod mums padomu! Esi mums par starpnieku! Dari savu ēnu tumšu kā nakti pašā dienas vidū! Paslēp izdzītos, neizdod ienaidniekam bēgļus!

⁴ Lai mani bēgļi apmetas pie tevis, Moāb, esi tiem par patvērumu no vajātāja! Jo, kad spaidītājs būs pagalam un postīšana beigusies un postītāji būs izdzīti no zemes, ⁵ tad tronis būs nostiprināts ar žēlastību, un uz tā Dāvīda telti sēdēs ar paļāvību un uzticību apveltīts tiesnesis, kas spriež tiesu, aizstāv ļaužu tiesības un rūpējas par taisnību.»

⁶ Mēs dzirdējam par Moāba pārāk lielo lepnību, viņa uzpūtību un iedomību, pārgalvību un tukšo lielību.

⁷ Tā lai žēlojas moābieši par Moābu, lai žēlojas visi kopā; jūs skumsit un galīgi satriekti sūdzēsities par Kirarešetes pamatiem, tie ir pavisam sagrauti!

⁸ Jo Hešbonas druvas novītušas un nokaltuši arī Sibmas vīnakoki, kuru ogas tautu valdnieki samīnuši, kaut gan šīs ogas viņus pašus kādreiz reibināja. Šie vīnakoki sniedzās līdz Jāzerai un iestiepās tuksnesī, tie ar saviem zariem izpletās līdz pat Nāves jūrai.

⁹ Tādēļ es raudu kopā ar Jāzeru par Sibmas vīnakokiem un tevi slacinu ar savām asarām, Hešbona un Ēleāle, jo tavas pļaujas un ražas laikā negaidīti atskan kara troksnis un ienaidnieku uzvaras saucieni.

¹⁰ Tā prieks un līksmība apklusuši druvas, un vīnadārzos nedzird vairs līksmi un gaviles. Minējs vairs nemin vīna spaidā, vīnkopju prieka dziesmas ir izskanējušas.

¹¹ Tādēļ sēras manā sirdī par Moābu raisās kā klusas cītaru skaņas, un manās krūtīs smeldz sāpes par Kirarešeti.

¹² Un notiks, kad Moābs kāps elku kalnā ar dāvanām, kad viņš būs ilgi nopūlējies gar upurēšanu un ieies savā svētajā vietā, lai lūgtu, tad viņš neko nepaveiks un nepanāks.

¹³ Tā Tas Kungs ir citkārt runājis par Moābu.

¹⁴ Bet tagad Tas Kungs saka: «Trijos gados, līdzīgi algādža laikam, ieslīgs kaunā un nicināšanā visa Moāba godība ar visu lielo ļaužu pulku, un, kas atliks, to nebūs daudz.»

17. nodaļa

¹ Spriedums par Damasku. Redzi, Damaska vairs nebūs pilsēta, tā būs sabrukušu drupu kaudze!

² Arojiešu pilsētas būs atstātas, ļaužu pamestas, ganāmpulkiem par mitekli; tie tur mitīs un ganīsies netraucēti.

³ Beigas ir Efraima spēcīgajai atbalsta vietai un Damaskas ķēniņa valstij, un sīriešu pārpalikums līdzināsies godībā Israēla bērnu dēliem, saka Tas Kungs Cebaots.

⁴ Tanī dienā notiks, ka Jēkaba godība izplēnēs un viņa treknā miesa nonīks.

⁵ Un būs tā, kā kad pļāvējs satver labības stiebrus un viņa roka nogriež vārpas, vai arī it kā kāds lasītu pāri palikušās vārpas Refaima ielejā.

⁶ Un tur kaut kas paglābtos vēl otram ievākumam, kā eļļas kokā, kad to nokrata, paliek vēl divas trīs olīvu ogas augšā pašā galotnē, četras vai piecas ogas koka zaros, saka Tas Kungs, Israēla Dievs.

⁷ Tanī dienā cilvēki raudzīsies uz savu Radītāju, viņu skati būs vērsti uz Israēla Svēto.

⁸ Tie neskatīsies vairs uz altāriem, kas viņu pašu roku darbs, un neraudzīsies uz elku tēliem, elku kokiem un saules stabiem, ko viņu pašu pirksti darinājuši.

⁹ Tanī dienā viņu stiprās pilsētas būs kā mežā un kalnos pamestas mītnes, ko tie aiz bailēm no Israēla bērniem kādreiz bija atstājuši, un tur būs postā pamests tukšums.

¹⁰ Jo tu esi aizmirsis Dievu, savu Pestītāju, un neesi domājis par sava patvēruma klinti. Tādēļ tu gan ierīko jaukus dārzus un apstādi tos svešzemju vīnakokiem; ¹¹ tu liec tām dzīt atvases jau tai pašā dienā, kad tu tās stādīji, un liec saviem dēstiem jau nākamā rītā ziedēt, bet tomēr visa raža iznīks bēdu, rūpju un nedziedināmo sāpju laikā.

¹² Vai, kāds ļaužu valodu troksnis, tie krāc kā jūra! Kāda tautu dunoņa, tās sacēlušās kā varenu ūdeņu viļņi!

¹³ Tautas krāc kā lieli ūdeņi, bet Viņš apsauc tās, un tās aizklīst kā pelus vējā uz kalniem un kā putekļi aukā.

¹⁴ Vakarā uznāk bailes; un, pirms aust rīts, to vairs nav. Tāda ir mūsu laupītāju alga, un tāds ir mūsu postītāju liktenis!

18. nodaļa

¹ Ak tu, zeme, kas pilna spārnu trokšņa, viņpus Etiopijas upēm, ² kas vēstnešus sūta niedru laivās pa lielo upi Nīlu un pa visiem ūdeņiem: eita jūs, čaklie vēstneši, pie savas augumā lielās tautas ar gludo un spīdošo ādu, pie tautas, kas varena spēkā un samīn visus zem kājām, kuras zemi šķērso upes!

³ Jūs, visi zemes iedzīvotāji un pasaules ļaudis, kad redzat karogu paceļam kalnos, tad raugaities, un, kad atskan taure, tad uzklausaities!

⁴ Jo Tas Kungs man tā sacīja: «Es klusu noskatīšos no Sava troņa, kā karstums spiež, saulei spīdot pie skaidrām debesīm, un kā padebeši raso pļaujāmā laika svelmē.»

⁵ Jo priekš ražas ievākšanas, kad ziedu laiks beidzies un ogu pušķīši jau veidojas par briestošu un ienākušos ķekaru, tad viņa dārznieks stīgas nogriež ar dārza nazi un atvases nocērt.

⁶ To visu atstāj kalnu ērgļiem un meža zvēriem, tā ka ērgļi tur paliek vasarā un meža zvēri ziemā.

⁷ Tanī laikā glītā un spēcīgi noaugusi tauta, kas bīstama, kas varena spēkā un visu samīn zem kājām, kuras zemi šķērso upes, atnesīs dāvanas uz to vietu, kur mājō Tā Kunga Cebaota Vārds, uz Ciānas kalnu.

19. nodaļa

¹ Spriedums par Ēģipti. Redzi, Tas Kungs brauc uz skrejoša mākoņa un nonāk Ēģiptē! Ēģiptes elki dreb Viņa priekšā, un ēģiptiešu sirdis saplok un izsamīst viņu krūtīs.

² «Es sacelšu ēģiptiešus, ka tie karos cits pret citu, brālis pret brāli, draugs pret draugu, pilsēta pret pilsētu, valsts pret valsti.

³ Ēģiptiešiem sašļuks dūša un zudīs drosme viņu krūtīs, Es aptumšošu viņu garu; tie meklēs padomu pie elkiem un burvjiem, pie vārdotājiem un gaišreģiem.

⁴ Es nodošu Ēģipti bargu kungu rokās, nežēlīgs ķēniņš valdīs pār viņiem,» tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots.

⁵ Ūdens izsīks Nīlas upē, tā izzūs līdz pamatiem.

⁶ Upju attekas izplatīs nelabu smaku, Nīlas pietekas kļūs seklas un sausas, niedres un meldri savītīs.

⁷ Zāle upes līčos un krastos izzudīs, un visi sējumi pie upes novītīs un iznīks.

⁸ Tad zvejnieki žēlosies un skums makšķernieki un visi, kas izmet tīklus upē.

⁹ Izmisums pārņems tos, kas vērpj linu dzijas un kas auž baltas drēbes.

¹⁰ Tā būs sagrauti visi zemes un tautas balsti un apbēdināti visi algādži.

¹¹ Tīrie neprašas ir kļuvuši Coānas pārvaldnieki, un muļķīgi padomnieki ir faraona gudrie padomdevēji. Kā jūs varat sacīt faraonam: es esmu gudru ļaužu pēcnācējs, es esmu agrāko ķēniņu dēls?

¹² Kur tad nu ir tavi gudrie? Lai tie tev rāda un atklāj, ko Tas Kungs Cebaots nolēmis par Ēģipti!

¹³ Bet Coānas vadītāji ir palikuši par muļķiem, Memfisas dižciltīgie ir pievīlušies, un Ēģipti maldina tās cilšu galvenie.

¹⁴ Tas Kungs viņiem iedvesis apjukuma garu, ka tie maldina Ēģipti visos tās pasākumos; un tie kā piedzērušies vārtās savos vēmekļos.

¹⁵ Tad Ēģiptei neizdosies neviens darbs, ko varētu veikt galva vai aste, celms vai zars.

¹⁶ Tanī dienā ēģiptieši būs kā sievas, tie trīcēs bailēs no Tā Kunga Cebaota rokas, ko Viņš pacēlis pār tiem.

¹⁷ No Jūdas zemes Ēģiptei šķitīs draudam briesmas. To pieminot, tos pārņems bailes, ievērojot to, ko Tas Kungs Cebaots nolēmis par viņiem.

¹⁸ Tanī dienā piecas Ēģiptes pilsētas runās Kānaānas valodu un piesauks To Kungu Cebaotu; un viena no tām būs Ir-Heresa.⁴

¹⁹ Tanī dienā stāvēs Tam Kungam altāris pašā Ēģiptes zemes vidū un piemiņas stabs pie zemes robežām.

²⁰ Abi tie būs Tam Kungam Cebaotam par zīmi un liecību Ēģiptes zemē. Kad viņi brēks uz To Kungu savu apspiedēju dēļ, tad Viņš sūtīs viņiem palīgu, kas tos aizstāvēs un izglābs.

²¹ Tas Kungs atklās ēģiptiešiem Savu vaigu, un Ēģipte tanī dienā atzīs To Kungu un kalpos Viņam ar kaujamiem un ēdamiem upuriem, viņi raidīs pie Tā Kunga solījumus un tos arī pildīs.

²² Kad Tas Kungs ēģiptiešus būs sitis un atkal dziedinājis, tie atgriezīsies pie Tā Kunga, un Viņš tiem būs žēlīgs un tos glābs.

²³ Tanī dienā cilvēku izveidots ceļš vedīs no Ēģiptes uz Asīriju, un asīrieši staigās uz Ēģipti un ēģiptieši uz Asīriju, un ēģiptieši kopā ar asīriešiem kalpos Tam Kungam.

²⁴ Tanī dienā Israēls būs kā trešais kopā ar Ēģipti un Asīriju visai zemei par svētību.

²⁵ Tas Kungs Cebaots tos svētīs, sacīdams: «Svētīta lai ir Ēģipte un Asīrija – Mana tauta, Manu roku darbs, un Israēls – Mans mantojums!»

20. nodaļa

¹ Tanī gadā, kad Asīrijas ķēniņš Sargons sūtīja Tartanu uz Ašdodu, ko viņš aplenca un ieņēma, ² tanī laikā Tas Kungs runāja caur Jesaju, Amoca dēlu, sacīdams: «Ej, novelc maisu no saviem gurniem un kurpes no savām kājām!» Viņš paklausīja un staigāja bez virsdrēbēm un basām kājām.

³ Tad Tas Kungs sacīja: «Kā Mans kalps Jesaja staigāja trīs gadus bez virsdrēbēm un basām kājām Ēģiptei un Etiopijai par zīmi un brīdinājumu, ⁴ tā Asīrijas ķēniņš aizvedīs sagūstītos ēģiptiešus un cietumam lemtos etiopiešus, jaunus un vecus, bez virsdrēbēm un basām kājām, ar atsegtu sēžamvietu, par apsmieklu Ēģiptei.»

⁵ Tad ļaudis Jūdā uztrauksies un būs stipri apmulsuši etiopiešu dēļ, uz kuriem tie lika savas cerības, un ēģiptiešu dēļ, ar kuriem tie lepojās.

⁶ Tad piejūras iedzīvotāji sacīs tanī dienā: «Redzi, tāda ir mūsu cerība, uz ko mēs paļāvāmies, lai rastu palīgu pret Asīrijas ķēniņu! Kā mēs lai glābjamies?»

21. nodaļa

¹ Spriedums par Jūras tuksnesi. Par Babilonu. Kā aukas plosās dienvidos, tā nāks briesmas no tuksneša, no briesmīgas zemes.

² Man bija darīta zināma barga parādība: laupītājs laupa, postītājs posta! Nāc, Ēlāma! Uzsāc aplenkumu, Mēdija! Visām vaimanām par to es darīšu galu!

³ Tādēļ dreb mani gurni, mani sagrābušas sāpes kā dzemdētājas sievas sāpes; es esmu apmulsis, ka nevaru dzirdēt, es esmu apjucis, ka nevaru redzēt.

⁴ Mans prāts mani atstāj, izbailes mulsina mani, iemīļotā vakara stunda man kļuvusi par biedēkli!

⁵ Sataisa galdu, izliek sargus, ēd un dzer. Celieties, valdnieki, ieziediet vairokus!

⁶ Jo tā Tas Kungs man teica: «Ej, noliec sargu! Lai viņš ziņo, ko viņš redz!»

⁷ Un, kad viņš redz ratus un jātniekus, ēzeļu un kamieļu rindas, tad lai viņš uzmanīgi vēro!»

⁸ Un viņš sauca lauvas balsī: «Kungs, es stāvu sarga vietā cauru dienu un esmu nomodā visu nakti!»

⁹ Redzi, tur nāk vīri ar ratiem un jātnieki pāros un sauc: «Kritusi, kritusi ir Bābele, un visi tās dievekļu tēli ir satriekti un nogāzti zemē!»

¹⁰ Ak tu mana izmocītā, it kā ilgas gadus uz cieta klona kultā tauta! Ko es dzirdēju no Tā Kunga, Israēla Dieva, to es jums pasludināju!

¹¹ Spriedums par Dumu (Edomu). Man sauc no Seīras: «Sargs, cik gara vēl nakts? Sargs, cik gara vēl nakts?»

¹² Sargs atbild: «Rīts nāk, bet vēl ir nakts! Ja gribat vairāk zināt, tad nāciet atkal un jautājiet!»

¹³ Spriedums par Arābiju. Arābijas mežos palieciet pa nakti, jūs, Dedanas ceļinieki!

¹⁴ Pasniedziet izslāpušiem ūdeni, jūs, Temas iedzīvotāji! Dodiet bēgļiem vajadzīgo maizi!

⁴ Iznīcības pilsēta.

¹⁵ Jo tie bēg no zobena, no atvēzta zobena, no uzvilktā stopa un no kara briesmām.

¹⁶ Jo tā man Tas Kungs teica: «Gada laikā, kāds ir algādža posms, beigsies visa Kedara godība.

¹⁷ To nebūs daudz, kas vēl atliks no Kedara brašajiem dēliem strēlniekiem, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, to ir runājis.»

22. nodaļa

¹ Spriedums par parādību ieleju. Kas tad ir noticis, ka jūs visi kāpjat uz jumta?

² Tu trokšņainā, kustības dārdū, ļaužu nemiera pilnā, līksmā pilsētā, tavi nokautie taču nav nedz no zobena, nedz arī cīņā krituši.

³ Nē, bet visi tavi kara virsnieki bez izņēmuma ir aizbēguši, tie visi ļāvušies sagūstīt sevi, ienaidniekam nenoraidot uz viņiem no saviem stopiem nevienu bultu, visi tavi sapulcinātie karapulki ir pēc tam saņēmti gūstā, kaut viņi jau agrāk bija aizbēguši.

⁴ Tādēļ es saku: «Novērsieties no manis! Man gauži jāraud! Nepūlieties mani iepriecināt šai tik smagā manu tautiešu posta brīdī, kad tik daudzi no viņiem dabūjuši galu!»

⁵ Jo satrukuma, nomāktības un apjukuma diena nāk no Tā Kunga Cebaota parādību ielejā – diena, kas satriec mūrus un liek atskanēt kalnā vaimanu saucieniem.

⁶ Ēlāms, apjozis bultu maksti, nāk ar ratiem, vīriem un jātniekiem, un arī Kirs ir pacēlis vairogu.

⁷ Tā pildījās tavas jaukās ielejas ar kara ratiem, un jātnieki pulcējās vārtu priekšā.

⁸ Tad viņš noraisīja pārklāto aizsegu no Jūdas acīm, bet tās raudzījās tanī laikā pēc ieroču krājumiem meža namā, ⁹ un jūs skatījāt Dāvida pilsētas mūros plaisas, to bija daudz, un jūs krājāt lejas dīķa ūdeni.

¹⁰ Jūs skaitījāt Jeruzālemes namus un noplēsāt ēkas, lai stiprinātu mūri.

¹¹ Jūs izrakāt ūdens krātuvi vecā dīķa ūdeņiem starp abiem mūriem. Bet jūs neprasījāt, kas to tā izkārtojis, un nerūpējāties par to, kas jau sen tā bija lēmis.

¹² Gan Dievs, Tas Kungs Cebaots, jūs stingri aicināja tanī laikā raudāt un sērot, nodzīt matus un apvilkt sēru drēbes, ¹³ bet redzi, valdīja prieks un līksmība, notika vērsu un avju kaušana, gaļas ēšana un vīna dzeršana: «Ēdīsim un dzersim, jo rīt mums jāmirst!»

¹⁴ Tādēļ Tas Kungs Cebaots vairākkārt ir darījis zināmu manām ausīm: «Tiešām, šis noziegums jums netiks piedots, kamēr jūs mirsit!» To sacījis Dievs, Tas Kungs Cebaots.

¹⁵ Tā sacīja Dievs, Tas Kungs Cebaots: «Ej pie šī pārvaldnieka, pie Sebnas, kas iecelts par pils priekšnieku, un saki tam: ¹⁶ kas tevi šeit saista, ka tu esi sev izveidojis šeit kapa vietu un izcirtis kapu klintī, augšā sev izgredams miera mājokli?»

¹⁷ Bet zini: Tas Kungs tevi ar sparū aizsviedīs tālu projām, Viņš tevi, tu varoni, sagrābs ar varu.

¹⁸ Viņš tevi satīs kamolā un aizritinās kā rituli lielā, plašā zemē, tur tu nomirsi, un tur paliks tavi godības rati, tu, negods sava kunga namam!

¹⁹ Es tevi padzišu no tavas vietas, un viņš tevi atcels no tava amata!

²⁰ Un tad notiks tanī dienā, ka Es aicināšu Savu kalpu Ēljakīmu, Hilkijas dēlu.

²¹ Es viņu apgērbšu ar tavu amata tērpu un apjozīšu ar tavu jostu, un nodošu tavu amatu viņa rokā, lai viņš top par tēvu Jeruzālemes iedzīvotājiem un Jūdas namam.

²² Un Es likšu Dāvida nama atslēgu uz viņa pleciem, un viņš atvērs, un neviens neaizvērs, un viņš aizslēgs, un neviens neatslēgs.

²³ Un Es iedzišu viņu kā vadzi stiprā vietā, un viņš būs par goda krēslu savam tēva namam.

²⁴ Bet, kad uz viņu balstīsies visa viņa dzimtas godība, dzimtas jaunās atvases un dzinumi, visi sīkie trauki, bļodas un krūzes, – ²⁵ tanī dienā, saka Tas Kungs Cebaots, tas vadzis, kas bija iesists stiprā vietā, lūzīs un kritīs, un, kas uz tā balstījās, aizies bojā,» – tā sacīja Tas Kungs.

23. nodaļa

¹ Spriedums par Tiru. Vaimanājiet, Taršiņas kuģi, jo jūsu pilsētā viss izpostīts, nav vairs neviena nama, tur iebraukt ostā vairs nav iespējams, neviens vairs turp nedodas. No kiteju zemes viņiem šī ziņa atnesta.

² Stāviet mierā, jūs piejūras iedzīvotāji, Sidonas tirgoņi, jūras braucēji, kas citkārt tevi pildīja.

³ Tur sakrāja pa lieliem ūdeņiem pievesto Šihoras labību, Nīlas druvu ražu, tur nodibinājās tautu tirgus.

⁴ Kaunies, Sidona! Jo jūra, jūras pils, saka žēli: «Es esmu neauglīga bijusi, es neesmu dzemdējusi, nedz arī uzaudzinājusi jaunekļus un jaunavas!»

⁵ Kad ziņa nonāks Ēģiptē, tie izbīsies, to dzirdēdami par Tiru.

⁶ Brauciet uz Taršišu, vaimanājiet, jūs piejūras iedzīvotāji!

⁷ Vai tāda ir jūsu prieku pilnā pilsēta, kas cēlusies sensenos laikos, kuras iedzīvotāju kājas viņus aiznesa tālu projām, lai apmestos tur svešās zemēs.

⁸ Kas to lēmis ar goda un varas vainagu greznotajai Tirai, kuras tirgotāji bija īsti dižciltīgie, kuras lieltirgotāji bija visas zemes virsus cienījamākie ļaudis?

⁹ Tas Kungs Cebaots to ir lēmis, lai liktu kaunā katru pārmērīga greznuma pilnu augstprātību un pazemotu zemes lepnos.

¹⁰ Plūstiet pār savu zemi kā upe, jūs Taršišas iedzīvotāji, nav, kas jūs kavētu!

¹¹ Viņš ir izstiepis Savu roku pār jūru, un bailes un trīsas pārņēma valstis. Tas Kungs ir vērsis pret Fenīciju Savu pavēli nopostīt tur esošos stipros cietokšņus.

¹² Viņš ir sacījis: «Nelīksmojies vairs, tu apsmietā jaunava, Sidonas meita! Celies, dodies pie kitejiem uz Kipru, bet arī tur tev miera nebūs!

¹³ Skaties uz Kaldeju, šī ir tauta, kuras agrāk nebija, – Asīrija tās zemi bija nodomājusi tukšneša zvēriem, – tā uzceļ jaunus torņus, sagrauj līdzšinējās pilis drupu kaudzēs.

¹⁴ Vaimanājiet, Taršišas kuģi, jo jūsu atbalsta stiprumi izpostīti!»

¹⁵ Un notiks tai laikā, ka Tira iegrimis aizmirstībā septiņdesmit gadus, it kā tas būtu viena ķēniņa valdīšanas laiks. Bet pēc šiem septiņdesmit gadiem Tirai klāsies, kā netikles dziesmā sacīts:

¹⁶ «Ņem cītaru un ej pa pilsētu, tu aizmirstā netikle! Spēlē un uzdziedi jautri, lai ļaudis tevi atkal pieminētu!»

¹⁷ Pēc septiņdesmit gadiem Tas Kungs uzlūkos Tiru labvēlīgi, tā atkal atjaunos savu ienesīgo tirdzniecību un stāsies sakaros ar visām tautām virs zemes.

¹⁸ Bet tās peļņa un ieguvums būs veltīti Tam Kungam. Tā tos nekrās un neglabās, bet tās tirdzniecības peļņa kalpos tiem, kas Tā Kunga vaiga priekšā dzīvo, viņu labākai pārtikai un glītam apģērbam.

24. nodaļa

¹ Redzi, Tas Kungs izposta zemi un padara to tukšu; Viņš pārvērš tās seju un izklīdina tās iedzīvotājus.

² Un, kā klāsies vienkāršam tautas loceklim, tā priesterim, un, kā kalpam, tā viņa kungam; kā kalponei, tā viņas pavēlniecei; kā pircējam, tā pārdevējam; kā aizdevējam, tā aizņēmuma saņēmējam; kā parādniekam, tā parāda devējam.

³ Zeme tiek pavisam izpostīta un paliek tukša no ļaudīm, jo Tas Kungs to ir teicis.

⁴ Zeme sēro, un viss tajā novīst, zemes vaigs iztvīkst un izkalst; arī zemes augstie ir panīkuši un paguruši.

⁵ Zeme ir iedzīvotāju negodā likta, jo tie pārkāpuši bauslību, pārgrozījuši likumus un laužuši kopš mūžīgiem laikiem noslēgto derību.

⁶ Tādēļ lāsts grauz un māc zemi, un tās iedzīvotājiem jācieš par saviem grēkiem; tādēļ iznīkst zemes iedzīvotāji, tik maz to ir atlicis.

⁷ Izsīkst vīns, pazudusi augļu sula, novītis vīnakoks, smagi nopūšas visi, kam agrāk bija priecīga sirds.

⁸ Apklusis jautrais bungu prieks, izbeigušās ļaužu gaviles, neskan vairs priecīgi cītara.

⁹ Nedzer vairs vīnu ar dziesmām, rūgts kļuvis dzērājiem stiprais dzēriens.

¹⁰ Drupās guļ katra iedzīvotāju atstātā pilsēta, nevar ieiet nevienā namā.

¹¹ Ielās ļaudis skumst pēc vīna, pazudis prieks, līksmība aizgājusi no zemes projām.

¹² Pilsētā palicis vienīgi posta pilns tukšums, vērti sagrauti drupās.

¹³ Un tā tas būs arī zemes vidienē, tautu starpā, kā kad nokrata eļļas koku, kā kad pēc vīnogu ražas lasa atliekas.

¹⁴ Vieni paceļ savu balsi ar gavilēm par godu Tam Kungam no Rietumu jūras puses:

¹⁵ «Tādēļ godājiet To Kungu austrumu zemēs, Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdu jūras krastos un salās!»

¹⁶ No zemes gala mēs dzirdējām slavas dziesmas: «Slava Taisnajam!» Bet man jāsaka: «Posts, ak, posts, bēdas man, nelaimīgākajam no visiem nelaimīgajiem! Laupītāji laupa, jā, laupītāji laupa!»

¹⁷ Briesmas, bedre un cilpa klājas pār jums, jūs zemes iedzīvotāji.

¹⁸ Un notiks tā: kas bēgs no šausmu pilnām briesmām, tas kritīs bedrē, un, kas izkāps no bedres, tas sapīsies cilpā. Jo debesu logu atvari augšā veras vaļā un zemes pamati trīc.

¹⁹ Zeme sašķīdīs drupās, zeme sabirzīs drumstalās, tā grīļosies, svārstīsies, ļodzīsies, drebēs, tā sabirs pīšļos.

²⁰ Zeme zvalstīsies šurpu turpu kā piedzērusies, tā šūposies kā šūpulis, kā guļamais tīkls, smagi guļ uz tās viņas grēki, tā kritīs un necelsies vairs.

²¹ Tanī dienā Tas Kungs pārbaudīs un piemeklēs augstības karaspēku augstībā un zemes ķēniņus virs zemes; ²² viņus iemetīs kā cietumniekus bedrē un ieslēgs cietumā un tad pēc ilgāka laika iztiesās.

²³ Tad bālais mēness nosarks un kvēlošā saule nobālēs, jo Tas Kungs Cebaots pārņems ķēniņa varu Ciānas kalnā un Jeruzālemē un to vecaju priekšā parādīsies mirdzošā godībā.

25. nodaļa

¹ Ak, Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi cildināšu, es teikšu Tavu Vārdu, jo Tu dari brīnumus! Tavi lēmumi kopš seniem laikiem ir patiesi un uzticības cienīgi.

² Jo Tu esi padarījis pilsētu par akmeņu kaudzi, stipro pili par drupu kopu, svešinieku pils par neapdzīvotiem graustiem, tās nekad vairs neuzcels.

³ Tādēļ Tevi teic stipra tauta, Tevi bīstas varmācīgu tautu pilsētas.

⁴ Jo Tu biji patvērums cietējam un atbalsts nabagam viņa bēdās, pajumte negaisā, pavēnis saules tveicē. Jo varmāku dusmu šņākoņa ir kā negaisa straume pret mūri, ⁵ kā saules kvēle un karstums izkaltušā zemē. Tu apspiedi svešu ļaužu trakošanu; kā saules tveice padebešu ēnā, tā apklusā varmācīgo ļaužu uzvaras dziesma.

⁶ Tad Tas Kungs Cebaots sarīkos uz šī kalna visām tautām lepnu mielastu – mielastu ar vecu vīnu, ar trekniem ēdieniem, ar ilgi taupītu un labi nogulējušos vīnu.

⁷ Un Viņš liks izzust šai kalnā tam ārējās čaulas plīvuram, kurā tērptas visas tautas, un tai segai, kas pārklāta pār visām tautām.

⁸ Nāvi Viņš izdeldēs uz mūžīgiem laikiem, un Dievs Tas Kungs nožāvēs visas asaras no ļaužu vaigiem un liks izzust Savas tautas negodam visā zemes virsū, jo Tas Kungs to ir runājis.

⁹ Tanī dienā sacīs: «Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!»

¹⁰ Un Tā Kunga roka dusēs uz šī kalna. Bet Moābu viņa zemē samīs zem kājām, kā salmus samīn mēslos.

¹¹ Un, kad viņš tur izpletīs savas rokas, kā peldētājs to dara, lai peldētu, tad Tas Kungs piespiedīs pie zemes viņa lepno izsliekšanos uz augšu, neraugoties uz viņa roku veiklumu.

¹² Un Viņš sagāzīs tavus stipros augstos mūrus, tos notrieks pie zemes pīšļos.

26. nodaļa

¹ Tanī dienā dziedās šo dziesmu Jūdas zemē: «Mums ir stipra pilsēta; aizsardzībai tai ir Dieva izveidots tās mūris un ārējais valnis.

² Atveriet vārtus, lai ieiet taisna tauta, kas tur ticību!

³ Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!

⁴ Paļaujieties uz To Kungu vienumēr, jo Dievs Tas Kungs jums ir mūžīga klints!

⁵ Jo Viņš pazemojis tos, kas lepnībā dzīvoja, lepno pilsētu – to Viņš nogāzis pie zemes pīšļos.

⁶ To samīn ar saviem soļiem vienkāršu nabagu ļaužu kājas.»

⁷ Taisnā ceļš ir līdzens, Tu līdzini un dari taisnu taisnā teku.

⁸ Arī tavu tiesu ceļā mēs gaidām, Kungs, uz Tevi; pēc Tevis ilgojas mums dvēsele.

⁹ Mana dvēsele meklē Tevi arī naktī, mans gars ilgojas pēc Tevis; kad Tu sodi pasauli, tad tās iedzīvotāji mācās taisnību.

¹⁰ Bet, kad bezdievim notiek žēlastība, viņš nemācās taisnīgi un godīgi dzīvot; zemē, kur valda goda prāts, viņš dara netaisnību un neredz Tā Kunga godību.

¹¹ Tava roka, Kungs, ir pacelta, bet viņi to neredz; parādi, tos apkaunodams, ka Tu rūpējies par Savu tautu! Tavs pret ienaidniekiem vērtais dusmu uguns karstums lai tos aprīj!

¹² Kungs, Tu mums dosi mieru, jo Tu mums esi visus mūsu darbus pašķīris.

¹³ Kungs, mūsu Dievs, bez Tevis vēl citi kungi ir valdījuši pār mums, bet mēs slavējam Tevi, Tavu Vārdu.

¹⁴ Nedzīvie vairs netaps dzīvi, mirušie vairs necelsies, tādēļ jau Tu viņus arī piemeklēji, iznīcināji un izdeldēji viņu piemiņu.

¹⁵ Un Tu taču arī vairoji, Kungs, tautu, Tu tai liki pieaugt; Tu parādīji Savu godību, Tu paplašināji zemes robežas.

¹⁶ Bēdās viņi Tevi, Kungs, meklēja; kad Tu viņus piemeklēji, viņi skaitīja steidzīgi lūgšanas.

¹⁷ Kā dzemdētāja, kad tai pienāk viņas stunda, mokās un brēc savās sāpēs, tā mums, Kungs, gāja Tava vaiga priekšā, – ¹⁸ mēs bijām kā dzemdētājas, mēs mocījāmies sāpēs, bet mēs dzemdējām tikai vēju; zemei mēs nevarējām palīdzēt, nepiedzima arī jauni zemes iedzīvotāji.

¹⁹ Vai Tavi mirušie dzīvos, arī manējo mirušās miesas? Jā, tie celsies augšā! Mostieties un gaviļējiet, jūs, kas dusat pīšļos! Jo Tava rasa ir kā zaļojoša lauka rasa; zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai.

²⁰ Ej, mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis – paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas!

²¹ Jo Tas Kungs drīz izies no Sava mājokļa, lai sodītu zemes iedzīvotājus viņu grēku dēļ. Tad būs redzamas zemē izlietās asinis, un tā vairs neapsegs savus nokautos.

27. nodaļa

¹ Tanī dienā Tas Kungs piemeklēs ar Savu garo, lielo un stipro zobenu leviatānu, žiglo un veiklo čūsku, otru leviatānu, lunkano čūsku, un nokaus lielo jūras pūķi.

² Tanī dienā sacīs: «Jauks vīnadārzs! Dziediet par to!

³ Es, Tas Kungs, esmu tā sargs, Es slacinu to vienumēr. Lai neviens to neaizskartu, Es to sargāju dienu un nakti.

⁴ Dusmu Man vairs nav. Ja rastos tur ērkšķi un dadži, Es cīnītos pret tiem un tos visus sadedzinātu!

⁵ Vai citādi tie pie Manis meklētu patvērumu un slēgtu ar Mani mieru, jā, tiešām slēgtu ar Mani mieru!»

⁶ Nākamā laikā Jēkabs laidīs saknes un Israēls zaļos un ziedēs, un tie pildīs zemes virsu ar augļiem un labklājību.

⁷ Vai tad Viņš to ir tā sitis, kā Viņš sita viņa ienaidniekus; vai tad Viņš to ir tā kāvis, kā Viņš kāva viņa ienaidniekus?

⁸ Nē, bet ar mēru Tu sodi viņus un atlaid viņus pēc tam, kad Tu viņus biji apbēdinājis ar Savu skaudro vētru austrumu vēja dienās.

⁹ Tādēļ ar to ir Jēkaba noziegums salīdzināts, viņa grēku piedošanas sekas ir visu altāra akmeņu sagraušana, tā ka tie tiek padarīti līdzīgi saskaldītiem kaļķakmeņiem, nekur netiek novietoti elku koki, nedz arī uzslieti saules stabi.

¹⁰ Stiprā pilsēta ir palikusi tukša, pamesta un atstāta dzīves vieta, vientuļa kā tuksnesis. Tur ganās lopi, tie tur nogulstas un noēd tās krūmus.

¹¹ Kad to zari nokaltuši, tad tos nolauž, sievas nāk un kurina ar tiem krāsni; tā kā tā ir tauta bez atziņas, tad tās Radītājs neapžēlojas par to; kas to veidojis, nav tai žēlīgs.

¹² Bet notiks tanī dienā, ka Tas Kungs novāks druvu augļus un vētīs tos no lielās upes krastiem līdz Ēģiptes upei. Un jūs, Israēla bērņus, Viņš visus pa vienam salasīs kopā.

¹³ Tad notiks tanī dienā: atskanēs lielā bazūne, un nāks atpakaļ visi Asīrijā pazudušie un Ēģiptē izkaisītie un pielūgs To Kungu uz svētā kalna Jeruzālemē.

28. nodaļa

¹ Bēdas Efraima dzērāju lepņajam valdnieku vainagam un vīstošam puķu vainagam vīna apreibināto galvā treknā ielejā!

² Tam Kungam jau ir kāds pie rokas, stiprs un varens: kā krusas negaiss, kā graujoša vētra un kā briesmīga lietusgāze ar ūdens straumēm Viņš tos nogāzīs pie zemes.

³ Zem kājām samīs Efraima dzērāju lepno vainagu.

⁴ Un viņas krāšņā rota, kas grezno auglīgās ielejas virsotnes, būs kā vīstoša puķe, kā agrīna vīģe ražas ievākšanas priekšlaikā: līdzko to kāds ierauga, tūdaļ viņš to ņem un apēd.

⁵ Tanī laikā Tas Kungs Cebaots būs Savas tautas atlikušiem par skaistu vainagu un par krāšņu pieres rotu; ⁶ Viņš iedvesīs taisnības garu tiem, kas sēd tiesas amatos, un stiprumu tiem, kas no vārtiem atsit ienaidnieku uzbrukumu.

⁷ Bet arī viņi grīļojas, vīna piedzēruši un stipra dzēriena apdullināti; priesteri un pravieši, kas vīna un stipra dzēriena apreibināti, kaut ko muld, pravietodami un tiesu spriezdami!

⁸ Patiesi, visi galdauti apsplauti un pilni netīrumu!

⁹ Kam tad tāds spēks iedvest kam kādu atziņu, kam mācīs saprašanu? Taču ne tikko kā no piena atradinātiem, no mātes krūts atšķirti bērņiem?

¹⁰ Jo tur tiek teikts: «Dari tu to, tu atkal to, rīkojies vienreiz tā, otreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai!»

¹¹ Tiešām, ar ļaužu starpniecību, kam pinas lūpas un kas šļupst ar svešādu mēli, Viņš runās uz šo tautu, ¹² Viņš, kas tiem sacījis: «Šeit ir dusas vieta! Dodiet atdusu piekusušiem; šeit ir miera vieta!» Bet tie to negribēja dzirdēt.

¹³ Tādēļ atskanēs uz tiem šis vārds kā Tā Kunga vārds: «Dari tu to, tu atkal to, rīkojies šoreiz tā, citreiz atkal tā, šeit pa drusciņai, tur pa drusciņai!» – lai viņi ietu un pakristu augšpēdu, tiktu satriekti vai sapītos un kristu gūstā.

¹⁴ Tādēļ klausaities Tā Kunga vārdu, zobotājies un pļāpātāji, jūs, kas valdāt pār šo tautu Jeruzālemē.

¹⁵ Jo jūs taču sacījāt: «Mēs slēdzām derību ar nāvi un līgumu ar elli; kad pāri mums nāks plūdu briesmas ar savām bangām, tās mūs neskars: meli taču ir mūsu patvērums, un viltus ir mūsu apsegs.»

¹⁶ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: «Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi pamatots; kas tic, nepaliks kaunā!

¹⁷ Es padarīšu tiesu par mērauklu un taisnību par atsvaru; krusa aizraus melu aizsegu, un ūdens plūdi aizskalos viņu paslēptuvi.»

¹⁸ Tad jūsu derība ar nāvi zaudēs spēku, un jūsu līgums ar elli vairs nepastāvēs. Kad soda briesmas nāks ar savām bangām, tās jūs satrieks.

¹⁹ Kad vien tās ies jums pāri, tās jūs skars un jums uzbruks: tās nāks ik rītus, dienā un naktī. Tīrās šausmās tad būs sajūst piepildāmies atklāsmi.

²⁰ Gulta ir par īsu, lai varētu tajā izstiepties, sega ir par šauru, lai varētu tajā ietīties.

²¹ Jo Tas Kungs celsies kā pie Peracima kalna, Viņš iedegsies un trīcēs dūsmās kā Gibeona ielejā, lai izpildītu Savu nodomu, Savu neparasto nodomu, lai padarītu Savu darbu, Savu savādo darbu.

²² Rimstiet, paļātāji, lai jūsu važas netop savilkta vēl ciešāk, jo es dzirdēju no Tā Kunga Cebaota, ka iznīcināšana nolemta uz visas zemes.

²³ Esiet modrīgi un klausaities manu balsi, uzklausait un ņemiet vērā, ko es saku!

²⁴ Vai tad zemkopis vienmēr ar savu tīrumu sēšanai, to vienmēr vago un ecē?

²⁵ Vai nav tā? Kad arumi ir nolīdzināti, viņš taču kaisa dilles un dēstī ķimenes, un sēj kviešus rindās un miežus norādītā vietā, un gar malu vēl ko citu.

²⁶ Tā viņam Dievs ir ierādījis, ka tas tā pareizi, un viņu pamācījis.

²⁷ Dilles taču nekuļ ar kuļamo veltni, nedz ķimenes ar kuļamo ratu, bet dilles kuļ ar spriguli un ķimenes izsit ar kulstīklu.

²⁸ Labības graudu kuļot, to taču nesamaļ, to nekuļ bez pārtraukuma; kad pār to veļas kuļamo ratu riteņi un zirgi tam iet pāri, to tomēr nesamaļ.

²⁹ Arī tas nāk no Tā Kunga Cebaota – brīnišķs Viņš padomā un liels gudrībā!

29. nodaļa

¹ Bēdas tev, Ariēla, tu pilsēta, kur Dāvids reiz mājāja kara noietnē! Lieciet gadu pie gada, lai svētku laiki iet un mainās savā noliktā lokā noteiktā secībā.

² Es Ariēlu tomēr pārbaudīšu; tur būs vaidi un skumjas, un pēc tam tu Man būsi īsta Dieva pilsēta – Jeruzāleme.

³ Es aplenkšu tevi visapkārt, Es tevi cieši ieslēgšu un vajāšu ar karaspēku un ceļšu pret tevi apcietinājumus.

⁴ Tad tu, pie zemes gulēdama, runāsi pazemīgi, tava balss skanēs klusi kā pazemes gara balss, un tava valoda nedroši pacelsies no pīšļiem.

⁵ Taču tavu ienaidnieku trokšņainais pulks būs kā putekļu mākonis, un bīstamo varmāku ne mazāk trokšņainais pūlis kā putošas pelavas. Bet tas notiks piepeši, vienā acumirkli: ⁶ Tas Kungs Cebaots tevi piemeklēs ar pārkonu un zemestrīci, ar lielu troksni, ar auku un negaisu un ar postīgām uguns liesmām.

⁷ Un viss tautu pulks, kas cīnās pret Ariēlu, kas uzbrūk tās apcietinājumiem un tos apkaro, – tas būs kā sapnis naktī.

⁸ Tas būs, kā kad izsalkušais sapņo, ka viņš ēd, bet viņš uzmostas izsalcis, un kā kad izslāpušais sapņo, ka viņš dzer, bet viņš uzmostas izslāpis un ir iztvīcis. Tā klāsies visām tautām, kas karo pret Ciānas kalnu.

⁹ Sastingstiet un kļūstiet kā apmāti, apžilbstiet un kļūstiet akli! Tie ir piedzērušies, bet ne no vīna; tie grīļojas, bet ne no stipra dzēriena.

¹⁰ Jo Tas Kungs ir izlējis pār jums dziļa miega garu un aizdarījis jūsu acis – praviešus, un aptumšojis jūsu galvas – redzētājus.

¹¹ Tā jums visa atklāsme kļuvusi kā aizzīmogotas grāmatas vārdi, ko sniedz lasīt pratējam un saka: lasi to! Un viņš atbild: es nevaru to lasīt, jo tā ir aizzīmogota!

¹² Un, kad grāmatu sniedz lasīt nepratējam un saka: lasi to! – tad viņš atbild: es nemāku lasīt.

¹³ Vēl Tas Kungs ir sacījis: «Tādēļ ka šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža, ¹⁴ tad Es joprojām apiešos ar šo tautu brīnišķā un neparastā veidā, tā ka viņas gudro gudrība būs apkaunota un prātīgo saprāts būs aptumšots.»

¹⁵ Bēdas tiem, kas savus nodomus apslēpj Tā Kunga priekšā, lai viņu darbi notiek tumsā, un tad saka: «Neviens mūs neredz, neviens to nezina!»

¹⁶ Ak tavu neprātību! Vai tad mālu var pielīdzināt podniekam, un vai kāds veidojums var sacīt par savu darinātāju: viņš nav mani darinājis? – un kāds darināts tēls savam tēlniekam: viņš nekā neprot?

¹⁷ Vai nav vēl tikai īss brīdis, un Libāna būs kļuvis auglīgs dārzs, bet dārzu vērtēs tikai kā mežu?

¹⁸ Tanī dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus un aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas.

¹⁹ Nelaimīgie un pazemīgie priecāsies Tā Kunga priekšā, un nabagie un niecīgie cilvēku starpā gaviļēs par Israēla Svēto.

²⁰ Jo varmākas būs izbeigušies un paļātāju vairs nebūs; arī tie, kas tiecas uz ļaunu, būs iznīcināti,

²¹ tāpat arī visi, kas citus pavedina ar saviem vārdiem uz ļaunu, uzbrūk tam, kas tiesu spriež vārtos, un aiz niecīgiem iemesliem nepareizi apvaino taisno.

²² Tādēļ saka Tas Kungs, kas izglāba Ābrahāmu, Jēkaba namam: «Jēkabs nekļūs vairs kaunā, un viņa vaigs vairs nenobālēs; ²³ jo, kad viņš un viņa bērni redzēs Manu roku darbu viņu vidū, tie svētīs Manu Vārdu, piesauks Jēkaba Svēto un parādīs bijību Israēla Dievam.

²⁴ Un tie, kuru gars tagad maldās, nāks pie atzīšanas, un neapmierinātie pieņems pamācību.»

30. nodaļa

¹ «Bēdas bērniem, kas atkritēji,» saka Tas Kungs, «tie izpilda nodomu, kas nenāk no Manis; tie slēdz derību bez Manas piekrišanas un tā krāj grēku uz grēka!

² Viņi taisās doties uz Ēģipti, neprasījuši Mana padoma, lai tur meklētu patvērumu faraona aizsardzībā un lai atrastu mieru Ēģiptes ēnā.

³ Bet faraona aizsardzība būs jums par kaunu un patvērums Ēģiptes ēnā par apsmieklu!

⁴ Lai gan viņa virsnieki jau ieradušies uz sarunām Coānā un viņa sūtņi Hanesā, ⁵ tie redzēs, ka tie vīlušies tautā, kas tiem nevar līdzēt, kas nevar sniegt nedz palīdzību, nedz kādu citu labumu, bet būs tiem tikai par vilšanos un par kaunu.»

⁶ Spriedums par dienvidzemes zvēru. Bēdu un moku zemē, kur dzīvo lauvas un indīgas spārnainas čūskas, viņi nes savu mantu ar ēzeļiem un savu bagātību uz kamieļu mugurām tautai, kas viņiem neko nevar palīdzēt.

⁷ Ēģipte nav nekas un nevar nekā palīdzēt; tādēļ Es nosaucu šo tautu par lielmuti, kas tomēr sēd klusi.

⁸ Ej nu un raksti to viņiem priekšā uz galdiņa un ieraksti to grāmatā, lai tas paliek par piemiņu nākamām dienām mūžīgi mūžam.

⁹ Jo tā ir stūrgalvīga tauta, melkuļi bērni – bērni, kas negrib klausīt Tā Kunga baušļiem, ¹⁰ kas redzētājiem saka: jums nebūs redzēt! – un praviešiem: nesludiniet mums patiesību, sludiniet mums patīkamas lietas, sludiniet viltu!

¹¹ Novirzieties no pareizā ceļa, atstājiet pareizo taku, neapgrūtiniet mūs ar Israēla Svēto!

¹² Tādēļ Israēla Svētais ir teicis: «Tāpēc ka jūs atmetat Manu vārdu un liekat savu cerību uz varmācību un spleņiem ceļiem un paļaujaties uz tiem, ¹³ tad jums šis noziegums būs kā plaša šķītbā mūra sienā; tā piepeši acumirkli sagrauj sienu, liek tai sabrukt un sašķīst, ¹⁴ kā sašķaida māla krūzi bez žēlastības, ka nepaliek ne lauskas, ar ko varētu paņemt uguni no ugunsкура vai pasmelt ūdeni no akas.»

¹⁵ Jo tā saka Dievs Tas Kungs, Israēla Svētais: «Atgriežoties un paliekot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un paļāvībā jūs atrastu spēku, bet jūs negribat!»

¹⁶ Jūs sakāt: «Nē! Mēs tad jau drīzāk dosimies projām ar zirgiem!» Nu tad skrieniet arī! «Ar ātriem zirgiem mēs jāsīm!» Nu tad jūsu vajātāji arī lai būtu tādi ātrskrējēji!

¹⁷ Tūkstotis jūsejo bēgs no viena vienīga vīra kara sauciena, un no piecu vīru kara sauciena jūs bēgsit visi, kamēr jūs paliksiet pāri tikai kā ceļa stabs kalna galā un kā karogs pakalnā.

¹⁸ Tādēļ Tas Kungs gaida, lai jums parādītu žēlastību, tādēļ Viņš pošas, lai jums būtu žēlīgs, jo Tas Kungs ir taisnīgas tiesas Dievs; svētīgs, kas paļaujas uz Viņu!

¹⁹ Tu Ciānas tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, tev nebūs vienmēr raudāt, Viņš tev būs žēlīgs, kad tu Viņu piesauksi. Kad Viņš dzirdēs tavu balsi, Viņš tev atbildēs.

²⁰ Tas Kungs jums gan piešķirs tikai bēdu maizi un ūdeni sēru nomāktai sirdij, bet toties tavi skolotāji vairs nebūs spiesti slēpties, un tavas acis redzēs tavus skolotājus, ²¹ un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šos vārdus: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! – kaut jūs arī ietu pa labi vai novērstos pa kreisi.

²² Tad tu neturēsi savus ar sudrabu pārklātos izgrieztos, kā arī no zelta izlietos elka tēlus par svētiem, bet atmetīsi tos kā riebigus, sacīdama: projām ar jums!

²³ Tad Viņš dos lietu tavam sējumam tīrumā, maize no lauku ražas būs garšīga un sātīga, barības spēka pilna. Tavi ganāmpulki ganīsies tanī laikā plašās ganībās.

²⁴ Vērši un ēzeļi, kas apstrādā druvi, ēdīs sālītu mistru, kas sajaukts un vētīts ar liekšķeri un vēteklī.

²⁵ Un uz visiem augstiem kalniem un visiem pakalniem būs tekoša ūdens strauti lielās kaujas dienā, kad sagrūs torņi.

²⁶ Un mēness gaisma būs kā saules gaisma, un saules gaisma būs septiņreiz gaišāka nekā septiņu dienu gaisma, kad Tas Kungs sasēja Savas tautas vātis un dziedēja viņas brūces.

²⁷ Redzi, Tā Kunga Vārds nāk šurpu no tālienes, Viņa dusmas kvēlo, liels ir Viņa saviļņojums, Viņa lūpas ir pilnas bardzības, un Viņa mēle kā postīga uguns.

²⁸ Viņa elpa ir kā plūstoša straume, kas sniedzas līdz kaklam, lai sijātu tautas nāves sietā un liktu tautām viltus iemauktus mutē, aiz kuriem Viņš tad tās trenkātu un dzenātu.

²⁹ Tad jūs dziedāsiet kā svētku naktī un priecāsities kā svētceļnieki, kas ar mūzikas skaņām dodas uz Tā Kunga kalnu, Israēla klinti.

³⁰ Tad atskanēs Tā Kunga varenā pērkonā balss, un Viņš pacels Savu roku bargās dūsmās ar iznīcinātāju uguni, lietusgāzi, negaisu un krusu.

³¹ Un Asurs izbīsies no Tā Kunga balss, kas viņu sitīs ar rīkstī, ³² un katru reizi, kad Tas Kungs sitīs viņu ar pārmācības rīkstī, tā ar labu trāpījumu viņu sāpīgi skars, iespiedzamās dziļi viņa miesā, un tas notiks ar bungām un cītaras skaņām; ar paceltu roku Viņš visur ar viņu karos.

³³ Jo sen jau ierīkota šausmu pilna sadedzināšanas vieta, tā domāta arī ķēniņam; ir sakrauts augsts un plats sārts, lielā daudzumā sagādāta malka un iekuri; Tas Kungs to aizdedzinās ar Savu dvašu līdzīgi kā ar sēra straumi.

31. nodaļa

¹ Bēdas tiem, kas dodas uz Ēģipti pēc palīdzības un paļaujas uz kara zirgiem! Tie liek savu cerību uz cīņas ratiem, tādēļ ka to tik daudz, un uz jātniekiem, tādēļ ka viņu pulks arī tik liels, bet neraugās uz Israēla Svēto un nemeklē To Kungu!

² Bet arī Viņš ir gudrs un liek ļaunumam nākt un neņem atpakaļ Savu brīdinājumu; Viņš celsies pret bezdievju namu un pret ļaunuma veicinātājiem.

³ Jo ēģiptieši ir cilvēki un ne dievi; viņu zirgi ir miesa un ne gars; kad Tas Kungs izstiepj Savu roku, tad klūp palīdzības sniedzējs un krīt pabalstītāis, tie aiziet bojā visi kopā.

⁴ Jo tā Tas Kungs man sacīja: «Kā lauva un jauns lauva rūc pār savu laupījumu, kaut pret viņu dodas viss ganu pulks, tomēr tas nebīstas viņu balss troksni, un tam nav bailes no viņu pulka, tā Tas Kungs Cebaots nonāks karot uz Ciānas kalna un tā pakalna.

⁵ Kā lidojoši putni, tā Tas Kungs Cebaots aplidos Jeruzālemi, to apsargās ar Saviem spārniem, to pasaudzēs un izglābs.

⁶ Griežieties taču atpakaļ, Israēla bērni, pie Viņa, no kura jūs tik ļoti esat atkrituši!

⁷ Jo tanī dienā ikviens no jums atmetīs savus sudraba un zelta elka tēlus, ko jūsu rokas darinājušas sev par apgrēcību, ⁸ jo Asīrija kritīs ne no cilvēka zobena, un ne cilvēka zobens to aprīs. Bet, ja viņi bēgs no zobena, tad viņu jauneklī kritīs verdzībā; ⁹ bet viņas klints iznīks bailēs, un viņas vadoņi aizbēgs un pametīs savu karogu,» – tā saka Tas Kungs, kam Ciānā ir ugunskurs un Jeruzālemē krāsns.

32. nodaļa

¹ Tad ķēniņš valdīs pēc taisnības, un valsts vadītāji spriedīs taisnu tiesu.

² Tie ikviens būs kā patvērums pret auku un kā pavēnis pret negaisu, kā ūdens strauts izkaltušā zemē un kā augstas klints ēna iztvīkušā un izslāpušā zemē.

³ Tad redzīgo acis nebūs aptumšotas un dzirdīgo ausis klausīsies uzmanīgi.

⁴ Vieglprātīgo sirds būs sapratīga, un nerunātīgo stostīgā mēle runās skaidri.

⁵ Neprašu vairs nesauks par dižciltīgu un blēdi par cienījamu cilvēku.

⁶ Jo zemisks cilvēks runā nelietību, un viņa sirds dzenas uz ļaunu; viņš dara negantību un runā melus pret To Kungu; viņš atrauj izsalkušam maizi un izslāpušam ūdens malku.

⁷ Līdzīgs ir blēdis – viņa tieksmes ir ļaunas, viņa rīcības paņēmieni ir noziedzīgi, viņa gars pilns viltīgu nolūku, lai ar melu valodu kaitētu nabagam, pat kur nabagais meklē savu taisnību.

⁸ Bet, kam goda prāts, tā domas ir šķīstas, un viņš arī turas pie tām.

⁹ Jūs bezrūpīgās sievas, uzklausait manus vārdus! Jūs savā pašpaļāvībā nesatricināmās meitas, iegaumējiet labi, ko es jums saku!

¹⁰ Pēc gada un dažām dienām jūs, pašpaļāvības pilnās, drebēsiet, jo vīnogu ražas nebūs, neievāks arī dārza augļus!

¹¹ Drebiet, jūs bezrūpīgās, un trīciet, jūs pašpārliecinātās! Izģērbieties, novelciet savas drēbes un apvelciet ap saviem gurniem sēru pārsegus!

¹² Vaimanādamas sitiet pa savām krūtīm skaisto druvu un auglīgo vīnakoku dēļ, ¹³ manas tautas druvu dēļ, ko nomāc ērkšķi un dadži, ak, un grezno namu un priekiem bagātās pilsētas dēļ, ¹⁴ jo pilis ir atstātas, pilsētas troksnis apklusis, pils pakalni un izlūctorņi kļuvuši par paslēptuvēm, par mitekli meža ēzeļiem un par ganībām ganāmiem pulkiem, ¹⁵ līdz kamēr pār mums taps izliets Gars no augšienes. Tad tuksnesis kļūs par augļu dārzu, un dārzs būs kā mežs.

¹⁶ Tad tiesības mājās tuksnesī un taisnība augļu dārzā.

¹⁷ Un taisnības auglis būs miers un taisnības panākums – klusums un drošība mūžīgi.

¹⁸ Mana tauta tad dzīvos miera mājās, drošos mājokļos un netraucētos mitekļos.

¹⁹ Bet krusas negaiss būs, kad mežs kritīs un pilsēta nogrims pīšļos.

²⁰ Labi jums, kas jūs sējat visur pie ūdeņiem un vēršu un ēzeļu kājas varat brīvi palaist vaļā!

33. nodaļa

¹ Bēdas tev, postītāj, kas pats neesi postīts! Un bēdas tev, laupītāj, kas pats neesi aplaupīts! Kad tu būsi pabeidzis savu postīšanas darbu, tad izpostīs tevi pašu; kad tu būsi ar saviem laupīšanas darbiem galā, tad aplaupīs tevi pašu!

² Kungs, esi mums žēlīgs, mēs paļaujamies uz Tevi! Esi Tu mūsu elkoni ik rītus un mūsu palīgs bēdu laikā!

³ Tautas bēg no Tavu soļu trokšņa, tās izklīst, kad Tu celies.

⁴ Tad jūsu laupījums un jūs paši tiksit pilnīgi pievākti, kā pievāc savu laupījumu siseņu mākonis un kā sienāži skraida, kad viņus izbiedē; tā ļaudis skraidīs, cenzdamies pievākt jo vairāk laupījuma.

⁵ Dižens ir Tas Kungs, jo Viņš mājā augstībā. Viņš piepildīs Ciānu ar tiesu un taisnību.

⁶ Un Viņš būs tavas dzīves pamats, pestīšanas bagātība, gudrības un atziņas avots; bijība Tā Kunga priekšā būs Ciānai dārga manta.

⁷ Lūk, viņu varoņi brēc uz ielas, miera sūtņi gauži raud!

⁸ Tukši ir ceļi, nav neviena ceļa gājēja; viņi laužuši derību, postījuši pilsētas un nicinājuši cilvēkus.

⁹ Zeme sēro un nīkst, Libanons stāv nokaunējies un kalst nost; Saronas ieleja ir kā tuksnesis, Basans un Karmels birdina savas lapas.

¹⁰ «Tagad Es piecelšos,» saka Tas Kungs, «Es izsliešos visā augumā, piecēlies stāvus!»

¹¹ Jūs staigājat grūti ar zāli un sienu, bet dzemdēsiet salmus; jūsu dusmu šņākoņa ir uguns, kas aprīs jūs pašus.

¹² Tautas sadedzinās par kaļķiem vai kā nocirstus ērkšķus, kas ugunī izplēn.

¹³ Klausaities, jūs tālie, ko Es esmu darījis, un atzīstiet Manu varu, jūs tuvie!»

¹⁴ Tad bailes pārņem grēciniekus Ciānā un izbailēs dreb atkritēji: kas no mums var dzīvot postīgā ugunī, kas no mums var pastāvēt mūžīgās liesmās?

¹⁵ Kas taisnībā staigā un patiesību runā, kas noraida izspiestu mantu, kura rokas nepieņem dāvanas, kas aizbāž savas ausis, lai nedzirdētu runas par asinsdarbiem, kas aizdara savas acis, lai tās neraudzītos uz ļaunu, ¹⁶ tas dzīvos augstumos, kalnu pilis būs tam par patvērumu, tam būs sava maize, ūdens tam netrūks.

¹⁷ Tavas acis skatīs ķēniņu viņa glītumā un plašo zemi tālumā.

¹⁸ Tava sirds atcerēsies agrākos briesmu laikus un sacīs: kur ir naudas skaitītājs, kur ir svērējs un kur torņu saskaitītājs?

¹⁹ Neķītro tautu tu vairs neredzēsi, tautu ar tumšo nesaprotamo valodu; tie runādami stostās, ka neko nevar saprast.

²⁰ Uzlūko Ciānu, mūsu svētku sanāksmju pilsētu, tad tavas acis redzēs Jeruzālemi kā drošu mitekli, kā telti, kam nav jāpārvietojas, kuras pamati nesatricināmi, kuras vadži neizraujami un kuras saites nesaraujamas.

²¹ Jo Tas Kungs pats Savā godībā būs pie mums plato straumju un upju vietā; airu laivas tur nebrauks, un liellaivas viņos nepeldēs.

²² Jo Tas Kungs ir mūsu soģis, Tas Kungs ir mūsu likumu devējs, Tas Kungs ir mūsu ķēniņš, Viņš mūs izglābs.

²³ Tavas virves tik ļengani nokarājas, ka nevar pienācīgi saturēt ne masta koku, nedz izplest buras. Bet tad bagātīgi izdalīs laupījumu, pat tizlie iegūs lielu daudzumu salaupītā.

²⁴ Un neviens iedzīvotājs nesacīs: es ciešu. – Tautai, kas tur dzīvo, ir grēki piedoti.

34. nodaļa

¹ Nāciet šurp, tautas, un klausaities, tautas, un ņemiet vērā! Lai klausās zeme un tie, kas to pilda, lai uzmana pasaule un kas tanī dzīvo!

² Jo Tam Kungam ir dusmas pret visām tautām un naidis pret visu viņu pulku; Viņš ir tās nodevis iznīcināšanai, nolēmis nokaušanai, ³ ka viņu nokautie lai tiek izmesti laukā, lai izplatās viņu liķu smaka un lai kalni pārplūst no viņu asinīm.

⁴ Arī viss debesu pulks iznīks, un debesis saritināsies kā grāmatas ritulis, viss viņu pulks sabirs, kā novīst vīnakoka lapas un kā nokrīt sakaltušas vīģes koka lapas.

⁵ Ja Mans zobens būs iededzies līdz apreibumam dūsmās debesīs, tas vērsīsies par sodību pret Edomu un pret tautu, ko Es esmu nolēmis nāvei.

⁶ Tā Kunga zobens ir mērķts asinīs un taukos, jēru un āžu asinīs un aunu nieru taukos, jo Tam Kungam paredzami upuru svētki Bocrā un liela kaušana Edomas zemē.

⁷ Tad kritīs meža vērši kopā ar viņiem un jauni baroti vērši. Viņu zeme atdzersies asiņu, un viņu zeme būs trekna no taukiem.

⁸ Jo tā ir Tā Kunga atriebības diena, atmaksas gads par Ciānu.

⁹ Tad Edomas upes pārvērtīsies par darvu un viņu zeme par sēru, tā ka viņu zeme būs degoša darva.

¹⁰ Ne dienu, ne nakti tā neizdzīsīs, mūžīgi kūpēs tās dūmi, tā paliks tukša uz radu radiem, neviens tur nestaigās nemūžam.

¹¹ Tur apmetīsies pelikāni un eži, tur mājos pūces un kraukļi; Viņš, Tas Kungs, izstieps pār to Savu mērījamo auklu tās pārvēršanai neauglīgā kailatnē un pakārs pār to tukšuma mērītāju – svina svērtēni.

¹² Seno dižciltīgo vairs nebūs, nebūs kam izvēlēt ķēniņu, visi zemes lielkungi nebūs nekas.

¹³ Tās pilīs augs ērkšķi, un tās staltajos namos nātres un dadži, tie būs mājokļi šakāļiem un strausiem.

¹⁴ Tur sastapsies tuksneša zvēri ar meža vilkiem, tur jodi sasauksies, tur nakts biedēkļi apmetīsies uz dusu.

¹⁵ Tur čūska taisīs ligzdu, dēs olas un perēs un pavēnī kops savus izperētos, tur salasīsies ērgļi.

¹⁶ Meklējiet Tā Kunga grāmatā un lasiet: tur nekā netrūkst no sacītā, jo Tā Kunga mute pavēlēja, un Viņa Gars to veicis.

¹⁷ Viņš tiem to tā nolēmis, un Viņa roka tiem to zemi ir nomērījusi par tiesu, tie mūžam to paturēs un tur dzīvos uz radu radiem.

35. nodaļa

¹ Priecāsies tuksnesis un izkaltusī nora, klajums līksmos un ziedēs kā puķu lauks!

² Tie ziedēs un līksmos priekā un ar gaviļēm! Tiem ir dota Libāna godība, Karmela kalna košums un Saronas līdzenuma glītums; tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu Dieva jaukumu.

³ Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus ļodzīgos ceļus!

⁴ Sakait izmīsušām sirdīm: «Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs! Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk un jūs izglābs!»

⁵ Tad aklo acis atvērsies un kurlo ausis atdarīsies.

⁶ Tad klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gavilēs, jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltušā klajumā.

⁷ Un svelošā smilts taps par ezeru un izkaltusī zeme par ūdens avotu; kur agrāk mājāja šakāļi, tur augs zāle un niedres.

⁸ Un tur būs līdzens ceļš – ceļš, ko sauks par svēto ceļu. Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš, pat neprašas nevar tanī apmaldīties.

⁹ Tur nebūs lauvu un plēsīgu zvēru, bet atsvabinātie pa to staigās.

¹⁰ Tā Kunga atsvabinātie pa to atgriezīsies mājās un ar gaviļēm pārnāks Ciānā; mūžīgs prieks staros pār viņu galvām; prieks un liksmība pildīs viņu sirdis, skumjas un bēdas aizies tiem secen.

36. nodaļa

¹ Kēniņa Hiskijas četrpadsmitajā valdīšanas gadā cēlās Asīrijas kēniņš Sanheribs pret visām stiprajām Jūdas pilsētām un tās ieņēma.

² Un Asīrijas kēniņš sūtīja savu karavadoni Rabsaku no Lahišas ar lielu karaspēku pie kēniņa Hiskijas uz Jeruzālemi. Viņš apmetās pie ūdens vada augšējā diķa ceļā uz velētāju tīrumu.

³ Tad izgāja pie viņa namu pārvaldnieks Ēljakīms, Hilkijs dēls, ar valsts rakstvedi Sebnu un kancleru Joahu, Asafa dēlu.

⁴ Un Rabsaks tiem sacīja: «Paziņojiet Hiskijam: tā saka lielais Asīrijas kēniņš: uz ko tu liec savu cerību?»

⁵ Es saku, tie ir tukši vārdi, ka tev esot pietiekami padoma un spēka, lai karotu. Uz ko tad tu paļaujies, saceldamies pret mani?»

⁶ Nu jā, tu paļaujies uz Ēģipti, uz šo aizlauzto niedri, bet, kas uz to balstās, tam tā sadurs roku un ievainos. Tāds ir faraons, Ēģiptes kēniņš, pret visiem, kas uz viņu paļaujas.

⁷ Un, ja tu man saki: mēs paļaujamies uz To Kungu, mūsu Dievu! – vai tad viņš nav tas pats, kura kalnu svētnīcas un altārus Hiskija novāca un teica Jūdai un Jeruzālemei: tikai te, šā altāra priekšā, jums būs pielūgt? –

⁸ Bet nu salīgstiet ar manu kungu, Asīrijas kēniņu, un es tev došu divi tūkstoši zirgu; parādi, vai vari sadabūt vajadzīgos jātniekus!

⁹ Kā tad tu gribi uzņemties cīņu ar vienu pašu virspavēlnieku no mana kunga mazākajiem kalpiem? Bet tu tomēr paļaujies uz Ēģipti ratu un jātnieku dēļ!

¹⁰ Es taču ne bez Tā Kunga, jūsu Dieva, gribas nācu pret šo zemi, lai to izpostītu! Tas Kungs pats man pavēlēja celties pret šo zemi un to izpostīt!»

¹¹ Tad Ēljakīms, Sebna un Joahs sacīja Rabsakam: «Runā ar saviem kalpiem aramejiski, mēs to saprotam, bet nerunā ar mums jūdiski šo ļaužu priekšā, kas stāv uz mūra!»

¹² Un Rabsaks atbildēja: «Vai tad mans kungs mani sūtījis tikai pie tava kunga un pie tevis runāt šos vārdus, bet ne taisni pie tiem vīriem, kas stāv uz mūra, kam kopā ar jums būs jāēd savi izkārnījumi un jādzēr savi mīzali?»

¹³ Tad Rabsaks nostājās un teica stiprā balsī jūdiski: «Uzklausiet lielā kēniņa, Asīrijas kēniņa, vārdus!»

¹⁴ Tā saka jums kēniņš: lai Hiskija jūs nepieviļ, jo viņš nevar jūs glābt!

¹⁵ Un Hiskija lai jūs neapmierina ar Dievu To Kungu, kad viņš saka: Tas Kungs droši vien mūs izglābs, mūsu pilsēta nekritīs Asīrijas kēniņa rokās! –

¹⁶ Neklausieties uz Hiskiju! Jo tā saka jums Asīrijas kēniņš: slēdziet mieru ar mani un uzticieties man! Tad ikviens ēdīs no sava paša vīnakoka un ikviens no sava paša vīgeskoka un dzers ūdeni no savas paša akas, ¹⁷ kamēr es nākšu un vedīšu jūs zemē, kas tāda pati kā jūsējā, labības un vīna pilna, zemē, kas maizes un vīnadārzu pilna!

¹⁸ Hiskija tikai lai jūs nepieviļ, kad viņš saka: Tas Kungs mūs izglābs! – Vai tad kāds no citu tautu dieviem ir savu zemi izglābis no Asīrijas kēniņa rokās?

¹⁹ Kur ir Hamatas un Arpadas dievi? Kur ir Sefarvajima dievs? Vai tie Samariju izglāba no manas rokās?

²⁰ Kur ir kāds no šo zemju dieviem, kas savu zemi būtu izglābis no manas rokās? Kā tad Dievs Tas Kungs lai izglābtu Jeruzālemi no manas varas?»

²¹ Tad viņi cieta klusu un neatbildēja viņam neviena vārda, jo kēniņš bija viņiem pavēlējis: «Jūs neatbildiet viņam!»

²² Tad atgriezās namu pārvaldnieks Ēljakīms, Hilkijs dēls, valsts rakstvedis Sebna un kanclers Joahs, Asafa dēls, pie Hiskijas ar saplēstām drēbēm un atstāstīja viņam, ko Rabsaks teicis.

37. nodaļa

¹ Kad kēniņš Hiskija to dzirdēja, viņš saplēsa savas drēbes, apvilka sēru drēbes un gāja Tā Kunga namā.

² Bet savu nama pārvaldnieku Ēljakīmu un valsts rakstvedi Sebnu līdz ar vecākiem priesteriem, ģērbtus sēru drēbēs, viņš sūtīja pie pravieša Jesajas, Amoca dēla.

³ Un tie viņu uzrunāja: «Tā saka Hiskija: šī diena ir bēdu, soda, pazemojuma un lāstu diena, jo bērni taisījās piedzimt, bet tie nevar piedzimt aiz nespēka.

⁴ Kaut jel Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdētu Rabsaka vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, atsūtījis, lai zaimotu dzīvo Dievu, un kaut viņu sodītu to vārdu dēļ, ko Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdēja! Aizlūdz par tiem, kas vēl atlikuši!»

⁵ Un ķēniņa Hiskijas kalpi nāca pie Jesajas, ⁶ un Jesaja tiem sacīja: «Aiznesiet savam kungam šādu atbildi: tā saka Tas Kungs: nebīsties to vārdu dēļ, ko tu dzirdēji, ar kuriem Asīrijas ķēniņa kalpi Mani zaimoja!

⁷ Redzi, Es viņam likšu pieņemt lēmumu, ka viņš, saņēmis kādas ziņas, atgriezīsies savā zemē, un viņš kritīs savā zemē no zobena.»

⁸ Kad Rabsaks atgriezās, viņš atrada Asīrijas ķēniņu aplenkušu Libnu, jo viņš dzirdēja, ka tas jau aizgājis no Lahišas.

⁹ Kad Sanheribs saņēma ziņu, ka Etiopijas ķēniņš Tirhaka izgājis karot pret viņu, tad viņš sūtīja vēstnešus pie Hiskijas un lika tam sacīt:

¹⁰ «Jūdas ķēniņam Hiskijam sakait tā: lai tevi nepieviļ tavs Dievs, uz kuru tu paļaujies, sacīdams, ka Jeruzāleme nekritis Asīrijas ķēniņa rokā!

¹¹ Tu taču pats dzirdēji, kā Asīrijas ķēniņi rīkojās ar visām zemēm, viņi tās izdeldēja. Un tu domā izglābties?

¹² Vai to tautu dievi izglāba tos, ko mani tēvi izpostīja: Gozanu, Haranu, Recefu un zemes iedzīvotājus Ēdenē pie Telasaras?

¹³ Kur ir Hamatas ķēniņš un Arpadas ķēniņš, un kur ir Lairas, Sefarvaimas, Henas un Ivas ķēniņš?»

¹⁴ Kad Hiskija bija saņēmis rakstu no vēstnešu rokām un to izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga namā un to nolika Tā Kunga priekšā.

¹⁵ Hiskija griezās pie Tā Kunga ar lūgšanu, sacīdams:

¹⁶ «Ak, Kungs Cebaot, Tu Israēla Dievs, kas Tu mīti pār ķerubiem, vienīgi Tu esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu radīji debesis un zemi!

¹⁷ Atdari Savu ausi, ak, Kungs, un dzirdi! Atver Savas acis, ak, Kungs, un redzi! Dzirdi visus tos vārdus, ko Sanheribs sacījis, lai zaimotu dzīvo Dievu!

¹⁸ Ir gan taisnība, Kungs, ka Asīrijas ķēniņi izpostīja visas tautas un viņu zemi, kā arī ¹⁹ sadedzināja viņu dievus, taču tie jau nebija dievi, bet cilvēku roku darbs no koka un akmens, tādēļ tie varēja tos iznīcināt.

²⁰ Bet tagad izglāb mūs, Kungs, mūsu Dievs, no viņa rokas, lai visas valstis virs zemes atzīst, ka vienīgi Tu esi Tas Kungs!»

²¹ Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hiskijas, lai tam sacītu: «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tu griezies pie Manis ar savu lūgšanu Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, dēļ.

²² Tā sacīja par viņu Tas Kungs: jaunava Ciānas meita smejas par tevi un nicina tevi, Jeruzālemes meita krata galvu par tevi!

²³ Ko tad tu esi apsmējis un zaimojis, pret ko tad tu esi pacēlis savu balsi un savas acis lielībā? Taču pret Israēla Svēto!

²⁴ Ar savu kalpu muti tu esi apsmējis To Kungu, tu lielījies: ar saviem daudzajiem ratiem es uzkāpu kalnos, paša Libanona kalna galā; es nocirtu tā ciedru mežu ciprešu izlasi; es pacelšos kalnu augstumos turienes kuplajā mežā.

²⁵ Es izroku zemi un dzeru ūdeni, bet no manu kāju soļiem izsīkst visas Ēģiptes upes! –

²⁶ Vai tad tu to nezini? Es to jau sen esmu nolēmis un no veciem laikiem to tā izkārtojis, un tagad tas notiek, ka stipras pilsētas tiek sagrautas drupu kaudzēs.

²⁷ Un to iedzīvotāji nevarīgi stāv lielās bailēs un top kaunā; viņi ir kā zāle laukā, kā izplaucis zaļums, kā jumta zāle, kā rūsas saēsta labība, pirms tā nogatavojas.

²⁸ Bet Man tava dzīve ir zināma, tava piecelšanās un nosēšanās, iziešana un atnākšana, arī tava trakošana pret Mani.

²⁹ Tādēļ, ka tu sacēlies pret Mani un tava pārgalvība nākusi Manās ausīs, Es likšu tev dzelžus nāsīs un laužņus tavā mutē un vadīšu tevi atpakaļ pa to ceļu, pa kuru tu esi nācis.

³⁰ Bet tev, Hiskija, lai ir par zīmi: šinī gadā ēdīs to, kas bez sēšanas audzis, otrā gadā to, kas vēl no saknes izaudzis, bet trešajā gadā jūs sēsīt un pļausīt, stādīsīt vīnadārzus un ēdīsīt to augļus!

³¹ Kas no Jūdas nama vēl atlicis un izglābies, tie laidīs saknes zemē un atnesīs augļus.

³² Jo no Jeruzālemes izies atlikušie un no Ciānas kalna izglābtie; to darīs Tas Kungs Cebaots!

³³ Tādēļ Tas Kungs saka par Asīrijas ķēniņu: viņš neieies šinī pilsētā un neiešaus tanī nevienu bultu, un viņš nepacels vairogu pret to un neuzmetīs vaļņus!

³⁴ Pa to pašu ceļu, pa kuru viņš nācis, viņš aizies atpakaļ un neiebruks šinī pilsētā, tā saka Tas Kungs, ³⁵ Es pasargāšu šo pilsētu, lai to izglābtu Manis un Mana kalpa Dāvida dēļ!»

³⁶ Tad izgāja Tā Kunga eņģelis un nogalināja asīriešu nometnē simts astoņdesmit piecus tūkstošus vīru; kad agri rītā nometne piecēlās, tad redzi, tie visi bija pagalam.

³⁷ Tad Asīrijas ķēniņš Sanheribs aizgāja un atgriezās atpakaļ mājās Ninivē.

³⁸ Un, kad viņš reiz pielūdza templī savu dievu Nisroku, tad viņa dēli Adramelehs un Sarecers viņu noslepkavoja ar zobenu; tad tie aizbēga uz Araratu, un viņa dēls Esarhadons kļuva viņa vietā par ķēniņu.

38. nodaļa

¹ Tanī laikā Hiskija nopietni saslima, tad nāca pie viņa pravietis Jesaja, Amoca dēls, un tam sacīja: «Tā saka Tas Kungs: apkop savu namu, jo tu mirsi un nekļūsi vesels!»

² Tad Hiskija pagriezās pret sienu un pielūdza To Kungu, sacīdams:

³ «Ak, Kungs, piemini, ka es Tavā priekšā staigāju patiesībā un no visas sirds darīju, kas Tev patīk!» Un Hiskija sāka gauži raudāt.

⁴ Tad atklājās Tā Kunga vārds Jesajam:

⁵ «Ej un saki Hiskijam: tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es dzirdēju tavu lūgšanu un redzēju tavas asaras. Es pielikšu tavam mūžam vēl piecpadsmit gadus.

⁶ Un Es izglābšu tevi un šo pilsētu no Asīrijas ķēniņa rokas un pasargāšu šo pilsētu.

⁷ Un tas tev lai ir no Tā Kunga par zīmi, ka Tas Kungs izpildīs Savu apsolījumu: ⁸ redzi, Es ēnu pie Ahasa saules stundeņa pagriezīšu desmit pakāpes atpakaļ.» Un saule atgriezās pie stundeņa pa desmit pakāpēm atpakaļ, ko tā jau bija notecējusi.

⁹ Šī ir Hiskijas, Jūdas ķēniņa, dziesma no tā laika, kad viņš bija slims un izveseļojās no savas slimības:

¹⁰ «Es sacīju: pašos spēka gados man jānokāpj elles vārtos, nolaupīti ir man vēl piederošie dzīves gadi.

¹¹ Es sacīju: es neredzēšu vairs To Kungu dzīvo zemē, es neredzēšu nevienu dzīvu cilvēku apakšzemes valsts iedzīvotāju vidū.

¹² Mans mājoklis ir noplēsts un aiziet no manis kā ganu telts. Es satinu savu dzīvību kā audējs savu audumu. Viņš mani nogriež kā izaustu audumu, kas satinies ap riestavu. Pirms diena izbeidzas naktī, Tu man dari galu.

¹³ Ja es nomierinu savu sirdi līdz rītam, Viņš salauž visus manus kaulus kā lauva; pirms diena pārvēršas vakarā un naktī, Tu man dari galu.

¹⁴ Es kliecēju kā bezdelīga, kā dzērve, es ūboju kā balodis; manas acis raudzījās ilgdamās uz augšu. Ak, Kungs, man ir bail! Palīdzi man!

¹⁵ Ko lai es saku? Ko Viņš man apsolījis, to Viņš piepildīja. Es staigāšu mierā visās savās mūža dienās pēc tādām savas dvēseles skumjām.

¹⁶ Ak, Kungs! No tā cilvēks dzīvo, un tas ir manas gara dzīves saturs. Tu mani atspirdzināsi un mani uzturēsi dzīvu!

¹⁷ Tiešām, rūgtās ciešanas man nākušas par svētību, Tu pasargāji manu dvēseli un turēji to tālu no iznīcības un nāves bedres, jo visiem maniem grēkiem Tu esi licis palikt Tev tālu aiz muguras.

¹⁸ Ne jau apakšzeme slavē Tevi, ne jau nāve teic Tavu slavu, un ne tie, kas apgūlušies kapa tumsā, cer uz Tavu patiesību.

¹⁹ Nē! Bet dzīvie, jā, dzīvie slavē Tevi tā kā es šodien: tēvs pasludina bērniem Tavu patiesību.

²⁰ Tas Kungs ir bijis gatavs un žēlīgs man palīdzēt. Mēs skandināsim savas dziesmas Tā Kunga namā, kamēr vien dzīvosim.»

²¹ Un Jesaja noteica, lai liek vīģu ziedi uz augoni, tad slimnieks kļūs vesels.

²² Tad Hiskija jautāja: «Kas man būs par zīmi, ka es atkal noiešu Tā Kunga namā?»

39. nodaļa

¹ Tanī laikā Bābeles ķēniņš Merodahs-Baladans, Baladana dēls, sūtīja apsveikumu un dāvanas Hiskijam; viņš esot dzirdējis, ka Hiskija bijis slims un atkal kļuvis vesels.

² Hiskija priecājās par to un rādīja sūtņiem savu dārgumu glabātavās sudrabu un zeltu, smalkas smaržu vielas, dārgo eļļu, visu savu ieroču namu, visas savas mantas, kas atradās glabātavās. Nekā nebija viņa pilī un viņa valstī, ko viņš tiem nebūtu rādījis.

³ Tad pravietis Jesaja gāja pie ķēniņa Hiskijas un tam jautāja: «Ko tev teica šie vīri, un no kurienes tie nākuši?» Hiskija atbildēja: «Tie atnākuši no tālas zemes, no Bābeles.»

⁴ Tad viņš jautāja: «Ko tie redzēja tavā pilī?» Hiskija teica: «Tie redzēja visu, kas ir manā pilī. Es tiem rādīju visu, kas ir manās dārgumu glabātavās.»

⁵ Tad Jesaja teica Hiskijam: «Klausies Tā Kunga Cebaota vārdu: ⁶ redzi, nāks dienas, kad visu, kas tavā pilī un ko tavi tēvi krājuši līdz šai dienai, aizvedīs uz Bābeli un nekā neatstās, tā saka Tas Kungs, ⁷ un dažus no taviem miesīgiem dēliem, kas tev piedzims, paņems, lai viņi kalpotu kā galminieki Bābeles ķēniņa pilī.»

⁸ Tad Hiskija atbildēja Jesajam: «Labs ir Tā Kunga vārds, ko tu man sacīji!» Viņš domāja: miers un drošība būs manas dzīves laikā.

40. nodaļa

¹ «Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!» saka jūsu Dievs.

² «Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakait tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts, jo tā ir no Tā Kunga rokas saņēmusi divkārtīgu sodu par visiem saviem grēkiem.»

³ Klau! Kaut kur atskanēja sauciens: «Ierīkojiet tuksnesī Tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam!»

⁴ Visas ielejas lai piepilda un visus kalnus un pakalnos lai nolīdzina; kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un, kas paugurains, lai top par klajumu, ⁵ lai parādītos Tā Kunga godība un lai visa cilvēce kopā to redzētu, jo Tā Kunga mute to tā ir runājusi.»

⁶ Klau! Balss sauc: «Sludini!» Es sacīju: «Ko es lai sludinu?» Visa miesa ir zāle, un viss tās jaukums ir kā puķe laukā!

⁷ Zāle nokalst, puķe novīst, kad Tā Kunga dvaša to skar. Tiešām, tauta ir zāle!

⁸ Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi!

⁹ Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: «Redziet, te ir jūsu Dievs!»

¹⁰ Redziet, Dievs Tas Kungs nāk ar lielu spēku, un Viņa elkonis dod tam uzvaru, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā!

¹¹ Kā gans Viņš ganīs Savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus Savās rokās un tos nesīs Savā klēpī un sargās avju mātes.

¹² Kas ir izmērījis ūdeņus ar sauju un aptvēris debesis ar savām rokām? Kas saņēmis zemes pīšļus traukā un kalnus nosvēris ar svāriem un pakalnos rokas svaru kausā?

¹³ Kas ir Tā Kunga Garam noteicis tā apjomu, un kas bijis Viņa padoma devējs?

¹⁴ Pie kā Viņš meklējis padomu, ka tas Viņam būtu mācītis gudrību un Viņam rādījis pareizo ceļu, Viņam devis atziņu un Viņu vadījis patiesības ceļā?

¹⁵ Redzi, tautas ir kā piliens pie spaiņa, tās Viņam ir kā puteklītis svaru kausā! Salas Viņam ir kā smilšu grauds, ko Viņš paceļ!

¹⁶ Libānā nepietiek malkas, un tajā esošā zvēru daudzuma ir par maz dedzināmam upurim Tam Kungam.

¹⁷ Visas tautas ir it kā nekas Viņa priekšā, un kā neko Viņš tās arī neatzīst un neievēro.

¹⁸ Ar ko jūs salīdzināsīt Dievu, un kur jūs atradīsīt Viņam ko līdzīgu?

¹⁹ Taču ne kādu elku tēlu? To amatnieks darinājis, un zeltkalis to pārklājis ar zeltu un tam piestiprinājis sudraba važiņas.

²⁰ Kam tāds upuris nav pa spēkam, tas izvēlas koku, kas nesatrūd, un meklē veiklu meistarū, lai tas viņam darina tēlu, kas nešķobītos.

²¹ Vai tad jūs to nezināt? Vai tad jūs to neesat dzirdējuši? Vai tad jums jau no paša sākuma tas nav pasludināts? Vai tad jūs vēl neesat sapratuši, ko zemes pamati māca?

²² Viņš ir tas, kas sēž augstībā pār zemi, un tās iedzīvotāji irniecīgi kā siseņi. Viņš ir tas, kas izklāj debesis kā segu un tās izpleš kā dzīvojamu telti.

²³ Viņš pazemo dižciltīgos un zemes valdniekiem liek nokļūt nožēlojamā stāvoklī.

²⁴ Tikko iedēstīti, tie vēl centās zemē iesakņoties, kā tos jau skar Viņa dvaša, un tie nokalst, viesulis tos izputina kā pelus.

²⁵ «Kam jūs Mani pielīdzināsīt, ka Es tam būtu līdzīgs?» jautā Svētais.

²⁶ Paceliet savas acis uz debesīm un raugait: kas to visu radījis? Viņš ir tas, kas izved visu viņu pulku pēc skaita un visus sauc vārdā pēc Sava lielā spēka un varas, un tur netrūkst neviena.

²⁷ Kāpēc tu, Jēkab, saki, un tu, Israēl, domā: mans ceļš ir Tam Kungam apslēpts, manu tiesu Dievs neievēro?

²⁸ Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepiekūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama.

²⁹ Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem.

³⁰ Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, ³¹ bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.

41. nodaļa

¹ Klusēdamas uzklausiet Mani, jūs jūras zemes un salas, un tautas lai ņemas jaunu spēku, lai tās nāk un runā, tad iesim kopā tiesāties!

² Kas ir no austrumiem to vīru saucis, kam taisnība un uzvara seko, kur vien viņš staigā? Kas nodevis tautas viņa varā, ka viņš valda pār ķēniņiem? Tie padoti viņa zobenam kā pīšļi un viņa stopam kā izpurinātas pelavas.

³ Viņš tos vajā, vajā pats neskarts un neaittikts, nepieskardamies savai tekai ar savām kājām.

⁴ Kas to ir darījis un to veicis? Tas, kas cilvēku ciltis aicinājis esamībā no iesākuma, Es esmu Tas Kungs, kas esmu pirmais bijis un arī ar pēdējiem esmu vēl tas pats. –

⁵ Jūras salas to redzēja un izbijās, zemes gali drebēja. Tie nāca un tuvojās.

⁶ Cits citam palīdzēja, un ikviens sacīja savam brālim: esi stiprs!

⁷ Kalējs drošināja sudrabbkali, un, kas ar āmuru strādā, teica smagā vesera cilātājam: metinājums būs labs! – Tad viņš to pienagloja, lai tas nekustas.

⁸ Bet tu, Israēl, Mans kalps, tu Jēkab, ko Es izredzēju, Mana mīļā Ābrahāma dzimums un atvase, ⁹ ko Es vadīju no zemes galiem un aicināju no tālajām zemes robežām un malām un teicu: «Tu esi Mans kalps, Es tevi izredzēju un neesmu atmetis.»

¹⁰ Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavš Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!

¹¹ Redzi, kaunā paliks un par apsmieklu kļūs visi, kas pret tevi iedegas naidā un dusmās; iznīks un ies bojā visi, kas meklē nesaskaņas ar tevi.

¹² Tu tos meklēsi, bet vairs neatradīsi, kas ar tevi bija ienaidā; tie visi iznīks, kas karoja ar tevi.

¹³ Jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, daru stipru tavu labo roku, Es, kas tev saku: «Nebīsties, Es tev palīdzu!»

¹⁴ Nebīsties, tu tāriņ Jēkab, Israēla pulciņ! Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, tavš pestītājs ir Israēla Svētais.

¹⁵ Redzi, Es tevi daru par jauniem asiem kuļamiem rīkiem ar asām naglām; tu sakulsi un satrieksi kalnus un samalsi pakalnus par pelavām.

¹⁶ Tu tos vētīsi, ka vējš tos aiznes un viesulis tos izkaisa. Bet tu priecāsies ar To Kungu un leposies ar Israēla Svēto!

¹⁷ Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusī; Es, Tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu.

¹⁸ Es likšu upēm iztecēt no kailiem kalniem un atvēršu strautus klajumos; Es darīšu tuksnesi par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem.

¹⁹ Es likšu augt tuksnesī ciedru kokiem, akācijām, mirtēm un eļļas kokiem. Un Es stādīšu sausā klajumā cipreses, gobas un pīnijas kopā, ²⁰ lai visi šie koki redz un atzīst, lai tie apdomā un saprot visi kopā, ka Tā Kunga roka to ir darījusi un ka Israēla Svētais to ir lēmis.

²¹ Iesniedziet savu tiesas lietu, saka Tas Kungs, pierādiet savu taisnību, tā saka Jēkaba ķēniņš.

²² Lai viņi nāk un mums rāda, kam jānotiek. Ziņojiet mums par notikušo, lai mēs to savā sirdī apdomājam un saprotam, vai stāstiet mums par nākošo, kas sagaidāms.

²³ Rādiet mums, kas notiks nākotnē, lai redzam, ka jūs esat dievi! Dariet labu vai ļaunu, lai mēs izbrīnā uz to raugāmies!

²⁴ Lūk, jūs neesat nekas, un viss jūsu darbs ir niecība! Jums pieslieties ir neprāts!

²⁵ Bet Es aicināju šurp kādu vīru no ziemeļiem, un viņš ir atnācis, viņš piesauc Manu Vārdu; viņš samīn valdniekus, kā podnieks samīn un samīca mālus.

²⁶ Kas to sludinājis no iesākuma, lai mēs to zinātu un lai mēs to zinātu jau labi vien iepriekš, tā ka mēs varētu teikt: vai viņam tiešām taisnība? – Taču nav bijis neviena, kas to būtu teicis, neviena, kas to būtu sludinājis, nav neviena starp jums, kas būtu kādu vārdu dzirdējis.

²⁷ Es kā pirmais saku Ciānai: «Redzi, te viņi ir!» Un Es sūtu Jeruzālemei prieka vēstnesi.

²⁸ Ja raugos, tad tur tomēr nav neviena, kas varētu dot atbildi, viņu starpā nav neviena, kam Es varētu jautāt un kas Man atbildētu.

²⁹ Redzi, tie visi ir niecīgi, un viņu darbs ir niecība, viņu elku tēli ir tukšs vējš!

42. nodaļa

¹ Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku Savu Garu uz viņu, lai viņš nes tautām taisnību.

² Viņš nebrēks un netrokšņos, un viņa balsi nedzirdēs uz ielas.

³ Ielūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs; uzticīgi viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības.

⁴ Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr viņš nenodibinās taisnību virs zemes. Jūras salas jau cer uz viņa norādījumiem.

⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs, kas radījis debesis un tās izplājis, kas cēlis zemi ar visiem tās augļiem, kas iedvesis dvašu cilvēkiem, kuri tur dzīvo, un garu tiem, kas tur mīt visās vietās.

⁶ «Es, Tas Kungs, tevi aicināju taisnībā, ņemu tevi pie rokas un pasargāju un tevi iecēlu par derību tautai un par gaismu citām tautām, ⁷ lai atvērtu acis aklie un atsvabinātu apcietinātos no cietuma, tos, kas sēd tumsībā.

⁸ Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans Vārds, Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem.

⁹ Redzi, agrākie pavēstījumi ir piepildīti, Es jums dodu jaunus, un, pirms tie piepildās, Es jums tos pasludinu.»

¹⁰ Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, daudziniet Viņa slavu līdz pat zemes galiem, jūs jūras braucēji, baudīdami tās pilnību, jūs jūras salas un to iedzīvotāji!

¹¹ Lai paceļ savu balsi stepju klajumi un to pilsētas un ciemi, kur Kedars dzīvo. Lai gavilē klintskalnu iedzīvotāji, lai tie sauc no kalnu galiem!

¹² Tam Kungam lai dod godu un lai pauž Viņa slavu jūras salās!

¹³ Tas Kungs nāk kā varonis, kā karavīrs Viņš uzsāk kara gaitu, Viņš liek atskanēt kara saucienam, Viņš nostājas kā varonis pret Saviem ienaidniekiem.

¹⁴ Ilgi jo ilgi Es klusēju un valdījos, bet tagad Es kliegšu kā dzemdētāja, elsdams un pūzdams reizē.

¹⁵ Es nopostīšu kalnus un pakalnus, viss to zaļums nokaltīs, to upes paliks par sausu zemi, un to ezeri izžūs.

¹⁶ Es vadīšu akls pa ceļiem, ko tie agrāk nepazina, pa tekām, kas tiem bija svešas; Es darīšu tumsību viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par līdzenu ceļu. To visu Es darīšu un no tā neatkāpšos.

¹⁷ Bet jāatkāpjas un jāpaliek kaunā visiem, kas paļaujas uz elkiem, kas saka uz elka tēliem: jūs esat mūsu dievi!

¹⁸ Kurlie, klausieties! Aklie, skataities un ieraugait!

¹⁹ Kas ir tik akls kā Mans kalps un tik kurls kā Mans vēstnesis, ko Es sūtu? Kas ir tik akls kā Mans uzticamais, tik akls kā Tā Kunga kalps!

²⁰ Tu esi daudz redzējis, bet neesi to ievērojis; ar vaļējām ausīm tu neesi dzirdējis.

²¹ Tas Kungs gan gribēja Savas taisnības dēļ viņiem bauslību pārveidot par lielu un diženu, ²² bet viņi tomēr ir nospiesta, noplicināta un izlaupīta tauta, kas sagūstīta novietota alās un ieslodzīta cietumos; tie ir kļuvuši citiem par laupījumu, un nav neviena, kas teiktu: atsvabini tos!

²³ Kas jūsu starpā tam vēl piegriez vērību, kas to ievēro un mācās no tā nākotnei?

²⁴ Kas nodeva Jēkabu postam un Israēlu izlaupīšanai? Vai ne Tas Kungs, pret kuru esam grēkojuši? Tie negribēja staigāt Viņa ceļus un neklausīja Viņa baušļiem.

²⁵ Tāpēc Viņš izlēja pār tiem Savas bargās dusmas un sūtīja tiem kara briesmas, kas tos apdraudēja no visām pusēm. Bet tie nepiegriezta tam vērību, un, kaut jau tā smagi arī pārbaudīti, tie neņēma to pie sirds.

43. nodaļa

¹ Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: «Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!

² Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs!

³ Jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, Israēla Svētais, esmu tavs glābējs. Es atdodu Ēģipti par tavu atpirkšanas maksu, tāpat arī Etiopiju un Sabu Es dodu par tevi.

⁴ Tādēļ ka tu esi dārgs un vērtīgs Manās acīs, Es dodu zemes par tavu izpirkšanu un tautas atlīdzībai par tavu dvēseli.

⁵ Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! No rīta puses Es atvedīšu atpakaļ tavus tautas brāļus un no vakariem sapulcināšu tavus piederīgos.

⁶ Es sacīšu ziemeļiem: atsvabiniet tos! Un dienvidiem Es teikšu: neaizturiet tos! Atvediet Manus dēlus no tālienes un Manas meitas no zemes galiem, ⁷ visus, kas nosaukti Manā Vārdā un ko Es esmu radījis Sev par godu, visus, ko Es esmu veidojis un uzturējis!»

⁸ Lai ierodas un sanāk kopā tauta, kas ir akla, kaut gan tai ir acis, un kas ir kurla, kaut gan tai ir ausis!

⁹ Visas ciltis un visas tautas ir sapulcējušās. Kas viņu starpā var to pasludināt vai likt uzklaut agrākos pavēstījumus? Lai viņi atved savus lieciniekus, kas to pastiprina, ka tie to dzird, un lai viņi saka: tas ir taisnība!

¹⁰ «Jūs esat Mani liecinieki,» tā saka Tas Kungs, «un jūs esat Mani kalpi, ko Es esmu izredzējis, lai jūs to atzīstat un Man ticat, ka Es tas esmu. Priekš Manis neviena cita Dieva nav bijis un pēc Manis neviena cita nebūs, ¹¹ vienīgi Es esmu Tas Kungs, bez Manis nav cita Glābēja.

¹² To Es jums pasludināju un arī jums palīdzēju; to Es jums teicu, kad jums sveša dieva vēl nebija. Jūs esat Mani liecinieki, tā saka Tas Kungs, un vienīgi Es esmu Dievs.

¹³ Arī turpmāk Es palieku tas pats, un nav neviena, kas varētu izglābt no Manas rokas. Kad Es gribu ko darīt, kas to var traucēt?»

¹⁴ Tā sacīja Tas Kungs, jūsu Pestītājs, Israēla Svētais: «Jūsu dēļ Es sūtīju uz Bābeli un gribu visus tās iedzīvotājus aizvest kā bēgļus, arī kaldejus ar viņu laivām, ar ko viņi tā lepojas, ¹⁵ Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla radītājs, jūsu ķēniņš!»

¹⁶ Tā saka Tas Kungs, kas paver ceļu pāri jūrai un taku pāri lieliem ūdeņiem, ¹⁷ kas izsūta karā ratus un zirgus, karapulku un karaspēkus, bet tā, ka tie visi tur guļ un necelsies vairs, tie izplēnējuši un izdzisuši kā izlietoti degļi.

¹⁸ «Nedomājiet vairs par seniem notikumiem un neievērojiet to, kas jau sen bijis!

¹⁹ Redziet, Es veikšu ko jaunu, tas jau parādās, vai jūs to neredzat? Es likšu rasties ceļam tuksnesī un upēm vientuļās kailatnēs.

²⁰ Meža zvēri būs Man pateicīgi, šakāļi un strausi, ka Es ūdeni esmu devis tuksnesī un upes sausās vietās, lai dzirdinātu Savu tautu, Savu izredzēto tautu; ²¹ šī tauta, ko Es esmu Sev izredzējis, lai pauž Manu slavu!

²² Bet tu, Jēkab, tomēr neesi Mani piesaucis, un tu, Israēl, neesi Manis dēļ pūlējies; ²³ tu neatnesi Man savas avis dedzināmam upurim, nedz Mani godāji ar saviem kaujamiem upuriem. Es tevi nenokalpināju ar ēdamiem upuriem un neapgrūtināju ar Man piešķiramām kvēpināmām balvām.

²⁴ Tu nepirki Man par naudu smaržīgas kalmes un nemieloji Mani ar savu kaujamo upuru tautiem. Bet tu Mani gan apkaitināji ar saviem grēkiem un Mani apgrūtināji ar saviem noziegumiem.

²⁵ Es – Es tas esmu, kas izdzēšu tavus noziegumus Manis paša dēļ un nepieņemu tavus grēkus.

²⁶ Atgādini Man notikušo, tiesāsimies; saki, kā tu domā taisnoties?

²⁷ Jau tavs pirmais tēvs grēkoja, un tavi aizstāvji ir no Manis atkrituši.

²⁸ Tādēļ Es atņemu svētnīcas augstajiem vadītājiem Savu svētību, nodevu Jēkabu lāstam un Israēlu kaunam.

44. nodaļa

¹ Bet nu klausies, Jēkab, Mans kalps, un, tu Israēl, ko Es esmu izredzējis!

² Tā saka Tas Kungs, kas tevi radījis un tevi veidojis no mātes miesām un kas tev palīdz: nebīsties, Mans kalps Jēkab, un, tu Ješurūn, ko Es esmu izredzējis!

³ Jo, kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem pēcnācējiem, ⁴ ka tie zaļos kā zāle, kā vītoli pie ūdens upēm.

⁵ Šis sacīs: es piederu Tam Kungam; kāds cits sauksies Jēkaba vārdā, vēl kāds trešais ar savu roku pierakstīsies kā piederīgs Tam Kungam un ar godu nēsās Israēla vārdu.

⁶ Tā saka Tas Kungs, Israēla ķēniņš un Pestītājs, Tas Kungs Cebaots: Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva!

⁷ Kas var Man līdzināties? Lai tas nāk un Man saka un ziņo! Kas sūtījis senlaikos tautas pasaulē un pasludinājis nākošo, kas vēl notiks? Lai tie to pasaka!

⁸ Nebīstieties un neuztraucieties! Vai Es to tev neesmu no senlaikiem darījis zināmu un pasludinājis? Tā jūs esat Mani liecinieki. Vai ir bez Manis vēl cits Dievs? Nē, nav nevienas citas klints, Es nezinu nevienas!»

⁹ Visi elka tēlu taisītāji nav nekas, un viņu vismīļākajiem tēliem nav nekādas vērtības. Tie ir gan viņu liecinieki, bet tie neredz un nesaprot nekā, un tie paliks kaunā.

¹⁰ Kas tad gan darina dievus un lej elku tēlus, kas nekam neder?

¹¹ Lūk, paši lietpratēji un viņu biedri visi stāv nokaunējušies, jo tie ir tikai cilvēki! Lai tie vīri nāk un sapulcējas, tie izbīsiēs un paliks kaunā!

¹² Kalējs strādā ar savu darba rīku ogļu uguns svelmē un vesera sitieniem veido ar stipru roku tēlu. Kad viņš cieš badu, tad viņa spēks iet mazumā, un, kad viņš nedzer ūdeni, tad viņš nogurst.

¹³ Kokgriezējs izstiepj savu mērauklu, uzzīmē tēlu ar zīmuli, izgrebj to ar grebli, nosprauž to ar cirkuli un izveido pēc vīra parauga par skaistu cilvēka tēlu, ko domāts novietot namā.

¹⁴ Viņš cērt ciedru kokus un cipresi vai ozolu un izmeklē kādu no meža kokiem. Viņš bija dēstījis egļu kokus, ko lietus izaudzējis.

¹⁵ Tie ir cilvēkiem dedzināmais, viņš sildās pie to uguns, viņš kurina ar tiem arī krāsni un cep maizi. Bet viņš veido no atsevišķa šāda koka arī elka tēlu un pielūdz to.

¹⁶ Vienu daļu no tā viņš sadedzina ugunī, ar pārējo viņš cep gaļu, paēd, sildās pie uguns un saka: cik labi, es sajūtu siltumu!

¹⁷ Bet no atlikušā viņš darina sev dievu, elka tēlu, tā priekšā viņš zemojas, metas ceļos un to pielūdz, sacīdams: palīdzi man, jo tu esi mans dievs!

¹⁸ Tiem nav atziņas un saprāta, jo viņu acis ir aizlipušas, ka tie neredz, viņu sirdis ir apcietinātas, ka tie nesaprot.

¹⁹ Tādēļ neviens to nepārdomā un nesajēdz, lai sacītu: vienu koka daļu es sadedzināju ugunī, cepu uz tās oglēm maizi un gaļu un ēdu. Un vai tad es no atlikušā lai taisu kauna un šausmu tēlu un koka stumbenu lai pielūdzu?

²⁰ Kas savu cerību liek uz nīcīgām lietām, uz pelniem, to maldina viņa pieviltā sirds un apmātais prāts, ka viņš nenāk pie garīgas skaidrības, lai jautātu: vai tie nav maldi, uz ko es paļaujos?

²¹ Apdomā to, Jēkab, un, tu Israēl, jo tu esi Mans kalps! Es tevi radīju, tu esi Mans kalps; Israēl, Es tevi neaizmirsīšu!

²² Es izgaisin tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izklīst taviem grēkiem kā mākonim. Atgriezies pie Manis, jo Es tevi atpestīšu!

²³ Gavilējiet debesis, jo Tas Kungs to darījis! Priecājieties, zemes dziļumi, paceliet priecīgi savu balsi, jūs, kalni, mežs un visi koki, kas tanī, jo Tas Kungs ir Jēkabu atpestījis un ir Israēlā pagodināts!

²⁴ Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi vadījis no mātes miesām: «Es esmu Tas Kungs, kas visu radījis, kas debesis izklājis, Es viens pats, un arī zemei nospraudis robežas, – bez Manis tur neviena cita nebija!

²⁵ Kas murgotāju brīnuma zīmes padara par neesošām un pašus zīlniekus parāda neprašas esam, kas gudros apkaunotus piespiež pazust un viņu zināšanu pierāda muļķību esam, ²⁶ bet kas īsteno sava kalpa vārdu un piepilda savu sūtņu iepriekš pasludināto lēmumu, kas par Jeruzālemi apsola: to atkal apdzīvos! – un par Jūdas pilsētām: tās atkal atjaunos, un Es to izpostītās vietas atkal atjaunošu!

²⁷ Kas saka jūras dziļumam: izsīksti! – un: Es tavas straumes padarīšu sausas!

²⁸ Kas par Kīru saka: tas ir Mans gans, viņš izpildīs Manu gribu, pavēlēdams atjaunot Jeruzālemi un atkal uzcelt Dieva namu!»

45. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs uz Kīru, Savu svaidīto: «Kīru Es satvēru pie viņa labās rokas, lai pakļautu tautas viņa priekšā, lai noraisītu ķēniņiem no viņu gurniem zobenu saites, lai atvērtu durvis viņa priekšā un lai vārti viņa priekšā nepaliktu aizslēgti.

² Es iešu tavā priekšā un līdzināšu nelīdzdenās tekas, Es satriekšu vara durvis un salauzīšu dzelzs aizšaujamos.

³ Es nodošu tev tumsā paglabātās mantas un paslēptos dārgumus, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi saucis tavā vārdā.

⁴ Jēkaba, Sava kalpa, dēļ un Israēla, Sava izredzētā, dēļ Es tevi nosaucu tavā vārdā un devu tev cienījamu vārdu, kur tu Mani vēl nepazīni.

⁵ Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav. Es tevi apbruņoju, jebšu tu Mani nepazīni, ⁶ lai atzītu no saules lēkta līdz saules rietam, ka bez Manis cita nav neviena. Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena!

⁷ Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu Tas Kungs, kas visu to dara!

⁸ Lieciet mirgot, jūs debesis, no augšas svētībai, un mākoņi lai izlej taisnību pār zemi! Lai zeme atver savu klēpi, lai uzplaukst pestīšana, un lai tai līdzī izaug taisnība! Es, Tas Kungs, pats to tā esmu radījis.

⁹ Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām! Vai tad māls var sacīt savam veidotājam: ko tu te dari? – Jeb vai tas darbs, ko tu dari, tev sacīs: tev jau nav roku?

¹⁰ Bēdas tam, kas uz kādu tēvu saka: kādēļ tev bērni? – vai uz kādu māti: kādēļ tu dzemdē?

¹¹ Tā saka Tas Kungs, Israēla Svētais, viņa radītājs: par nākamām lietām jautājiet Mani! Manus dēlus un Manu roku darbu atstājiet Man!

¹² Es radīju zemi un cilvēkus zemes virsū; Manas rokas izklāja debesis, un Es vadīju visu to zvaigžņu pulku.

¹³ Es viņu, Kīru, atmodināju taisnīgumā, un Es līdzināšu visus viņa ceļus. Viņš atkal uzcels Manu pilsētu un atrbīvos Manus cietumniekus un ne par naudu, ne arī par dāvanām!» saka Tas Kungs Cebaots.

¹⁴ Tā saka Tas Kungs: «Ēģiptes bagātība un Etiopijas un sabiešu, liela auguma vīru, peļņa plūdīs pāri pie tevis un tev piederēs; viņi vilksies tev pakal, viņi nāks pie tevis važās saistīti, zemosies tavā priekšā un lūgsies tevi, sacīdami: tikai ar tevi ir Dievs, un nav cita Dieva!»

¹⁵ Tiešām, Tu esi noslēpumains Dievs, Israēla Dievs un Glābējs!

¹⁶ Tie visi paliks kaunā un par apsmieklu, visi aizies ar kaunu, kas darina elka dievus!

¹⁷ Bet Israēls atradīs glābšanu ar Tā Kunga palīdzību, mūžīgu glābšanu; jūs nepaliksīt kaunā, nedz arī par apsmieklu mūžīgi mūžam.

¹⁸ Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, – Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota. «Vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena!

¹⁹ Es nerunāju slepenībā, nedz arī kādā tumšā zemes stūrī; Es neesmu arī teicis Jēkaba pēcnācējiem: velti jūs Mani meklējat! – Es, Tas Kungs, runāju taisnību un sludinu patiesību.

²⁰ Sapulcējieties un nāciet šurp, visas izglābtās tautas! Neprātīgi ir tie, kas nēsā sev līdzī koka tēlus un pielūdz tādu dievu, kas nevar palīdzēt.

²¹ Celiet priekšā pārrunām jautājumu, kas jūs nodarbina, un apspriedieties visi kopā! Kas kopš seniem laikiem to jau darījis zināmu, to pasludinājis? Vai ne Es, Tas Kungs, kas vienīgi ir Dievs? Bez Manis nav cita patiesa Dieva un Glābēja!

²² Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!

²³ Es zvērēju pats pie Sevis, taisnība izgāja no Manas mutes un vārds, kas paliek nesatricināms, proti, ka Manā priekšā locīsies visi ceļi un Man zvērēs ikvienu mēle!

²⁴ Vienīgi tai Kungā – tā liecinās – ir pilnvērtīga taisnība un spēks; un tie ies pie Viņa, bet paliks kaunā visi, kas Viņam tik naidīgi bija pretojušies.

²⁵ Viss Israēla dzimums atradīs taisnību pie Tā Kunga un leposies ar to.»

46. nodaļa

¹ Bels ir sabrucis, un Nebo grīļojas. To tēli uzkrauti nastu nesēju lopiņiem, mantu pārvadātājiem dzīvniekiem. Tēli, kurus jūs nesen nēsājāt apkārt, uzlikti nogurušiem lopiem.

² Tie visi ļodzās, jau bieži gāzušies, tie nevarēja nastu aiznest drošībā, un paši bija spiesti doties gūstā.

³ «Uzklausait Mani, Jēkaba nams un visi Israēla nama pāri palikušie, jūs, kas no jūsu mātes miesām Man bijuši uzkrauti un kas, no jūsu mātes klēpja sākot, esat bijuši Manis nesti!

⁴ Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksīt sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu.

⁵ Ar ko jūs Mani salīdzināsīt, kam Mani pielīdzināsīt, ka mēs būtu līdzīgi?

⁶ Tie izber zeltu no maka un nosver sudrabu ar svariem, salīgst sudrabkali, lai tas darinātu dievu, kura priekšā tie zemojas un kuru tie pielūdz.

⁷ Viņi ņem to uz pleciem un nēsā apkārt, un noliek atkal savā vietā. Tur tas stāv un nekustas. Kad to piesauc, tas neatbild un nevar nevienam palīdzēt viņa vajadzībā.

⁸ Apdomājiet un esiet stipri garā, ņemiet to pie sirds, jūs atkritēji!

⁹ Pieminiet notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga!

¹⁰ Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis, sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!

¹¹ Es aicinu ērgli no rītiem un vīru pēc Mana padoma no tālas zemes. Kā Es esmu noteicis, tā Es tam likšu arī notikt, kā Es esmu lēmis, tā Es to arī izpildīšu.

¹² Uzklausaities, jūs cietsirdīgie, kas esat tālu no taisnības!

¹³ Es Savu taisnību tuvu esmu atnesis, tā nav vairs tālu, un Mana palīdzība nekavēsies; Ciānai Es gribu piešķirt glābšanu.»

47. nodaļa

¹ Kāp zemē no sava troņa un sēdies pīšļos, jaunava, Bābeles meita! Sēdies pie zemes bez troņa, kaldeju meita! Jo turpmāk tevi nesauks vairs par mīlīgu un smalku.

² Ņem roku dzirnavas un mal miltus, atsedz seju, pacel sava tērpa apakšmalu, atsedz savus lielus un brien caur tekošu ūdeni, ³ lai atklājas tavs kailums un top redzams tavs kaunums! Es atriebšos un nesaudzēšu neviena, ⁴ saka mūsu Pestītājs, Tas Kungs Cebaots, Israēla Svētais ir Viņa vārds.

⁵ Nosēdies klusi un sēdi tumsā, tu kaldeju meita! Jo turpmāk tevi vairs nesauks par ķēniņvalstu valdnieci!

⁶ Kad Man bija dusmas uz Savu tautu, kad Es pametu novārtā Savu mantojumu, tad Es tai ļāvu krist negodā un to nodevu tavā rokā, bet tad tu tai neparādīji žēlastību, turpretī pat veciem tu visai smagi liki sajast savu jūgu ⁷ un teici: es palikšu mūžīgi un būšu vienumēr valdniece! – Tā tu visu to neņēmi pie sirds un neapdomāji galu.

⁸ Bet nu klausies, tu pie lepības un pārpilnības pieradusī, kas dzīvo bezrūpīgā saldkārē un jūties tik droša un saki savā sirdī: tikai es esmu tāda, citas tādas nav nevienas! Es nekad nepalikšu par atraitni un nebūšu bez bērniem!

⁹ Un tomēr šīs abas nelaimes nāks pār tevi piepeši vienā dienā. Tu paliksi bez bērniem un būsi atraitne, pilnā mērā tās nāks pār tevi, neraugoties uz visām tavām burvestībām un tavu vārdošanu.

¹⁰ Tu paļāvies uz savu ļaunprātīgo viltību un domāji: neviens jau mani neredz. – Tava gudrība, tavas zināšanas tevi maldināja, ka tu savā sirdī domāji: tikai es, citas tādas nav nevienas!

¹¹ Un tomēr nāks pār tevi ļaunums, kur tava buršana tev nepalīdzēs, tev uzbruks nelaime un bojāeja, ko tu nevarēsi novērst, – piepeši tevi skars posts un iznīcība, ko tu neparedzi.

¹² Izmēģini savu plašo buršanas un vārdošanas mākslu, ar ko tu esi nodarbojies kopš savas jaunības, varbūt tā tev palīdzēs, varbūt kādam iedvesīs bailes.

¹³ Tu esi līdz apnikumam nopūlējies daudzajās apspriedēs ar saviem daudzajiem padomniekiem. Lai nu nāk tagad un tev palīdz tie debesu mērotāji un zvaigžņu novērotāji, kas pēc atsevišķiem jaunajiem mēnešiem aplēš to, kas nāks pār tevi!

¹⁴ Tiešām, tie ir kā salmi, ko uguns aprij; tie nevarēs pat savu paša dzīvību glābt no liesmu varas. Tas nebūs ogļu kvēlums, pie kura sildās, nedz krāsns uguns, pie kuras apsēžas.

¹⁵ Tā tas notiks ar tiem, ar kuriem tu esi nopūlējies no savas jaunības, ar taviem biedriem. Tie izklīdīs, ikviens aizies savu ceļu; neviens tev nepalīdzēs.

48. nodaļa

¹ Klausieties jūs, kas no Jēkaba nama, kas saucas Israēla vārdā un kas cēlušies no Jūdas dzimuma, kas zvēr pie Tā Kunga Vārda un piesauc Israēla Dievu, bet ne patiesībā un taisnībā, ² jo tie saucas pēc svētās pilsētas un paļaujas uz Israēla Dievu, kura vārds ir Tas Kungs Cebaots.

³ «Tās agrākās lietas Es jau sen biju zināmas darījis, tās ir nākušas no Manas mutes, Es tās esmu pasludinājis un piepeši tās arī izpildīju, tā ka tās ir notikušas.

⁴ Jo Es zināju, ka tu esi stūrgalvīgs, pretestīgs, tavs pakausis kā no dzelzs un tava pierē kā no vara, ⁵ tādēļ Es tev jau sen pasludināju un liku to tev uzklaut, pirms tas notiek, lai tu nesacītu: mans dieva tēls to darīja, mans elka tēls un mans dieveklis to pavēlēja.

⁶ Tagad tu to dzirdēji. Apdomā to visu! Un jūs – jūs negribat to apliecināt? Bet no šī brīža Es tev pasludinu ko jaunu, noslēpumainu, ko tu vēl nezināji.

⁷ Tikai tagad tas notiek un ne agrāk, un priekš šās dienas tu neko nebiji par to dzirdējis, lai tu nevarētu sacīt: es to jau zināju!

⁸ Nē, tu to nebiji ne dzirdējis, ne zinājis, tava auss nebija tam atvērta; Es zinu, ka tu esi neuzticams un ka tevi sauc par atkritēju jau no mātes miesām.

⁹ Sava Vārda dēļ Es pavilcināju Savas dusmas, un Sava goda dēļ Es iztuos saudzīgi tev par labu, lai tevi neiznīcinātu.

¹⁰ Redzi, Es tevi šķīstīju, bet neatradu tevi līdzīgu sudrabam; Es tevi pārbaudīju ciešanu kausējamā krāsni.

¹¹ Manis dēļ, jā, Manis dēļ Es to daru, lai Mans Vārds netop zaimots! Savu godu Es citam nedošu!

¹² Uzklauti Mani, Jēkab, un, tu Israēl, kuru Es izredzēju! Es esmu tas pats, Es esmu pirmais un arī pēdējais.

¹³ Mana roka lika zemei pamatus, un Mana labā roka izplēta debesis. Kad Es tām ko nosaku, tad tās visas ir Manā rīcībā.

¹⁴ Sapulcējieties visi un uzklaut! Kas no viņiem to paredzēja? Tas, ko Tas Kungs mīl, izpildīs Viņa prātu pret Bābeli, un Viņa elkons darbosies arī pret kaldejiem.

¹⁵ Es – Es to pasludināju, Es arī aicināju viņu; Es pavēlēju viņam nākt, un viņa ceļš tam labi izdosies.

¹⁶ Nāciet šurp pie Manis un uzklausait Mani! Es to nerunāju no iesākuma slepenībā. Nē, kopš tā laika, kad tas sācies, Es biju tur klāt.» Bet tagad Dievs Tas Kungs sūta mani un Savu Garu.

¹⁷ Tā saka Tas Kungs, tavš Pestītājs, Israēla Svētais: «Es, Tas Kungs, tavš Dievs, mācu tev to, kas tev par svētību, un vedu tevi pa to ceļu, pa kuru tev jāstaigā.

¹⁸ Kaut jel tu ievērotu Manus baušļus! Tad tava labklājība būtu kā straume un tava taisnība kā jūras viļņi!

¹⁹ Tad tavš dzimums būtu pēc daudzuma kā smiltis un tavi miesas augļi kā smilšu graudi, un viņu vārds neizzustu un netiktu iznīcināts Mana vaiga priekšā.»

²⁰ Izeita ārā un projām no Bābeles! Bēdziet no kaldeju zemes! Ar priecīgu balsi pasludiniet to un dariet zināmu! Lai šī vēsts aiziet līdz zemes galiem! Sludiniet: Tas Kungs ir izglābis Savu kalpu Jēkabu!

²¹ Tie nebija izslāpuši, kad Viņš tos vadīja pa tuksnesi. Ūdenim Viņš viņiem lika plūst no klintīm, Viņš pāršķēla klinti, un iztecēja ūdens.

²² «Bezdievjiem turpretī nav miera!» saka Tas Kungs.

49. nodaļa

¹ Uzklusait mani, jūras salas, un ņemiet vērā, tālās tautas! Tas Kungs aicināja mani jau no mātes miesām, jau no manas mātes klēpja Viņš domāja un atcerējās par manu vārdu.

² Un Viņš man piešķīra muti kā asu zobenu un mani paglabāja Savas rokas ēnā. Viņš izveidoja mani par spožu bultu, paglabāja mani Savā bultu somā ³ un teica: «Tu esi Mans kalps, Israēl, kurā Es gribu parādīt Savu godību un gribu daudzinais būt.»

⁴ Es savukārt nodomāju: es velti esmu pūlējies, es lieki un ne par ko esmu šķīdis savu spēku; tomēr mana taisnība ir pie Tā Kunga un mana alga mana Dieva rokā.

⁵ Tad Tas Kungs teica – Viņš, kas mani no mātes miesām izredzējis par Savu kalpu, lai es atgrieztu pie Viņa Jēkabu un pulcinātu ap Viņu Israēlu, – es tiešām esmu pagodināts Tā Kunga acīs, un mans Dievs ir mans stiprums, – ⁶ un tad Viņš teica: «Tas ir par maz, ka tu esi Mans kalps, lai atjaunotu Jēkaba ciltis un atvestu atpakaļ izglābtos Israēla bērnus. Nē! Es padaru tevi arī par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam.»

⁷ Tā saka Tas Kungs, Israēla Pestītājs, viņa Svētais, nicinātai dvēselei, novārtā liktai tautai un apspiedēju kalpam: «Ķēniņi to redzēs un piecelsies, un lielkungi zemosies Tā Kunga dēļ, jo Viņš ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas tevi izredzējis.»

⁸ Un vēl saka Tas Kungs: «Es tevi paklausīju žēlastības laikā un tev palīdzēju pestīšanas dienā; Es tevi pasargāšu un celšu tevi tautai par derību, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu ⁹ un lai sacītu cietumniekiem: nāciet laukā! – bet tiem, kas sēd tumsā: nāciet gaismā! – Tie atradīs ganības jau ceļmalā un visās augstās tukšās vietās.

¹⁰ Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās.

¹¹ Visi Mani kalni kļūs par ceļiem, un visi Mani ceļi būs līdzeni.

¹² Redzi, vieni nāks no tālienes, otri no ziemeļiem un vakariem un vēl citi no jūras un Sinimas zemes.»

¹³ Gavilējiet, debesis, priecājies, zeme, un līksmojiet, jūs kalni! Jo Tas Kungs ir iepriecinājis Savu tautu un apžēlojies par nelaimīgajiem.

¹⁴ Bet Ciāna žēlojas: Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!

¹⁵ Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.

¹⁶ Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā.

¹⁷ Tavi namdari jau steidzas šurp, bet tavi postītāji un iznīcinātāji dodas projām no tevis.

¹⁸ Pacel savas acis un raugies visapkārt! Viņi visi jau sapulcējušies un nāk pie tevis! «Tik tiešām, ka Es dzīvoju,» saka Tas Kungs, «kā dārgas rotas tu apliksi viņus ap sevi un apjozīsies ar viņiem kā līgava ar jostu.

¹⁹ Jo tavas drupu vietas, tavi tuksneši un tava izpostītā zeme būs turpmāk taviem iedzīvotājiem par šauru. Tavi postītāji tad jau būs projām.

²⁰ Tu dzirdēsi vēl ar pašas ausīm savus tev no tavas vientulības laikiem pāri palikušos bērnus katru par sevi sakām: šeit man par šauru, gādā man vietu, ka es varu dzīvot!

²¹ Tad tu pati savā sirdī sev jautāsi: kas man tos dzemdēja, jo es biju bez bērniem, neauglīga, dzīvoju trimdā, atstāta? Kas man tos uzaudzināja? Es taču biju viena palikusi; kur tad šie radušies?»

²² Tā saka Dievs Tas Kungs: «Redzi, Es pacelšu Savu roku pār ciltīm un uzvilksu Savu karogu pār tautām! Tad tie atnesīs tavus dēlus uz rokām un tavas meitas uz pleciem.

²³ Un ķēniņi būs tavu bērnu kopēji un viņu ķēnišķīgās laulātās draudzenes tavu bērnu zīdītājas; tavā priekšā tie metīsies uz sava vaiga pie zemes un laizīs tavu kāju pīšļus. Tad tu atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu tas, kurā nevilksies tie, kas paļaujas uz Mani.»

²⁴ Vai var atņemt laupījumu stiprajam, jeb vai no viņa var aizbēgt tā gūstekņi?

²⁵ «Tomēr,» tā saka Tas Kungs, «arī paša stiprākā gūstekņus viņam var atņemt, un savu laupījumu viņš var atkal zaudēt: Es pats cīnīšos ar taviem pretiniekiem, un Es pats izglābšu tavus bērnus.

²⁶ Es likšu taviem naidniekiem ēst savu paša miesu un apreibināties pašiem ar savām asinīm. Un visa miesa redzēs, ka Es esmu Tas Kungs, Es esmu tavs Glābējs un Pestītājs, Jēkaba Varenais.»

50. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs: «Kur tad ir tavas mātes šķiršanās raksts, ar kuru Es būtu viņu atlaidis? Jeb kur būtu kāds no Maniem aizdevējiem, kam Es jūs būtu pārdevis? Jūs esat savu grēku dēļ pārdoti, un jūsu pārkāpumu dēļ jūsu māte ir atlaista!

² Kādēļ tur nebija neviena, kad Es nācu? Kāpēc neviens neatbildēja, kad Es saucu? Vai tad Mana roka tiešām ir par īsu, ka tā nevarētu atsvabināt, un vai tad Man nav spēka diezgan, lai glābtu? Redzi, Es daru jūru ar spēku sausu un ūdens upes par tuksnesi, tā ka zivis sapūst aiz ūdens trūkuma un to pārējie dzīvnieki nobeidzas slāpēs.

³ Es tērpju debesis tumsā un padaru debess aizsegu līdzīgu maisa sēru tērpam.»

⁴ Dievs Tas Kungs man ir devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos; Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā mācekļis.

⁵ Tas Kungs atvēra man ausis, un es neatteicos un neatkāpos.

⁶ Savu muguru es pagriezu tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa manu bārdu. Savu vaigu es neapslēpu pašam un spļāvieniem.

⁷ Bet Dievs Tas Kungs man palīdz, tādēļ es nenokļuvu kaunā, tādēļ es apcietināju savu seju kā akmeni, jo es zināju, ka nepalikšu kaunā.

⁸ Tiešām, tuvu man ir Viņš, kas mani attaisno. Kas tiesāsies ar mani? Lai nāk, mēs stāsimies kopā tiesas priekšā! Kas grib apšaubīt manas tiesības? Lai viņš panāk šurp!

⁹ Redzi, Dievs Tas Kungs man palīdz; kas atzīs mani par vainīgu? Tiešām, tie visi sadils un sabirzīs kā drēbe, kodes viņus sagrauzīs.

¹⁰ Kas jūsu starpā bīstas To Kungu? Lai tas uzklausa Viņa kalpa balsi, kas staigāja visdziļākā tumsā, kur nebija neviena gaismas stara, bet viņš tomēr piesauca Tā Kunga Vārdu un paļāvās uz savu Dievu!

¹¹ Tik tiešām, jūs visi esat ļaudis, kas kurat uguni un raidāt ugunīgas bultas! Dodieties tad nu paši savas uguns liesmās un to bultu kvēlē, kuras jūs esat aizdedzinājuši! To jums nolikusi Mana roka, ka jums jāguļ sāpēs.

51. nodaļa

¹ Uzklusait Mani jūs, kas tiecaties pēc taisnības, jūs, kas mīlat To Kungu! Uzlūkojiet to klinti, no kuras esat cirsti, un to akas dzīli, no kuras esat izrakti!

² Uzlūkojiet Ābrahāmu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs ar sāpēm dzemdējusi! Tad viņš vēl bija viens, kad Es viņu aicināju, bet Es viņu svētīju un vairoju.

³ Jo Tas Kungs sajūt žēlastību pret Ciānu, žēlastību pret visām tās drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par Tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un liksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas.

⁴ Klausaities uz Mani jūs, Mana tauta, atveriet savas ausis, Manas tautas locekļi! Jo likumi un pamācība nāks no Manis, Savu taisnību Es gribu padarīt tautām par gaismu.

⁵ Mana taisnība ir tuvu, Mana palīdzība tuvojas. Manas rokas tiesās tautas, uz Mani raugās cerībā jūras salas, un no Manas rokas tās gaida palīdzību.

⁶ Paceliet savas acis uz debesīm augšā un skatāities lejup uz zemi! Jo debesis izkūpēs kā dūmi, un zeme sadils un sabirzīs kā drēbe, un tās iedzīvotāji nobeigsies kā odi. Taču Mana palīdzība paliks mūžīgi, un Mana taisnība nezudīs.

⁷ Uzklusait Mani jūs, kas pazīstat taisnību un mīlat to, jūs ļaudis, kam sirdī Mani baušļi! Nebīstieties no cilvēku nievāšanām un neizbīstieties no viņu paļājumiem!

⁸ Jo kodes viņus saēdīs kā drēbi un dažādi grauzēji kukaiņi kā vilnu, bet Mana taisnība paliks mūžīgi un Mana palīdzība uz radu radiem.

⁹ Celies, celies un apjozies ar spēku, tu Tā Kunga elkonis! Celies kā sendienās, vecu vecos laikos! Vai ne Tu pāršķēli Rahabu un nodūri jūras pūķi?

¹⁰ Vai ne Tu padarīji jūru sausu, nosusināji lielos ūdens plūdus un pārvērti jūras dziļumus par staigājamu ceļu, lai izglābtie varētu pa to iziet?

¹¹ Tā atgriezies Tā Kunga atpirktie ar gaviļēm Ciānā, un mūžīga līksmība būs pār viņu galvām; prieks un līksme pildīs viņu sirdis, no viņiem atstāsies skumjas un bēdas.

¹² Es, Es esmu tavs iepriecinātājs! Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle, ¹³ un tomēr aizmirsti To Kungu, savu radītāju, kas debesis izpletis un licis pamatus zemei, un ka tu dzīvoji mūžīgās bailēs no apspiedēja niknuma, kad tas taisījās tevī samaitāt? Kur tad nu palicis šis apspiedēja niknums?

¹⁴ Un drīzi jo drīzi saistītais būs svabads no važām un nemirs un nenogrims pazemē; arī maizes tam netrūks, ¹⁵ tik tiešām, ka Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas saviļņo jūru, ka tās viļņi krāc: Kungs Cebaots ir Viņa vārds.

¹⁶ Un Es ieliku Savus vārdus tavā mutē un tevi pasargāju Savas rokas ēnā, lai Es radītu debesis, liktu zemei pamatus un sacītu Ciānai: tu esi Mana tauta!

¹⁷ Mosties, mosties, celies, Jeruzāleme, kas tu esi dzērusi no Tā Kunga rokas Viņa dusmības kausu, iztukšojusi līdz dibenam reibinošas dziras kausu!

¹⁸ No visiem tās dzemdētiem dēliem nebija neviena, kas to būtu izvadījis drošībā un miera vietā; no tās uzaudzinātiem dēliem nebija neviena, kas to būtu ņēmis pie rokas.

¹⁹ Divkārtīgs likteņa sitiens ķēra tevi, bet kas gan sajūt līdzcietību pret tevi? Tur bija varmācība un posts, bads un zobens. Kā Es gan būtu varējis tevi iepriecināt?

²⁰ Tavi dēli gulēja nevarīgi visos ielu stūros kā stirna tīklā, Tā Kunga, tava Dieva, dusmu un draudu ķerti.

²¹ Tādēļ uzklausi šos vārdus, tu nelaimīgā, kas esi apreibusi, bet ne no vīna!

²² Tā saka Tas Kungs, Visuvarenais un tavs Dievs, kas aizstāv Savas tautas lietu: «Redzi, Es izņēmu no tavām rokām reibinošu dziras kausu, Savu dusmu kausu! Tev nebūs turpmāk vairs no tā jādzer, ²³ bet Es to ielikšu tavu apspiedēju rokās, kas tev zobgaļīgi kādreiz uzsaukuši: noliecies, lai mēs kāpjām tev pāri! – Tev vajadzēja noliekt savu muguru pilnīgi pie zemes, ka tā ir par ceļu tiem, kas pa to iet.»

52. nodaļa

¹ Celies, celies un apjoz savu spēku, Ciāna! Tērpies savās svētku drēbēs, Jeruzāleme, svētā pilsēta! Jo turpmāk tevī vairs nespers kāju neviena, kas neapgraizīts un nešķīsts!

² Nokrati pīšļus! Celies augšā, tu Jeruzālemes gūstekņu bars! Atrāsies no savām kakla važām, tu, sagūstītā Ciānas meita!

³ Tiešām, tā saka Tas Kungs: «Bez atlīdzības jūs esat pārdoti, tādēļ bez naudas jūs arī atpirks!»

⁴ Un vēl saka Dievs Tas Kungs tā: «Iesākumā Mana tauta devās uz Ēģipti, lai tur dzīvotu svešumā; pēc tam asīrieši to bez iemesla apspieda.

⁵ Un kā nu Man šeit tagad?» saka Tas Kungs. «Mana tauta ir bez atlīdzības aizvesta projām, tās apspiedēji gavilē, un Mans Vārds tiek nemitīgi diendienā pelts un paļāts!» saka Tas Kungs.

⁶ «Tādēļ Manai tautai jāmācās pazīt Manu Vārdu, un tāpēc tanī dienā tai būs jāatzīst, ka Es esmu tas, kas saka: šeit Es esmu!»

⁷ Cik mīļīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, kas saka Ciānai: tavs Dievs ir ķēniņš!

⁸ Klau! Jau atskan skaļš tavu sargu sauciens, viņi gavilē visi vienā balsī, jo tie redz paši savām acīm, ka Tas Kungs atgriežas Ciānā.

⁹ Gavilējiet skaļi priekā, jūs visi Jeruzālemes sagrautie mūri! Jo Tas Kungs ir apžēlojies par Savu tautu un to iepriecinājis, Viņš ir atsavinājis Jeruzālemi!

¹⁰ Tas Kungs ir atsedzis Savu svēto elkoni visu tautu acu priekšā, visi zemes gali redzēs mūsu Dieva palīdzību.

¹¹ Izeita, izeita no turienes ārā, neaizskariet nekā nešķīsta! Izeita no viņu – babiloniešu – vidus, šķīstaities, kas jūs nesat Tā Kunga svētuma piederumus!

¹² Nedodieties prom baiļu pilnā steigā un nevirzieties uz priekšu, arī strauji bēgot, jo Tas Kungs ies jums pa priekšu, un Israēla Dievs kā sargs arī noslēgs jūsu gājienu.

¹³ Redzi, Mans kalps rīkosies gudri, viņš tiks paaugstināts un augsti godāts.

¹⁴ Kā daudzi par tevi ir iztrūkušies, – jo viņa vaigs bija tik pārvērsts, ka tas nelīdzinājās cilvēkam, un viņa izskats un stāvs nepavisam līdzīgs cilvēku bērniem, – ¹⁵ tāpat viņš radīs izbrīnu daudzās tautās,

un ķēniņi apklusīs savās runās par viņu, jo, kas tiem nekad nebija stāstīts, to tie tagad redz, un, ko tie nekad nebija dzirdējuši, tas tiem tagad kļūst skaidri saprotams.

53. nodaļa

¹ Kas tad nu tic mūsu sludināšanai, un kam ir atklājies Tā Kunga elkonis?

² Viņš, Tā Kunga kalps, uzauga neticīgā pūļa priekšā kā atvase un kā saknes atzarojums izkaltušā zemē. Viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu; tur nebija arī nekā ārēji redzama, lai mēs viņā būtu atraduši ko patīkamu.

³ Taisni otrādi, viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām.

⁴ Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu.

⁵ Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.

⁶ Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam.

⁷ Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti.

⁸ No smagiem pārdzīvojumiem un tiesas spaidiem viņš gan dzīvē bija atsvabināts. Bet kas gan no viņa laikabiedriem izprata viņa dzīves gaitu un padomāja par to, ka viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules, ka manas tautas pārkāpumu dēļ viņam bija uzlikts sods?

⁹ Kapu viņam ierādīja ar bezdievjiem, bet savā nāvē viņš bija ar bagāto, kaut gan nekādu netaisnību viņš nebija darījis un viltības nebija viņa mutē.

¹⁰ Bet Tas Kungs bija lēmis viņu satriekt ar ciešanām. Kad viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā Kunga gribas piepildīšana svētīgi sekmēsies ar viņa rokas darba palīdzību.

¹¹ No dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildnam; ar savu atziņu mans taisnīgais kalps palīdzēs daudziem iegūt taisnību, uzņemdamies uz sevi viņu noziegumus.

¹² Tādēļ Es viņam piešķiršu viņa daļu starp daudzajiem lielajiem viņam pašam par ieguvumu, un stiprie lai dalās ar viņu laupījumā atlīdzībai viņam par to, ka viņš nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem, kaut gan viņš nesa daudzu grēkus un aizlūdza par ļaundariem.

54. nodaļa

¹ «Gavilē, tu neauglīgā, kas neesi bērņus dzemdējusi! Priecājies un līksmojies, tu, kas nepazīsti dzemdību sāpes! Jo vientulei būs vairāk bērņu nekā precētai!» saka Tas Kungs.

² Paplašini savas telts vietu un izplet jo plaši savas telts pārsegu, pagarini savas telts virves un nostiprini jo spēcīgi savas telts mietus un stabus!

³ Jo tu izplatīsies pa labi un pa kreisi, tavs dzimums iemantos veselas tautas un no jauna apdzīvos tuksnešainās pilsētas.

⁴ Nebīsties, jo tev nebūs jāpieviļas, tev nav jākaunas, jo tev nebūs jānosarkst! Tu aizmirsīsi savas jaunības kaunu, un tev nenāksies vairs pieminēt savas atraītnes laika negodu!

⁵ Jo tavs laulāts vīrs ir tavs radītājs, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Un tavs Pestītājs ir Israēla Svētais, Viņu sauc par visas pasaules Dievu.

⁶ Jo Tas Kungs sauc tevi atpakaļ kā atstātu laulātu draudzeni un sirdī dziļi noskumušu sievu. «Kā gan varētu atstāt savu jaunības mīlestību?» saka tavs Dievs.

⁷ «Tikai mazu brīdi Es tevi atstāju, bet ar sirsniņu apžēlošanos par tevi Es tevi pieņemšu atkal atpakaļ; ⁸ dusmu uzplūdumā Es tev mazu brīdi apslēpu Savu vaigu, bet ar mūžīgu žēlastību Es par tevi atkal apžēlošos,» saka Tas Kungs, tavs Pestītājs.

⁹ «Tas notiks kā Noas plūdu laikā. Kā Es toreiz zvērēju, ka Noas ūdeņi vairs nepārplūdinās zemi, tā Es tagad zvēru – uz tevi vairs nedusmošos un tevi nerāšu.

¹⁰ Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana miera derība nešķobīsies,» saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs.

¹¹ «Tu saliektā, dzīves vētru daudz mētātā, tu nekad neiepriecinātā! Redzi, Es likšu tavus akmeņus zināmas rotas rakstā un safirus tev pamatos.

¹² Es celšu tavus torņus no kristāla un tavus vārtus no rubīniem un iezīmēšu visas tavas robežas ar dārgakmeņiem.

¹³ Visi tavi dēli būs Tā Kunga mācīti, un liels būs tavu dēlu miers.

¹⁴ Tu spēcīgi balstīsies savā taisnīgumā. Atrasisies no bailēm, jo tev vairs ne no kā nav jābīstas; esi tālu projām no šausmām un briesmām, jo tās tev neuzbruks!

¹⁵ Zini, ja pret tevi kāds vērš uzbrukumu, tas nenāk no Manis; kas saceļas pret tevi, tas kritīs tevis dēļ.

¹⁶ Redzi, Es radīju kalēju, kas uzpūš oglēs uguni un kaldina pēc sava amata ieročus. Es radīju arī postītāju, kas tos saposta.

¹⁷ Nevienam ierocim, kas vērsts pret tevi, neizdosies tevi pieveikt, un ikvienu mēli, kas uzstāsies tiesā pret tevi, tu noraidīsi kā netaisnu liecību. Tas ir Tā Kunga kalpu mantojums un Mana svētība, kas tos pavadīs,» saka Tas Kungs.

55. nodaļa

¹ Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu!

² Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam? Klausāties, klausāties uz Mani, tad jums būs daudz laba ko ēst, un jūsu dvēsele atspirdzināsies ar tauku barību!

³ Piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uzklusāiet, tad atspirdzēsies jūsu dvēsele! Es jums celšu mūžīgu derību, tas ir Dāvidam dotais Manas žēlastības apsolījums.

⁴ Redzi, Es viņu iecēlu tautām par liecinieku, par priekšnieku un pavēlnieku.

⁵ Redzi, tu aicināsi tautas, ko tu nepazīsti, un tautas, kas tevi nepazīst, nāks pie tevis Tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā dēļ, tāpēc ka Viņš tevi paaugstinājis.

⁶ Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu!

⁷ Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas, lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.

⁸ «Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,» saka Tas Kungs.

⁹ «Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.

¹⁰ Jo, kā lietūs un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, ¹¹ tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.»

¹² Jo ar prieku jūs iziesit un mierā jūs tiksit vadīti; kalni un pakalni jūsu priekšā gaviļēs, un visi koki laukā priecīgi sveicinās.

¹³ Ērkšķu vietā uzaugs cipreses, dadžu vietā mirtes. Un tas būs Tam Kungam par slavu un par mūžīgi paliekamu zīmi.

56. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs: «Sargiet tiesu un uzturiet taisnību! Jo tuvu pienākusi ir Mana pestīšana, lai īstenotos, un Mana taisnība, lai kļūtu skaidri redzama.

² Svētīgs tas cilvēks, kas to veic, un tas cilvēka bērns, kas pie tā turas, kas ietur sabatu un to nepārkāpj un kas savu roku pasargā no ikviena ļauna darba!»

³ Svešinieks, kas turas pie Tā Kunga, lai nesaka: Tas Kungs droši vien mani izslēgs no Savas tautas vidus! Bezzimuma cilvēks lai nesaka: es esmu tikai nokaltis koks!

⁴ Jo tā saka Tas Kungs bezzimuma ļaudīm: «Kas ievēro Manu sabatu, izvēlas to, pie kā Man labpatika, dara pēc Mana prāta un tur Manu derību, ⁵ tiem Es došu vietu Savā namā un Savos mūros un došu tiem vārdu, kas labāks kā dēli un meitas, – mūžīgu vārdu, kas netaps izdzēsts!

⁶ Bet svešiniekus, kas turas pie Tā Kunga, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu, lai būtu Viņa kalpi, kas stingri ievēro sabatu un tur Manu derību, ⁷ tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie upuri un kaujamie upuri uz Mana altāra būs Man patīkami, jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.»

⁸ Tā saka Dievs Tas Kungs, kas pulcina Israēla izklīdinātos. «Es pievienošu vēl vairāk tiem, kas jau ir sapulcināti.»

⁹ Visi lauku zvēri, nāciet ēst, visi meža zvēri arī!

¹⁰ Visi viņu sargi ir akli, bez izpratnes, tie ir mēmi suņi, kas nemāk riet, tie guļ un sapņo, tie mīl miegu.

¹¹ Bet viņi ir arī rījīgi suņi, kas nav pieēdināmi. Tai pašā laikā viņi ir arī gani bez saprašanas un atziņas, viņi visi raugās ikviens tikai uz savu ceļu un meklē tikai savu labumu.

¹² Tie saka: nāciet, es dabūšu vīnu un kādu citu stipru dzērienu, dzersim kā rīt, tā šodien, būdami jautri pārlietu!

57. nodaļa

¹ Taisnais aiziet bojā, un neviens to neņem pie sirds; patiess vīrs tiek aizrauts, un neviens to neievēro, jo taisnais tiek aizrauts, pirms ļaunums nāk.

² Bet pie miera nāk un atdusas savā dusas vietā mierīgi ikviens, kas godam gājis savu taisno ceļu.

³ Jūs turpretī panāciet drusku šurp, jūs zīlnieces bērni, laulības pārkāpēja un netikles dzimums!

⁴ Par ko jūs smejaties? Pret ko jūs atplešat savu muti un izkarat savu mēli? Vai jūs neesat atkritēju bērni, melu dzimums?

⁵ Jūs, kas kvēlojat grēcīgā degsmē pret saviem elkiem zem katra kuplāka koka, jūs, kas nogalināt bērnus klinšu spraugās!

⁶ Tu pārāk esi veltījis sevi gludajiem upes akmeņiem, tie tevi valdzināja, tu nesi tiem arī dzeramos un ēdamos upurus. Vai tas lai Man patiktu?

⁷ Uz katra augsta pakalna tu ierīkoji sev nometni, tu kāpi tur augšā nest kaujamos upurus.

⁸ Pie durvju stenderes tu piestiprināji savus elka dievu teikumus, jo, atkritis no Manis, tu kāp augšup savā plašajā nometnē, tu vienojies ar tiem un mīli viņu nometni, kur tu to atrodi.

⁹ Tu gāji ar eļļu pie ķēniņa, nesdams daudz smaržīgu zāļu, tu sūtīji tālu savus vēstnešus un locījies pie zemes līdz ellei.

¹⁰ Kad tu noguri savā garajā ceļā, tu tomēr nesacīji: velti, tur nekas neiznāk. Bet tu meklēji sevī jaunu spēku, tādēļ tu nepaguri.

¹¹ No kā tev bija bail un ko tu bijies, kad tu Mani aizliedzi, Mani vairs nepieminēji un neņēmi pie sirds? Vai ne tādēļ, ka Es no sendienām cietu klusu? Tādēļ tu Mani nebijies.

¹² Bet tagad Es parādīšu, kāda tava taisnība un kādi tavi darbi, un ka tie tev nepalīdzēs.

¹³ Kad tu brēksi, tad lai tev palīdz tavs dievekļu pulks! Bet vējš visus tos aiznesīs, mutes dvašas uzpūtiens tos aizraus. Bet, kas uz Mani paļaujas, tie iemantos zemi, un tiem piederēs Mans svētais kalns.

¹⁴ Un Viņš sacīs: «Dariet līdzenu, dariet līdzenu, sataisiet ceļu! Novāciet visus šķēršļus no Manas tautas ceļa!»

¹⁵ Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: «Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.

¹⁶ Es nerāšos mūžīgi un nedusmošos vienumēr, jo Manā priekšā tad nonīktu ikviens gars un ikviena dvēsele, ko Es radīju.

¹⁷ Es biju dusmīgs tikai par tās tautas ļauno mantkārību un piemeklēju to sodīdams, un Es dusmās paslēpos, kamēr tā gāja savu pašizraudzīto atkritējas ceļu.

¹⁸ Es redzēju gan tās ceļus, un tomēr Es to dziedināšu, to vadīšu un tai un tās cietējiem sniegšu kā atlīdzību apmierinājumu, ¹⁹ un Es kā lūpu augli radīšu mieru – mieru tālajiem un tuvajiem, saka Tas Kungs, un Es to dziedināšu.

²⁰ Bet bezdievi ir kā saviļņota jūra, kas nevar rimt, bet kuras ūdeņi uzvanda dūņas un dubļus.

²¹ Bezdieviem nav miera!» saka mans Dievs.

58. nodaļa

¹ Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!

² Tie izjautā gan Mani ik dienas, it kā tie vēlētos izprast Manus ceļus kā tauta, kas mīl taisnību, kas nav atstājusi sava Dieva patiesību, kas nav noliegusi sava Dieva tiesības un kas prasa no Manis taisnības tiesu un gaida ar nepacietību, ka Dievs tai tuvosies.

³ Kādēļ mēs gavējam, viņi saka, un Tu to neredzi? Kādēļ mēs mērdējam savu miesu, un Tu to neievēro? – Padomājiet tomēr: tai dienā, kad jūs gavējat, jūs veicat tomēr visas savas darīšanas un piespiežat arī visus savus strādniekus darīt savu darbu.

⁴ Padomājiet vēl: jūs gavējat, lai būtu nesaskaņas un nevienprātības un lai rupji varētu laist darbā dūres; jūs negavējat tā, ka jūsu balss būtu dzirdama debesu augstumos.

⁵ Vai tāda gavēšana lai Man patiktu, vai tā ir tāda diena, kad cilvēks patiesi sagādā savai miesai ciešanas? Kad cilvēks nokar galvu kā niedri, kad apvelk maisu un sēd pelnos – vai tu to vari saukt par gavēšanu un par tādu dienu, kas Tam Kungam patīk?

⁶ Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu?

⁷ Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apgērb un neatraujies no sava tuvāka, ⁸ tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs.

⁹ Kad tu sauksi, Tas Kungs tev atbildēs; kad tu sauksi pēc palīdzības, Tas Kungs sacīs: redzi, šie Es esmu! Kad tu izbeigsi savā vidū visu varmācību, zemiskuma pilno norādīšanu ar pirkstiem un visas ļaunās runas, ¹⁰ kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava tumsa būs kā gaiša pusdiens.

¹¹ Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst.

¹² Tu uzcelsi vecās posta vietas, tu atjaunosi agrāko cilšu pamatus, un tevi sauks par plaisu pielīdzinātāju un par apdzīvojamu vietu atjaunotāju.

¹³ Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, ¹⁴ tad Tas Kungs būs tavš prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi.

59. nodaļa

¹ Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā nevarētu dzirdēt.

² Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums, ³ jo jūsu rokas ir aptraipītas ar asinīm un jūsu pirksti ir pilni noziegumu, jūsu lūpas runā melus, un jūsu mēle pauž netaisnību.

⁴ Nevienš nemeklē taisnību, nevienš negriežas pie tiesas pēc patiesības, bet balstās uz tukšiem niekiem un runā melus; tie staigā it kā grūti ar ļaunumu un dzemdē postu.

⁵ Tie izperē čusku olas un auž zirnekļu tīklus. Kas ēd šādu olu, tam jāmirst. Ja saspiež tādu olu, iznāk odze.

⁶ Viņu audumi neder drēbēm, nedz viņu sietie un pītie darinājumi apsegai. Viņu darbi ir ļauni darbi, varmācība ir atkarīga no viņu rokām.

⁷ Viņu kājas ir naskas doties ļaunos darbos, viņi steidzas izliet nevainīgas asinis; viņu domas ir vērstas uz ļaunu. Posts un sabrukums ir uz viņu ceļiem.

⁸ Miera ceļu viņi nepazīst, nav taisnīguma viņu gaitās; viņi iet tikai likus ceļus; kas pa tiem staigā, tas nepazīst miera.

⁹ Tādēļ taisna tiesa mums paliek sveša un taisnība mūs nerasniedz. Mēs gaidām gaismu, bet, redzi, te ir tumsa, mēs gaidām dienas gaišumu, bet mums jāstaigā nakts tumsā.

¹⁰ Mēs taustāmies gar sienām kā aklī, mēs gāzelējamies nemaņā, it kā mums nebūtu acu; mēs klūpam dienas vidū kā tumsā, mēs, būdami labi baroti un dzīvības pilni, esam patiesībā kā miruši.

¹¹ Mēs rūcam kā lāči un dūdojam vienmēr kā baloži; mēs gaidām taisnu tiesu, bet velti, gaidām glābšanu, bet tā paliek tālu no mums.

¹² Jo mūsu pārkāpumu ir pārāk daudz Tavā priekšā, un mūsu grēki liecina pret mums. Mūsu pārkāpumi ir pilnīgi dzīvi mūsu apziņā, mūsu noziegumi mums ir zināmi: ¹³ atkrituši mēs esam no Tā Kunga un Viņu aizlieguši, mēs neklausījām mūsu Dievam, runājām tikai par varmācību, daudzinājām bezdievību un melus un paužam visu to no visas savas sirds.

¹⁴ Tā ir nostumta pie malas tiesa, un taisnība pilnīgi izzudusi; uzticība grīļojas kaut kur tirgus laukumā, bet godīgums nekur neatrod ieejas.

¹⁵ Tiešām, patiesība un uzticība ir pazudušas; kas piekāpjas ļaunuma priekšā, tas krīt par upuri neskaitāmiem laupītājiem. Tas Kungs to redzēja, un Viņam tas ļoti nepatika, ka nav vairs taisnības.

¹⁶ Un Viņš redzēja, ka nav neviena, un brīnījās, ka nav aizstāvja; tad Viņam palīdzēja Viņa paša elkonis, un Viņa paša taisnība bija Viņam par balstu.

¹⁷ Viņš apvilka taisnību kā bruņas un lika galvā pestīšanas bruņucepuri; Viņš tērpās atriebības drēbēs kā Savā ieroču tērpā un ietinās dusmu bargumā kā mētelī.

¹⁸ Viņš atmaksās tieši pēc nopelna, piemērodams bardzību Saviem pretiniekiem, atriebību Saviem ienaidniekiem; jūras salām Viņš atmaksās, kā tās pelnījušas.

¹⁹ Tad ļaudis rietumos bīsies Tā Kunga Vārdu un austrumos Viņa godību, jo Viņš nāks kā augstos krastos iesprostota strauja upe, ko dzen Tā Kunga dvaša.

²⁰ «Bet Ciānai nāks pestītājs un tiem, kas Jēkabā atgriezušies no sava uzticības zvēresta laužuma,» saka Tas Kungs.

²¹ «Šī ir Mana derība ar tiem,» saka Tas Kungs, «Mans Gars, kas tevī māj, un Mani vārdi, ko Es liku tavā mutē, nezudīs no tavas mutes un no tavu bērnu un bērnu bērnu mutes no šī laika mūžīgi!» saka Tas Kungs.

60. nodaļa

¹ Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi.

² Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi.

³ Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi.

⁴ Pacel savas acis un skaties visapkārt! Tie visi ir sapulcējušies un nāk pie tevis, tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas uz rokām atnestas.

⁵ Kad tu to redzēsi, tad tu starosi priekā, un tava sirds iedrebēsies un atvērsies, jo jūras bagātības virzīsies šurp pie tevis un tautu mantas ieplūdīs tevī.

⁶ Kamieļu jūklis aplās tevi, jaunie kamieļi no Midiānas un Ēfas, visi tie nāks no Sabas, tie atnesīs zeltu un vīraku un teiks Tā Kunga slavu.

⁷ Visi Kedaras ganāmie pulki pulcēsies tevī, Nebajota auni būs tavā rīcībā, Man par patiku tos nesīs uz Mana altāra, un Es padarīšu Savu spožuma pilno namu vēl vairāk mirdzošu.

⁸ Kas tie tādi, kas skrien kā padebeši un lido kā baloži virzienā uz savām ligzdām?

⁹ Mani gaida jūras salas, un Taršišas kuģi iet pa priekšu, lai atvestu tavus bērnus no tālienes, tāpat viņu zeltu un sudrabu, kas domāts Tā Kunga, tava Dieva, Vārdam un Israēla Svētajam, jo Viņš tevi cēlis augstā godā.

¹⁰ Sveši ļaudis cels tavus mūrus, un viņu ķēniņi tev kalpos, jo Savās dusmās Es tevi gan situ, bet Savā labprātībā Es par tevi apžēlojos.

¹¹ Tavi vārti būs vienmēr atvērti, tie dienu un nakti netiks aizslēgti, lai ielaistu tautu mantas un tautu ķēniņus, ko pie tevis atvedīs.

¹² Jo visas tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas tiks pavisam iznīcinātas.

¹³ Libānas godība nāks pie tevis – ciprese, goba un pīnija visas kopā, lai pušķotu Mana svētuma vietu: Es pagodināšu to vietu, kur dus Manas kājas.

¹⁴ Tavu agrāko spaidītāju dēli nāks pazemīgi pie tevis, un visi tavi nopelēji zemosies tev pie kājām un sauks tevi par Tā Kunga pilsētu, par Israēla Svētā Ciānu.

¹⁵ Tādēļ, kur tu bijī atstāta un ienīsta un neviens tevi neapmeklēja, Es tevi izveidošu par mūžīgu greznumu, par prieku nākošām paaudzēm.

¹⁶ Un tu zīdīsi tautu pienu, tu mielosies pie ķēniņu krūtīm un atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu tavs Glābējs un Pestītājs, Jēkaba Varenais.

¹⁷ Vara vietā Es pagādāšu zeltu, dzelzs vietā sudrabu, koku vietā varu un akmeņu vietā dzelzi. Es darīšu mieru par tavu valdītāju un taisnību par tavu uzraugu.

¹⁸ Turpmāk nedzirdēs vairs tavā zemē par varmācību, par sagraušānu un postīšanu tavās robežās, bet tu sauksi savus mūrus par savu pestīšanu un savus vārtus par savu slavu.

¹⁹ Saule tev vairs nebūs par gaismu dienā un mēness par spīdekli naktī. Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma un tavs Dievs tavs brīnišķīgais greznums.

²⁰ Tava saule vairs nenoies, un tavs mēness nezaudēs savu spožumu, jo Tas Kungs būs tava mūžīgā gaisma, un tavām skumju dienām būs gals.

²¹ Tad tava tauta sastāvēs tikai no taisnajiem; viņiem zeme mūžīgi piederēs kā Manam dēstījuma, kā Manu roku darbam Man par pagodinājumu.

²² Mazākais kļūs par tūkstoti, un sīkākais par varenu tautu. Es, Tas Kungs, to esmu solījis un savā laikā to steidzīgi izpildīšu.

61. nodaļa

¹ Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, ² pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos; ³ tiem, kas skumst Ciānas dēļ, dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumuša gara vietā, lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas Tā Kunga dēstīti Viņam par godu.

⁴ Viņi tiks atzelt vecajām posta vietām, uzcelš, kas agrākos laikos sagrauts, atjaunos izpostītās pilsētas, kas jau no cilšu ciltīm bijušas pamestas postā.

⁵ Sveši ļaudis ganīs jūsu lopus, un svešinieki būs jūsu arāji un jūsu vīna dārznieki, ⁶ bet jūs sauks par Tā Kunga priesteriem un turēs par mūsu Dieva kalpiem. Jūs baudīsīt citu tautu labumus un kļūsīt slaveni viņu godībā.

⁷ Par jums nodarīto kaunu jūs saņemsīt divkārtēju atlīdzību. Kauna vietā tie priecāsies par savu likteni. Tie mantos savā zemē divkārtēju īpašumu, un tiem būs mūžīgs prieks, ⁸ jo Es, Tas Kungs, mīlu taisnību un ienīstu laupījumu; Es tiem došu viņu algu pēc taisnības un derēšu ar tiem mūžīgu derību.

⁹ Un viņu dzimums būs pazīstams ļaužu starpā un viņu pēcnācēji tautu vidū. Visi, kas viņus redzēs, tos pazīs un atzīs, ka viņi ir Tā Kunga svētīts dzimums.

¹⁰ Es priecājos lielā priekā par To Kungu, mana dvēsele ir liksma par manu Dievu! Jo Viņš mani ģērbj pestīšanas drēbēs un mani apsedz ar taisnības apsegu kā līgavaini, kas sev uzliek priestera cepurei līdzīgu galvas rotu, un kā līgavu, kas mirdz un lepojas savu aplikto rotu košumā.

¹¹ Jo, kā zeme izdod savus augļus un kā dārzs liek sazelt saviem dēstiem, tā Tas Kungs liks zelt taisnībai un slavai visu tautu priekšā.

62. nodaļa

¹ Ciānas dēļ es neklusēšu un Jeruzālemes dēļ es nerimšu, kamēr tās taisnība aust kā rīta saule un tās pestīšana atspīd kā degoša lāpa, ² kamēr tautas redzēs tavu taisnību, visi ķēniņi tavu godību un tevi sauks jaunā vārdā, ko noteiks Tā Kunga mute.

³ Un tu būsi skaists vainags Tā Kunga rokā un ķēniņa galvas rota tava Dieva rokā.

⁴ Tevi vairs nesauks: Atstātā, nedz tavu zemi: Tuksnesis, bet tevi sauks: Pie kā Man labs prāts un tavu zemi: Salaulātā. Jo Tam Kungam būs labs prāts pie tevis, un tava zeme būs it kā salaulāta ar Viņu.

⁵ Jo, kā jauneklis apprecas ar jaunavu, tā tavi bērni vienosies ar tevi, un, kā līgavainis priecājas par savu līgavu, tā tavs Dievs priecāsies par tevi.

⁶ «Pār taviem mūriem, Jeruzāleme, Es iecēlu sargus, tie necietīs klusu ne dienu, ne nakti.» Jūs, kam jādomā par To Kungu, neliecieties mierā ⁷ un nemitieties Viņam atgādināt, kamēr Viņš neizveido Jeruzālemi un nepadara to slavenu virs zemes.

⁸ Tas Kungs ir zvērējis pie Savas labās rokas un pie Sava stiprā elkoņa: «Tavu labību Es turpmāk vairs nedošu ēšanai taviem ienaidniekiem, un svešinieki nekad vairs nedzērs tavu vīnu, gar kuru tu esi nopūlējies!»

⁹ Bet, kas ievāks, tie arī ēdīs un slavēs To Kungu, un, kas lasīs ogas vīnam, tie to arī dzērs Manas svētnīcas pagalmos.»

¹⁰ Izeita, izeita pa vārtiem! Sataisiet ceļu tautai, dariet līdzenu, dariet līdzenu staigājamo ceļu! Novāciet akmeņus, uzvelciet karogu tautām!

¹¹ Redzi, Tas Kungs liek pasludināt līdz pasaules galam: «Sakait Ciānas meitai: redzi, tava pestīšana nāk, un tās alga nāk līdz ar to, un tās atmaksa iet tai pa priekšu!»

¹² Un viņu, Ciānas meitu, sauks: Svētā tauta, Tā Kunga atpestītie! Un tevi sauks: Meklētā, nekad vairs neatstājāmā pilsēta.

63. nodaļa

¹ Kas tas tāds, kas nāk no Edomas, no Bocras spilgti sarkanās drēbēs? Stalts viņš savā apģērbā un lepns savā lielajā spēkā. «Es tas esmu, kas runāju taisnību un kam ir vara un līdzekļi palīdzēt!»

² Kādēļ tavs uzvalks ir sarkans, un kādēļ tavas drēbes ir kā vīna spaida minējam?

³ «Es minu vīna spaidu viens pats, no tautām nevienas nebija pie Manis. Es tās piespiedu ar kājām pie zemes Savās dūsmās un tās saminu Savā bardzībā. Tā šo tautu dzīvības sula apšļakstīja Manas drēbes un apraiptīja visu Manu apģērbu, ⁴ jo atmaksas diena Man bija prātā un Mans pestīšanas gads bija atnācis.

⁵ Es raudzījos visapkārt, bet palīga nebija; Es raidīju uz visām pusēm izbrīnas pilnus skatienus, bet nebija neviena, kas Mani atbalstītu. Tad Mans elkonis Man palīdzēja, un Mana bardzība Mani atbalstīja.

⁶ Es saminu tautas Savās dūsmās un Savā bardzībā tās samalu un to dzīvības sulai liku iztecēt zemē.»

⁷ Es teikšu Tā Kunga žēlastību un Viņa slavas pilnos darbus, kā tas klājas, par visu, ko Tas Kungs mums darījis, un par visu labu, ko Viņš mums parādījis Israēla namam pēc Savas bagātās žēlastības un pēc Savas lielās apžēlošanas.

⁸ Jo Viņš sacīja: «Jūs tomēr esat Mana tauta, bērni, kas nepaliks nezticami.» Tā Viņš kļuva viņiem par glābēju.

⁹ Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba. Savā mīlestībā un centienos viņus taupīt Viņš tos izglāba, Viņš tos atbalstīja un nesa uz Savām rokām jau kopš seniem laikiem.

¹⁰ Bet tie bija nepaklausīgi un apkaitināja Viņa Svēto Garu, tādēļ Viņš kļuva tiem par ienaidnieku un karoja pret viņiem.

¹¹ Tad Viņa tauta atcerējās sen pagājušos laikus, tā pieminēja Mozu. Kur ir Tas, kas izveda no jūras Sava ganāmā pulka ganu? Kur ir Tas, kas viņa sirdī ielika Savu Svēto Garu?

¹² Kas ar Savu vareno elkoni ņēma Mozu pie viņa labās rokas un to pavadīja? Kas pāršķēla jūru viņu priekšā, lai darītu Savu Vārdu mūžīgi slavenu?

¹³ Kas tos vadīja cauri dziļumiem kā zirgus ganībās, ka tie neklupa?

¹⁴ Kā ganāmu pulku, kas nokāpj ielejā, tā viņus izvadīja Tā Kunga Gars atpūtas un dusas vietā. Tā Tu vadīji Savu tautu, lai darītu slavenu Savu Vārdu.

¹⁵ Raugies no debesīm lejup un skaties šurp no Sava svētā godības mājokļa! Kur ir Tava bardzība un Tava vara? Tavas sirds trauksme un Tava žēlastība tomēr turas pret mani!

¹⁶ Tu taču patiesi esi mūsu Tēvs. Ābrahāms nekā nezina par mums, Israēls mūs nepazīst. Tu, Kungs, esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs: jau no seniem laikiem tas ir Tavs vārds.

¹⁷ Kādēļ Tu, Kungs, mums ļāvi nomaldīties no Taviem ceļiem un nocietināji mūsu sirdis, ka Tevis vairs nebīstamies? Piegriezies mums atkal Savu kalpu dēļ, to cilšu dēļ, kas ir Tavs īpašums!

¹⁸ Tikai īsu laiku Tava Tev svētītā tauta valdīja pār savu mantojumu, tad mūsu pretinieki atkal samina Tavu svēto vietu.

¹⁹ Mums klājās kā tādiem, pār kuriem Tu it kā nemūžam nebūtu valdījis un kas nav saukti pēc Tava Vārda.

64. nodaļa

¹ Ak, kaut Tu pāršķeltu debesis un nonāktu zemē, ka kalni sakustētos Tava vaiga priekšā!

² Kā uguns aizdedzina žagarus un kā ūdens no uguns vārās, tā Tavs Vārds lai kļūtu pazīstams Taviem pretiniekiem, tā lai tautas drebētu Tavā priekšā, ³ kad Tu dari lielus brīnumus, kas pārsniedz mūsu cerības! Kaut Tu nonāktu zemē, ka kalni sakustētos Tava vaiga priekšā!

⁴ Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz viņu.

⁵ Tu labprāt nāc pie tā, kas taisnību dara ar prieku, pie tiem, kas Tavos ceļos piemin Tevi. Bet tomēr? Ir iedegušās Tavas dusmas, jo mēs esam grēkojuši, būdami Tev vienmēr neuzticīgi un no Tevis atkrītot.

⁶ Tā mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps. Mēs novīstam kā lapas, un mūsu grēki mūs aizrauj kā vējš.

⁷ Un nav neviena, kas piesauc Tavu Vārdu, kas uzmostas un tveras pie Tevis, jo Tu apslēp mums Savu vaigu un atstāj mūs, ka mēs nonīkstam savos grēkos.

⁸ Bet, ak, Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu veidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs.

⁹ Nedusmo, Kungs, tik ļoti un nepiemini mūžīgi mūsu noziegumu! Uzlūko jel mūs, mēs visi esam Tava tauta!

¹⁰ Tavas svētās pilsētas ir kļuvušas par tuksnesi, Ciāna ir tuksnesis, un Jeruzāleme ir drupu kaudze!

¹¹ Mūsu skaistais un svētais nams, kur mūsu tēvi Tevi slavēja, ir kritis ugunij par laupījumu, un viss, kas mums dārgs, ir drupās!

¹² Vai Tu, Kungs, to visu redzēdams, cietīsi klusu un mūs tik ļoti apbēdināsi?

65. nodaļa

¹ Es esmu atklājies tiem, kas pēc Manis nejutāja, Mani atrod tie, kas Mani nemeklēja, un tautām, kas Manu Vārdu nepiesauc, Es saku: «Še Es esmu! Še Es esmu!»

² Es izstiepju cauru dienu Savas rokas pret stūrgalvīgu tautu, kas seko pati savām domām pa nelabu ceļu, ³ pret tautu, kas Mani vienmēr sāpīgi sarūgtina, nesdama Manā priekšā kaujamus upurus dārzos un kvēpināmos upurus uz ķieģeļu altāriem.

⁴ Šie ļaudis sēd kapenēs, paliek pa nakti noslēpumainās vietās un alās, ēd cūkas gaļu, un viņu traukos atrodas no nešķīstām lietām vārīta vira.

⁵ Tie saka: paliec tālāk no manis! Nenāc man klāt, jo es esmu Tev par svētu! Tādi ļaudis ir kā dūmi Manā degunā, kā uguns, kas liesmo cauru dienu.

⁶ «Redzi, Manā priekšā ir rakstīts, un Es nerimšu, kamēr Es nebūšu atmaksājis, tiešām, Es atmaksāšu to viņiem un likšu viņiem to sajast viņu krūtīs un sirdīs, ⁷ par jūsu noziegumiem un par jūsu tēvu noziegumiem kopā, tā saka Tas Kungs, jo, tāpēc ka tie kvēpināja uz kalniem un Mani zaimoja uz pakalniem, Es tiem vispirms ielikšu viņu klēpī viņiem pienācīgo algu.»

⁸ Tā saka Tas Kungs: «Kamēr vīnogu ķekarā vēl ir dzīvības sula, mēdz sacīt: neposti to! Jo tur svētība iekšā. Tāpat Es rīkošos ar Saviem kalpiem, ka Es tos visus nenomaitāju.

⁹ Es radīšu Jēkabam pēcnācējus un Jūdam Mana kalnāja īpašniekus, lai Mani izredzētie to manto un Mani kalpi tur dzīvo.

¹⁰ Tad Saronas līdzenums taps par avju ganībām un Ahorā ieleja par vēršu novietni Manai tautai, proti, tiem no tās, kas Mani meklēja.

¹¹ Bet jūs, kas atmetuši To Kungu un aizmirsuši Manu svēto kalnu, kas klājat galdu laimes dievam Gadam un nesat ar garšvielām pastiprinātus vīnus kā dzeramos upurus dievieteī Menijai, – ¹² jūs Es nododu zobenam, jums visiem būs galvas jānoliec nociršanai, jo jūs Man neatbildējāt, kad Es jūs aicināju, un neklausījāties, kad Es runāju, bet darījāt to, kas ļauns Manās acīs, un izraudzījāties to, kas Man nepatīk.»

¹³ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: «Redzi, Mani kalpi ēdīs, bet jūs būsit izsalkuši; redzi, Mani kalpi dzers, bet jūs būsit izslāpuši; redzi, Mani kalpi priecāsies, bet jūs stāvēsit nokaunējušies!

¹⁴ Redzi, Mani kalpi gaviļēs savā sirdspriekā, bet jūs brēksit sirdēstos un vaimanāsit izmisumā!

¹⁵ Bez tam jūs atstāsīt savu vārdu Maniem izredzētiem kā lāstu vārdu: Dievs Tas Kungs tevi lai nogalina! Bet Saviem kalpiem Viņš dos citu vārdu, ¹⁶ tā ka tas, kas meklēs svētību šai zemē, tas to atradīs patiesā Dievā, un, kas dos zvērestu šai zemē, tas zvērēs uzticības Dieva Vārdā. Agrākās grūtības būs aizmirstas un paliks apslēptas Manām acīm.

¹⁷ Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.

¹⁸ Bet priecājieties un līksmojiet vienmēr par to, ko Es radu, jo redzi, Es pārradīšu Jeruzālemi priekam un tās tautu līksmībai.

¹⁹ Un Es pats priecāšos par Jeruzālemi un līksmošu par Savu tautu. Tur vairs nedzirdēs raudāšanu, nedz sāpju kļedzienus.

²⁰ Tur nebūs nedz zīdaiņa, kas tikai nedaudz dienu dzīvo, nedz arī sirmgalvja, kas neizdzīvo līdz galam savas mūža dienas; kā pats jaunākais mirs tas, kas vismaz simts gadu vecumā, un kādu tikai ap simts gadu vecu mirušo uzskatīs par lāsta skartu grēcinieku.

²¹ Kad viņi uzcelš namus, tad viņi tur arī dzīvos; kad viņi stādīs vīnadārzus, tad viņi arī ēdīs to augļus.

²² Viņi necels namu, lai citi tur dzīvotu, viņi nedēstīs vīnadārzus, lai citi ēstu to augļus. Bet kā koku mūžs ir arī Manas tautas mūžs, un Mani izredzētie izmantos paši to, ko viņu rokas veikušas.

²³ Viņi nedarbosies un nepūlēsies velti, nedz arī dzemdēs bērnus agrai nāvei, jo viņi ir Tā Kunga svētīto dzimums, un viņu pēcnācēji viņiem paliks.

²⁴ Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklaustīšu.

²⁵ Vilki un jēri ies kopā ganos, un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pīšļi. Tie nedarīs vairs nedz ļauna, nedz posta visā Manā svētajā kalnā!» saka Tas Kungs.

66. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs: «Debesis ir Mans tronis, un zeme ir Manu kāju pamesls. Kur būtu tāds nams, ko jūs Man varētu celt, un kur būtu tāda vieta, kas Man derētu par dusas vietu?

² Visu pasaules visumu taču ir radījusi Mana roka, un tā ir cēlies viss, kas pasaulē pastāv, saka Tas Kungs, bet Es uzlūkoju nabagu un kam sagrauzts gars un kas Manu vārdu bīstas.

³ Kas nokauj vērsi, līdzīgs tam, kas cilvēku nokauj; kas upurē jēru, līdzīgs tam, kas lauž sprandu arī sunim; kas upurē ēdamu upuri, līdzīgs tam, kas upurē arī cūkas asinis; kas vīraku kvēpina kā piemiņas upuri, līdzīgs tam, kas cildina arī elkus. Kā šie izvēlējušies paši savus ceļus un viņu dvēselei labpatīk šādas viņu pašu nelietības, ⁴ tā arī Es tiem izraudzīšos mokas un likšu pārdzīvot briesmas kā atmaksu par viņu ļaunajiem darbiem, jo neviens Man neatbildēja, kad Es saucu, un neviens neklausījās, kad Es runāju, bet viņi darīja to, kas ļauns Manās acīs, un izvēlējās to, kas Man nepatīk.»

⁵ Klausaities Tā Kunga vārdu, jūs, kas bīstaties Viņa vārdu: «Jūsu brāļi, kas jūs ienīst un jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka: lai Tas Kungs parāda Savu godību, ka mēs redzam jūsu prieku! – Bet viņi paliks kaunā.»

⁶ Klau! Dunoņa atskan no pilsētas, troksnis no Dieva nama, tā ir Tā Kunga balss, kas atmaksā Saviem ienaidniekiem, kā tie pelnījuši!

⁷ Pirms tai uznāca bērnu sāpes, tā jau dzemdēja; pirms tai nāca dzemdību sāpes, tai jau piedzima dēls.

⁸ Kas to ir dzirdējis, vai to kāds kad redzējis? Vai tad zeme var tapt vienā dienā, vai tauta var piedzimt vienā paņēmienā? Un tikko Ciānai uznāca dzemdību sāpes, tai jau piedzima viņas bērni.

⁹ «Vai tad Es lai ļautu bērnam pārraut mātes klēpi, bet neļautu tam piedzimt?» saka Tas Kungs. «Jeb vai Es, kura rokā stāv dzimšana, lai aizkavētu piedzimšanu?» saka tavš Dievs.

¹⁰ Priecājieties ar Jeruzālemi un līksmojiet visi par to, kas to mīlat! Priecājieties līdz sirds dziļumiem par to visi, kas bijāt par to noskumuši, ¹¹ lai jūs zīstu un saņemtu spēku no viņas atspirdzinātājas krūts, lai jūs iepriecinātos un atspirgtu tās bagātajā pilnībā!

¹² Jo tā saka Tas Kungs: «Redzi, Es likšu, lai ieplūst tajā labklājība kā upe un tautu bagātības kā no krastiem izkāpusi straume. Tad jūs baros kā zīdaiņus, jūs nesīs uz rokām un auklēs klēpī.

¹³ Kā māte iepriecina savus bērnus, tā Es jūs iepriecināšu, un tieši Jeruzālemē jūs kļūsit iepriecināti.

¹⁴ Jūs to redzēsīt, un jūsu sirds priecāsies, un jūsu miesas atzels kā jauna zāle; un Tā Kunga roka parādīsies svētībā Viņa kalpiem, un Viņa dusmas liks sevi sajust Viņa ienaidniekiem.

¹⁵ Jo redzi, Tas Kungs nāks ar uguni, un Viņa rati drāzīsies kā viesulis, lai izlietu Savas dusmas postījumos un norātu ar uguns liesmām!

¹⁶ Jo Tas Kungs tiesās ar uguni visu zemi un ar Savu zobenu visu cilvēci, un daudz būs Tā Kunga nokauto: ¹⁷ visi, kas svētījas un šķīstās elku dārzos dažādās vietās, cits par citu dedzīgāki, kas ēd cūkas gaļu, visādu negantību un peles, tie visi kopā ies bojā!» saka Tas Kungs.

¹⁸ «Jo Es zinu viņu darbus un domas, Es sapulcināšu visas tautas un mēles, un tās nāks un redzēs Manu godību.

¹⁹ Tad Es došu viņu vidū zīmi: dažus no viņiem, kas izglābušies, Es sūtīšu pie tautām uz Taršišu, Putu un Ludu – pie stopu strēlniekiem, uz Tabulu un Javanu, uz tālajām jūras salām, kur ļaudis par Mani vēl nav dzirdējuši un Manu godību vēl nav redzējuši, lai tie sludinātu tautām Manu godību.

²⁰ Viņi tad atvedīs visus jūsu brāļus no visām tautām kā upuri Tam Kungam ar zirgiem un ratiem, uz nestuvēm, mūļiem un kamieļiem uz Manu svēto kalnu Jeruzālemē,» tā saka Tas Kungs, «kā Israēla bērni upura dāvanas atnes šķīstā traukā Tā Kunga namā.

²¹ Un arī no viņiem Es ņemšu kādus par priesteriem un levītiem, saka Tas Kungs, ²² kā jaunās debesis un jaunā zeme, ko Es esmu radījis, pastāvēs Manā priekšā, tā pastāvēs arī jūsu dzimums un jūsu vārds, saka Tas Kungs, ²³ un tā jānotiek, ka visi ļaudis nāks ikkatrā jaunajā mēnesī un ik nedēļas sabbatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt, saka Tas Kungs, ²⁴ bet viņi izies ārā un skatīs mirušo miesas, kas atkrituši no Manis, jo viņu tārps nemirs, viņu uguns neizdzīsīs un tie būs par biedinājumu visai miesai.»

33. Jeremijas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Иеремии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Jeremijas, Hilkiņas dēla, runas; viņš cēlies no priesteru kārtas Anatotā, Benjamīna zemē.

² Pār viņu nāca Tā Kunga vārds Jūdas ķēniņa Josijas, Amona dēla, dienās viņa valdīšanas trīspadsmitajā gadā, ³ un tāpat tas nāca pār viņu joprojām arī Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, dienās līdz pat Jūdas ķēniņa Cedekijas, arī Josijas dēla, vienpadsmitā valdīšanas gada tecējumam, kas izbeidzās ar Jeruzālemes iedzīvotāju aizvešanu gūstā šā gada piektajā mēnesī.

⁴ Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:

⁵ «Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.»

⁶ Tad es atbildēju: «Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!»

⁷ Bet Tas Kungs man sacīja: «Nesaki: es esmu jauns, – jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu.

⁸ Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!» saka Tas Kungs.

⁹ Un tad Tas Kungs izstiepa Savu roku, aizskāra manu muti un sacīja: «Redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē.

¹⁰ Es šodien tevi ieceļu pār tautām un pār ķēniņu valstīm – izplēst ar visām saknēm un izraut, sagraut un izpostīt, tad uzcelt un dēstīt.»

¹¹ Atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds, kas man sacīja: «Ko tu redzi, Jeremija?» Es atbildēju: «Es redzu mostošos mandeļkoka zaru ar ziediem.»

¹² Tad Tas Kungs sacīja uz mani: «Tu redzēji pareizi: Es esmu nomodā par Savu vārdu, lai tas piepildītos!»

¹³ Tad atskanēja vēlreiz Tā Kunga vārds un man sacīja: «Ko tu redzi?» Es atbildēju: «Es redzu verdošu katlu, kas ar savu priekšpusi vērsts no ziemeļiem uz dienvidiem.»

¹⁴ Tad Tas Kungs sacīja uz mani: «No ziemeļu puses izplūdis ļaunums, virdams pār visiem zemes iedzīvotājiem.

¹⁵ Jo redzi, Es saukšu visas ziemeļvalstu ķēniņu zemju ciltis no ziemeļiem, saka Tas Kungs, lai tās nāk un lai katrs valdnieks ceļ savu troni Jeruzālemes vārtu priekšā un arī visapkārt tās mūriem, kā arī ap visām Jūdas pilsētām.

¹⁶ Tad Es spriedīšu tiesu pār viņiem par visu viņu ļaunumu, ka tie Mani atstājuši, upurējuši citiem dieviem un pielūguši savu roku darinājumus.

¹⁷ Bet tu apjoz savus gurnus, celies un sludini tiem visu, ko Es tev pavēlēšu! Nebīsties no tiem, lai Man tevi nav jāizbiedē viņu priekšā!

¹⁸ Jo zini, šodien Es tevi daru par stipru pili, par dzelzs balstu un par vara aizsargmūri pret visu šo zemi, pret Jūdas ķēniņiem, pret viņu augstākiem pārvaldniekiem un priesteriem un pret visiem šīs zemes iedzīvotājiem.

¹⁹ Un, kad tie pret tevi arī saceltos, tie tevi nenomāks, jo Es esmu ar tevi, lai tevi pasargātu!» saka Tas Kungs.

2. nodaļa

¹ Tad atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:

² «Ej un klieudz Jeruzālemei ausīs: tā saka Tas Kungs: Es atceros tevi, kad tu vēl plauki jaunības košumā un degi līgavas mīlestībā un sekoji Man tuksnesī, posta zemē.

³ Jo Israēls toreiz bija veltīts Tam Kungam, tie bija Viņa augļu pirmaji; visi, kas no viņa gribēja ko paņemt sev, noziedzās, ļaunums nāca pār tiem,» saka Tas Kungs.

⁴ Klausaities Tā Kunga vārdu, Jēkaba nams un visas Israēla nama ciltis!

⁵ Tā saka Tas Kungs: «Vai tad jūsu tēvi atrada kādu netaisnību Manī, ka tie atkrita no Manis, sekoja beznozīmīgiem elkiem un kļuva tukši?»

⁶ Tie neprasīja: kur ir Tas Kungs, kas mūs izveda no Ēģiptes zemes, kas mūs izvadīja tuksnesī cauri tukšai, klajai un aizu pārklātai zemei, cauri tumsai un sausumam, cauri zemei, kur nestaigā neviens ceļinieks un kur neviens arī nedzīvo?

⁷ Kad Es jūs iведу auglīgajā zemē, lai jūs baudītu tās augļus un labumus, tad jūs ienācāt un padarījāt nešķīstu Manu zemi, sagandējāt to un pārvērtāt Manu īpašumu par riebuma pilnu vietu!

⁸ Priesteri neprasīja: kur ir Tas Kungs? Bauslības sargi Mani nepazina, tautas vadītāji atkrita no Manis, pravieši sludināja Baala vārdā un sekoja elkiem, kas taču nevar palīdzēt.

⁹ Tādēļ Es vēl iešu ar jums tiesā un ar jūsu bērnu bērniem, saka Tas Kungs, ¹⁰ brauciet uz kitejiešu krastiem un pārliecinieties; sūtiet uz Kedaru, izziniet sīki un pārbaudiet, vai tas jebkad ir kur noticis, ¹¹ ka kāda tauta būtu mainījusi savus dievus – un tie nav pat dievi! Bet Mana tauta ir pārmainījusi savu vareno Dievu pret bezspēcīgiem elkiem!

¹² Šausminieties par to, debesis, un drebiet un sastingstiet izbrīnā!» saka Tas Kungs.

¹³ «Jo Mana tauta ir atļāvusies divkārtēju grēku: tie atstājuši Mani, dzīvā ūdens avotu, un izrakuši sev akas, cauras akas, kas nepatur sevī ūdeni!

¹⁴ Vai tad Israēls ir vergs vai īpašnieka mājā dzimis dzimtcilvēks? Kādēļ tad viņš ir pamests izlauptšanai?

¹⁵ Lauvas rūc pret viņu, tie paceļ savu balsi un posta viņa zemi, viņa pilsētas ir nodedzinātas; tur neviens vairs nedzīvo.

¹⁶ Arī Nofas un Tapanhes ēģiptiešu ļaudis ir noganījuši tavu pakausi.

¹⁷ Vai tu nedari to pats sev, jo tu atstāj To Kungu, savu Dievu, un pie tam katru reizi tai laikā, kad Viņš gribēja tevi vadīt pa pareizo ceļu?

¹⁸ Un tagad – kādēļ tev jāskrien uz Ēģipti dzert Šihoras ūdeni; kādēļ tev jāskrien uz Asīriju, lai dzertu Eifratas upes ūdeni?

¹⁹ Tavs paša ļaunums tev kļuvis par nelaimi, un tava neuzticība ieved tevi sodā. Tādēļ tev jāatzīst un jāsaprot, cik ļauni un bēdīgi ir tas, ka tu esi atstājis To Kungu, savu Dievu, un ka tev nav vairs pret Mani bijības!» tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots.

²⁰ «Jo no seniem laikiem tu esi kratījis nost savu jūgu un rāvis kopā savas saites un sacījis: es negribu tā pakļauts būt! – Nē, un tomēr uz visiem augstajiem pakalniem un zem visiem zaļajiem kokiem tu noliecies elku kalpībā kā netikle.

²¹ Un tomēr Es tevi dēstīju kā labu auglīgu zaru, īstu vīnakoku. Ak, kā tu esi pārvērties par svešu meža vīnakoka atvasi!

²² Jebšu tu mazgātos ar sārnu un lietotu ziepju vai cik daudz, tavs noziegums tomēr kā netīrumu traips paliks Manā priekšā!» saka Dievs Tas Kungs.

²³ «Kā tu vari sacīt: es neesmu aptraipījusies, neesmu kalpojusi Baaliem? – Palūko tur ielejā, ko tu tur esi darījusi, tu kustīgā kamieļu mātē, kas šurpu turpu skraida.

²⁴ Un meža ēzeļu mātē, kas apradusi ar tuksnesi, tvīkst kārtībā. Kas var mazināt viņas dzimuma iekāres degsmi? Kas viņu meklē, tam nav tālu jāmeklē; viņas meklēšanās laikā tas viņu atradīs bez pūlēm.

²⁵ Piesargi savas kājas, ka tu nepaliec bez korpēm, un savu rīkli, ka tai nav jāmokās slāpēs! Bet tu saki: velti! Man patīk sveši mīļākie, un es tiem sekošu!

²⁶ Kā zaglis, kad tas pienākts zādzībā, stāv nokaunējies, tā jākaunas Israēla namam, viņa ķēniņiem un dižkungiem, viņa priesteriem un praviešiem, ²⁷ tiem, kas saka malkas gabalam: tu esi mans tēvs! – un akmenim: man tev jāpateicas par manu dzīvību! – Un Man tie pagriezuši muguru un ne vaigu. Bet, kad tiem uznāk nelaipe, tad tie sauc: celies un palīdzi mums!

²⁸ Kur tad ir tavi dievi, ko tu sev pats darināji? Lai tie ceļas, ja tie var tev palīdzēt vajadzības brīdī! Jo cik tev pilsētu, Jūda, tik tev arī dievu.

²⁹ Kādēļ jūs sūdzaties par Mani? Jūs taču visi esat neuzticībā atkrituši no Manis!» saka Tas Kungs.

³⁰ «Velti Es esmu sitis jūsu bērnus, tie manu pamācību nav pieņēmuši un nav nekā no tās mācījušies. Un zobens aprija jūsu praviešus kā plēsīgs lauva.

³¹ Ak jūs izvirtuļu cilts! Nemiet jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es esmu bijis Israēlam par tuksnesi vai par tumsas zemi? Kāpēc tad Mana tauta saka: mēs esam brīvi, mēs neatgriezīsimies vairs pie Tevis!

³² Vai tad jaunava aizmirst savu rotu un līgava savu grezno jostu? Bet Mana tauta ir Mani aizmirsusi jau kopš senām dienām!

³³ Cik veikli tu proti iekārtoties, lai nodibinātu mīlas sakarus! Tādēļ tu savos ceļos esi pieradusi pat pie nozieguma.

³⁴ Pat pie tavu drēbju vīlēm pielīp nabagu nenozijdzīgu ļaužu asinis, kurus tu nebūt neesi pārsteigusi tieši ielaušanās gadījumā.

³⁵ Un tu tomēr saki: es esmu nevainīga! Viņa dusmas lai novēršas no manis! – Redzi, Es tevi saukšu pie atbildības tieši šo tavu vārdu dēļ, ka tu apgalvo: es neesmu grēkojusi!

³⁶ Kādēļ tu tā steidzies mainīt savas valsts vadīšanas ceļus? Arī ar Ēģipti tu tāpat paliksi kaunā, kā tu paliki kaunā ar Asuru.

³⁷ Arī no turienes tu aiziesi, rokas virs galvas sasizdama, jo Tas Kungs tos ir pametis, uz kuriem tu paļāvies, ar tiem tev nelaimēsies.»

3. nodaļa

¹ Un Viņš turpināja: «Kad vīrs atlaiž savu sievu un tā iziet pie cita vīra, vai viņš var atkal to ņemt atpakaļ? Vai tāda zeme netiktu sagandēta? Bet tu esi netikla bijusi ar daudziem, taču atgriezies atkal pie Manis!» saka Tas Kungs.

² «Pacel savas acis un raugies uz kailajām kalnu virsotnēm. Kur tu neesi tapusi apsmieta? Tu sēdēji viņu dēļ ceļmalā kā arābs tuksnesī un apgānīji zemi ar savu netiklību, izlaidību un ļaunprātību!

³ Kaut gan Es tev aizturēju agro lietu un arī vēlais lietus nenolīja, tu tomēr paturēji netiklas sievas cieto pieri un nesakaunējies.

⁴ Jāatzīst, ka no šā laika tu Mani gan piesauci, sacīdama: mans tēvs! Tu esi manas jaunības draugs!

⁵ Vai tad Viņš vienmēr dusmosies, vai tad Viņa bardzība paliks mūžīgi? – Redzi, tā tu runā, bet dari ļaunu, un tā tas paliek.»

⁶ Tas Kungs sacīja tālāk uz mani ķēniņa Josijas dienās: «Vai tu redzēji, ko Israēls, šī neuzticīgā sieva, ir darījusi? Viņa kāpa visos augstajos kalnos, gāja zem visiem zaļajiem kokiem un nodevās tur netiklībai.

⁷ Es gan domāju, ka viņa, to visu nodarījusi, atgriezīsies pie Manis, bet tā neatgriezās. Viņas neuzticīgā māsa Jūda to arī skaidri redzēja.

⁸ Bet, kaut gan tā redzēja, ka Es ataidu neuzticīgo sievu Israēlu viņas netiklības dēļ un tai devu šķiršanās rakstu, Jūda, viņas neuzticīgā māsa, neņēma to pie sirds, bet gan gāja un tāpat nodevās netiklībai.

⁹ Tā notika, ka viņa ar savu vieglprātīgo izvirtību padarīja zemi nešķīstu, jo viņa pārkāpa laulību ar akmeni un ar koku.

¹⁰ Tomēr viņas neuzticīgā māsa Jūda nav pie Manis atgriezusies no visas sirds, bet tikai liekuļodama!» saka Tas Kungs.

¹¹ Tad Tas Kungs man sacīja: «Atkritēja sieva Israēls ir mazāk nozijdzīga nekā tās neuzticīgā māsa Jūda.

¹² Ej un sludini šos vārdus virzienā uz ziemeļiem un saki: atgriezies, Israēl, tu atkritēja, tā saka Tas Kungs, tad Es tevi vairs neuzlūkošu dusmās, jo Es esmu žēlīgs, saka Tas Kungs, Es negribu mūžīgi dusmot!

¹³ Tikai atzīsti savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret To Kungu, savu Dievu, un šurpu turpu skraidījusi pie svešiem dieviem zem katra zaļa koka, bet Manu balsi jūs neklausījāt, saka Tas Kungs.

¹⁴ Atgriezieties, jūs atkritēji bērni, tā saka Tas Kungs, jo jūs esat Mans īpašums, un Es jūs atvedīšu Ciānā – vienu no katras pilsētas un divi no katras cilts.

¹⁵ Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta, kas jūs ganīs ar saprātu un gudrību.

¹⁶ Kad jūs vairošities un piepildīsiet zemi tanīs dienās, saka Tas Kungs, tad vairs nesacīs: redzi, Tā Kunga derības šķirsts! – Un tas vairs nevienam nenāks prātā, un to arī vairs nepieminēs un nemeklēs un arī nekad vairs no jauna nedarinās.

¹⁷ Tanī laikā sauks Jeruzālemi par Tā Kunga troni, un tur saplūdīs visas tautas Tā Kunga Vārda dēļ un nestaigās vairs pēc savas ietiepīgās un ļaunās sirds domām.

¹⁸ Tanīs dienās Jūdas nams ies kopā ar Israēla namu, un tie nāks kopā no ziemeļu zemes uz to zemi, ko Es jūsu tēviem devu par mantojumu.

¹⁹ Es gan domāju, Es tevi pieņēmušū dēla vietā un piešķiršu tev brīnišķīgu zemi, pašu vērtīgāko visas cilvēku pasaules īpašumu! Un Es domāju, ka jūs Mani sauksit par tēvu un no Manis neatkāpsities.

²⁰ Bet vai! Kā sieva ir neuzticīga savam draugam, tā arī jūs Man esat bijuši neuzticīgi, Israēla nams!» saka Tas Kungs.

²¹ Klau! Kalnu augstienēs sadzirdamas raudas, nemitīgas Israēla bērnu vaimanas un žēlabas, tāpēc ka tie staigājuši greizus ceļus un aizmirsuši To Kungu, savu Dievu.

²² «Atgriezieties, jūs atkritēji bērni! Es centīšos griezt jūsu atkrišanu atkal par labu!» – «Jā! Patiesi, šeit mēs esam, mēs nākam pie Tevis, jo Tu, Kungs, esi mūsu Dievs.

²³ Tiešām, tikai maldi ir trokšņainie svētki un kalpošana uz pakalniem un kalniem! Patiesi, tikai Tā Kunga, mūsu Dieva, rokā ir Israēla pestīšana!

²⁴ Kauna elka tēls ir aprijis jau kopš mūsu jaunības to, ko ieguvuši mūsu tēvi – viņu avis un vēršus, viņu dēlus un meitas!

²⁵ Mēs esam iegrimuši kaunā, un mūsu negods apsedz mūs! Jo mēs grēkojām pret To Kungu, mūsu Dievu, mēs paši un mūsu tēvi, no savas jaunības līdz šai dienai un neklausījām Tā Kunga, mūsu Dieva, balsi!»

4. nodaļa

¹ «Ja tu taisies atgriezties, Israēl, tad atgriezies pie Manis. Ja tu aizvāksi nejēdzīgos elkus projām no Manām acīm, tad tu nekļūsi atstāta!» saka Tas Kungs.

² «Ja tu zvērēsi patiesībā, taisnībā un uzticībā: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! – tad citas tautas Viņā tiks svētītas un būs Viņā pagodinātas.»

³ Jo tā sacīja Tas Kungs Jūdas un Jeruzālemes vīriem: «Uzariet sev jaunu plēsumu savā sirdī un nesējiet ērkšķos!

⁴ Apgraižieties Tam Kungam un noņemiet savas sirds priekšādu, Jūdas vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji, lai Manas dusmas neuzliesmo pārmērīgi strauji un neiedegas, tā ka neviens nevarētu tās vairs apdzēst jūsu bezgodīgo ļauno darbu dēļ!»

⁵ Sludiniet Jūdā un Jeruzālemē un izplatiet šo ziņu visur zemē: «Bazūnējiet un sauciet stiprā balsī, un sakiet: pulcējieties, un meklēsim patvērumu stiprās pilsētās!»

⁶ Paceliet karogu pār Ciānu! Bēdziet un nekavējieties! Jo Es sūtu nelaimi no ziemeļiem līdz ar briesmīgu visas zemes izpostīšanu.

⁷ Jau lauva ir izlīdis no sava biezokņa, un tautu nožņaudzējs ir piecēlies un dodas prom no savas mītnes, lai padarītu tavu zemi par tukšnesi un tavas pilsētas pārvērstu drupās, kur neviens vairs nedzīvo.

⁸ Tādēļ sajojieties maisos, žēlojieties un vaimanājiet: ak, Tā Kunga dusmu kvēle nenovēršas no mums!

⁹ «Tanī dienā,» saka Tas Kungs, «saplaks dūša ķēniņam un viņa augstākiem palīgiem, priesteri apmulsīs un pravieši izbīsies.»

¹⁰ Tad es sacīju: «Ak, Kungs, Kungs, Tu esi pieļāvis šo tautu un Jeruzālemi smagi maldināt, ka sacīja: jums būs miers! – Un tomēr tagad zobens apdraud viņu dzīvību!»

¹¹ Tanī laikā sacīs šai tautai un Jeruzālemei: «Svelmains vējš no kailajiem kalniem tukšnesī brāžas virsū Manas tautas meitai; tas neder ne graudu vētīšanai, ne sijāšanai, ¹² vējš, kas par skaudru, lai tas šīm lietām derētu, traucas Manis sūfīts: Es tagad gribu pats iet ar viņiem tiesā!»

¹³ Redzi, tas ceļas kā padebeši, viņa rati ir kā viesulis, viņa zirgi ātrāki nekā ērgļi. Bēdas mums, mēs esam pazuduši!

¹⁴ Mazgā savu sirdi no ļaunuma, Jeruzāleme, ka topi glābta! Cik ilgi tevī mājos nelietīgas domas?

¹⁵ Klau! Kliegzieniņiem pavadīts vēstījums atskan no Danas, un posta vēsts nāk no Efraima kalniem.

¹⁶ Pasludiniet tautām un tālāk arī Jeruzālemei: «Redzi, ielencēji nāk no tālām zemēm un liek atskanēt saviem kara kliegzieniņiem pret Jūdas pilsētām!

¹⁷ Kā sargi ap tīrumu, tā tie nostāsies ap Jeruzālemi, tādēļ ka tā bijusi pretestīga pret Mani, saka Tas Kungs, ¹⁸ tavs dzīves veids un visa tava rīcība tev sagādāja šo postu. Tavs izlaidīgais zemiskums ir vainīgs, ka tā sekas ir tik smagas un ķeras tev pie dzīvības.»

¹⁹ Ak, manas krūtis, mana iekšējā pasaule! Man ir tik baigi, tik baigi! Ak, jūs, manas sirds audi! Mana iekšiene ir šausmīgi satraukta, es nevaru ciest klusu, jo tu, mana dvēsele, dzirdi bazūnes skaņas, un tas jau ir kara troksnis.

²⁰ Sitiens nāk pēc sitiena, jo izpostīta ir visa zeme. Acumirkļi tiek sagrauti mani mājokļi un manas teltis!

²¹ Cik ilgi man vēl jāredz karogi un jādzird taures skaņas?

²² Tiešām, mana tauta ir apmāta: tā mani nepazīst; tie ir muļķības pilni bērni bez saprašanas: gudri tie ir ļaunu darīt, bet labu darīt tie neprot.

²³ Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas!

²⁴ Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie trīc, visi pakalni šķobās!

²⁵ Es raugos visapkārt, un redzi, tur nav neviena cilvēka, un visi putni apakš debess ir aizlidojuši!

²⁶ Es raugos visapkārt, un redzi, auglīgais tīrums ir kļuvis par tuksnesi! Un visas tā pilsētas ir sagrautas pēc Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā!

²⁷ Jo tā saka Tas Kungs: «Visa zeme kļūs par tuksnesi, tomēr Es to neizpostīšu pavisam.

²⁸ Tādēļ sēro zeme un debesis augšā tērpjas sēru drēbēs, jo Es to esmu nolēmis un noteicis, ka Es no tā neatkāpšos un ka Man tā nebūs žēl.»

²⁹ No jātnieku un strēlnieku trokšņa bēg visas pilsētas, ļaudis paslēpušies mežos un klinšu kalnos. Visas pilsētas ir atstātas, nav neviena, kas tur dzīvo.

³⁰ Bet tu, varmācību pārcietusi un izpostītā, ko tu darīsi? Kaut tu arī tērpotos purpurā, kaut tu arī greznotos ar zelta rotām, krāsotu uzacis un vaigus, tu velti pūlies: taviem netiklības draugiem tas apnicis, tie kāro pēc tavas dzīvības!

³¹ Klau! Es dzirdu it kā dzemdētājas kliedzienu, kas cieš pirmā bērna piedzimšanas sāpēs. Tā ir Ciānas meitas balss, tā vaid, savas rokas izplezdama: cik man grūti un smagi! Pagalam ir mana dvēsele, kas kritusi par laupījumu slepkavām!

5. nodaļa

¹ Eita un pastaigājiet pa Jeruzālemes ielām, palūkojiet, apjautājieties un pameklējiet, vai jūs tur atradīsīt kādu, kas dara pēc taisnības, ir uzticīgs un paties un domā par ticību, – tad Es tai piedošu!

² Un, jebšu tie arī apliecina, sacīdami: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! – tie zvēr nepatiesi.

³ Ak, Kungs! Vai Tavas acis neraugās uz uzticību un patiesību? Tu tos gan sīti, bet tie nejut sāpes; Tu tos bargi pārmācīji, bet tie nelabojas; tie apcietinājuši savu pieri vairāk nekā akmeni un negrib atgriezties.

⁴ Tad es domāju: tādi ir tikai mazie nabaga ļaudis, tie ir neprātīgi, jo tie nepazīst Tā Kunga ceļus un sava Dieva prasības.

⁵ Es iešu pie lielajiem un runāšu ar tiem; tie taču pazīs Tā Kunga ceļu, sava Dieva prasības. – Bet taisni tie visi ir šo jūgu nokratījuši un savas saites sarāvuši!

⁶ Tādēļ tos plēsīs lauva, kas nāk no meža, tuksneša vilki tos nomāks, leopardi glūnēs uz viņiem pilsētu priekšā, tas saplosīs visus, kas no turienes izies laukā. Jo daudz ir viņu grēku, un viņu pārkāpumi ir dažādi.

⁷ «Kāpēc Es to tev lai piedodu? Tavi bērni ir Mani atstājuši un zvēr pie tiem, kas nav dievi. Kaut gan Es esmu viņus paēdinājis, tie pārkāpj laulību un skrien netiklības namā.

⁸ Kā iekarsuši ērzelji tie blandās apkārt, un ikviens zviņd pēc sava tuvākā sievas.

⁹ Vai Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es to tādi tautai kā šī lai nepiemeklētu dūsmās?

¹⁰ Kāpiet uz tās mūriem un graužiet tos, bet nesagraužiet tos pavisam! Nogrieziet tās vīnogu stīgas, jo tās nepieder vairs Tam Kungam.

¹¹ Israēla nams un Jūdas nams palikuši Man pavisam neuzticīgi un rīkojušies pret Mani necienīgi, saka Tas Kungs, ¹² tie aizliedza To Kungu un sacīja: Viņš nav nekas! Mums nekas ļauns nenotiks, mēs neredzēsīm ne zobenu, ne bada!

¹³ Arī pravieši runā vājā, Tā Kunga vārds nav pie viņiem. Lai viņiem vēja liktenis!»

¹⁴ Tādēļ arī saka Tas Kungs Dievs Cebaots: «Tāpēc ka jūs šādu vārdu sludināt, Es likšu Savus vārdus kā uguni tavā mutē un šo tautu padarīšu par malku, ka tā to aprīs!

¹⁵ Redzi, Es atvedīšu un iecelšu pār jums, Israēla nams, tautu no tālienes, saka Tas Kungs, stipru tautu, kuras valoda tev ir sveša, un tu nesaproti, ko tā runā.

¹⁶ Tās bultu maksts ir kā atvērts kaps, tie visi ir varonīgi karotāji.

¹⁷ Tā apēdīs tavu ražu un tavu maizi; tā iedzīs nāvē tavus dēlus un tavas meitas, aprīs tavus vēršus un sīklopus, noplūks kailu tavu vīna un tavu vīģes koku; tavas stiprās pilsētas, uz kurām tu paļāvies, tā izpostīs ar zobenu.

¹⁸ Bet arī tanīs dienās, saka Tas Kungs, Es negribu jūs pavisam iznīcināt.

¹⁹ Un, kad jūs jautāsīt: kādēļ Tas Kungs, mūsu Dievs, mums to visu darījis? – tad atbildiet tiem: kā jūs esat Mani atstājuši un kalpojuši svešiem dieviem savā zemē, tā jūs kalposit svešiem tādā zemē, kas jums nepieder!»

²⁰ Sludiniet to Jēkaba namam, nesiet šo vēsti Jūdas zemei un sakiet:

²¹ «Klausies jel, tu negudrā tauta, bez prāta, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis, bet kas tomēr nedzird!

²² Mani jūs negribat būties un Manā priekšā bijībā zemojies, saka Tas Kungs, tā priekšā, kas licis smiltis jūrai par paliekamu robežu, ko tā nepārkāps; lai gan tās viļņi plosās, tie tomēr nekā nespēj, lai gan tie krāc, tie tomēr neiet pāri robežai.

²³ Šai tautai ir ietiepīga un nepakļāvīga sirds; tie ir atkrituši un aizgājuši; ²⁴ tie nekad nav savā sirdī domājuši: bīsimies To Kungu, mūsu Dievu, kas mums dod lietu, agro un vēlo, katru savā laikā, kas ļauj ieturēt mums par svētību noliktās pļaujas laika nedēļas!

²⁵ Jūsu noziegumi to aizkavēja, un jūsu grēki laupīja jums svētību.

²⁶ Jo Manas tautas vidū ir bezdievji, kas slepus uzglūn citiem, zagdamies kā putnu ķērēji; viņi izliek valgus un gūsta cilvēkus.

²⁷ Kā putnu sprosts pildās ar putniem, tā pildās viņu nami ar netaisnu mantu; tā tie kļuvi lieli un bagāti.

²⁸ Tie ir kļuvi apaļi un trekni, viņu nelietība iet pāri par mēru, tie neturas pie taisnības, tie neiestājas par bāriņu lietām, lai tiem palīdzētu vajadzībā, un neizdod nabagiem viņu tiesu.

²⁹ Vai Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es lai neatriebtos dūsmās tādai tautai?»

³⁰ Briesmīgas un negantas lietas notiek šai zemē: ³¹ pravieši sludina melus, un priesteri iet ar tiem roku rokā, un manai tautai tas patīk. Bet ko tad jūs darīsīt, kad viss ies uz beigām?

6. nodaļa

¹ Bēdziet, Benjamīna bērni, no Jeruzālemes, pūtiēt tauri Tekoā un paceliet karogu Bet-Keremā! Jo nelaime draud no ziemeļiem un liels posts: ² Es izdeldēšu mīlīgo, izlutināto Ciānas meitu.

³ Tai uzbruks gani ar saviem ganāmiem pulkiem, tie uzcelš tai visapkārt teltis un noganīs katrs savu tiesu.

⁴ «Taisieties uz karu pret viņiem! Celieties, iesim vēl dienas vidū! Bēdas mums! Vakars jau metas, un ēnas paliek garas.

⁵ Celieties, iesim naktī un sagrausim viņu skaistos namus!»

⁶ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: «Cērtiet kokus un celiet valni ap Jeruzālemi! Šai pilsētai jātop sodītai, jo tanī viscaur valda varmācība!

⁷ Kā aka pastāvīgi izverd vēsu un tīru ūdeni, tā šī pilsēta liek no sevis nemītīgi virt savam ļaunumam, tur dzird notiekam varasdarbus un netaisnību; ievainojumi un brūces Man tur pastāvīgi ir acu priekšā.

⁸ Tas tev par biedinājumu, Jeruzāleme, lai Manai dvēselei nebūtu jānovēršas no tevis, lai Man tevi nav jāpadara par tuksnesi, par zemi bez iedzīvotājiem!»

⁹ Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Kas Israēlā vēl atlicis, tas jānolasa kā atlikušie augļi no vīnakoka! Ķeries pie darba kā vīnogu lasītājs un darbojies nemītīgi kā vīnakoku kopējs gar to stīgām!»

¹⁰ Jā! Ko Es lai uzrunāju un pie kā sirdsapziņas Es vēl varētu griezties, lai viņi to arī dzird? Redzi, viņu ausis ir neapgraizītas, tā ka tie nevar dzirdēt! Tiešām, Tā Kunga vārds tiem ir kļuvis par apsmieklu, tas viņiem nav patīkams!

¹¹ Mani pilda Tā Kunga dusmu kvēle, tikai ar pūlēm es varu savaldīties! «Lai izlīst tā pār bērniem uz ielas un kopā ar tiem arī pār visu jaunekļu pulku, jo tā skars vīrus un sievas, vecus un tos, kas pilnas mūža dienas jau nodzīvojuši.

¹² Viņu nami pāries citu īpašumā kopā ar tīrumiem un sievām, ja Es izstiepšu Savu roku pret šīs zemes iedzīvotājiem!» saka Tas Kungs.

¹³ «Jo tie visi, no jaunākā līdz vecākajam, ir mantas kārtīgi un no pravieša līdz priesteriem visi nododas meliem.

¹⁴ Tie grib Manas tautas vainu pavirši dziedināt, sacīdami: miers, miers! – kur miera nav.

¹⁵ Tiem būs jāpaliek kaunā, tādēļ ka tie darījuši negantību; un tomēr tie nekaunas, nosarkšanu aiz kauna tie vairs nepazīst. Tādēļ tie kritīs, kad notiks krišana, laikā, kad Es tos saukšu pie atbildības, tie kritīs!» saka Tas Kungs.

¹⁶ Tā saka Tas Kungs: «Uzlūkojiet dzīves gaitas ceļus un izpētiet, kurš ir senlaikos bijis tas labais svētības un laimes ceļš, tad staigājiet pa to, un jūs atradīsiet mieru savai dvēselei! Bet tie atbildēja: mēs negribam pa to staigāt!

¹⁷ Tad Es iecēlu sargus pār tiem un atgādināju viņiem: klausieties taures skaņās! Bet tie atbildēja: mēs negribam klausīties!

¹⁸ Tādēļ klausieties, tautas, un ņemiet vērā, sapulcētie, kas ar tiem notiks!

¹⁹ Klausies, tu zeme! Tagad Es sūtīšu nelaimi pār šo tautu, tā ir viņu ļauno nodomu alga! Jo tie neklausījās uz Maniem vārdiem, un tie ir atmetuši Manus baušļus.

²⁰ Kam Man tās dārgās kvēpināmās vielas, kas nāk no Sabas, un smaržīgās niedres no tālajām zemēm? Jūsu dedzināmie upuri Man neiet pie sirds.»

²¹ Tādēļ saka Tas Kungs: «Redzi, Es likšu šai tautai piedauzības akmeņus ceļā; tēvi un dēli klups kopā pār tiem, kaimiņš ar kaimiņu kopā aizies bojā!»

²² Tā saka Tas Kungs: «Redzi, nāk tauta no ziemeļu zemes, un stipras tautas milzīgs karaspēks ceļas no attālākā zemes gala.

²³ Tiem ir stopi un šķēpi, tie ir briesmīgi un nežēlīgi, viņu radītais troksnis ir kā jūras krākšana, tie jā ar zirgiem, būdami apbruņoti kā karavīri, un virzās pret tevi, Ciānas meita!»

²⁴ Kad mēs par viņiem dzirdējām, tad nolaidās mums rokas, mūs pārņēma bailes un sāpes kā dzemdētāju sievu.

²⁵ Neeita laukā un nestaigājiet pa lauku ceļiem, jo tur draud ienaidnieka zobens, briesmas visapkārt!

²⁶ Ak, manas tautas meita, apvelc sēru drēbes un nometies pelnos! Sēro kā par vienīgo dēlu smagās sērās! Jo piepeši nāks postītājs pār jums!

²⁷ «Es iecēlu tevi par Savas tautas kā par kāda metāla lējuma pārbaudītāju, lai tu uzzinātu, izpētītu un pārbaudītu tās dzīves ceļus.

²⁸ Tie visi ir pretestības pilni nemiernieki, viņi staigā apkārt un nodarbojas ar apmelošanu; tie ir rupjš vara un dzelzs sakausējums, tie visi ir nekaunīgi nelieši.»

²⁹ Plēšas gan pūta, bet no uguns iznāca tikai alva; kausētājs bija velti kausējis, sārņi nebija ļāvušies sevi atšķirt.

³⁰ Tāpēc viņus sauc par bezvērtībā aizmestu sudrabu, jo Tas Kungs tos ir aizmetis projām.

7. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju, un Tas Kungs sacīja tā:

² «Nostājies Tā Kunga nama vārtos un sludini skaļā balsī: klausieties Tā Kunga vārdu, visi no Jūda, kas jūs ieejat pa šiem vārtiem pielūgt To Kungu!

³ Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: dariet taisnus savus ceļus un savus darbus, tad Es jums ļaušu dzīvot šinī vietā!

⁴ Nepaļaujieties uz viltus vārdiem, kad jums saka: tas ir Tā Kunga nams, Tā Kunga nams, Tā Kunga nams!

⁵ Jo tikai tad, ja jūs nopietni labosit savus dzīves ceļus, savus darbus un visu savu rīcību, bet nesaskaņu gadījumos izturēsities pēc taisnības cits pret citu, ⁶ kad jūs neapbēdināsiet svešinieku, bāreni un atraitni un neizliesit nenoziedzīgas asinis šinī vietā, un nekalposit citiem dieviem sev pašiem par postu, ⁷ tad Es ļaušu jums dzīvot šinī vietā, šinī zemē, ko Es devu jūsu tēviem uz mūžīgiem laikiem.

⁸ Bet redzi, jūs paļaujaties uz viltus vārdiem, kas nekam neder!

⁹ Vai tad jums bija zagti, nokaut, laulību pārkāpt, nepatiesi zvērēt un kvēpināt Baalam, un kalpot citiem dieviem, kas jums sveši?

¹⁰ Un tad jūs nākat un stājaties Manā priekšā šinī namā, kas nosaukts Manā Vārdā, un sakāt: mēs esam glābti! – un turpināt darīt visas šīs negantības.

¹¹ Vai tad šis nams, kas nes Manu Vārdu, kļuvis jūsu acīs par slepkavu bedri? Tiešām, arī Es to redzu, saka Tas Kungs.

¹² Eita taču uz Manu svēto vietu, kas ir Šīlo, kur iesākumā mājāja Mans Vārds, un raugait, par ko Es to esmu pārvērtis Savas Israēla tautas ļaunuma dēļ!

¹³ Bet tādēļ ka jūs darījāt visus tos pašus darbus, tā saka Tas Kungs, un, kaut gan Es vienmēr uz jums runāju, jūs Mani neklausījāt un, lai gan Es jūs saucu, jūs Man neatbildējāt, ¹⁴ tad Es darīšu šim namam, kas nes Manu Vārdu un uz ko jūs paļaujaties, un šai svētai vietai, ko Es devu jums un jūsu tēviem, tāpat kā Es Šīlo darīju: ¹⁵ Es jūs atstumšu no Sava vaiga, kā Es atstāmu visus jūsu brāļus, visu Efraima dzimumu!

¹⁶ Bet tu neaizlūdz par šo tautu un nenāc par tiem Manā priekšā ne ar žēlabām, ne ar lūgšanu, nepūlies! Jo Es tevi tomēr nepaklausīšu.

¹⁷ Vai tad tu neredzi, ko tie dara Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās?

¹⁸ Bērni salasa malku, un tēvi iekurina uguni; sievas mīca maizi, lai ceptu raušus debesu ķēniņienei. Tie nes dzeramos upurus svešiem dieviem, lai Mani sakaitinātu.

¹⁹ Bet vai viņi sāpina ar to Mani, saka Tas Kungs, vai ne drīzāk paši sevi sev par kaunu?»

²⁰ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: «Redzi, Manas dusmas un Mana bardzība izgāzīsies pār šo vietu, pār cilvēkiem un lopiem un meža kokiem un zemes augļiem, tā degs un neizdzīsīs!»

²¹ Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: «Lieciet tomēr klāt savus dedzināmos upurus pie saviem kaujamiem upuriem un ēdiet to gaļu!

²² Jo Es jūsu tēviem tanī dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, neko nenoteicu, nedz pavēlēju par dedzināmiem un kaujamiem upuriem, ²³ bet Es tiem devu šādu pavēli: klausīt Manu balsi,

tad Es būšu jūsu Dievs, un jūs būsit Mana tauta; staigājiet pa visiem tiem ceļiem, ko Es jums pavēlu, lai jums labi klājas!

²⁴ Bet tie Man neklausīja un savas ausis neatvēra; tie staigāja pēc savas ļaunās sirds padoma un pagriezta Man muguru un ne vaigu.

²⁵ Gan Es kopš tās dienas, kad jūsu tēvi izgāja no Ēģiptes zemes, līdz šai dienai sūtīju pie jums nemitīgi ik dienas visus Savus kalpus praviešus, ²⁶ taču viņi Mani neklausīja un Man nepievērsa savas ausis, bet bija ietiepīgi un izturējās vēl ļaunāk nekā viņu tēvi.

²⁷ Un, ja tu viņiem arī visu to teiktu, viņi tomēr uz tevi neklausīsies, un, ja tu viņiem arī bargāk uzsauktu, viņi tev neatbildēs.

²⁸ Tad saki tiem: lūk, tauta, kas neklausā Tā Kunga, sava Dieva, balsi un neļaujas biedināt sevi. Uzticīgā palāvība ir pagalam, un tās vārdi galīgi apkļusuši viņas mutē!

²⁹ Nocērp savus skaistos galvas matus, savu diženo galvas rotu, tu Ciānas meita, met tos projām un dziedī sēru dziesmu kailajos kalnos! Jo Tas Kungs ir pametis un atstūmis to tautu, pret kuru vērstas Viņa dusmas!

³⁰ Jo Jūdas bērni darīja, kas ļauns Manās acīs, tā saka Tas Kungs, tie nostatīja savus negantos elkus tai namā, kas nes Manu Vārdu, lai to apgānītu, ³¹ un uzcēla Tofetam altāri Ben-Hinomas ielejā, lai tur ziedotu savus dēlus un meitas, ko Es neesmu pavēlējis un kas Man nekad nevarēja nākt prātā.

³² Tādēļ redzi, nāks diena, tā saka Tas Kungs, kad nerunās vairs par Tofetu un par Ben-Hinomas ieleju, bet par slepkavošanas ieleju. Tofetā būs kapsēta, jo citur nekur tai vietas nebūs.

³³ Šīs tautas miroņi noderēs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes, un neviens tos netraucēs un nedzīs projām.

³⁴ Un Es darīšu galu priekam un jautrībai Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, kā arī līgavaiņa gaviļēm un līgavas līksmajām dziesmām; jo šai zemei jāklūst par tuksnesi!»

8. nodaļa

¹ «Tanī laikā,» tā saka Tas Kungs, «izmetīs Jūdas ķēniņu un lielkungu kaulus, priesteru un praviešu kaulus un Jeruzālemes iedzīvotāju kaulus no kapiem, ² un tos izsviedīs ārā un izkaisīs pa lauku, lai pār tiem spīd saule, mēness un viss zvaigžņu pulks, ko tie mīlēja, kam tie kalpoja un sekoja, ko tie meklēja un pielūdza; tos vairs nesavāks un neapglabās, tie kļūs par mēslojumu zemei.

³ Un visi, kas no šās ļaunās cilts vēl pāri palikuši, gribēs labāk mirt nekā dzīvot, lai arī kādā malā tie atrastos, kur Es tos būšu aizdzinis, saka Tas Kungs Cebaots.

⁴ Saki vēl tiem: tā saka Tas Kungs: kad cilvēks pakrīt, vai tad viņš neceļas vairs augšā? Un, kad tas novērsies no ceļa, vai tad viņš negriežas vairs atpakaļ?

⁵ Kādēļ šī tauta Jeruzālemē bez mitēšanās atkāpjas un tik stipri turas pie maldiem un liedzas atgriezties?

⁶ Es esmu noklausījies un novērojis: tie nerunā patiesību, nav neviena, kas nožēlotu savu nekrietnību un teiktu: ko es esmu darījis? – Nē! Visi drāžas savā trauksmē tikai uz priekšu līdzīgi zirgam, kas satrakots traucas kaujā.

⁷ Pat stārķis apakš debess zina savu laiku, un ūbele un bezdelīga, un dzērve ietur savu atnākšanas laiku, bet Mana tauta nepazīst Tā Kunga tiesas kārtību!

⁸ Kā jūs varat sacīt: mēs esam gudri, jo mums ir Tā Kunga baušļi? – Tas gan! Bet redzi, rakstu mācītāju viltus raksti tos padarījuši par meliem.

⁹ Apkaunoti stāvēs gudrie, tie būs satraukti un apmulsuši un jutīs sevi apgāztus savos uzskatos; viņi taču bija atteikušies no Tā Kunga vārda; kādi gudrības avoti tad nu viņiem vēl ir?

¹⁰ Tādēļ Es došu viņu sievas citiem, viņu tīrumus citiem īpašniekiem, jo tie visi, mazi un lieli, ir mantas kāri; no pravieša līdz priesterim tie visi nododas meliem un krāpšanai.

¹¹ Tie grib pavisam dziedināt Manas tautas meitas dziļo brūci un saka: miers, miers! – kur taču miera nav.

¹² Viņiem būs jāpaliek kaunā, jo tie darījuši nelietību. Tomēr tie nebūt nekaunas, un nosarkt viņi vairs nemāk. Tādēļ tie kritīs, kad notiks krišana, laikā, kad Es tos saukšu pie atbildības, tie kritīs!» – tā saka Tas Kungs.

¹³ «Es viņus savākt savākšu,» saka Tas Kungs, «vīnogas nepaliks pie vīnakoka, nedz vīģes pie vīģes koka, arī to lapas novītīs, un Es sūtīšu ļaudis, kas viņus aizvedīs prom!»

¹⁴ Ko tad mēs vēl kavējamies? Pulcējieties, dosimies steigšus stiprajās pilsētās, lai tur mirtu! Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, mums nolēmis nāvi un mūs dzirdinājis ar indīgu dzērienu, tāpēc ka mēs esam grēkojuši pret To Kungu.

¹⁵ Mēs cerējām un ceram joprojām uz mieru, bet nekas labs nenāk; mēs gaidījām, mēs būsim glābti, bet piedzīvojām tikai vēl vairāk zaudējumu un baiļu.

¹⁶ No Danas puses jau dzirdama viņu zirgu sprauslāšana, visa zeme trīc no viņu ērzeļu zviegšanas. Jā, viņi tuvojas un noēd zemi pliku un aprij tās bagātību, izēd tukšas pilsētas un atstāj badā to iedzīvotājus.

¹⁷ «Jo redzi, Es sūtu jums virsū čūskas un odzes, vārdošana pret tām nepalīdz, tās jūs tomēr sakodīs!» saka Tas Kungs.

¹⁸ Skumjas nospiež mani, mana sirds ir slima!

¹⁹ Klau! Manas tautas meitas vaimanu balss atskan no tālas zemes: vai tad Tas Kungs nav vairs Ciānā? Vai Ciānas ķēniņa tur vairs nav? – «Kādēļ viņi Mani sarūgtinājuši ar saviem dievekļiem, ar beznozīmīgiem svešas zemes elkiem?»

²⁰ «Pļauja ir jau pāri, beigusies arī augļu ievākšana, bet glābšanu mēs neiegūvām!»

²¹ Es esmu satriekts savas tautas meitas sabrukuma dēļ; es staigāju apkārt noskumis, izbailes mani pārņēmušas!

²² Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā? Jeb tur nav vairs arī neviena ārsta? Kāpēc tad manas tautas meita vēl nav dziedināta?

²³ Ak, kaut manā galvā būtu ūdens un manas acis taptu par asaru avotu, tad es apraudātu dienām un naktīm savas tautas meitas nokautos piederīgos!

9. nodaļa

¹ Kaut man būtu ceļinieka mitekļis dziļi tuksnesī, tad es atstātu savu tautu un aizietu no tās! Jo tās locekļi visi ir laulības pārkāpēji, krāpnieku pūlis.

² «Viņi sasprindzina savu mēli kā stopu, ar meliem, ne ar patiesību viņi kļuvuši vareni un valda kā kungi pār zemi, jo tie dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet Mani tie nepazīst!» saka Tas Kungs.

³ «Sargaities ikviens no sava drauga un nepaļaujieties uz brāļiem! Jo katrs brālis krāpj un māna, un katrs draugs aprunā un apmelo.

⁴ Tie apkrāpj cits citu un nerunā patiesību; viņu mēle pieradusi pie meliem, un viņi nopūlas rīkoties netaisni, viņi pat citādi nevar.

⁵ Varmācība kraujas uz varmācību, roku rokā iet viltība un liekulība. Tie negrib Mani pazīt!» – tā saka Tas Kungs.

⁶ Tādēļ Tas Kungs Cebaots arī saka: «Redzi, Es tos kausēšu un dzidrināšu! Jo ko Es citu lai daru ar Savas tautas meitu?»

⁷ Viņu mēle ir nāvīga bulta, viņu mutes vārdi ir viltus. Ar savu tuvāku tie runā miermīlīgi, bet savā sirdī tam izliek valģus.

⁸ Vai tad Es to lai nesodītu, saka Tas Kungs, jeb vai Es lai neatriebtos tādai tautai kā šī?»

⁹ Man jāraud un jāskumst par kalniem, jādzied sēru dziesma par tuksneša ganībām, jo tās ir par kailatnēm kļuvušas, neviens tur vairs nestaigā; ganāmpulka balss tur nav dzirdama; putni ir aizskrējuši; lopi tās atstājuši, aizgājuši!

¹⁰ «Arī Jeruzālemi Es darīšu par drupu kaudzi, šakāļiem par mājokli, un Jūdas ciemus un pilsētas Es pārvērtīšu par tuksnešainām nomalēm, kur neviens nedzīvo!»

¹¹ Kas ir tik gudrs, ka to var saprast, un kam Tā Kunga mute sacījusi, ka tas varētu paskaidrot, kādēļ zeme gājusi bojā un stāv izkaltusi un kaila kā tuksnesis, kur neviens nestaigā?

¹² Tas Kungs ir sacījis: «Tādēļ ka tie atmeta Manus baušļus, ko Es tiem devu, un neklausīja Manu balsi un nedzīvoja pēc tās, ¹³ bet turējās pie savas nepakļāvīgās sirds un kalpoja baaliem, kā tie to mācījušies no saviem tēviem, ¹⁴ tādēļ, saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Es ēdināšu šo tautu ar vērmelēm un dzirdināšu to ar indīgu dzērienu, ¹⁵ un Es izklīdināšu tos citu tautu starpā, ko nedz tie, nedz viņu tēvi nepazīna, un likšu, lai tiem pa pēdām seko vajātājs zobens, kamēr Es tos nebūšu iznīcinājis!»

¹⁶ Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Ņemiet to vērā un aiciniet žēlotājas raudu sievas, lai tās nāk, pasauciet gudrās sievas, lai arī tās atnāk ¹⁷ un steigšus uzsāk par mums žēlabu pilnu sēru dziesmu, ka mūsu acis un skropstas izplūst asarās un mūsu acu vāki pildās bagātīgi ar mitrumu!»

¹⁸ Klau! Sēru dziesmas atskan no Ciānas: «Ak, kā mēs esam izpostīti, kādas varmācības esam pārcietuši un cik dziļā kauna pilnā pazemojumā esam krituši! Jo mums jāatstāj šī zeme; mūsu mitekļus mums nolīdzināja līdz ar zemi!»

¹⁹ Klausaities, sievas, Tā Kunga vārdu, un lai jūsu ausis uzņem Viņa mutes vārdu! Mācait savām meitām žēlabu pilnu sēru dziesmu un cita citai kapa dziesmu:

²⁰ «Nāve ir iekāpusi pa mūsu logiem, tā ir ielauzusies mūsu skaistajos namos, ir aizrāvusi bērnus no ielām un jaunekļus no tirgus laukumiem!»

²¹ Sludini: «Tā saka Tas Kungs: līķi gulēs kā mēsli tīrumā un kā kūļi aiz pļāvēja, un neviens tos nepacels!»

²² Tā saka Tas Kungs: «Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību!

²³ Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur vīrs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs.

²⁴ Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es saukšu pie atbildības visus, kas apgraizīti, un arī neapgraizītos: ²⁵ Ēģipti un Jūdu, Edomu, Amona bērņus un Moābu, un visus, kam ap deniņiem apcirpti mati, kas dzīvo tuksnesī. Jo visas citas tautas ir neapgraizītas, bet visam Israēla namam ir neapgraizīta sirds!»

10. nodaļa

¹ Klausaities to vārdu, ko Tas Kungs jums liek sludināt, Israēla nama ļaudis!

² Tā saka Tas Kungs: «Nepieradiniet sevi citu tautu dzīves veidam, neļaujiet sevi iebiedēt debess zīmēm, no kā viņas bīstas!

³ Jo citu tautu elka dievu iestādījumi un svinīga kalpošana tiem ir tikai tukši nieki: elks pats jau ir tikai mežā cirsts koka gabals, tas ir lietpratēja rokas ar cirvi un grebli izveidots koka darinājums.

⁴ Viņš to izgrezno ar sudrabu un zeltu, piestiprina ar naglām, tās iesizdams ar āmuru, lai tas nešķobās.

⁵ Tie ir kā putnu biedēkļi sakņu dārzā, tie nerunā, tie jānes rokās, jo tie paši nestaiģā. Nebīstaities no tiem, jo tie nevar kaitēt, bet arī ko labu darīt nav viņu varā.»

⁶ Bet neviena nav tāda kā Tu, ak, Kungs! Tu esi liels, un liels ir Tavs Vārds ar savu spēku!

⁷ Kas Tevi lai nebītos, Tu tautu ķēniņš? Tiešām, tas Tev nākas, jo starp visiem tautu gudrajiem visās viņu valstīs nav neviena tāda kā Tu.

⁸ Tie visi kopā ir negudri un nezinīgi; visa elku gudrība ir – koka gabals.

⁹ Plāni izkalta sudraba plāksne no Taršišas un zelts no Ufasas, viss kopā koktēlnieka un zeltkaļa darbs; zilā un sarkanā purpura tērpā visi šie veidojumi ir veiklu sava aroda pratēju darināti.

¹⁰ Bet Tas Kungs patiesi ir Dievs, Viņš ir dzīvais Dievs un mūžīgais ķēniņš, zeme dreb no Viņa dusmām, un tautas nevar pastāvēt Viņa bardzībā.

¹¹ Tā jums tiem būs sacīt: «Tiem dieviem, kas nav radījuši debesis un zemi, jāpazūd no zemes un apakš debess!»

¹² Viņš, Tas Kungs, radīja zemi ar Savu spēku, lika stiprus pamatus pasaules ēkai ar Savu gudrību un izplēta pār visu debesis ar Savu atziņu.

¹³ Kad pārķona dārdos atskan Viņa balss, kad Viņš ūdenim padebešos liek krākt un liek mākoņu segai no zemes galiem klāties visam pāri, kad Viņš iededzina zibeņus, lietum līstot, un izlaiž vētru no tās apslēptām novietnēm, ¹⁴ kā sastindzis tad stāv katrs cilvēks izbrīnā, nevarēdams nekā no visa tā saprast. Un jākaunas tad ikvienam zeltkalim par savu darināto tēlu, jo tikai māns ir viņa izlietais elks, nekāda dzīvība tajā nemīt.

¹⁵ Nekas cits kā tukšu un neprātīgu iedomu veidojumi ir tie, smieklīgi darinājumi; kad to soda diena būs pienākusi, tad viņiem ir gals.

¹⁶ Bet ne tāda ir Jēkaba mantojuma daļa; nē, Viņš ir visu lietu radītājs, un Israēls ir Viņa mantojuma cilts, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds.

¹⁷ Savāc savu mantas nastu kopā, Ciānas meita, no visas zemes, tu, kas sēdi aplenkuma grūtībās.

¹⁸ Jo tā saka Tas Kungs: «Es izmetīšu šoreiz iedzīvotājus laukā no zemes un tos nolikšu smagā stāvoklī, lai tie nāk pie atzišanas!»

¹⁹ Bēdas man manas nelaimes dēļ! Sitiens, kas mani ķēris, ir smags! Bet es saku: tās ir manas ciešanas, man tās jānes.

²⁰ Mana telts ir sagrauta, visas telts saites sarautas. Mani bērni mani atstājuši, to vairs man nav; nav neviena, kas turpmāk uzceltu manu telti un pārklātu to ar telts segu.

²¹ Jo mani gani ir bijuši apmāti un nav meklējuši To Kungu, tādēļ tiem nebija panākumu, un viss viņu ganāmais pulks ir izklīdis.

²² Klau! Kas dzirdams? Redzi, tuvojas liela dunoņa no ziemeļu puses, lai izpostītu Jūdas pilsētas, padarītu tās par mitekli tuksneša zvēriem!

²³ Es zinu, Kungs, ka cilvēka dzīves ceļš nav viņa paša rokās, ka savā dzīvē vīrs nevar droši noteikt savu gājumu.

²⁴ Pārmāci mani, Kungs, bet ar žēlastību un ne Savā bardzībā, ka Tu mani galīgi neiznīcini!

²⁵ Izlej Savas dusmas pār tām tautām, kas Tevi nepazīst, un pār tām ciltīm, kas nepiesauc Tavu Vārdu! Jo tie Jēkabu aprijuši, viņu galīgi apēduši un viņa druvas nopostījuši!

11. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga nāca pār Jeremiju:

² «Uzklausait šīs derības vārdus un pasludiniet tos Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem.

³ Un tu saki tiem: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: nolādēts lai ir ikviens, kas neizpilda šīs derības noteikumus, ⁴ ko Es uzliku jūsu tēviem par pienākumu tanī dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes, no lielā dzelzs cepļa, un tiem sacīju: paklausiet Manai balsij un dzīvojiet tā, kā Es jums pavēlu, tad jūs būsiet Mana tauta un Es būšu jūsu Dievs, ⁵ lai Es varētu izpildīt zvērestu, ko Es devu jūsu tēviem, proti, piešķirt viņiem zemi, kur piens un medus tek, kā tas ir līdz šai dienai!» Tad es atbildēju un sacīju: «Tiešām, Kungs! Lai notiek tā!»

⁶ Tad Tas Kungs sacīja man: «Dari Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās šos vārdus zināmus un saki: uzklausait šīs derības vārdus un rīkojieties saskaņā ar tiem!

⁷ Jo Es jūsu tēviem noteicu tai dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, un tos esmu vienmēr pamācījis līdz šai dienai, sacīdams: paklausiet Manai balsij.

⁸ Bet tie Man neklausīja un neatvēra savas ausis, bet staigāja ikviens pēc savas ļaunās sirds nepielaidības. Tādēļ Es piepildīju viņu vidū visus šās derības draudu vārdus, ko Es tiem biju pavēlējis un ko tie nebija turējuši.»

⁹ Un vēl Tas Kungs teica: «Es zinu, ka pastāv tieša sazvērētība Jūdas vīru un Jeruzālemes iedzīvotāju starpā.

¹⁰ Tie ir krituši atpakaļ savu sentēvu grēkos, kas neklausīja Maniem vārdiem. Tie skrēja pakal citiem dieviem, lai tiem kalpotu. Israēla nams un Jūdas nams pārkāpa Manu derību, ko Es noslēdzu ar viņu tēviem.»

¹¹ Tādēļ Tas Kungs saka: «Redzi, Es sūtīšu tiem nelaimi, no kuras tie nevarēs glābties, un, kad tie brēks un Mani piesauks, izlūgdamiēs Manu palīdzību, Es tos neklausīšu.

¹² Un, kad Jūdas pilsētas un Jeruzālemes iedzīvotāji ies pie tiem dieviem, kam tie upurējuši, un kliegs pēc palīdzības, tad tie nevarēs viņiem palīdzēt viņu nelaimē.

¹³ Jo, cik tev pilsētu, Jūda, tik tev arī dievu; cik Jeruzālemē ielu, tik altāru jūs esat cēlušī kauna elkiem, altārus, lai kvēpinātu Baalam.

¹⁴ Bet tu nelūdz par šo tautu, nenāc ar vaimanām un aizlūgumu par tiem, jo Es neklausīšu tos, kad tie Mani piesauks savā nelaimē!

¹⁵ Ko tad meklē Mans mīļais Manā namā? Varbūt tie grib īstenot savus ļaunos nodomus? Vai tad solījumi un upuru gaļa iznīcinās tevī tavu ļaunprātību, ka tu tad varētu gaviļēt?

¹⁶ Par nepārtraukti zaļojošu eļļas koku ar skaistiem augļiem – tā Tas Kungs kādreiz tevi nosauca. Bet lielā troksnī Viņš tagad pielicis tam uguni, un tā zari lūst.

¹⁷ Jo Tas Kungs Cebaots, kas tevi dēstījis, nolēmis pār tevi nelaimi tā ļaunuma dēļ, ko Israēla nams un Jūdas nams darījuši, Baalam upurēdami, lai Mani sarūgtinātu.»

¹⁸ Tas Kungs man to atklāja, un es to zinu. Tu man toreiz parādīji viņu nodomus.

¹⁹ Es biju kā nevainīgs jērs, ko ved kaušanai, un nezināju, ka viņi perina pret mani ļaunos nodomus: iznīcināsim šo koku ar tā augļiem un izdeldēsim to no dzīvo zemes, ka nepiemin vairs tā vārdu!

²⁰ Bet Tu, Kungs Cebaot, taisno soģi, kas pārbaudi sirdis un īkstis, liec man redzēt Tavu pret viņiem vērstu atriebību, jo es Tev pavēlu savu dzīves ceļu.

²¹ Tādēļ Tas Kungs saka par Anatotas vīriem, kas tīko pēc tavas dzīvības un saka: «Nesludini Tā Kunga Vārdā, ja negribi mirt no mūsu rokām!»

²² Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaots: «Redzi, Es likšu viņiem to nožēlot, un Es tos sodīšu: viņu jaunekļus aprīs zobens, viņu dēli un meitas nomirs badā!

²³ No tiem nekas nepaliks pāri, jo Es sūtīšu nelaimi pār Anatotas vīriem viņu piemeklēšanas gadā!»

12. nodaļa

¹ Tev, Kungs, taisnība, ja es gribētu tiesāties ar Tevi. Tomēr es gribu reiz par tiesas lietām ar Tevi runāt. Kāpēc bezdievjiem viņu ceļš labi izdodas un visiem krāpniekiem labi klājas?

² Tu tos iedēstīji, tie iesakņojas, tie aug un atnes augļus. Tu esi tuvu viņu mutei, bet tālu viņu sirdīm.

³ Bet Tu, Kungs, mani pazīsti labi jo labi, Tu redzi un zini, kāda ir mana sirds Tavā priekšā. Aizvāc viņus projām kā avis kaušanai un novēli viņus jau laikus tai dienai, kad viņi būs spiesti izbeigt savas dzīves gaitas!

⁴ Cik ilgi tad lai sēro zeme un novīst zāle visur laukā? Cik ilgi vēl iedzīvotāju ļaunprātības dēļ lai aiziet bojā lopi un putni? Jo šie ļaudis saka: Viņš neredzēs, kā mums beigās klāsies!

⁵ Ja tu sacenties iešanā ar kājniekiem un tie tevi jau nokausē, kā tad tu varētu sacensties ar zirgiem? Un, ja tu jūties drošs tikai miera zemē, ko tad tu darīsi Jordānas biezokņos?

⁶ Tiešām, pat tavi brāļi, radi un visa tava dzimta no tēva puses ir tev neuzticīgi, jā, pat viņi, jo arī viņi raidīja tev pakaļ skaļā balsī naida pilnus saucienus. Tādēļ neuzticies tiem, pat ja tie ar tevi laipni runātu!

⁷ «Es atteicos no Sava nama, Es pametu Savu mantas tiesu un nodevu Savu sirdsmīļo viņa ienaidnieku rokās.

⁸ Mans mantojums Man kļuvis kā lauva mežā, tas pacēla rūkdams savu balsi pret Mani, tādēļ Es to nevarēju neienīst.

⁹ Vai tad Mans mantojums Man kļuvis par raibu putnu, ka tam citi putni krīt virsū no visām pusēm? Šurp, pulcējieties kopā, visi lauku zvēri, nāciet un ēdiet!

¹⁰ Daudzi gani ir postījuši Manu vīnadārzu un samīnuši Manu tīrumu, tie padarījuši Manu jauko tīrumu par kailu noru.

¹¹ Tie pārvērtuši to par tuksnesi, nopostīts tas skumst Manā priekšā. Pārvērsta kailatnē ir visa zeme, tādēļ ka nav neviena, kas par to rūpējas.

¹² Pāri visiem kailajiem tuksnešaino ganību pauguriem nākuši postītāji; Tam Kungam ir zobens, tas rij no viena zemes gala līdz otram, nav glābiņa nevienam dzīvam radījumam.

¹³ Viņi sēja kviešus, bet pļauj ērkšķus, viņi piespiedās ar visiem spēkiem, bet bez panākuma. Tā palieciet tad arī kaunā ar savu ražu Tā Kunga liesmojošo dusmu priekšā!»

¹⁴ Tā teica Tas Kungs par visiem maniem ļaunajiem kaimiņiem, kas aizskāruši to mantojumu, ko Es devu Savai Israēla tautai par īpašumu: «Redzi, Es tos izraušu no viņu zemes tāpat, kā Es izrauju Jūdas namu no viņu vidus!

¹⁵ Kad Es tos būšu izrāvis, Es par tiem atkal apžēlošos un tos vedīšu atpakaļ katru savā mantojumā, katru savā zemē.

¹⁶ Kad tie būs mācījušies Manas tautas ceļu, ka tie zvērēs pie Mana Vārda – tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! – tāpat kā tie bija pieradinājuši Manu tautu zvērēt Baala vārdā, tad tie taps novietoti Manas tautas vidū.

¹⁷ Bet, ja tie neklausīs, tad Es izdeldēšu tādu tautu, iznīcināšu to līdz pašiem pamatiem uz mūžīgiem laikiem!» saka Tas Kungs.

13. nodaļa

¹ Tas Kungs tā man sacīja: «Ej un pērc sev linu jostu un apjoz ar to savus gurnus, bet sargi to no ūdens!»

² Tad es nopirku pēc Tā Kunga pavēles tādu jostu un apjozu to ap saviem gurniem.

³ Tad vēlreiz man atskanēja Tā Kunga vārds:

⁴ «Ņem jostu, ko tu nopirki un ko tu nēsā ap saviem gurniem, ej pie Eifratas upes un paslēp to tur kādā klints plaisā!»

⁵ Tad es gāju un paslēpu jostu Eifratas malā, kā Tas Kungs man bija pavēlējis.

⁶ Pēc ilgāka laika Tas Kungs man atkal sacīja: «Celies, ej pie Eifratas un ņem jostu, ko tu tur pēc Manas pavēles paslēpi!»

⁷ Tad es devos pie Eifratas un izraku jostu tai vietā, kur es to biju paslēpis. Bet, redzi, tā bija samaitāta un nederēja vairs nekam!

⁸ Tad notika Tā Kunga vārds un man sacīja:

⁹ «Tā saka Tas Kungs: tāpat Es sagraušu Jūdas un Jeruzālemes lielo augstprātību!

¹⁰ Šī ļaunā tauta, kas negrib klausīt Maniem vārdiem, bet staigā pēc savas sirds ietiepības un skrien pakaļ citiem dieviem, lai tiem kalpotu un tos pielūgtu, – tā būs kā šī josta, kas nekam vairs neder.

¹¹ Jo, kā josta aptver cieši vīra gurnus, tā Es ļāvu visam Israēla namam un visam Jūdas namam cieši turēties pie Manis, saka Tas Kungs, lai tie būtu Mana tauta, Man par godu, par slavu un jaukumu, bet tie Mani neklausīja.

¹² Saki tiem šādus vārdus: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: visas krūzes pilda ar vīnu. Kad tie tev sacīs: vai tad mēs to nezinām, ka visas krūzes pilda ar vīnu? – ¹³ tad atbildi tu tiem: tā saka Tas Kungs:

redzi, Es pildīšu visus šīs zemes iedzīvotājus, kā ķēniņus, kas sēd Dāvida tronī, tā arī priesterus un praviešus un visus Jeruzālemes iedzīvotājus ar dzēruma reibumu.

¹⁴ Un likšu tad viņiem satriekt sevi citam pret citu – un pie tam vienlaicīgi kā tēviem, tā dēliem, tā saka Tas Kungs, Es nesaudzēšu nevienu, Es nesajutīšu arī nekādas līdzietības, un nekāda žēlsirdība neatturēs Mani, lai Es viņus neiznīcinātu!»

¹⁵ Klausieties un ņemiet vērā! Neesiet augstprātīgi, jo pats Tas Kungs tā runājis!

¹⁶ Dodiet Tam Kungam, savam Dievam, godu, pirms krēsla metas un pirms jūsu kājas atsitats tumsā pret kalniem, un jūs tad gaidāt uz gaismu, bet Viņš to padara par visdziļāko tumsu un pārvērš par vistumšāko mākoņu sabiezējumu!

¹⁷ Bet, ja jūs to neklausīsiet, tad mana dvēsele slepenībā raudās aiz sāpēm par jūsu augstprātību, un manas acis pārplūdis asarām, tādēļ ka Tā Kunga ganāmais pulks tiek aizvests gūstā.

¹⁸ Saki ķēniņam un ķēniņienei: «Zemojieties, sēdieties jo zemu, jo jūsu goda vainags nokritis no jūsu galvas.

¹⁹ Dienvidzemes pilsētas ir noslēgtas, un nav neviena, kas tās atvērtu. Viss Jūda ir aizvests gūstā, aizvests pavisam!»

²⁰ Pacel savas acis, Jeruzāleme, un raugies, kā viņi no ziemeļiem virzās šurp. Kur ir tas ganāmais pulks, kas tev bija uzticēts, tavas godības avis?

²¹ Ko tu teiksi, kad Viņš iecels tev par kungiem tos, ko tu pati biji pie sevis pieradinājusi kā draugus? Vai neuznāks tev sāpes kā sievai, kas dzemdē?

²² Un, kad tu tad savā sirdī domāsi: kādēļ mani skārušas šādas ciešanas?– tad zini, ka tavu daudz noziegumu dēļ tavu svārku apakšmala ir pacelta un tavas kājas ar varu atsegtas.

²³ Vai var nēģeris mainīt savu ādas krāsu, un vai leoparda var pārveidot savas ādas raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, jūs, kas esat pieraduši pie ļauniem darbiem.

²⁴ «Tādēļ Es tos izkaisīšu kā pelavas, kas izput tuksneša vējā.

²⁵ Tā ir tava daļa, tā tiesa, ko Es esmu tev nolēmis,» saka Tas Kungs, «tādēļ ka tu Mani esi aizmirsusi un uzticējusies meliem.

²⁶ Tad Es arī atrotīšu tavu svārku apakšmalu un to pacelšu pār tavu vaigu, ka tavs kaunums top redzams.

²⁷ Es redzēju tavu laulības pārkāpšanu, Es dzirdēju tavu nešķīstas iekāres pilno braulīgo zviegšanu, Es novēroju tavas netiklības negantību ar visām tās šausmām kalnos un klajumā! Bēdas tev, Jeruzāleme! Vai tad tu negribi būt šķīsta? Cik ilgi tas tā vēl turpināsies?»

14. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds Jeremijam lielā sausuma laikā.

² «Jūda sēro, tās pilsētu vārtos stāv iztvīkuši un nonīkuši cilvēki, tie guļ pie zemes sēru tērpos un skumjās, un augšup pret debesīm paceļas Jeruzālemes vaidi!

³ Dižciltīgie viņu starpā sūta savus kalpus pēc ūdens; bet, kad tie nāk pie akām, tie neatrod tur ūdeni un atgriežas ar tukšiem traukiem; tie vīlušies noskumst un apsedz savu galvu.

⁴ Tādēļ ka zeme stāv neapstrādāta, jo trūkst lietus, tad arīji savās cerībās ir vīlušies un apsedz skumjās savu galvu.

⁵ Pat briežu māte laukā atstāj savu bērnu, ko tā tikko pasaulē laidusi, tādēļ ka nav zāles barībai.

⁶ Arī meža ēzeļi stāv uz kailiem pauguriem un tver gaisu kā šakāļi. Viņu acis izdziest aiz barības trūkuma.

⁷ Kad mūsu grēki mūs apsūdz, Kungs, žēlo mūs Sava Vārda dēļ! Jo daudz ir mūsu pārkāpumu, ar ko mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.

⁸ Ak, Israēla cerība, glābējs bēdu laikā! Kādēļ Tu gribi būt kā svešinieks šinī zemē un kā ceļinieks, kas paliek tikai pa nakti?

⁹ Kādēļ Tu gribi būt kā tāds, kas vīlies, kā varonis, kas nevar palīdzēt? Tu taču esi mūsu vidū, Kungs, un mēs esam nosaukti pēc Tava Vārda. Neatstāj mūs!»

¹⁰ Tā saka Tas Kungs par šo tautu: «Tie mīl šurpu turpu skraidīt, tie netaupa savu kāju. Bet Tam Kungam nav labs prāts uz tiem. Tagad Tas Kungs piemin viņu noziegumus un soda viņu grēkus.»

¹¹ Un Tas Kungs vēl man sacīja: «Tu neaizlūdz par šo tautu, lai tiem labi klātos!

¹² Kad tie gavē, Es neuzklausu viņu piesaukšanu, kad tie atnes dedzināmos un ēdamos upurus, Es tos nepieņemu ar laipnību. Vislabāk Es tos iznīcinātu ar zobenu, badu un mēri!»

¹³ Tad es sacīju: «Ak, Kungs, Kungs, redzi, pravieši tiem saka: jūs neredzēsiet zobenu, un bads jums neuznāks; Es jums došu ilgstošu svētību šinī vietā!»

¹⁴ Tas Kungs man atbildēja: «Pravieši sludina melus Manā Vārdā, Es tos neesmu sūtījis, neesmu tiem pavēlējis, nedz uz tiem runājis. Tie sludina jums melu parādības, izdomātus viltus pravietojumus un pašizdomātus savas sirds maldus!»

¹⁵ Tādēļ Tas Kungs saka tā: «Tie pravieši, kas sludina Manā Vārdā, kaut gan Es tos neesmu sūtījis, un apgalvo, ka neskaršot šo zemi ne zobens, ne arī tajā būšot bads, tie mirs no zobena un bada!

¹⁶ Un tauta, kurai tie sludina, gulēs Jeruzālemes ielās, tie būs krituši no bada un zobena, viņi paši un viņu sievas, viņu dēli un meitas, un neviens tos neapglabās. Tā Es izliešu sodu par viņu ļaunumu pār tiem!

¹⁷ Bet tu saki tiem šo vārdu: manas acis plūst pāri no asarām dienām un naktīm un neatrod miera! Jo jaunava, manas tautas meita, ir ļoti satriekta, tā ir saņēmusi smagu sitienu un nedziedināmu ievainojumu.

¹⁸ Eju es uz lauka, es redzu tur ar zobenu nokautus; eju es pilsētā, es redzu tur badā mērdētus ļaudis! Pravieši un priesteri staigā pa zemi, ko tie pavisam nepazīst.»

¹⁹ Vai tad Tu Jūdu pavisam esi pametis? Jeb vai Tev Ciāna apnikusi? Kādēļ Tu mūs esi tā sītis, ka mums nav vairs nekādas dziedināšanas? Mēs gaidām glābšanu, bet nav nekā laba, gaidām dziedināšanu, bet, redzi, ir tikai izbailes!

²⁰ Ak, Kungs, mēs atzīstam savu bezdievību, arī mūsu tēvu noziegumu, ka mēs pret Tevi esam grēkojuši.

²¹ Nepamet mūs Sava Vārda dēļ, lai Tavas godības tronis nekrīt negodā! Piemini un nepārtrauc Savu derību ar mums!

²² Vai tad ir tautu dievu starpā tāds, kas liek lietum līt? Jeb vai debesis var dot lietu pašas par sevi? Vai ne Tu, Kungs, mūsu Dievs, esi tas? Mēs ceram uz Tevi, jo Tu to visu esi darījis.

15. nodaļa

¹ Tomēr Tas Kungs man sacīja: «Jebšu arī Mozus un Samuēls nostātos Manā priekšā, Mana sirds nepiegrieztoš šai tautai. Raidi tos projām no Mana vaiga, lai tie iet!

² Un, kad tie tev jautās: kurp mums jāiet? – tad atbildi tiem: tā saka Tas Kungs: kas nāvei lemts, lai iet nāvē! Kas zobenam lemts, lai krīt zobenam! Kas badam lemts, lai cieš badu! Kas cietumam lemts, lai iet cietumā!

³ Jo Es tos piemeklēšu ar četrējādiem iznīcības veidiem, saka Tas Kungs, ar zobenu nokautiem, suņu saplosītiem, putnu apakš debess un zvēru laukā aprītiem un iznīcinātiem tapt, ⁴ un Es tos pārvērtīšu par biedinātāju paraugu visām pasaules valstīm un nodošu tos tām izmantošanai Jūdas ķēniņa Hiskijas dēla Manases dēļ par to, ko viņš Jeruzālemē darījis.

⁵ Ak, kas gan tev rādīs līdzjūtību, Jeruzāleme! Un kas tevi žēlos, un kas nāks pie tevis apjautāties, kā tev labi klājas?

⁶ Tu pati esi Mani atstājusi, saka Tas Kungs, un Man pagriezusi muguru, tādēļ Es pacēlu Savu roku pret tevi un tevi satriecu, Man ir apnicis bezgalīgi par tevi apžēloties!

⁷ Tādēļ Es tos izvērtīju ar vēteklī pa zemes vārtiem, atņēmu bērņus Savai tautai un to satriecu, bet tie tomēr nenovērsās no saviem ļaunajiem ceļiem!

⁸ Viņu atraitņu ir vairāk nekā smilšu jūrmalā. Es uzsūtīšu viņu jaunekļu mātēm dienas vidū žņaudzējus, Es iedvesīšu tām piepeši bailes un briesmu sajūtu.

⁹ Māte, kas dzemdējusi septiņus dēlus, aiziet bojā sērās un izlaiž savu garu. Tās saule norietējusi vēl dienas laikā. Tā bija pārsteigta un apkaunota. Un, kas no tiem vēl atlicis, tos Es nodošu zobena varā, viņiem no ienaidniekiem bēgot!» – tā saka Tas Kungs.

¹⁰ Bēdas man, ka tu, māt, mani esi dzemdējusi vīru ienaidam un nemieram visā pasaulē! Es neesmu nevienam naudu aizdevis, ne no viena es neesmu neko aizņēmis, un tomēr visi mani lād!

¹¹ Tas Kungs sacīja: «Tiešām, Es tev došu spēku labam darbam, tiešām, Es rīkošos tā, ka tavš ienaidnieks nelaimes un pārbaudījuma laikā griezīsies pie tevis un lūgs tevi!

¹² Vai tad dzelzi var salauzt, ziemeļu dzelzi un varu?

¹³ Tavu īpašumu un tavas bagātības Es atdošu izlaupišanai un izvazāšanai bez atlīdzības to tavu grēku dēļ, ko tu esi nodarījis visos savas zemes novados; ¹⁴ un Es tevi nodošu tavu ienaidnieku verdzībā tādā zemē, ko tu nepazīsti, jo Manas bardzības uguns ir iedegusies pret jums un deg joprojām.»

¹⁵ Tu to pats zini, Kungs, – piemini mani, aizstāvi mani un atreibies par mani maniem vajātājiem! Aiz lēnprātības pret tiem nenomāc mani! Tu zini, ka es Tevis dēļ ciešu nievas un pašas!

¹⁶ Cik bieži man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds liksmību, jo es esmu nosaukts pēc Tava Vārda, Kungs Dievs Cebaot!

¹⁷ Es nekad neesmu sēdējis zobgaļu un pēlēju sabiedrībā, lai sevi uzjautrinātu; Tavas rokas vadīts, es sēdēju vientulībā, jo Tu mani pildīji ar nepatiku.

¹⁸ Kādēļ manas sāpes ir bez gala un mana brūce tik dziļa, ka tā nav dziedināma? Vai tad Tu gribi man būt kā maldinātājs strauts, kā ūdens plūdums, uz ko nevar paļauties?

¹⁹ Tādēļ Tas Kungs man sacīja tā: «Ja tu piegriezīsies Man, tad Es tevi paturēšu pie Sevis, lai tu Man no jauna drīkstētu kalpot; ja tu izšķirsi patiesi vērtīgo no niecīgā, tad tu būsi it kā Mana mute. Lai tie tad griežas pie tevis un ne tu pie viņiem.

²⁰ Tad Es tevi darīšu pret šo tautu par augsti uzceltu un stipru vara mūri, ka tie, ja tie tev uzbruktu, tevi nepārspēs, jo Es esmu ar tevi, lai tev palīdzētu, tevi glābtu un tev piešķirtu uzvaru.» – tā saka Tas Kungs.

²¹ «Es tevi glābšu no ļauno rokas un tevi atsvabināšu no varmāku dūres!»

16. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Neņem sev sievu, lai tev nav ne dēlu, ne meitu šinī vietā!»

³ Jo tā saka Tas Kungs par tiem dēliem un tām meitām, kas piedzims šinī vietā, un par tām mātēm, kas tos dzemdēs, un par tiem tēviem, kas tos dzemdinās šinī zemē:

⁴ «Tie mirs ar nāvīgām un ciešanu pilnām kaitēm, un tos neapraudās un neapglabās, tie būs par mēsliem klajam laukam! Zobens un bads tos aprīs, un viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem laukā!»

⁵ Vēl Tas Kungs pavēlēja tā: «Neej sēru namā un nepiedalies sēru sanāksmēs, lai tiem parādītu līdzjūtību! Jo Es atrāvu šai tautai Savu mieru, Savu žēlastību un mīlestību, saka Tas Kungs.

⁶ Tā nomirs šai zemē lieli un mazi un netiks apglabāti, neviens tos neapraudās, un neviens viņu dēļ nesagraizīsies un nenocirps matus līdz ādai.

⁷ Arī nesniegs nevienam sēru maizi, lai to iepriecinātu mirušā dēļ. Nevienam nedos dzert sēru kausu iepriecinājumam viņa mirušā tēva vai mātes dēļ.

⁸ Neej namā, kur notiek dzīres, pie tiem sēdēt, ar tiem kopā ēst un dzert!

⁹ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tik tiešām, šai vietā Es apklusināšu jūsu dienās jūsu acu priekšā visu skaļāko prieku un jautrību, visas līgavaiņa gaviļes un visas līgavas dziesmas!

¹⁰ Kad tu pasludināsi šai tautai visus šos vārdus un tie tev jautās: kāpēc Tas Kungs draud mums ar šo lielo nelaimi, un kas ir mūsu noziegums? Un kur ir mūsu grēks, ar ko mēs esam apgrēkojušies pret To Kungu, mūsu Dievu? – ¹¹ tad atbildi tu tiem: tāpēc, ka jūsu tēvi Mani atstājuši, saka Tas Kungs, un skrējuši pie citiem dieviem, tiem kalpojuši un tos pielūguši, bet Mani atstājuši un Manus baušļus nav turējuši.

¹² Un jūs tāpat grēkojat un vēl vairāk kā jūsu tēvi; jūs staigājat ikviens pēc savas sirds nepakļāvības un Mani neklausāt.

¹³ Tādēļ Es jūs izraidīšu no šīs zemes tādā zemē, ko jūs nepazīstat un ko nepazīna arī jūsu tēvi; tur jūs varat kalpot citiem dieviem dienām un naktīm, tādēļ ka Man pret jums vairs nav nekādas žēlastības!

¹⁴ Redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, kad nesacīs vairs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes! – ¹⁵ bet sacīs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas atveda Israēla bērnus no ziemeļu zemes un no visām zemēm, kur Viņš tos bija izklīdinājis! – jo Es atvedīšu tos atkal viņu zemē, ko Es devu viņu tēviem.

¹⁶ Es sūtīšu daudz zvejnieku, saka Tas Kungs, tie tos ķers kā zivis; tad Es sūtīšu daudz mednieku, un tie viņus gūstīs pa visiem kalniem, pa visiem pakalniem un klinšu aizām, ¹⁷ jo Manas acis redz visus viņu ceļus, viņi Man nav apslēpti, un viņu noziegums nav apslēpts Manu acu priekšā.

¹⁸ Vispirms Es divkārtīgi tiem atmaksāšu par viņu noziegumu un grēku, tādēļ ka tie apgānījuši Manu zemi ar savu šausmīgo elka dievu liķiem un piepildījuši Mana mantojuma tiesu ar savām negantībām.»

¹⁹ Ak, Kungs, mans spēks, mana stiprā pils un mans patvērumš bēdās! Pie Tevis nāks tautas no pasaules galiem un sacīs: «Tiešām, tie ir tikai māņi, kas bija mūsu tēviem, nebūtīgi, neīsti dievekļi, kas nevar palīdzēt!

²⁰ Vai tad var cilvēks sev darināt dievus? Tie taču nav īsti dievi!»

²¹ «Tādēļ redzi, Es šoreiz tos vedīšu pie atziņas, Es tiem parādīšu Savu roku un Savu varu. Tad tie atzīs, ka Mans vārds ir: Tas Kungs.»

17. nodaļa

¹ Jūdas grēki ir uzrakstīti ar dzelzs rakstāmo un ierakstīti ar dimanta smaili viņu sirds plāksnēs un uz viņu altāru ragiem.

² Un kā savus bērņus viņi piemin savus altārus un Ašēras tēlus zem zaļajiem kupli salapojušiem kokiem augstajos pakalnos.

³ «Savu kalnu, kas tīrumā, tavu īpašumu un visu tavu mantu un bagātības Es atstāju izlaupīšanai, arī tavus elku kalnus to grēku dēļ, kas nodarīti visos tava apgabala novados.

⁴ Tā tu pazaudēsi savas vainas dēļ savu mantojuma tiesu, ko Es tev biju novēlējis, un Es tevi nodošu tavu ienaidnieku rīcībā par vergu tādā zemē, ko tu nepazīsti! Jūs iededzinājāt Manu dusmu uguni, kas degs mūžīgi.»

⁵ Tā saka Tas Kungs: «Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no Tā Kunga!

⁶ Tas ir kā kails koks tuksnešainā klajumā, tas nekad nekādu labumu neredzēs; tam jādzīvo izkaltušajās tuksneša vietās, neviesmīlīgā klajuma sālainajā zemē.

⁷ Bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu un kura cerība ir Tas Kungs!

⁸ Tas ir kā koks, kas stādīts pie ūdens un kas rieš savas saknes jo tuvu upei, tas nebīstas karstuma, tā lapas paliek zaļas. Arī sausā gadā tas nebīstas, tas nemitīgi nes savus augļus.»

⁹ Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?

¹⁰ «Es, Tas Kungs, izpētu sirdi un pārbaudu īkstis, lai atmaksātu ikvienam par viņa ceļiem, kā viņa dzīve to pelna.»

¹¹ Kā irbe, kas perē olas, ko tā pati nav dējusi, tā ir tāds cilvēks, kas sakrāj mantu, bet netaisnā ceļā. Pašā dzīves vidū viņam tā jāatstāj, un beigās viņš stāv kā plānprātiņš.

¹² Tu esi godības tronis, augsts no paša sākuma, mūsu svētuma vieta!

¹³ Tu, Israēla cerība, ak, Kungs! Visi, kas Tevi atstāj, paliks kaunā! Kas no Tevis atkāpjas, to vārdus rakstīs zemē smiltīs, jo tie atstājuši To Kungu, dzīvības ūdens avotu.

¹⁴ Dziedini mani, ak, Kungs, tad es būšu izdziedināts; palīdzi man, tad ir palīdzēts! Jo Tu esi mana slava.

¹⁵ Redzi, viņi saka: «Kur tad ir Tā Kunga draudu vārds? Lai taču tas piepildītos!»

¹⁶ Es neesmu liedzis veikt gana pienākumus Tavā uzdevumā; es nelaiimes dienu neesmu vēlējis, Tu to zini! Kas nāca no manas mutes, tas ir atklāts Tavā priekšā.

¹⁷ Novērs man briesmas, neatstāj mani pavisam bez cerībām, Tu esi mans patvērums ļaunā dienā!

¹⁸ Lai mani vajātāji paliek kaunā, bet ne es! Lai tie krīt izmisumā, bet ne es! Lai nāk pār tiem nelaiimes diena un satriec tos ar divkāršu postu un iznīcību!

¹⁹ Tas Kungs tā man sacīja: «Ej un nostājies tajos tautas dēlu vārtos, pa kuriem iziet un ieiet Jūdas ķēniņi, un visos pārējos Jeruzālemes vārtos.

²⁰ Un saki tiem: klausieties Tā Kunga vārdu, jūs Jūdas ķēniņi un visi Jūdā, un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, kas ieejat pa šiem vārtiem!»

²¹ Tas Kungs tā sacīja: «Sargaities savas dvēseles dēļ sabbatā nest kādu nastu un to ienest pa Jeruzālemes vārtiem!

²² Nenesiet arī nastas arī no saviem namiem sabbatā un nedariet nekādu darbu sabbatā, bet svētijiet svēto dienu, kā Es pavēlēju jūsu tēviem!

²³ Bet tie Mani neklausīja un neatdarīja savas ausis, tie bija nepakļāvīgi, neklausīja Mani un nepieņēma mācību.

²⁴ Ja jūs Mani klausīsīt, tā saka Tas Kungs, un nenesīsīt sabbatā nastas pa šās pilsētas vārtiem, bet svētīsīt svēto dienu, atturēdamies no visiem darbiem šinī dienā, ²⁵ tad ķēniņi un lielkungi, kas sēž Dāvida tronī, brauks iekšā pa šīs pilsētas vārtiem ar ratiem un zirgiem, viņi un viņu dižvīri, Jūdas vīri ar Jeruzālemes iedzīvotājiem, un šī pilsēta būs mūžīgi apdzīvota.

²⁶ Un nāks no Jūdas ciemiem un pilsētām un no Jeruzālemes apkārtnes, un no Benjamīna zemes, un no lejas novadiem, un no kalniem, un no dienvidiem ļaudis un nesīs dedzināmos upurus, kaujamos un ēdamos upurus un smaržīgas kvēpināmās zāles un uzstāsies ar pateicības upuriem Tā Kunga namā.

²⁷ Bet, ja jūs Mani neklausīsīt, lai svēto dienu svētītu, un nesīsīt nastas sabbatā un tās nesīsīt iekšā pa Jeruzālemes vārtiem, tad Es iededzināšu uguni pilsētas vārtos, tā aprīs Jeruzālemes skaistos namus un neizdzīsīs!»

18. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju no Tā Kunga:

² «Celies un ej podnieka namā, tur Es tev došu Savus norādījumus!»

³ Tad es iegāju podnieka namā, un redzi, viņš kaut ko darināja ar savu podnieka ripu.

⁴ Un, kad trauks, ko viņš darināja, neizdevās, kā tas ar mālu podnieka rokās gadās, tad viņš pataisīja no tā citu trauku, kā tas viņam tieši patika.

⁵ Tad atskanēja man atkal Tā Kunga vārds un man sacīja:

⁶ «Vai tad Es nevaru ar jums, Israēla nams, tāpat darīt kā šis podnieks?» saka Tas Kungs. «Redzi, kā māls podnieka rokā, tā jūs esat Manā rokā, Israēla nams.

⁷ Vienu brīdi Es runāju ar kādu tautu un valsti, ka Es to gribu izpostīt, izdeldēt un iznīcināt, un draudu tai, ⁸ bet, ja šī tauta, pret kuru bija vērsti Mani draudi, atgriežas no sava ļaunuma, tad Man kļūst žēl tā posta, ko Es tai biju lēmis.

⁹ Un citreiz Es runāju par kādu tautu un kādu valsti, ka Es to gribētu pamatīgi iedēstīt un izveidot, ¹⁰ bet, ja tā tad dara, kas ir ļauns Manās acīs, un neklausā Manu balsi, tad Man kļūst žēl, ka Es tai biju solījis ko labu.

¹¹ Tādēļ pasludini Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem, sacīdams: tā saka Tas Kungs: redzi, Es gatavoju jums nelaimi, un Man ir kāds nodoms pret jums. Atgriezieties jel ikviens no sava ļaunā ceļā un labojiet savu dzīves nostāju, savu rīcību un visu savu dzīvi!

¹² Bet tie atbildēs: velti, nepūlies! Mēs sekosim paši savām domām un saviem ieskatiem un rīkosimies ikviens pēc savas ļaunās un stūrgalvīgās sirds!

¹³ Tādēļ tā saka Tas Kungs: apjautājieties pie citām tautām, vai kas ko līdzīgu ir kad dzirdējis! Israēla jaunava atļaujas sev lielas negantības!

¹⁴ Vai tad Libanona sniegs jebkad zūd no klintīm kalnu laukumos? Jeb vai iznīkst no tāienes atplūdušie aukstie un straujie ūdeņi?

¹⁵ Bet Mana tauta Mani aizmirsusi! Tie upurē nīcīgajiem, nebūtnīgajiem elkiem; to aizrauti, viņi ir kļupuši, iedami pa saviem vecajiem ceļiem, pa sensenajām tekām, tā ka viņi staigā pa neiemītu ceļu svešām teciņām, ¹⁶ lai tā padarītu savu zemi par atbaidošu paraugu, par mūžīgu apsmieklu. Ikviens, kas tai iet garām, apstājas šausmās un krata galvu.

¹⁷ Kā rīta vējš Es tos izklīdināšu ienaidnieku priekšā, Es tiem pagriezīšu muguru, bet nepiegriezīšu viņiem Savu skatu viņu bojāejas dienā!»

¹⁸ Tie sacīja: «Nāciet, izprātosim uzbrukumu Jeremijam! Vēl priesteriem netrūkst bauslības pazīšanas, nedz gudrajiem padoma un praviešiem daiļrunības. Nāciet, sitīsim viņu ar viņa paša mēli un atstāsim bez ievērtības visas viņa runas!»

¹⁹ Ievēro mani, Kungs, un uzklausi manu pretinieku balsi!

²⁰ Vai labs jāatmaksā ar ļaunu? Tie manai dzīvībai ir izrakuši bedri! Piemini, kā es stāvēju Tavā priekšā, par tiem aizlūgdams, lai novērstu no tiem Tavas dusmas!

²¹ Tādēļ pavēli viņu bērnus bada nāvei un viņus pašus atstāj zobena varā! Lai viņu sievas paliek bez bērniem un top par atraitnēm, kad viņu vīri būs mēra aizrauti un viņu jaunekļi karā zobenu nogalināti!

²² Lai atskan izbailu kliegzieni viņu namos, kad Tu piepeši tiem uzsūtīsi karapulku, jo tie ir izrakuši bedri, lai mani sagūstītu un manām kājām slepeni izliktu valgus.

²³ Bet Tev, Kungs, ir zināmi visi viņu slepkavības nolūki pret mani. Nepiedod tiem viņu noziegumu un neatlaid tiem viņu grēkus Tava vaiga priekšā. Lai tie nogāzti pie zemes guļ Tavu acu priekšā! Tā atmaksā tiem Savā bardzības tiesā!

19. nodaļa

¹ Tas Kungs man sacīja tā: «Ej un nopērc no podnieka māla krūzi, tad ņem kādus no tautas vecajiem un ievērojamākiem priesteriem

² un ej uz Ben-Hinomas ieleju, kas ir pie Šķembeļu vārtiem, un sludini tur tos vārdus, ko Es tev sacīšu.

³ Klausaities Tā Kunga vārdu, jūs Jūdas ķēniņi un jūs Jeruzālemes iedzīvotāji! Tā sacīja Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Es sūtīšu nelaimi pār šo vietu, ka ikvienam, kas to dzirdēs, ausis skanēs!

⁴ Par sodu, tādēļ ka tie Mani atstājuši, šo vietu negodā likuši, tur upurējuši citiem dieviem, kurus nepazīna ne viņi, ne viņu tēvi, ne Jūdas ķēniņi, un šo vietu aptraipījuši ar nevainīgām asinīm, ⁵ jo tie Baalam cēlušī altārus un tam nesuši savus bērnus kā dedzināmo upuri, ko Es nekad neesmu pavēlējis un kas Man nekad nav nācis prātā, – ⁶ tādēļ redzi, nāks dienas, tā saka tas Kungs, ka šo vietu nesauks vairs par Tofetu, nedz arī par Ben-Hinomas ieleju, bet gan par slepkavības jeb par žņaugšanas ieleju.

⁷ Tad Es iznīcināšu šinī vietā Jūdas un Jeruzālemes gudrību: tie kritīs no ienaidnieka zobena, no to rokas, kas tīko pēc viņu dzīvības, un Es atstāšu viņu miesas par barību un ēsmu putniem apakš debess un zvēriem laukā.

⁸ Un šo pilsētu Es padarīšu par atbaidošu vietu un par apsmieklu, tā ka ikvienu, kas tur ies garām, pārņems šausmas, un viņš tomēr par viņu mokām smiesies.

⁹ Es likšu tiem ēst savu dēlu un meitu miesas, tie ēdīs ikviens sava tuvākā miesu tai postā un bēdās, ar ko tos spaidīs viņu ienaidnieki un tie, kas tiecas pēc viņu dzīvības.

¹⁰ Tad sadauzi krūzi to vīru acu priekšā, kas tevi pavadīja, ¹¹ un saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: tāpat Es satriekšu šo tautu un šo pilsētu, kā sasit māla trauku, kas tad vairs nav labojams. Un Tofetā apraks miroņus, tāpēc ka citur kapa vietas nebūs.

¹² Tā Es rīkošos ar šo vietu un tās iedzīvotājiem, saka Tas Kungs, šo pilsētu Es padarīšu kā Tofetu.

¹³ Un Jeruzālemes nami un Jūdas ķēniņu nami būs tikpat nešķīsti kā Tofeta, un proti, visi tie nami, uz kuru jumtiem ļaudis kvēpinājuši visam debesu pulkam un nesuši dzeramos upurus svešiem dieviem.»

¹⁴ Kad Jeremija atgriezās no Tofetas, kurp Tas Kungs viņu bija sūtījis pravietojuma pasludināšanai, viņš nostājās Tā Kunga nama pagalmā un sacīja visai tautai:

¹⁵ «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sūtīšu pār šo pilsētu un pār visām tai piederīgām apdzīvotām vietām visu to nelaimi, par kuru Es runāju! Jo tie ir nocietinājuši savu pakausi un neklausījās Manus vārdus.»

20. nodaļa

¹ Kad priesteris Pašhurs, Īmera dēls, dzirdēja Jeremiju šos vārdus izsakām, ² tad viņš lika nopērt Jeremiju un ielika to siekstā cietumā, kas bija Benjamīna vārtos, tie bija augšējie Tā Kunga namā.

³ Kad otrā rītā Pašhurs izlaida Jeremiju no siekstas, Jeremija sacīja viņam: «Tas Kungs sauks turpmāk tavu vārdu ne Pašhurs, bet Magor Misabib.»⁵

⁴ Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es tevi darīšu par briesmām tev pašam un visiem taviem draugiem! Tie kritīs no ienaidnieka zobena, tavām acīm to redzot. Visu Jūdu Es nodošu Bābeles ķēniņa rokās, viņš tos izvedīs uz Bābeli un tos nokaus ar zobenu.

⁵ Es nodošu arī visu šās pilsētas bagātību un īpašumu, un visus dārgumus, un visu Jūdas ķēniņu mantu viņu ienaidnieku rokās. Viņi visu to izlaupīs un aizvedīs uz Bābeli.

⁶ Un tu, Pašhur, un visi tava nama iedzīvotāji, jūs kritīsiet gūstā, tevi aizvedīs uz Bābeli, tur tu nomirsi, un tur tevi apglabās un tāpat arī visus tavus draugus, kam tu sludināji melus!»

⁷ Tu, Kungs, pārliecināji mani, un es ļāvos pārliecināties, Tu mani uzvarēji, Tu biji stiprāks par mani! Bet es esmu kļuvis nepārtraukti par apsmieklu katru dienu, visi mani nievā un paļā!

⁸ Kad vien es runāju, man jāizsaucas un jākliedz: netaisnība un varmācība! – Tā Kunga vārds man sagādājis tikai apsmieklu un negodu katru dienu!

⁹ Bet, kad es apņemos: es nedomāšu vairs par Viņu un nerunāšu Viņa Vārdā, – tad ir tā, it kā manā sirdī degtu gaiša uguns, kas apņem arī visus manus kaulus. Un, kad es pūlējos to pārspēt, tad man trūka tam spēka!

¹⁰ Es dzirdu daudzus jau čukstam: visapkārt briesmas! Uzrādiet viņu! Apsūdzēsim viņu! – Visi mani draugi sagaida no manas puses kādu nepareizu rīcību: varbūt viņš ļaunas apmuļķot sevi un mēs varam viņam piekerties; tad viņš ir mūsu rokās, un mēs varam viņam atriebties!

¹¹ Bet Tas Kungs ir pie manis, stiprs un varens. Tādēļ mani vajātāji kritīs un nepanāks nekā. Tie redzēs sevi galīgi vīlušos esam, jo viņu nodoms neizdevās. Tiem būs mūžīgs negods, kas paliks neaizmirstams!

¹² Tu, Kungs Cebaot, kas pārbaudi taisno, kas redzi īkstis un sirdis, parādi tiem Savu atriebību, jo es Tev uzticu savu lietu.

¹³ Dziediet Tam Kungam, slavējiet To Kungu! Jo Viņš izglāba nabaga cilvēka dzīvību no ļaundaru rokās!

¹⁴ Nolādēta lai ir tā diena, kad es piedzimu! Tā diena, kad māte mani dzemdēja, lai paliek bez svētības!

¹⁵ Nolādēts lai ir tas vīrs, kas atnesa manam tēvam vēsti, paziņodams: tev piedzima dēls! – un viņu ar to iepriecināja.

¹⁶ Šim vīram lai klājas tā kā tām pilsētām, ko Tas Kungs iznīcināja bez žēlastības. Lai tās rītā agri dzird vaimanas un pusdienas laikā kara troksni!

¹⁷ Kāpēc Tu tomēr nenogalināji mani jau mātes miesās! Tā būtu manas mātes klēpis mans kaps, un viņas miesas būtu palikušas mūžam grūtas!

⁵ Šausmas visapkārt.

¹⁸ Kādēļ man bija jānāk no mātes miesām pasaulē, lai redzētu grūtumus un sirdēstus un pavadītu savas mūža dienas ar kaunu?

21. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju no Tā Kunga, kad ķēniņš Cedekija sūtīja Pašhuru, Malkijas dēlu, un priesteri Cefanju, Maāsejas dēlu, pie Jeremijas un lika tam sacīt:

² «Runā tu ar To Kungu mūsu dēļ! Jo Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir mūs aplencis. Varbūt Tas Kungs darīs atkal ar mums kādu brīnumu kā citkārt, ka šis no mums aiziet!»

³ Tad Jeremija tiem sacīja: «Atbildiet Cedekijam tā: ⁴ tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: redzi, kara ieročus, kas jūsu rokās, ar kuriem jūs līdz šim cīnījāties pret Bābeles ķēniņu un pret kaldejiem, kas jūs aplenkuši, un cīnījāties ārpus mūriem, tos Es gribu pagriezt uz otru pusi un tos visus vienkopus ievest pilsētā.

⁵ Un Es pats karošu ar jums ar paceltu roku un stipru elkoni, ar bardzību, cīņas degsmi un lielā nīknumā.

⁶ Un Es nogalināšu visus šai pilsētā dzīvojošos cilvēkus un lopus, tie mīrs nāvīgā visu iznīcinātājā sērgā!

⁷ Pēc tam, saka Tas Kungs, Es nodošu Jūdas ķēniņu Cedekiju līdz ar viņa kalpiem un tautu, kuri būs pāri palikuši pilsētā no mēra, no zobena un bada, Nebukadnēcara, Bābeles ķēniņa, rokā un to rokā, kas tiecas pēc viņu dzīvības, lai viņus nokauj ar zobenu bez žēlastības, tos netaupa un nesaudzē!

⁸ Bet tautai šeit saki: tā saka Tas Kungs: redzi, Es lieku jums priekšā izvēlēties dzīvības vai nāves ceļu: ⁹ kas paliek še pilsētā, tie mīrs no zobena, no bada vai mēra, bet, kas iziet un padodas kaldejiem, kas jūs apsēduši, tie paliks dzīvi un nokļūs drošībā, ¹⁰ jo Es esmu pagriezis Savu vaigu pret šo pilsētu tai par postu un ne par svētību, tā saka Tas Kungs, tā tiks nodota Bābeles ķēniņa rokās, un tas to nodedzinās ar uguni!

¹¹ Jūdas ķēniņa namam saki: klausieties Tā Kunga vārdu!

¹² Tā saka Tas Kungs: tu Dāvida nams! Noturiet katru rītu taisnu tiesu un izglābiet apspiesto no varmākas rokas, lai Manas dusmas neuzliesmo kā uguns un nedeg nedzēšamas jūsu ļauno darbu dēļ!

¹³ Es celšos pret tevi, kas tu dzīvo ielejā, tu klajuma klints, tā saka Tas Kungs. Jūs sakāt: kas mums varētu uzbrukt vai ielauzties mūsu mājokļos?

¹⁴ Redzi, Es jūs piemeklēšu pēc jūsu darbu augļiem, tā saka Tas Kungs, Es iededzināšu uguni viņas mežā, tā aprīs visu viņas apkārtni!»

22. nodaļa

¹ Tas Kungs man pavēlēja: «Noej Jūdas ķēniņa namā un saki tur šo vārdu: ² klausies, Jūdas ķēniņ, Tā Kunga vārdu, tu, kas sēdi uz Dāvida troņa, tu un tavi kalpi, un tava tauta, kas ieiet pa šiem vārtiem!

³ Tā saka Tas Kungs: uzturiet tiesu un taisnību, izglābiet apspiesto no varmākas rokas, neapspiediet svešinieku, bāreni un atraitni, neizlejiet šinī vietā nenoziedzīgas asinis!

⁴ Tikai tad, ja jūs patiesi izpildīsīt šos norādījumus, pa šā nama vārtiem ies iekšā ķēniņi, kas sēd uz Dāvida troņa, brauks ar ratiem un jās uz zirgiem, viņi paši un viņu kalpi, un viņu tauta.

⁵ Bet, ja jūs neizpildīsīt šos norādījumus, tad Es esmu zvērējis pie Sevis, tā saka Tas Kungs, ka šī pils kļūs par drupu kaudzi!»

⁶ Jo tā saka Tas Kungs par Jūdas ķēniņa pili: «Tu Man esi Gileāda, Libanona galva un virsotne, bet tiešām Es tevi darīšu par tuksnesi un pilsētas par neapdzīvotām, ⁷ un Es gribu laist darbā pret tevi postītājus, ikvienu ar viņa ieročiem un darbarīkiem; tie nocirtīs tavus skaistos ciedru kokus un tos sadedzinās!

⁸ Kad daudzas tautas ies garām šai pilsētai un cits citam jautās: kādēļ Tas Kungs tā darījis šai lielajai pilsētai? – ⁹ tad tiem atbildēs: tādēļ, ka tie atstājās no Tā Kunga, sava Dieva, derības, kļuva Viņam neuzticīgi, kalpoja citiem dieviem un tos pielūdza.»

¹⁰ Neraudiet par mirušo un nenožēlojiet to, bet raudiet par to, kas aiziet, jo tas nekad neatgriezīsies atpakaļ un neredzēs vairs savu dzimto zemi.

¹¹ Jo tā Tas Kungs ir sacījis par Jūdas ķēniņu Šalumu, Josijas dēlu, kurš valdīja pēc sava tēva Josijas un aizgāja no šīs vietas: «Viņš nenāks nekad vairs šurp atpakaļ, ¹² bet nomirs tai zemē, kurp Es to aizvedu gūstā, un neredzēs vairs savas zemes.»

¹³ Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savas istabas ar nepatiesību! Tāpat arī tam, kas savam tuvākam liek strādāt bez atlīdzības un tam atrauj viņa algu, ¹⁴ kas saka: es celšu lielu namu ar plašām un ērtām telpām, kam skaisti logi, kas izgreznots ar ciedru koka plāksnēm un izkrāsots sarkanā krāsā!

¹⁵ Vai tava ķēniņa vara un ķēniņa valsts tev liekas pastāvam tikai tāpēc, ka tev patīk ciedru koksne un tu jūsmo par to? Vai tad tavs tēvs neēda un nedzēra? Bet viņš augsti turēja tiesu un taisnību, ievēroja tās dzīvē, un tādēļ viņam labi klājās.

¹⁶ Viņš aizstāvēja nabago un cietēju, un viss gāja labi. «Vai tas nenozīmē Mani patiesi atzīt?» saka Tas Kungs.

¹⁷ Turpretī tavas acis un tava sirds tiecas tikai pēc tava paša labuma, tiecas izliet nenoziedzīgas asinis, ļaudis nomākt un no tiem jo vairāk izspiest.

¹⁸ Tādēļ tā saka Tas Kungs par Jūdas ķēniņu Jojakīmu, Josijas dēlu: «Par viņu nesēros, tik tiešām nē, un neteiks: ak, mans brāli! Ak, viņa brāļa mīlestība! Par viņu neskums un nesacīs arī, tik tiešām nē: ak, žēlīgo valdniek! Tu lielais un diženais!

¹⁹ Nē! Kā ēzeli aprok, tā apraks viņu, to izmetīs tālu ārpus Jeruzālemes vārtiem!»

²⁰ Kāp Libanona kalnājā un sauc skaļā balsi! Pacel savu balsi Basanā! Sauc no Abarimkalna! Jo satriekti ir visi tavi mīluļi, ak, Jeruzālemes tauta!

²¹ Es runāju uz tevi, kad tu vēl dzīvoji neaptumšotā laimē, bet tu Man atbildēji: es negribu par to neko dzirdēt! Tāds bija tavs paradums no pašas jaunības, ka tu neuzklausīji Manu balsi un neievēroji Manus vārdus.

²² Vejš izklīdinās visus tavus vadītājus ganus, un tavi mīluļi aizies gūstā! Jā, tad tu paliksi kaunā un vīlusies stāvam visa sava ļaunuma dēļ!

²³ Tu tagad dzīvo uz Libanona ciedru koku pavēnī. Kā tu vaimanāsi, kad tev uzies ciešanas un sāpes, un žņaugi kā sievai, kas dzemdē!

²⁴ «Tik tiešām, ka Es dzīvoju!» saka Tas Kungs. «Ja Jūdas ķēniņš Konja, Jojakīma dēls, būtu arī zīmogredzens Manā labajā rokā, Es tevi tomēr norautu no turienes ²⁵ un tevi nodotu to rokā, kas tīko pēc tavas dzīvības, un to rokā, no kā tev bailes, un proti, Nebukadnēcara, Bābeles ķēniņa, un kaldeju rokā.

²⁶ Un Es tevi un tavu māti, kas tevi dzemdējusi, izraidīšu trimdā svešā zemē; kur jūs neesat dzimuši, tur jūs mirstit!

²⁷ Bet tanī zemē, kurā tie ilgojas atgriezties, tie nekad vairs neatgriezīsies!»

²⁸ Vai tad šis vīrs Konja ir kā nicināms sadauzāms māla trauks jeb kā lieta, kas nevienam nepatīk? Kādēļ tas aizdzīts trimdā un arī tā dzimums tādā zemē, ko tie nepazīst?

²⁹ Ak, zeme, zeme, zeme! Uzklauti Tā Kunga vārdu!

³⁰ Tā saka Tas Kungs: «Pierakstiet šo vīru kā tādu, kas ir un paliks bez bērniem, – vīru, kam dzīvē nekad nekas neizdosies! Nevienam no viņa dzimuma neizdosies sēdēt uz Dāvida troņa un vēlreiz valdīt pār Jūdu!»

23. nodaļa

¹ «Bēdas tiem ganiem, kas Manas ganības avis ļauj nomaitāt un tām izklīst!» saka Tas Kungs.

² Tādēļ Tas Kungs, Israēla Dievs, tā noteicis par ganiem, kas gana manu tautu: «Jūs esat tie, kas izklīdinājāt Manas avis, tās izdzenājāt un nerūpējāties par tām; tādēļ Es jūs saukšu pie atbildības jūsu kopējās ļaunās rīcības dēļ!» saka Tas Kungs.

³ «Bet Es pulcināšu Savas atlikušās avis no visām zemēm, kurās Es tās biju izkaisījis, un tās atvedīšu atpakaļ uz viņu ganībām, un tās būs auglīgas un vairosies.

⁴ Tad Es iecelšu pār tām ganus, kas tās ganīs, ka tām nav ilgāk jābīstas un jāuztraucas un ka neviena nepazūd!» – tā saka Tas Kungs.

⁵ «Redzi, nāks dienas,» tā saka Tas Kungs, «kad Es izrietīšu Dāvidam īstu atvasi, kas valdīs kā ķēniņš, valdīs ar gudrību un uzturēs tiesu un taisnību valstī!

⁶ Viņa laikā izglābs Jūdu un Israēls dzīvos drošībā. Un viņa vārds, kā to sauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība.

⁷ Tādēļ redzi, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, tad nesacīs vairs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas izveda Israēla bērnus no Ēģiptes zemes! – ⁸ bet sacīs: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas pārveda Israēla nama dzimumu no ziemeļu zemes un visām zemēm, kur Es tos biju izkaisījis, atpakaļ mājās, lai tie atkal dzīvo savā zemē!»

⁹ Par praviešiem: mana sirds ir manī salauzta, visi mani locekļi dreb, es esmu kā piedzēries, kā tāds, ko vīns pārvarējis Tā Kunga un Viņa svēto vārdu priekšā!

¹⁰ Ak, zeme ir laulības pārkāpēju pilna! Visa zeme cieš galīgi nomākta bēdās zem lāsta smaguma. Ganību ielejas ir izkaltušas, jo zemes ļaužu dzīve un visi viņu centieni ir ļauni un viņu rīcības veids ir negodība.

¹¹ «Tiešām, tiklab pravieši, kā priesteri ir zemiski; pat Savā namā Es sastapu viņu ļaunprātību!» – tā saka Tas Kungs.

¹² «Tādēļ viņu gaita būs pa slidenu ceļu tumsā: tie atsīties pret kaut ko un kritīs, jo Es viņiem uzstūtīšu nelaimi; Es gribu viņiem likt pārdzīvot īstas piemeklēšanas gadu!» saka Tas Kungs.

¹³ «Jau Samarijas praviešos Es novēroju nelietību: tie sludināja nākotni Baala vārdā un maldināja Manu Israēla tautu.

¹⁴ Bet Jeruzālemes praviešos Es ieraudzīju tiešām ko šausmīgu: laulības pārkāpšanu un dzīvi vienos melos, un tie pabalsta ļaundarus viņu rīcībā, lai neviens neatgriežas no sava ļaunuma. Tie visi Man ir kā Sodoma un tās iedzīvotāji kā Gomoras ļaudis!»

¹⁵ Tādēļ Tas Kungs Cebaots saka par šiem praviešiem: «Es tos paēdināšu ar vērmelēm un dzirdināšu ar indīgu dzērienu, jo no Jeruzālemes praviešiem izlaidība un nelietība ir izplatījusies pa visu zemi!»

¹⁶ Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Neklausīt pravieša vārdus, ko tie jums sludina par nākotni! Tie jūs tikai maldina, tie sludina pašu izdomātas parādības un ne Tā Kunga uzdevumā.

¹⁷ Viņi saka allaž tiem, kas Mani ienīst: Tas Kungs ir sacījis, ka jums labi klāsies! – Un tiem, kas savas sirds nepielaidībā un nepakļāvībā staigā, viņi saka: jūs nekāda nelaime neskars!

¹⁸ Bet kas tad ir bijis Tā Kunga padomē, ka viņš būtu redzējis un dzirdējis Viņa vārdu? Kas ir Viņa vārdu uztvēris un tiešām dzirdējis?»

¹⁹ Redzi, sacelās Tā Kunga vētra, sāk plosīties Viņa bardzība, un virpuļojošs viesulis gāžas uz bezdievju galvām!

²⁰ Nemitēsies Tā Kunga gailošās dusmas, iekāms Viņš nebūs tām licis izpausties visā pilnībā un nebūs piepildījis Savas sirds domas; visu dienu galā jūs to izpratīsiet jo skaidri!

²¹ «Šos praviešus Es neesmu sūtījis, un tomēr viņiem lieta steidzīga; Es neesmu viņiem uzlicis nekādus pienākumus, un tomēr tie sludina!

²² Ja tie būtu stāvējuši Manu padomu lokā, tad tie būtu sludinājuši Manai tautai Manus vārdus un to atgriezuši no tās ļaunajiem ceļiem un tās ļaunajiem darbiem!

²³ Vai tad Es esmu tāds Dievs, kas redz tikai tuvumā,» saka Tas Kungs, «vai ne arī tālumā?

²⁴ Vai var kur kas paslēpties kādā slepenā vietā, ka Es to neredzētu, saka Tas Kungs, vai ne Es tas esmu, kas piepilda debesis un zemi? – saka Tas Kungs.

²⁵ Es it labi dzirdēju, ko saka pravieši, kas Manā Vārdā sludina melus, tie saka: es redzēju sapni, es redzēju sapni!

²⁶ Cik ilgi tas vēl būs šo praviešu sirdīs, kas sludina melus un sludina savas sirds maldus ²⁷ un kam ir nolūks ar saviem sapņiem, ko tie cits citam stāsta, Manu Vārdu Manā tautā nogremdēt aizmirstībā, tāpat kā viņu tēvi paguva aizmirst Manu Vārdu aiz Baala vārda?

²⁸ Praviētis, kam patiesi bija sapnis, lai to kā sapni tieši arī pastāsta, un, kam atklājies Mans vārds, tas lai to pasludina pēc patiesības! Kas kopējs salmiem ar gaudiem?» – tā saka Tas Kungs.

²⁹ «Vai Mans vārds nav kā uguns,» saka Tas Kungs, «un kā veseris, kas sagrauj klintīs?

³⁰ Tādēļ redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus vārdus nozog cits citam!

³¹ Jā, redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, saka Tas Kungs, kas izmanto savu mēli ļaunā nolūkā, kaut arī sludinot Tā Kunga vārdu!

³² Redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, kas sludina melu sapņus, tā saka Tas Kungs, tos atstāsta un maldina Manu tautu ar saviem meliem un savu māžošanos. Es tos neesmu sūtījis un neesmu tiem nekā pavēlējis, tie neatnes šai tautai nekā laba!» – tā saka Tas Kungs.

³³ «Bet, ja šī tauta vai kāds praviētis, vai priesteris tev jautātu: kas ir Tā Kunga smagā nasta? – tad paskaidro viņiem: jūs esat tā smagā nasta, un Es nometīšu jūs! – tā saka Tas Kungs.

³⁴ Bet, ja kāds praviētis vai priesteris, vai kāds no tautas vēl runās par Tā Kunga nastu, tad Es piemeklēšu to un arī viņa namu!

³⁵ Jums vairāk jārunā savā starpā ikvienam ar savu tuvāko un ar savu brāli par to, ko Tas Kungs atbildēja un ko Viņš ir teicis!

³⁶ Bet vārdus «Tā Kunga nasta» jums nebūs vairs pieminēt, jo citādi ikvienam šis viņa izteiciens kļūs par nastu! Jo jūs ar to sagrozīsiet dzīvā Dieva, Tā Kunga Cebaota, mūsu Dieva, vārdus.

³⁷ Pravietim turpretī jautāriet: ko tev Tas Kungs atbildēja? – vai: ko Viņš tev sacīja?

³⁸ Bet, ja jūs lietojat izteicienu «Tā Kunga nasta», tad Tas Kungs ir sacījis šādi: tādēļ ka jūs lietojat šos vārdus «Tā Kunga nasta», kaut gan Es juzs tos aizliedzu lietot, – ³⁹ tad nu ziniet: Es jūs pacelšu kā nastu un aizmetīšu jūs no Sevis projām kopā ar to pilsētu, ko Es devu jums tēviem, tālu

projām no Sava vaiga, ⁴⁰ un jums likšu dzīvot mūžīgā kaunā un mūžīgā negodā, ko neviens nekad neaizmirsīs!»

24. nodaļa

¹ Tas Kungs man lika skatīt šādu parādību: es ievēroju divus grozus ar vīgēm, kas bija nolikti Tā Kunga nama priekšā pēc tam, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija izvedis Jūdas ķēniņu Jekonju, Jojakīma dēlu, līdz ar Jūdas lielkungiem un Jeruzālemes amatniekiem un kalējiem uz Bābeli.

² Vienā grozā bija ļoti labas vīges, kādas mēdz būt agrīnās vīges. Bet otrā grozā bija gaužām nelāgas vīges, tik nelāgas, ka tās nevarēja ēst.

³ Tad Tas Kungs man jautāja: «Ko tu redzi, Jeremija?» Es atbildēju: «Vīges! Labas un nelāgas, labās ir ļoti labas, bet nelāgās gaužām nelāgas, tā ka tās nav ēdamas.»

⁴ Tad manas ausis skāra Tā Kunga vārds:

⁵ «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: kā šīs labās vīges, tā Es žēlīgi uzlūkošu sagūstītos jūdus, ko Es liku aizvest no šās vietas uz kaldeju zemi.

⁶ Manas acis raudzīsies uz tiem ar žēlastību, Es tos atvedīšu atpakaļ šinī zemē, lai viņi celtu no jauna savu dzīvi un ēkas un tās vairāk neplēstu nost un lai iedēstītu no jauna paši sevi un vēlāk sevi vairs nerautu ārā.

⁷ Es tiem piešķiršu gribu Mani atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, un tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs, jo tie atgriezīsies pie Manis no visas savas sirds.

⁸ Bet, kādas ir nelāgās vīges, tik nelāgas, ka tās nevar ēst, tā saka Tas Kungs, par tik nelāgiem Es darīšu Jūdas ķēniņu Cedekiju un viņa dižciltīgos un Jeruzālemes iedzīvotājus, kas vēl palikuši šinī zemē, un tos, kas nometušies Ēģiptē.

⁹ Es viņus padarīšu par baigu nelaiemes paraugu visām valstīm zemes virsū, par nievām, pazemojumu un apsmieklu, par lāsta vārdu visās vietās, kur Es tos būšu izkaisījis, ¹⁰ un Es palaidīšu vaļā pret viņiem zobenu, badu un mēri, kamēr tie būs galīgi izdeldēti no tās zemes, ko Es piešķiršu viņiem un viņu tēviem.»

25. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, kas teikts Jeremijam par visu Jūdas tautu Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā. Šis bija Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara pirmais valdīšanas gads.

² Praviētis Jeremija griezās ar šo vārdu pie visas Jūdas tautas un pie Jeruzālemes iedzīvotājiem, sacīdams:

³ «No Jūdas ķēniņa Josijas, Amona dēla, trīspadsmitā valdīšanas gada līdz šai dienai, tagad jau divdesmit trīs gadus, man ir bijis dzirdams Tā Kunga vārds, un es esmu runājis uz jums agri un vēlu, bet jūs mani neklausījāt.

⁴ Arī Tas Kungs sūtīja vienmēr Savus kalpus praviešus pie jums, bet jūs tiem neklausījāt un neatdarījāt savas ausis, lai kļūtu biedināti.

⁵ Tie sacīja: atgriezieties ikviens no sava ļaunā ceļa un no saviem nelabajiem darbiem, tad jūs dzīvosit mūžīgi tai zemē, ko Tas Kungs deva jums un jūsu tēviem!

⁶ Neskrieniet pakaļ citiem dieviem, nekalpojiet tiem un nepielūdziet tos; nekaitiniet Mani ar savu roku darinājumiem, lai Man nav jums jāliek piedzīvot nelaime!

⁷ Bet jūs neklausījāt Mani, saka Tas Kungs, un kaitinājāt Mani ar saviem roku veidojumiem sev pašiem par ļaunu.

⁸ Tādēļ tā sacīja Tas Kungs: par sodu tam, ka jūs neklausījāt Maniem vārdiem, ⁹ Es pārceļšu šurpu visas ziemeļu tautas, tā saka Tas Kungs, un sūtīšu ziņu Bābeles ķēniņam Nebukadnēcare, Manam kalpam, un pavēlēšu, lai viņš ar visām tām laužas iekšā šai zemē un brūk virsū tās iedzīvotājiem un visām tautām visapkārt, un Es tos visus veltīšu iznīcībai, darīšu par kaunu un apsmieklu un pašu zemi par mūžīgu tuksnesi.

¹⁰ Un Es izbeigšu viņu vidū visu prieku un līksmību, līgavaiņa gaviles un līgavas priecīgās dziesmas, roku dzirnavu klaboņu un gaismekļu gaismu.

¹¹ Visai šai zemei jāpaliek par izkaltsu kailatni un tuksnesi, un visas šīs tautas kalpos Bābeles ķēniņam septiņdesmit gadus.

¹² Bet, kad šie septiņdesmit gadi būs pagājuši, Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa tautu, tā saka Tas Kungs, viņu pārkāpumu dēļ, arī kaldeju zemi un visu apvidu darīšu par mūžīgu tuksnesi.

¹³ Es likšu piepildīties šai zemē visiem tiem draudiem, ko Es pret to esmu izteicis, visam, kas rakstīts šinī grāmatā, ko Jeremija ir paredzējis un sludinājis par visām tautām.

¹⁴ Tiešām, arī kaldeji kalpos stiprām tautām un vareniem ķēniņiem. Un Es tiem atmaksāšu pēc nopelna, pēc viņu darbiem.»

¹⁵ Jo tā man sacīja Tas Kungs, Israēla Dievs: «Ņem no Manas rokas šo dusmu pilno vīna kausu un dod no tā dzert visām tautām, pie kurām Es tevi sūtīšu!

¹⁶ Tām tas jādzer, ka tās streiņņo un negudrumā sāk trakot zobena priekšā, ko Es sūtīšu būt viņu vidū!»

¹⁷ Tad es ņēmu kausu no Tā Kunga rokas un devu to dzert visām tautām, pie kurām Tas Kungs mani bija sūtījis: ¹⁸ Jeruzālemei un citām Jūdas pilsētām, to ķēniņiem un to pārvaldniekiem, lai šīs vietas kļūst par neauglīgu klajumu, par atbaidītāju paraugu, par apsmieklu un lāsta vārdu, kā tas pašlaik ir; ¹⁹ arī faraonam, Ēģiptes ķēniņam, viņa kalpiem, viņa augstākiem ierēdņiem un visai viņa tautai, ²⁰ un visām jauktajām tautām tur; tad visiem Ucas zemes ķēniņiem, filistiešu zemes ķēniņiem, proti, Aškalonas, Gazas, Ekronas un atlikušajiem Ašdodā; ²¹ Edomam, Moābam un Amona bērniem; ²² visiem Tiras ķēniņiem un visiem Sidonas ķēniņiem un jūras salu un piekrastes zemju ķēniņiem viņpus jūras; ²³ Dedanam, Temam, Busam un visiem, kam apcirpti mati ap deniņiem; ²⁴ tad visiem Arābijas ķēniņiem un visiem jauktu tautu ķēniņiem, kuras tuksnesī dzīvo; ²⁵ un visiem Simrijas ķēniņiem un visiem Ēlāmas ķēniņiem, un visiem Mēdijas ķēniņiem; ²⁶ un pēc tam vēl visiem ziemeļu ķēniņiem, tuvu un tālu, citam aiz cita, un visām ķēniņu valstīm virs zemes, cik to ir pasaulē; bet Šešahas ķēniņam būs jādzer pēc viņiem.

²⁷ Saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: dzeriet, kamēr jūs piedzeraties un sākat vemt, un pakrītāt, un nevarat vairs piecelties zobena dēļ, kam Es likšu būt jūsu vidū!

²⁸ Bet, ja tie liegtos pieņemt kausu no tavas rokas un no tā dzert, tad saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: jums tomēr jādzer!

²⁹ Jo redzi, Es iesāku sodīšanu tai pilsētā, kas nosaukta Manā Vārdā. Un vai tad jūs lai paliktu nesodīti? Jūs nepaliksiet bez soda, jo Es vēršu zobenu pret visiem zemes iedzīvotājiem! – tā saka Tas Kungs Cebaots.

³⁰ Bet tu pasludini tiem visus šos draudu vārdus un saki: Tas Kungs rūcina no augstumiem, Viņš sauc ar pērkonu balsi no Sava mājokļa! Viņš paceļ Savu balsi pār klajumiem un liek atskanēt gaviļu troksnim, kā to dara vīna spaidu minēji, pār visiem zemes iedzīvotājiem.

³¹ Dārdi aiziet līdz pasaules galam, jo Tas Kungs tiesājas ar tautām, Viņš sauc pie atbildības visu cilvēci, bezdievjus Viņš nodod zobena varā!» – tā saka Tas Kungs.

³² Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Redzi, nelaime soļo no tautas uz tautu, nesavaldāma vētra savelkas no zemes galiem!»

³³ Tā Kunga nokautie gulēs tanī dienā no viena zemes gala līdz otram neapraudāti, nepievākti un neapglabāti, tie būs kā mēslojums atklātā laukā.

³⁴ «Vaimanājiet, tautu gani, brēciet un vārtaities pelnos, jūs ganāmā pulka vedēji un vadītāji! Jūsu dienas ir piepildītas, ka jums jāklūst nogalinātiem, ka Es jūs satriecu un izklīdinu, ka jūs krītat un saplīstat kā dārgs trauks!»

³⁵ Tur nav vairs izbēgšanas iespējas ganiem, nedz kādas izvairīšanās iespējas ganāmā pulka vadītājiem.

³⁶ Klau! Gani brēc bailēs un ganāmā pulka vadītāji vaimanā, jo Tas Kungs izposta viņu ganības, ³⁷ un miera pilnās nogāžu pļavas izposta Tā Kunga dusmas!

³⁸ Kā lauva Viņš atstājis Savu meža biezokni. Viņu zeme ir palikusi par neauglīgu kailatni no postīgā zobena un Viņa kvēlojošām dusmām!

26. nodaļa

¹ Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, valdīšanas sākumā šāds Tā Kunga vārds nāca pār Jeremiju:

² «Tā saka Tas Kungs: nostājies Tā Kunga nama pagalmā un pasludini tiem, kas sanākuši no visām Jūdas pilsētām Dievu pielūgt Viņa namā, visus tos vārdus, ko Es tev uzdevu tiem sludināt, un nenoklusē neviena vārda!

³ Varbūt viņi uzklaussīs tos un atgriezīsies ikviens no sava ļaunā ceļa. Tad varbūt arī Man kļūtu žēl Mana nodoma tiem sūtīt nelaimi viņu ļauno darbu dēļ.

⁴ Tādēļ tev viņiem jāsaka: tā saka Tas Kungs: ja jūs Mani neklausīsiet un nestaigāsiet pēc Maniem baušļiem, ko Es jums devu, ⁵ un, ja jūs neuzklaussīsiet Manu kalpu praviešu vārdus, kurus Es vienmēr pie jums sūtīju, kaut arī jūs tiem neklausījāt, ⁶ tad Es darīšu šim namam tā kā citkārt namam Šīlo un darīšu šīs pilsētas vārdu par lāsta vārdu visām zemes tautām!»

⁷ Kad priesteri un pravieši un visa tauta dzirdēja visus šos vārdus, ko Jeremija runāja Tā Kunga namā, ⁸ un, kad Jeremija bija beidzis sludināt visu to, kas viņam pēc Tā Kunga pavēles bija jādara zināms visai tautai, tad priesteri un pravieši un visa tauta sagrāba Jeremiju un sacīja: «Tev tagad jāmirst!

⁹ Kādēļ tu sludini Tā Kunga Vārdā, ka šim namam tā klāsies kā namam Šīlo un ka šī pilsēta būs tik tukša un galīgi nolaista, ka tur neviens vairs nedzīvos?» Visi ļaudis Dieva namā naida pilni sadrūzmējās cieši ap Jeremiju.

¹⁰ Kad Jūdas augstie vadoņi to dzirdēja, tie devās no ķēniņa pils uz Tā Kunga namu un apmetās tiesas sēdei Tā Kunga nama jaunajos vārtos.

¹¹ Tad priesteri un pravieši sacīja augstāko vadītāju un visas tautas priekšā: «Šis vīrs ir nāvi pelnījis, jo viņš sludināja pret šo pilsētu, kā jūs dzirdējāt ar pašu ausīm.»

¹² Bet Jeremija runāja uz visiem lielkungiem un uz visu tautu un sacīja: «Tas Kungs sūtīja mani un lika man vērst pret šo namu un pret šo pilsētu visus tos draudu vārdus, ko jūs dzirdējāt.

¹³ Tad nu labojieties savos dzīves ceļos un visā savā rīcībā un klausait Tā Kunga, sava Dieva, balsij, tad Tam Kungam būs žēl un Viņš atteiksies no soda, ar ko Viņš jums piedraudējis!

¹⁴ Bet es esmu jūsu varā, jūs varat ar mani darīt, kā tas pēc jūsu domām ir labi un pareizi!

¹⁵ Tikai tas jums jāzina: ja jūs mani nokaujāt, tad jūs izliesit nenoziedzīgas asinis pār sevi, pār šo pilsētu un tās iedzīvotājiem, jo Tas Kungs patiesi mani ir sūtījis pasludināt visus šos vārdus jūsu ausīm.»

¹⁶ Tad lielkungi un visa tauta sacīja priesteriem un praviešiem: «Šis vīrs nav nāvi pelnījis, jo viņš mums sludināja Tā Kunga, mūsu Dieva, uzdevumā.»

¹⁷ Tad cēlās arī daži no tautas vecajiem un sacīja visiem sapulcētiem ļaudīm:

¹⁸ «Jūdas ķēniņa Hiskijas valdīšanas laikā uzstājās pravietis Miha no Morešetas un runāja visas Jūdas tautas priekšā un teica: tā saka Tas Kungs Cebaots: Ciānu ars kā tīrumu, Jeruzāleme paliks par drupu kaudzi, un Tā Kunga nama kalns kļūs par meža apklātu augstieni!

¹⁹ Vai tad Jūdas ķēniņš Hiskija un tauta viņu tādēļ nokāva? Hiskija taču bijās To Kungu un pielūdza Viņu, ka Tam Kungam kļuva žēl un Viņš atteicās no soda, ar ko Viņš tiem bija piedraudējis. Un mēs lai aprūtinātu savu sirdsapziņu ar tik lielu ļaunumu?»

²⁰ Taču toreiz bija vēl viens vīrs, kas uzstājās kā pravietis un sludināja Tā Kunga vārdā, tas bija Ūrija, Šemajas dēls, no Kirjat-Jeārimas; viņš sludināja pret šo pilsētu un pret šo zemi ar tādiem pašiem vārdiem kā Jeremija.

²¹ Kad ķēniņš Jojakīms un visi viņa virsnieki un augstākie darbinieki to dzirdēja, tad viņš gribēja Ūriju nokaut. Bet Ūrija, to dzirdējis, izbijās un aizbēga uz Ēģipti.

²² Tad ķēniņš Jojakīms sūtīja vīrus uz Ēģipti, Ēlnātānu, Ahbora dēlu, un vēl citus.

²³ Tie atveda Ūriju no Ēģiptes un noveda to pie ķēniņa Jojakīma. Tas viņu lika nokaut ar zobenu un izmest viņa miesas vienkāršu ļaužu kapos.

²⁴ Bet Ahikāma, Šafana dēla, roka bija ar Jeremiju un to pasargāja, ka viņu neizdeva tautai nokaušanai.

27. nodaļa

¹ Jūdas ķēniņa Cedekijas, Josijas dēla, valdīšanas sākumā nāca šāds Tā Kunga vārds pār Jeremiju: «Tā Tas Kungs man pavēlēja: ² darini sev saites un jūga kokus un liec tos sev ap kaklu, ³ un sūti vēstījumu Edoma ķēniņam, Moāba ķēniņam, Amona bērnu ķēniņam, Tiras ķēniņam un Sidonas ķēniņam ar vēstnešiem, kas atnākuši uz Jeruzālemi pie Jūdas ķēniņa Cedekijas, ⁴ un pavēli tiem, lai tie saka saviem pavēlniekiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: sakiet tā saviem pavēlniekiem: ⁵ Es radīju zemi, cilvēkus un dzīvniekus, kas ir vīrs zemes, ar Savu lielo spēku un pacelto elkoni un piešķīru tos, kam Es gribu.

⁶ Visas šīs zemes tagad Es esmu nodevis Sava kalpa Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, un pat lauku dzīvniekus Es esmu piešķīris viņam, lai tie viņam kalpotu.

⁷ Tā nu visām tautām jābūt pakļautām un jākalpo viņam, viņa dēlam un dēladēlam, kamēr pienāks laiks arī viņa zemei, kad varenas tautas un lieli ķēniņi to uzvarēs un pakļaus sev.

⁸ Bet tautu un valsti, kas negrib pakļauties Bābeles ķēniņam Nebukadnēcaram un liekt savu muguru Bābeles ķēniņa jūgā, tādu tautu Es piemeklēšu ar zobenu, badu un mēri, saka Tas Kungs, kamēr Es to pavisam iznīcināšu ar viņa roku.

⁹ Neklausiet jūs tāpēc saviem praviešiem un zīlniekiem, saviem sapņiem, saviem apvārdotājiem un burvjiem, kas jums sludina un apsola: jums nebūs jāklūst par Bābeles ķēniņa pavalstniekiem, – ¹⁰ jo tie ir meli, ko tie jums pareģo, lai jūs aizvestu no jūsu zemes svešumā, tāpēc ka Es jūs tad pametīšu un jūs aiziesit bojā.

¹¹ Bet to tautu, kas lieks savu muguru Bābeles ķēniņa jūgā un viņam kalpos, to Es atstāšu viņas pašas zemē, ka tā var to apkopt un tur dzīvot,» saka Tas Kungs.

¹² Tad es sacīju pēc visiem šiem vārdiem Jūdas ķēniņam Cedekijam: «Padodieties Bābeles ķēniņa jūgam un pakļaujieties viņam un viņa tautai, tad jūs paliksiet dzīvi!

¹³ Kādēļ tu un tava tauta grib mirt no zobena, no bada un mēra, kā Tas Kungs ir piedraudējis tai tautai, kas negrib padoties Bābeles ķēniņam?

¹⁴ Tikai neklausiet to praviešu vārdiem, kas jums saka un apgalvo: jums nebūs jāklūst par Bābeles ķēniņa pavalstniekiem! – Tiešām, tie jums sludina melus.

¹⁵ Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs, tie sludina melus Manā Vārdā, lai Es jūs atstumju un jūs aizējat bojā, jūs un tie pravieši, kas jums to nākotnē sludina.»

¹⁶ Tad es griezos pie priesteriem un visas tautas un sacīju: «Tā saka Tas Kungs: neklausiet savu praviešu vārdiem, kas jums saka: redzi, Tā Kunga nama traukus drīzi atvedīs atpakaļ no Bābeles! – jo tie sludina melus.

¹⁷ Neklausiet tiem, bet padodieties jau labāk Bābeles ķēniņam, tad jūs paliksiet dzīvi. Kādēļ šī pilsēta lai paliek par drupu kaudzi?

¹⁸ Bet, ja tie ir patiesi pravieši un tiem zināms Tā Kunga vārds, lai tie lūdz To Kungu Cebaotu, ka tie trauki, kas vēl palikuši Tā Kunga namā un Jūdas ķēniņa namā un Jeruzālemē, arī neaizietu uz Bābeli!

¹⁹ Jo tā ir Tas Kungs sacījis par stabiem, par jūru, par krēsliem un citiem priekšmetiem, kas vēl palikuši šinī pilsētā, ²⁰ tāpēc ka Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars tos atstāja, kad viņš izveda no Jeruzālemes uz Bābeli Jūdas ķēniņu Jehonju, Jojakīma dēlu, līdz ar Jūdas un Jeruzālemes dižciltīgajiem.

²¹ Jā, un tad tiešām Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, par tiem priekšmetiem, kas atlikuši Tā Kunga namā un Jūdas ķēniņa namā Jeruzālemē, sacīja šādus vārdus:

²² «Tos aizvedīs uz Bābeli, un tur tie paliks līdz tai dienai, kad Es par tiem atkal rūpēšos, saka Tas Kungs, un tos atkal ņemšu un atvedīšu atpakaļ šai vietā.»

28. nodaļa

¹ Notika tanī pašā gadā, Jūdas ķēniņa Cedekijas valdīšanas sākumā, ceturtā gada piektajā mēnesī, ka pravietis Hananja, Asura dēls, no Gibeonas uzrunāja mani Tā Kunga namā priesteru un visas tautas priekšā un sacīja:

² «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: Bābeles ķēniņa jūgu Es salauzīšu!

³ Vēl nebūs pagājuši ne divi gadi, kad Es atvedīšu atpakaļ šinī vietā visus Tā Kunga nama piederumus, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars aizveda no šejienes uz Bābeli.

⁴ Arī Jehonju, Jojakīma dēlu, Jūdas ķēniņu, un visus no Jūdas uz Bābeli trimdā aizvestos Es atvedīšu šinī vietā, tā saka Tas Kungs, jo Es nokratīšu Bābeles ķēniņa jūgu.»

⁵ Tad pravietis Jeremija deva pravietim Hananjam priesteru un visas tautas klātbūtnē Tā Kunga namā šādu atbildi:

⁶ «Āmen! Tas Kungs lai to dod! Tas Kungs lai piepilda tavu pravietojumu, ka Viņš atvedīs no Bābeles atpakaļ Tā Kunga nama traukus un citus piederumus un visus trimdā aizvestos ļaudis!

⁷ Bet uzklausies arī šādus vārdus, ko es tev un visas tautas priekšā teikšu skaļā balsī: ⁸ pravieši, kas bija priekš manis un priekš tevis jau sensenos laikos, tie sludināja daudzām zemēm un lielām valstīm par karu, par postu un mēri.

⁹ Bet pravieti, kas sludina mieru un apsola kādu laimīgu notikumu, to atzīst par patiesu pravieti, ko Tas Kungs sūtījis, tikai tad, kad viņa pravietojums piepildās!»

¹⁰ Tad pravietis Hananja noņēma jūgu no pravieša Jeremijas kakla un to salauza.

¹¹ Un Hananja sacīja visas tautas priekšā: «Tā saka Tas Kungs: tāpat Es salauzīšu Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara jūgu un nokratīšu to no visu tautu kakla, pirms divi gadi būs pagājuši!» Bet pravietis Jeremija aizgāja savu ceļu.

¹² Kad pravietis Hananja bija salauzis jūgu Jeremijas kaklā, nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju un tam teica:

¹³ «Ej un saki Hananjam: tā saka Tas Kungs: koka jūgu tu salauzi, bet tā vietā esi uzlicis dzelzs jūgu.»

¹⁴ Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: «Dzelzs jūgu Es uzlieku visām šīm tautām kaklā, ka tām jākalpo Bābeles ķēniņam Nebukadnēcare, tām viņam jākalpo, pat lauku dzīvniekus Es piešķiru viņam.»

¹⁵ Tad vēl pravietis Jeremija sacīja pravietim Hananjam: «Klausies, Hananja! Tas Kungs tevi taču nav sūtījis, bet tu esi maldinājis šo tautu, lai tā paļaujas uz meliem!»

¹⁶ Tādēļ Tas Kungs saka: «Redzi, Es tevi paņemšu projām no zemes virsus; jau šinī gadā tu mirsi, tādēļ ka tu mudināji ļaudis būt nepaklausīgiem Tam Kungam un atkāpties no Viņa!»

¹⁷ Un pravietis Hananja tiešām nomira tā paša gada septītajā mēnesī.

29. nodaļa

¹ Šī ir vārds pa vārdam tā vēstule, ko pravietis Jeremija sūtīja no Jeruzālemes vēl dzīvajiem tautas vecajiem un priesteriem, un praviešiem, un visiem ļaudīm, ko Nebukadnēcars no Jeruzālemes bija trimdā aizvedis uz Bābeli, – ² kad ķēniņš Jehonja un ķēniņiene, galminieki, kā arī Jūdas un Jeruzālemes lielkungi un amatnieki un kalēji bija aizvesti no Jeruzālemes, – ³ un kas nosūtīta ar Ēleasu, Šafana dēlu, un ar Gemarju, Hilkija dēlu, ko Jūdas ķēniņš sūtīja uz Bābeli pie Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara.

⁴ Vēstule skan: «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, visiem trimdiniekiem, ko Es liku izvest no Jeruzālemes uz Bābeli: ⁵ celiet namus un dzīvojiet tajos! Dēstiet dārzus un baudiet to augļus!

⁶ Ņemiet sievas un dzemdīniet dēlus un meitas! Ņemiet arī saviem dēliem sievas un dodiet savām meitām vīrus, lai viņas savukārt kļūst par mātēm dēliem un meitām, ka jūs tur vairojaties un neejat mazumā!

⁷ Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kuru Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.»

⁸ Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: «Lai jūs nemaldina jūsu pravieši, kas jūsu vidū dzīvo, nedz arī jūsu zīlnieki; neticiet arī saviem sapņiem, ko jūs redzat!

⁹ Jo tie ir meli, ko viņi jums sludina Manā Vārdā, Es viņus neesmu sūtījis, tā saka Tas Kungs, ¹⁰ tiešām tā saka Tas Kungs: kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pilnīgi pagājuši, tad Es atkal par jums gādāšu un izpildīšu Savu apsolījumu, ka Es jūs atvedīšu atpakaļ šinī vietā.

¹¹ Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.

¹² Kad jūs Mani tad piesausit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.

¹³ Kad jūs Mani meklēsit, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet, ¹⁴ Es būšu atrodams, tā saka Tas Kungs, un Es jūs salasīšu kopā no visām tautām un no visām tām vietām, uz kuriem Es jūs izraidīju, saka Tas Kungs, un atvedīšu jūs atpakaļ tanī vietā, no kurienes Es jūs liku aizvest!

¹⁵ Bet, kad jūs sakāt: Tas Kungs mums deva praviešus arī Bābelē, – tad lieta šāda: ¹⁶ tiešām tā saka Tas Kungs par ķēniņu, kas sēd uz Dāvida troņa, un par visu tautu, kas dzīvo šinī pilsētā, un par jūsu tautiešiem, kas ar jums nav gājuši trimdā, ¹⁷ tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es raidīšu viņiem virsū zobenu, badu, mēri un darīšu tos kā sabojātas vīģes, kas ir tik nelāgas, ka tās nevar ēst.

¹⁸ Un Es tos vajāšu ar zobenu, badu un mēri un padarīšu tos par baigu paraugu visām valstīm virs zemes, par lāstu un biedēkli, par apsmieklu un nievām visu tautu vidū, starp kurām Es tos esmu izklīdinājis ¹⁹ par sodu tam, ka tie neklausīja Maniem vārdiem, saka Tas Kungs, jo Es taču vienmēr sūtīju pie viņiem Savus kalpus praviešus, bet jūs neklausījāt,» – tāds ir Tā Kunga lēmums.

²⁰ «Tad klausaities Tā Kunga vārdu, jūs līdzi paņemtie, ko Es liku izvest no Jeruzālemes uz Bābeli!»

²¹ Tad nu tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, par Ahabu, Kolajas dēlu, un par Cedekiju, Maāsejas dēlu, kas abi jums sludina par nākotni melus Manā Vārdā: «Es tos nodošu Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, lai viņš tos soda ar nāvi jūsu acu priekšā!»

²² Starp Jūdas ļaudīm, kas aizvesti trimdā uz Bābeli, radīsies lāstu vārds, un tie sacīs: «Lai Tas Kungs tev dara kā Cedekijam un kā Ahabam, kurus Bābeles ķēniņš cepināja ugunī ²³ par sodu tam, ka tie Israēlā ļāvās bezdievībai, pārkāpa laulību ar savu tuvāko sievieti un sludināja melus Manā Vārdā, ko Es tiem nebiju pavēlējis. Man tas ir droši zināms, un Es to apliecinu,» saka Tas Kungs.

²⁴ Šemajam no Nehelamas saki:

²⁵ «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tādēļ ka tu sūtīji savā vārdā vēstuli visai tautai Jeruzālemē un priesterim Cefanjam, Maāsejas dēlam, un visiem priesteriem, ziņodams: ²⁶ Tas Kungs ir tevi iecēlis par priesteri priestera Jojadas vietā, lai Tā Kunga namā būtu uzraugs pār katru prātu zaudējušo, kas uzstājas kā pravietis, ka tu to savaldi, ieslēdz kakla dzelžos un ieliec siekstā, – ²⁷ kāpēc tad tu neuzstājies pret Jeremiju no Anatotas, kas uzskata sevi par pravieti starp jums?

²⁸ Tādēļ taču viņš sūtīja mums uz Bābeli vēstuli, kurā viņš saka: tas vēl ilgi tā paliks; celiet namus un dzīvojiet tajos, dēstiet dārzus un baudiet to augļus!»

²⁹ Kad priesteris Cefanja bija izlasījis šo vēstuli pats pravietim Jeremijam priekšā, ³⁰ tad pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

³¹ «Sūti visiem trimdā aizvestajiem šādu ziņu: tā saka Tas Kungs par Šemaju no Nehalamas: tā kā Šemaja uzstājies pie jums kā pravietis un Es neesmu viņu sūtījis, tad viņš jūs ir pavinājis paļauties uz meliem, ³² un tādēļ saka Tas Kungs: redzi, Es likšu to nožēlot Šemajam no Nehalamas un viņa pēcnācējiem! Viņam nebūs neviena pēcnācēja, kas dzīvo šīs tautas vidū; viņš nepiedzīvos arī to laimi, ko Es esmu paredzējis piešķirt Savai tautai, saka Tas Kungs, jo viņš skubināja nepaklausīt Tam Kungam un atkāpties no Viņa.»

30. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju:

² «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: raksti visus vārdus, ko Es uz tevi runāju, grāmatā!

³ Jo redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es pārtraukšu Savas Israēla un Jūdas tautas cietumu, tā saka Tas Kungs, un tos atvedīšu atpakaļ tai zemē, ko Es devu viņu tēviem par īpašumu.»

⁴ Šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs ir teicis par Israēlu un par Jūdu.

⁵ Tiešām tā saka Tas Kungs: «Mēs uztveram baigus uztraukuma kļedzējumus, mūs māt lielas nelaimes un dziļu baiļu pilnas nojautas!

⁶ Jautājiet un padomājiet, vai vīrs var dzemdēt? Kādēļ tad Es redzu visus vīrus savas rokas turam uz gurniem kā sievas, kad tās dzemdē, un visiem vaigi kļuvuši nāves bālumā!

⁷ Ak vai! Šī ir liela diena, nav citas tai līdzīgas! Tas ir Jēkaba bēdu laiks, bet viņš izies sveikā no tā!

⁸ Tai dienā notiks, tā saka Tas Kungs Cebaots, Es salauzīšu jūgu, kas tev kaklā, un saraušu tavas saites; sveši tos vairs neverdzinās, ⁹ bet tie kalpos Tam Kungam, savam Dievam, un Dāvidam, savam ķēniņam, kuru Es tiem atjaunošu.

¹⁰ Bet tu, Mans kalps Jēkab, nebīsties, tā saka Tas Kungs, neuztraucies, Israēl! Jo redzi, Es tevi izglābšu no tālas zemes un tavu dzimumu no viņa cietuma zemes. Jēkabs pārnāks un dzīvos šeit mierā un drošībā, un neviens viņu netraucēs.

¹¹ Tiešām, Es esmu ar tevi, lai tev palīdzētu, saka Tas Kungs, jo Es iznīcināšu tās tautas, kuru vidū Es jūs izklīdināju, bet tevi Es saudzēšu, tikai pārmācīšu tevi pēc taisnības, jo nesodītu Es tevi nevaru atstāt.

¹² Patiesi tā saka Tas Kungs: tava brūce ir nāvīga; sitiens, kas tevi ķēris, nav dziedināms!

¹³ Neviens nerūpēsies par tevi un nesasies tavas vātis, tavs augonis ir nedziedināms!

¹⁴ Visi tavi mīļākie tevi aizmirsuši, tie neuztraucas un neapjautājas par tevi, Es tevi piemeklēju kā ienaidnieku ar smagu sodu tavu daudzo noziegumu un tavu lielo grēku dēļ!

¹⁵ Ko tu brēc par savu brūci, ka tavas sāpes neesot remdējamas? Tavu daudzo noziegumu un tavu lielo grēku dēļ Es tev uzliku šīs ciešanas!

¹⁶ Tādēļ visi, kas tevi centušies aprīt, tiks aprīti, visi tavi apspiedēji aizies ieslodzījumā; visi, kas tevi putināja un postīja, tiks pakļauti postam, visus, kas tevi aplaupīja, Es nodošu laupītāju rokās!

¹⁷ Jo Es sasiešu tavas vātis un dziedēšu tavas brūces, saka Tas Kungs, tādēļ ka tie tevi, kas tu tiešām esi Ciāna, sauc par atstumto, par kuru neviens neapjautājas.

¹⁸ Tā saka Tas Kungs: redzi, Es pārveidošu Jēkaba telšu iedzīvotāju likteni un apžēlošos par viņu mājas vietām. Pilsētai jātop no jauna uzceltai tās kalnā, un pilij jāklūst apdzīvotai kā agrāk!

¹⁹ Kā agrāk no turienes atskanēs priecīgu ļaužu slavas un pateicības dziesmas un gaviles, un Es tos vairošu, lai to daudzums nemazinās, un Es tos celšu godā, lai tos ilgāk neviens vairs nenicinātu!

²⁰ Jēkaba dēli stāvēs kā agrāk par Mani, un viņa draudze pastāvēs Manā priekšā, bet Es saukšu pie atbildības visus viņu spaidītājus un nomācējus!

²¹ Viņu augstākajam varas nesējam jānāk no viņiem pašiem, viņu valdnieks celsies no viņu pašu vidus; Es viņam ļaušu Man tuvoties. Jo kas gan pats rotaļāsies ar savu dzīvību, lai Man tuvotos?» – tā saka Tas Kungs.

²² «Tā jūs būsit Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.»

²³ Bet ziniet, Tā Kunga viesuļvētra, Viņa dusmas sāk plosīties, un virpuļojošs viesulis gāžas uz bezdievju galvām!

²⁴ Un nemitēsies Tā Kunga liesmainā bardzība, kamēr Viņš nebūs piepildījis un īstenojis Savas sirds domas: visu dienu galā jūs to skaidri redzēsit!

31. nodaļa

¹ «Tanī laikā,» tā saka Tas Kungs, «Es būšu Dievs visām Israēla ciltīm, un tās būs Mana tauta.

² Tā saka Tas Kungs: zobena pasaudzēta tauta ir atradusi žēlastību tuksnesī. Es noiešu, lai vestu Israēlu viņa miera pilnajā dzīves vietā!»

³ Tas Kungs man parādījās no tālienes: «Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību.

⁴ Es tevi atkal uzcelšu, ka tu stāvēsi atjaunota, Israēla jaunava! Tu greznosies vēlreiz ar savām roku bungām un iziesi riņķa dejā, priecīgi dziedama!

⁵ Tu atkal dēstīsi vīnadārzus Samarijas kalnos, un dēstītāji arī baudīs to augļus.

⁶ Jo nāks diena, kad sargi sauks Efraima kalnos: celieties, iesim uz Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva!

⁷ Jo tā saka Tas Kungs: priecājieties ar skaļiem kliegzieniem par Jēkabu un gaviļējiet par tautu galvu – pašu pirmo starp tautām! Skandiniet slavas dziesmas un sakiet: izglāb, Kungs, Savu tautu, Israēla pārpalikumu!

⁸ Redzi, Es tos atvedīšu atpakaļ no ziemeļu zemes un sapulcināšu no visiem zemes galiem. Viņu starpā ir akli un tizli, grūtas sievas un dzemdētājas, tie visi kopā lielā pulkā atgriezīsies šurp.

⁹ Tie nāks raudādami, ar kvēlām lūgšanām sirdī, un Es tos vedīšu mājās. Es tos vedīšu mājās. Es tos vedīšu pie ūdens strautiem pa līdzenu ceļu, kur tie neklups, jo Es esmu Israēlam atkal kļuvis par tēvu, un Ēfraims ir Mans pirmdzimtais dēls!

¹⁰ Klausieties, tautas, Tā Kunga vārdu un pasludiniet tālajām jūras salām šādu vēsti: Viņš, kas Israēlu izklīdināja, to tagad atkal pulcina kopā un sargā kā gans Savu ganāmo pulku!

¹¹ Jo Tas Kungs ir izpircis Jēkabu un viņu atsavinājis no tā rokas, kas bija stiprāks par viņu.

¹² Tā tie nāks un gaviļēs Ciānas kalnā un steigsies pie Tā Kunga dāvanām, pie labības, vīna un eļļas, pie jauniem jēriem un vēršiem, un viņu dvēsele būs kā auglīgs dārzs, un tiem nebūs vairs jācieš trūkums.

¹³ Tad jaunavas atkal priecāsies dziedamas un jaunekļi un sirmgalvji jūsmos visi kopā līdz ar viņām. Es pārvērtīšu viņu skumjas priekā un tos iepriecināšu un ielīksmošu pēc viņu bēdām.

¹⁴ Un Es pamielošu priesteru sirdi ar tauku barību, un Mana tauta būs paēdināta ar Manas svētības dāvanām, saka Tas Kungs.

¹⁵ Tā saka Tas Kungs: klau! Brēkšana dzirdama Rāmā, vaimanas un gauža raudāšana! Rahēle apraud savus bērnus, tā nav iepriecināma savu bērnu dēļ, jo to vairs nav!»

¹⁶ Tomēr arī tā saka Tas Kungs: «Neļauj savai balsij izskanēt nemitīgās vaimanās un atradini savas acis no nepārtrauktām asarām! Jo ir vēl kāda cita atlīdzība par tavām pūlēm, tā saka Tas Kungs, patiesi tie pārnāks no ienaidnieku zemes!

¹⁷ Tiešām, tev ir vēl nākotnes cerība, tā saka Tas Kungs, jo tavi bērni pārnāks atpakaļ savās robežās!

¹⁸ Es gan dzirdēju, kā Efraims žēlojās: Tu esi mani pārmācījis, un es mācījos kārtību kā iešanai jūgā nepieradināts teļš. Ļauj man atgriezties mājās, tad es atgriezīšos, jo Tu taču esi Tas Kungs, mans Dievs!

¹⁹ Jo kopš es novērsos no Tevis, es sajūtu nožēlu, kopš esmu nācis pie īstās atziņas, es situ sev par saviem gurniem, es kaunos un stāvu apjucis, jo man jācieš par savas jaunības negodu! –

²⁰ Vai tad Man Efraims tiešām ir tik dārgs dēls un tik mīļš bērns, ka Es viņu vienmēr atceros mīlestībā, kaut gan Es viņu bieži esmu brīdinājis? Taču laikam tādēļ Mana sirds tā pukst par viņu, un Man par viņu jāpžēlojas katrā ziņā!» saka Tas Kungs.

²¹ «Uzcel ceļa rādītājus stabus un nostati ceļa zīmes un ievēro to ceļu, pa kuru tu reiz gāji! Atgriezies, jaunava Israēl, atgriezies atpakaļ šeit savās pilsētās!

²² Cik ilgi tu vēl šurp un turp maldīsies, tu atkritēja gara meita? Tas Kungs ir devis ko jaunu šinī zemē: sieva aptecēs vīru, tā cieši viņam piekļausies.»

²³ Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: «Atkal lietos šo svētīšanas vārdu Jūdas zemē un tās pilsētās, kad Es pārvedīšu atpakaļ trimdiniekus: Tas Kungs lai tevi svētī, tu taisnības mājokli, tu svētais kalns!

²⁴ Un Jūda tur dzīvos ar visām savām pilsētām vienkopus, arāji un tie, kas klejo ar ganāmo pulku;

²⁵ Es dzirdināšu katru iztvīkušo un novārgušo un iepriecināšu katru noskumušo dvēseli!»

²⁶ Tad es uzmodos, un raugi, mans miegs man bija salds bijis un mani spirdzinājis.

²⁷ «Redzi, nāks dienas,» saka Tas Kungs, «kad Es stiprināšu Israēla un Jūdas namu un likšu spēcīgi pieaugt tiklab cilvēku, kā arī lopu skaitam, ²⁸ un, kā Es turēju vaļā Savas acis pār viņiem, lai tos izrautu ar visām saknēm, tos sagrautu, tiem visu noplēstu un iznīcinātu un sagādātu nelaimi, tā Es tagad būšu pār tiem nomodā, lai tiem uzceltu un dēstītu visu par jaunu!» – tā saka Tas Kungs.

²⁹ Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem no tā zobi apmizējuši.

³⁰ Ikvienam jāmirst sava nozieguma dēļ: kas ēd skābas vīnogas, tam zobi tiešām apmizēs.

³¹ «Redzi, nāks dienas,» saka Tas Kungs, «kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu, ³² ne tādu derību, kādu Es citkārt slēdzu ar jūsu tēviem, kad Es tos ņēmu pie rokas un izvedu no Ēģiptes zemes. Šo derību tie ir pārkāpuši, kaut gan Man bija noteikšana pār tiem, tā saka Tas Kungs.

³³ Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.

³⁴ Tad nemācīs vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: atzīstiet To Kungu! – jo visi Mani pazīs, lielie un mazie, tā saka Tas Kungs, jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēku!»

³⁵ Tā saka Tas Kungs, kas licis sauli par spīdekli dienā un mēnesi un zvaigznes pēc noteiktiem likumiem par spīdekļiem naktī, kas sabango jūru, ka tās viņi krāc, – Kungs Cebaots ir Viņa vārds:

³⁶ «Ja šie nesatricināmie likumi reiz izbeigtos Manā priekšā, saka Tas Kungs, tikai tad izbeigtos arī Israēla dzimums kā tauta Manā priekšā uz visiem laikiem!»

³⁷ Tā saka Tas Kungs: «Ja varētu izmērīt debesis augšā un izpētīt zemes pamatus apakšā, tikai tad Es atstumtu arī no Sevis visu Israēla dzimumu visa tā dēļ, ko tie darījuši, saka Tas Kungs, ³⁸ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad šo pilsētu uzcelš no jauna Tam Kungam no Hananeēla torņa līdz Stūra vārtiem ³⁹ un mērnieka aukla stiepsies tālāk taisni pār Gāreba pakalnu un pagriezīsies tad uz Goahu.

⁴⁰ Un visa miroņu un pelnu ieleja un visi tūrumi līdz Kidronas ielejai, līdz Zirgu vārtu stūrim uz rītiem būs svēti Tam Kungam. Tur neko vairs nemūžam nedz plēsīs, nedz jauks nost!»

32. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Cedekija desmitajā valdīšanas gadā, tas bija astoņpadsmitais Nebukadnēcara valdīšanas gads.

² Tanī laikā Bābeles ķēniņa karaspēks bija aplencis Jeruzālemi, un pravietis Jeremija sēdēja apcietināts Jūdas ķēniņa pils sardzes pagalmā.

³ Jo Jūdas ķēniņš Cedekija bija viņu apcietinājis, tam pārmezdam: «Kādēļ tu uzstājies kā pravietis un sludini: tā saka Tas Kungs: redzi, tik tiešām Es nodošu šo pilsētu Bābeles ķēniņa varā, un viņš to ieņems.

⁴ Arī Cedekija, Jūdas ķēniņš neizglābsies no kaldeju rokas, viņu nodos Bābeles ķēniņam, ka viņš runās ar to muti pret muti un skatīsies aci pret aci.

⁵ Un tas aizvedīs Cedekiju uz Bābeli, un tur viņš paliks, kamēr Es atkal par viņu gādāšu, tā saka Tas Kungs, bet, ja jūs karosit ar kaldejiem, jums nebūs panākuma.»

⁶ Tad Jeremija sacīja: «Tā Kunga vārds nāca pār mani un man sacīja: ⁷ drīz vien atnāks pie tevis Hanameēls, tava tēvoča Šaluma dēls, ar piedāvājumu: nopērc manu tūrumu, kas Anatotā! Jo tev uz to ir priekšroka.»

⁸ Tiešām, Hanameēls, mana tēvoča dēls, ieradās pie manis sardzes pagalmā, kā Tas Kungs man bija sacījis, un teica man: «Pērc manu tūrumu, kas ir Anatotā Benjamīna zemē, jo tev uz to ir priekšroka, pērc to!» Tad es nomanīju, ka tas bija mājiens no Tā Kunga.

⁹ Un tā es nopirku tūrumu Anatotā no sava tēvabrāļa dēla Hanameēla un iesvēru viņam naudu, septiņus seķeļus un desmit sudraba gabalus.

¹⁰ Tad es uzrakstīju pirkšanas līgumu, to apzīmogoju un liku lieciniekiem parakstīt un iesvēru naudu ar svariem.

¹¹ Es ņēmu apzīmogoto pirkšanas līgumu ar nolīgumu un noteikumiem un arī apzīmogoto norakstu ¹² un nodevu līgumu Baruham, Nerijas dēlam, Maāsejas dēlam, mana brālēna Hanameēla klātbūtnē un liecinieku klātbūtnē, kas bija parakstījuši līgumu, un visu jūdu klātbūtnē, kas bija sardzes pagalmā.

¹³ Pēc tam es lūdzu Baruhu viņu klātbūtnē veikt manā labā šādu uzdevumu un sacīju:

¹⁴ «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ņem šos dokumentus, apzīmogoto pirkšanas līgumu un tā norakstu un liec tos māla traukā, ka tos var ilgi uzglabāt!

¹⁵ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: turpmāk atkal pirks šinī zemē namus, tūrumus un vīnadārzus!»

¹⁶ Kad es biju nodevis pirkšanas līgumu Baruham, Nerijas dēlam, es griezos pie Tā Kunga ar šādu lūgšanu:

¹⁷ «Ak, Kungs, Kungs! Tu radīji debesis un zemi ar Savu lielo spēku un Savu izstiepto roku, Tev nekas nav neiespējams.

¹⁸ Tu parādi žēlastību tūkstošiem un atmaksā bērniem par tēvu grēkiem, Tu lielais, varenais Dievs, Tavš vārds ir Kungs Cebaots, ¹⁹ Tu esi liels padomā un varens darbos, Tavas acis ir nomodā pār cilvēku bērnu ceļiem, lai atmaksātu ikvienam pēc viņa gaitas un pēc viņa darbu augļiem.

²⁰ Tu darīji zīmes un brīnumus Ēģiptes zemē Israēlam un citām tautām līdz šai dienai un ar to sagādāji Sev Vārdu, kāds tas Tev šodien.

²¹ Tu izvedi Savu Israēla tautu no Ēģiptes ar zīmēm un brīnumiem, ar stipru roku un paceltu elkoni, un lielām briesmām.

²² Tu tiem devi šo zemi, par kuru Tu zvērēji viņu tēviem, ka dosi jau tiem šo zemi par īpašumu, zemi, kur piens un medus tek.

²³ Bet, kad tie ienāca zemē un to ieņēma, tie neklausīja Tavu balsi un nestaigāja pēc Taviem baušļiem un nedarīja nekā no visa tā, ko Tu biji viņiem pavēlējis. Tādēļ Tu liki piedzīvot viņiem visu šo nelaimi.

²⁴ Redzi, aplenkuma uzbērums jau sniedzas līdz pilsētai, lai to ieņemtu, un pilsēta, kas ir zobena, bada un mēra varā, jau ir aplencēju kaldeju rokās; tas, ar ko Tu draudēji, ir jau noticis, Tu pats to redzi.

²⁵ Un tomēr Tu, Kungs mans Dievs, man pavēlēji: pērc tīrumu par naudu un piesauc lieciniekus, – jebšu pilsēta jau īstenībā ir kaldeju rokās!»

²⁶ Tad Jeremija savā garā uztvēra Tā Kunga vārdu, un tas viņam sacīja:

²⁷ «Redzi, Es esmu Tas Kungs Dievs pār visu miesu! Vai tad Man būtu kas neiespējams?

²⁸ Tādēļ Tas Kungs saka tā: Es nododu šo pilsētu kaldeju rokās un Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara varā: viņš to ieņems.

²⁹ Kaldeji, kas aplenc pilsētu, ielauzīsies tajā, pielaidīs tai uguni un to nodedzinās līdz pamatiem, it īpaši visus namus, uz kuru jumtiem iedzīvotāji kvēpinājuši Baalam un citiem dieviem nesuši dzeramos upurus, lai Mani sarūgtinātu.

³⁰ Jo Israēla bērni un Jūdas bērni ir vienmēr kopš savas jaunības darījuši to, kas ir ļauns Manās acīs. Tiešām, Israēla bērni ir Mani arvien tikai sarūgtinājuši ar saviem roku darbiem!» – tā saka Tas Kungs.

³¹ «Arī pati šī pilsēta ir izraisījusi Manas dusmas un Manu bardzību kopš tās tapšanas līdz šai dienai; Man tā jādabū projām no Savām acīm ³² visa tā ļaunuma dēļ, ko Israēla bērni un Jūdas bērni ir darījuši, lai Mani kaitinātu, viņi paši, viņu ķēniņi un lielkungi, viņu priesteri un pravieši, Jūdas vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji.

³³ Tie Man pagrieza muguru un ne vaigu, kaut gan Es vienmēr tos liku pamācīt; taču tie neklausīja un nepieņēma mācību.

³⁴ Tie pat novietoja savus nejdzīgos elkus tai namā, kas nes Manu Vārdu, un to lika negodā.

³⁵ Tie cēla Baalam Ben-Hinomas ielejā altārus, kur tie upurēja Moloham, sadedzinādami savus dēlus un savas meitas, ko Es tiem nekad neesmu pavēlējis, un Man nevarēja ne prātā nākt, ka tie varētu darīt tādas šausmīgas negantības un pavadināt Jūdu uz apgrēcību.

³⁶ Un tomēr saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par šo pilsētu, par kuru jūs sakāt, ka tā zobena varas, bada un mēra briesmu dēļ nodota Bābeles ķēniņa rokā: ³⁷ tiešām, Es tos savākšu kopā no visām zemēm, kur Es tos biju izklīdinājis Savās dūsmās, Savā bardzībā un Savā lielajā nežēlastībā, un tos atvedīšu atpakaļ šinī vietā, ka tie te var droši dzīvot.

³⁸ Un tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.

³⁹ Es tiem piešķiršu vienādas sirds domas un vienādu dzīves ceļu, lai tie Mani bīstas visu savu mūžu sev un saviem bērniem par svētību.

⁴⁰ Un Es slēgšu ar tiem mūžīgu derību, ka Es nemitēšos tiem labu darīt un likšu Savu bijību tiem sirdī, lai tie nekad neatkristu no Manis un nepaliktu Man atkal neuzticīgi.

⁴¹ Es priedāšos tiem labu darīt un dēstīšu tos šinī zemē, uzticībā būdams pie tiem ar visu Savu sirdi un dvēseli.

⁴² Jo tā saka Tas Kungs: kā Es šai tautai uzsūtīju lielu nelaimi, tā Es tai sūtīšu visu labu, ko Es tai esmu solījis.

⁴³ Tiešām, pirkis atkal tīrumus šai zemē, par kuru jūs sakāt, ka tā esot kaila un tukša, bez cilvēkiem un lopiem, un nodota kaldeju rokās.

⁴⁴ Pirkis atkal tīrumus par naudu, rakstīs pirkšanas līgumus, tos apzīmogos, un liecinieki apstiprinās tos Benjamīna zemē, Jeruzālemes apkārtnē un Jūdas pilsētās, kalnāju zemēs un ieleju zemes vietās un dienvidzemes novados, jo līdz pašiem pamatiem Es grozīšu visas šīs zemes un tās ļaužu likteņus!» saka Tas Kungs.

33. nodaļa

¹ Un atkal nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju, kad viņš vēl sēdēja pils sardzes pagalma cietumā; tas viņam teica:

² «Tā saka Tas Kungs, kas visu ko arī izdara, Tas Kungs, kas izprāto, lai to arī izpildītu, Tas Kungs ir Viņa vārds: ³ piesauc Mani, tad Es tevi uzklaušīšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev nebija zināmas.

⁴ Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par šās pilsētas namiem un par Jūdas ķēniņa namiem, kas noplēsti cīņā pret aplenkuma vaļņiem un izmantoti kara nolūkos, ⁵ un par tiem namiem, kas izmantoti cīņai pret kaldejiem un lai tos pildītu ar nogalināto cilvēku miesām, ko Es nokāvu Savās dūsmās un Savā bardzībā, jo viņu ļaunuma dēļ Es biju paslēpis Savu vaigu šīs pilsētas priekšā.

⁶ Bet iegaumē: Es sasiešu un dziedināšu viņas brūces, Es tos darīšu veselus un došu tiem mieru un laimi bagātīgā pilnībā.

⁷ Es darīšu citādu Jūdas un Israēla likteni un abas zemes atjaunošu kā agrāk, ⁸ un šķīstīšu to ļaudis no visiem viņu noziegumiem, ar ko tie apgrēkojušies pret Mani, un Es piedošu visus viņu pārkāpumus, ar ko tie noziegušies pret Mani un ar ko tie atkāpušies no Manis.

⁹ Un tad Jeruzāleme būs Man prieka apgarots vārds, tā būs slavas un goda pilna visām tautām virs zemes. Kad tās dzirdēs visu to, ko Es šai pilsētai labu daru, tās izbīties un drebēs par visu to prieku un laimi, ko Es tai dodu!»

¹⁰ Tā saka Tas Kungs: «Šinī vietā, par kuru jūs sakāt, ka tā pašlaik ir galīgi novārtā aizlaists apvidus bez cilvēkiem un lopiem, Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, kas tagad pilnīgi tukšas, bez iedzīvotājiem, bez māju dzīvniekiem, – ¹¹ tur nākotnē atkal dzirdēs prieka balsis un līksmību, līgavaiņu un līgavas gaviles un to cilvēku slavinājumu balsis, kas sacīs: teiciet To Kungu Cebaotu! Jo labs ir Tas Kungs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi! – un to slavas dziesmas, kas nesīs pateicības upuri Tā Kunga namā. Un Es atvedīšu atpakaļ šīs zemes trimdniekus, un viss būs kā agrāk!» saka Tas Kungs.

¹² Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Šinī vietā, kas tagad ir tukša, bez cilvēkiem un lopiem, un visās citās vietās atkal būs ganības, kur gani ganīs savas avis.

¹³ Kalnu pilsētās, lejas pilsētās un dienvidpilsētās, Benjamīna zemē un visās apdzīvotās vietās Jeruzālemes apkārtnē un pārējos Jūdas novados ganāmie pulki turpmāk atkal būs stingri gana rokās, kas tos skaita, saka Tas Kungs.

¹⁴ Ievēro, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es piepildīšu to svētības apsolījumu, ko Es devu Israēla namam un Jūdas namam.

¹⁵ Tanīs dienās un tanī laikā Es izrietīšu Dāvidam īstu pilntiesīgu atvasi, kas nesīs sev līdzī tiesu un taisnību un liks tām valdīt virs zemes.

¹⁶ Tanīs dienās Jūdai nāks glābiņš un Jeruzāleme dzīvos drošībā. Vārds, kurā to nosauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība.

¹⁷ Jo tā saka Tas Kungs: Dāvidam netrūks nekad tāda vīra, kas godam sēdēs Israēla nama tronī.

¹⁸ Arī levītu priesteriem netrūks Mana vaiga priekšā tāda vīra, kas nes dedzināmos upurus, liek pacelties dūmos ēdamiem upuriem un vienmēr kārtīgi sagatavo kaujamos upurus!»

¹⁹ Un pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

²⁰ «Tā saka Tas Kungs: ja jūs iznīcināt Manu derību ar dienu un Manu derību ar nakti, ka nebūtu vairs ne dienas, ne nakts savā laikā, ²¹ tikai tad iznīktu arī Mana derība ar Manu kalpu Dāvidu, ka tam nebūtu vairs pēcnācēja, kas kā ķēniņš sēdētu uz viņa troņa, un Mana derība ar Maniem kalpiem – levītu priesteriem!

²² Kā zvaigžņu pulku pie debesīm nevar saskaitīt un jūras smiltis nevar izmērīt, tā Es vairošu Sava kalpa Dāvida dzimumu un levītus, kas Man kalpo.»

²³ Un atkal pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

²⁴ «Vai tu neesi ievērojis, ko apgalvo ļaudis, kad tie saka: tās abas ciltis jeb tos abus namus, ko Tas Kungs kādreiz bija Sev izraudzījis, Viņš ir pametis, – un kā tie nicina Manu tautu, it kā tā pēc viņu domām vairs nebūtu nekāda tauta?

²⁵ Tā saka Tas Kungs: ja Mana derība ar dienu un ar nakti nepastāvētu, ja Es nebūtu devis nesatricināmus debess un zemes likumus, ²⁶ tikai tad Es pamestu Jēkaba un Mana kalpa Dāvida pēcnācējus, ka Es no viņu vidus neņemtu valdniekus Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba pēctečiem. Jo Es pārkārtošu par labu viņu likteni un apžēlošos par viņiem!»

34. nodaļa

¹ Šis vārds no Tā Kunga nāca pār Jeremiju, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ar visu savu karaspēku un ar visām pasaules valstīm un tautām, kas bija viņa pakļautībā, aplenca Jeruzālemi un visas apkārtējās pilsētas:

² «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: ej un pasludini Jūdas ķēniņam Cedekijam: tā saka Tas Kungs: redzi, Es nodošu šo pilsētu Bābeles ķēniņa rokā, un viņš liks tai aiziet bojā uguns liesmās.

³ Arī tu viņam neizbēgsi, tevi sagrābs, un tu kritīsi viņa rokās. Tu stāvēsi ar Bābeles ķēniņu aci pret aci un runāsi ar viņu muti pret muti; pēc tam tad tu nonāksi Bābelē.

⁴ Uzklausi, Jūdas ķēniņ Cedekij, Tā Kunga vārdu! Tas Kungs tev ir apsolījis: tu nemirsi no zobena.

⁵ Tu nomirsi mierā, un, kā taviem tēviem, agrākiem ķēniņiem, kas bijuši priekš tevis, sakūra sārtu, tā arī tev sakurs mirēja sārtu un tevi nožēlos ar vaidu un sēru izsaucieniem: ak, valdniek un pavēlētāj! – Jo Es to tā esmu noteicis!» saka Tas Kungs.

⁶ Praviētis Jeremija pasludināja visus šos vārdus Jūdas ķēniņam Cedekijam Jeruzālemē tieši tad, ⁷ kad Bābeles ķēniņa karaspēks aplenca Jeruzālemi un pārējās atlikušās Jūdas pilsētas – Lahišu un Aseku, jo tās bija vienīgās no visām apcietinātajām un stiprajām Jūdas pilsētām, kas vēl turējās.

⁸ Šis vārds nonāca no Tā Kunga garā Jeremijam, kad ķēniņš Cedekija bija noslēdzis līgumu ar visu tautu Jeruzālemē, apsolīdamies tai izsludināt atsvabināšanu, ⁹ proti, ka ikvienam būs atļauts brīvībā savu ebreju vergu un verdzeni un ka turpmāk lai neviens neizmanto savu tautas brāli jūdu vergu darbam.

¹⁰ Tad visi lielkungi un visa tauta, kas bija noslēguši līgumu atļaut brīvībā savus vergus un verdzenes un tos neizmanto vairs vergu darbam, arī izpildīja līgumu un tos atlaida.

¹¹ Bet pēc tam tie apdomājās un sauca atpakaļ visus vergus un verdzenes, kurus tie bija jau atsvabinājuši, un padarīja tos atkal par vergiem un verdzenēm.

¹² Un pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

¹³ «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es noslēdzu ar jūsu tēviem derību, kad Es tos atsvabināju no Ēģiptes vergu nama un aizvedu no turienes projām, tiem sacīdams: ¹⁴ septītajā gadā ikvienam jāatsvabina savs tautas brālis ebrejs, kas tev bija pārdots vai pats pārdevies. Sešus gadus viņš tev kalpos, bet tad tev tas jāatsvabina! Bet jūsu tēvi Man neklausīja un neveltīja Man nekādas uzmanības.

¹⁵ Tagad nu gan jūs bijāt atgriezušies un darījāt, kas Manās acīs pareizi, kad jūs pasludinājāt savu tautiešu atsvabināšanu un noslēdzāt līgumu Manā priekšā tai namā, kas nosaukts Manā Vārdā.

¹⁶ Bet tad jūs grozījāt savas domas un likāt negodā Manu Vārdu. Jūs atsaucāt atpakaļ ikviens savu vergu un verdzeni, kurus jūs jau bijāt atļaiduši brīvībā, un tos piespiedāt atkal palikt par vergiem un verdzenēm.

¹⁷ Tādēļ tā saka Tas Kungs: jūs Man nepaklausījāt un nepasludinājāt brīvību savam tautas un cilts brālim, redzi, tad Es jums tagad daru zināmu citas brīvības gada iestāšanos, kad dota brīvība traktot zobenam, plosīties mērim un badam. Un Es jūs padarīšu par šausmu pilnu paraugu visām pasaules valstīm.

¹⁸ Ar tiem vīriem, kas pārkāpa Manu derību, pārkāpdami līguma noteikumus, ko tie Mana vaiga priekšā noslēguši, Es rīkošos kā ar to upura teļu, ko tie pārcirta divos gabalos un tad aizgāja pa vidu starp abiem gabaliem: ¹⁹ Jūdas dižciltīgos pārvaldniekus, Jeruzālemes dižciltīgos pārvaldniekus, galma ierēdņus, priesterus un visu tautu, kas gāja pa vidu starp abiem gabaliem, – ²⁰ tos Es nodošu viņu ienaidnieku rokās, to rokās, kas tīko pēc viņu dzīvības. Viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem laukā.

²¹ Arī Jūdas ķēniņu Cedekiju un viņa dižciltīgos Es nodošu viņu ienaidnieku varā, tiem, kas tīko pēc viņu dzīvības, proti, Bābeles ķēniņa karaspēka varā, kas tagad aizgājis no jums.

²² Ziniet, Es tikai pavēlēšu, tā saka Tas Kungs, un tie nāks atpakaļ uz šo pilsētu, to ielenks, ieņems un nodedzinās. Jūdas pārējās pilsētas Es arī padarīšu par drupu kaudzēm un par neapdzīvojamu tuksnesi!»

35. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, valdīšanas laikā:

² «Ej pie rehabiešu dzimtas, runā ar tiem, ved tos Tā Kunga namā, vienā no nama telpām, un piedāvā tiem vīnu dzert!»

³ Tad es aicināju Jaāsanju, Jeremijas dēlu, Habacinjas dēladēlu, un viņa brāļus ar visiem viņu dēliem līdz ar visu rehabiešu dzimtu.

⁴ Es vedu tos Tā Kunga namā Dieva vīra Hanana, Jigdaljas dēla, bērnu telpā, kura atrodas blakus dižciltīgo telpai, virs sliekšņu sarga Maāseja, Šaluma dēla, telpas.

⁵ Tur es piedāvāju rehabiešu vīriem pilnas krūzes un kausus ar vīnu un aicināju tos dzert vīnu.

⁶ Taču tie atbildēja: «Mēs nedzeram vīnu, jo mūsu tēvs Jonadabs, Rehaba dēls, ir mums pavēlējis: jums nebūs vīnu dzert – ne jums, ne jūsu bērniem nemūžam; ⁷ jums nebūs arī celt namus, laukus apsēt, vīnadārzus dēstīt vai tos iegūt īpašumā. Bet jums būs dzīvot teltīs visu savu mūžu, ka jūs varat ilgi dzīvot tai zemē, kurā jūs piemītat kā svešinieki. –

⁸ Tā mēs izpildām visu, ko mūsu tēvs Jonadabs, Rehaba dēls, pavēlējis, mēs nedzeram vīnu visu mūžu, ne mēs, ne mūsu sievas, ne mūsu dēli, ne meitas.

⁹ Mēs neceļam namus, kur dzīvot, un mums nav ne vīnadārzu, ne tīrumu, ne sējumu.

¹⁰ Mēs dzīvojam teltīs un stingri izpildām visu, ko mūsu tēvs Jonadabs pavēlējis.

¹¹ Bet, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars uzbruka šai zemei, mēs teicām: glābsimies no kaldeju un sīriešu karaspēka un iesim uz Jeruzālemi! – Un tā mēs esam apmetušies tagad Jeruzālemē.»

¹² Pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

¹³ «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ej un saki Jūdas vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem: vai tiešām jūs nepieņemat mācību, lai klausītu Maniem vārdiem?» – tā saka Tas Kungs.

¹⁴ «Jonadaba, Rehaba dēla, vārdi, ko viņš pavēlējis saviem bērniem, proti, nedzert vīna, ir izpildīti: tie nedzer vīnu līdz šai dienai, jo tie klausā sava ciltstēva pavēlei. Bet Es esmu uz jums vienmēr runājis, bet jūs Mani neklausījāt.

¹⁵ Un turklāt Es sūtīju vienmēr pie jums visus Savus kalpus, praviešus, un liku jums sludināt: atgriezieties ikviens no saviem ļaunajiem ceļiem, labojiet savas dzīves gaitas un neskrieniet pie citiem dieviem, nekalpojiet tiem! – Tad jūs negribējāt to dzirdēt un neklausījāt Man.

¹⁶ Jonadaba, Rehaba dēla, pēcnācēji izpildīja pavēli, ko tiem viņu ciltstēvs devis. Bet šī tauta neklausās uz Mani!

¹⁷ Tādēļ saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sūtīšu pār Jūdu un visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem visu to nelaimi, ar ko Es tiem piedraudēju, tādēļ ka tie neuzklausīja Mani, kad Es uz tiem runāju, un Man neatbildēja, kad Es tos uzrunāju.»

¹⁸ Rehabiešu dzimtai Jeremija sacīja: «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: tādēļ ka jūs esat turējuši sava tēva Jonadaba pavēles un izpildījuši visas pavēles, ko viņš jums devis, ¹⁹ tādēļ, saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Jonadabam, Rehaba dēlam, nekad netrūks tāda vīra, kas stāvēs Manā priekšā vienumēr!»

36. nodaļa

¹ Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

² «Nem rakstu rituli un raksti tanī visus tos vārdus, ko Es ar tevi esmu runājis par Israēlu, par Jūdu un par visām tautām no Josijas laika līdz šai dienai!

³ Varbūt Jūdas nams, kad tas dzirdēs, kādu Es tiem esmu nodomājis sūtīt nelaimi, varbūt viņi ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa, un Es tiem varu piedot viņu noziegumus un grēkus.»

⁴ Tad Jeremija aicināja Baruhu, Nerijas dēlu; Baruhs tad arī rakstīja rakstu tīstoklī visus vārdus no Jeremijas mutes, ko Tas Kungs tam bija teicis.

⁵ Tad Jeremija deva Baruham šādu rīkojumu: «Es esmu apcietināts un nevaru iet Tā Kunga namā.

⁶ Bet ej tu un lasi no rakstu tīstokļa visus Tā Kunga vārdus, ko tu uzrakstīji no manas mutes, tautai Tā Kunga namā kādā svētku dienā skaļi priekšā. Lasi arī Jūdas ļaudīm, kas sanākuši no savām pilsētām.

⁷ Varbūt viņu lūgšana nonāk Tā Kunga priekšā un tie atgriežas ikviens no saviem ļaunajiem ceļiem, jo liela ir Tā Kunga dusmība un bardzība, ar ko Viņš piedraudējis šai tautai.»

⁸ Un Baruhs, Nerijas dēls, darīja tā, kā pravietis Jeremija bija viņam pavēlējis: Viņš lasīja tautai no rakstu tīstokļa priekšā Tā Kunga vārdus Tā Kunga namā.

⁹ Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, piektā valdīšanas gada devītajā mēnesī izsludināja gavēni Tā Kunga priekšā visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem un visai tautai, kas bija sanākusi no Jūdas pilsētām Jeruzālemē.

¹⁰ Tad Baruhs lasīja no rakstu tīstokļa Jeremijas vārdus Tā Kunga namā Gemarjas, valsts rakstveža Šafana dēla, telpā, augšējā pagalmā pie Tā Kunga nama jaunajiem vārtiem, visai tautai skaļi priekšā.

¹¹ Kad Mihaja, Gemarjas dēls un Šafana dēladēls, bija dzirdējis visus Tā Kunga vārdus no rakstu tīstokļa nolasām, ¹² tad viņš devās lejup ķēniņa namā, kur valsts rakstveža darba istabā bija sapulcināti augstākie ierēdņi: valsts rakstvedis Ēlišāma, Delaja, Šemajas dēls, Elnātāns, Akbora dēls, Gemarja, Šafana dēls, Cedekija, Hananjas dēls, un visi augstākie valsts darbinieki.

¹³ Kad Mihaja viņiem atstāstīja visu, ko Baruhs tautai lasījis no rakstu tīstokļa priekšā, ¹⁴ tad visi lielkungi sūtīja Jehudi, Netanjas dēlu, bet Netanja bija Šelemjas un tas Kušijas dēls, pie Baruha un lika tam teikt: «Ņem to rakstu tīstokli, no kura tu esi lasījis tautai, un nāc šurp!» Tad Baruhs, Nerijas dēls, paņēma tīstokli un gāja pie tiem.

¹⁵ Tie sacīja viņam: «Sēdies un lasi to mums!» Tad Baruhs to viņiem lasīja.

¹⁶ Kad tie dzirdēja visus šos vārdus, tie saskatījās izbijušies un sacīja Baruham: «Visi šie vārdi mums jādara zināmi ķēniņam.»

¹⁷ Tad tie jautāja Baruham: «Atstāsti mums sīkāk, kā tu uzrakstīji visus šos vārdus, ko viņš tev runāja.»

¹⁸ Baruhs tiem atbildēja: «Tieši no viņa mutes nāca šie vārdi, un es tos ierakstīju ar tinti grāmatā.»

¹⁹ Tad lielkungi sacīja Baruham: «Ej un paslēpies, tu un Jeremija, neviens lai nezina, kur jūs esat!»

²⁰ Tad tie gāja pie ķēniņa pils pagalmā, bet rakstu tīstokli tie atstāja pie rakstveža Ēlišāma un atstāstīja ķēniņam visu notikušo.

²¹ Ķēniņš sūtīja Jehudi pēc tīstokļa, un viņš to atnesa no rakstveža Ēlišāma kancelejas. Un Jehudis lasīja priekšā grāmatu ķēniņam un visiem lielkungiem, kas bija pie ķēniņa.

²² Ķēniņš sēdēja ziemas dzīvoklī, jo bija devītais mēnesis, un viņa priekšā ogļu tvertnē kurējās uguns.

²³ Kad Jehudis bija izlasījis trīs vai četras slejas no rakstu tīstokļa, ķēniņš atgriezās tās ar nazi nost un iemeta ugunī, kas viņa priekšā kurējās, kamēr viss rakstu tīstoklis sadega ugunī.

²⁴ Bet ne ķēniņš, ne viņa kalpotāji neizbijās un nesaplēsa savas drēbes, kad tie dzirdēja visus šos vārdus.

²⁵ Lai gan Elnātāns, Delaja un Gemarja lūdza ķēniņu rakstu tīstokli neiznīcināt, viņš tos neklausīja.

²⁶ Bet ķēniņš gan pavēlēja savam dēlam Jerahmeēlam, kā arī Serajam, Asriēla dēlam, un Šelemjam, Abdēla dēlam, apcietināt rakstu tīstokļa rakstītāju Baruhu un pravieti Jeremiju. Bet Tas Kungs tos paslēpa.

²⁷ Kad ķēniņš bija sadedzinājis grāmatu un visus tos vārdus, ko Baruhs bija uzrakstījis no Jeremijas mutes, tad pār Jeremiju nāca Tā Kunga vārds:

²⁸ «Ņem vēlreiz citu tīstokli un raksti tanī visus tos vārdus, kas bija iepriekšējā tīstoklī, ko Jūdas ķēniņš sadedzināja.

²⁹ Bet Jūdas ķēniņam Jojakīmam saki: tā saka Tas Kungs: tu grāmatu sadedzināji, jautādams: kādēļ tu tur ierakstīji, ka nāksot Bābeles ķēniņš, šo zemi izpostīšot un iznīcināšot cilvēkus un lopus?

³⁰ Tādēļ Tas Kungs ir nolēmis šādi par Jūdas ķēniņu Jojakīmu: viņam nebūs pēcnācēju, kas sēdēs uz Dāvida troņa, un viņa projām aizsviestais līķis gulēs ilgāku laiku laukā dienas karstumā un nakts aukstumā.

³¹ Un Es piemeklēšu viņam, viņa pēcnācējiem un kalpiem viņu noziegumus un sūtīšu pār Jeruzālemes iedzīvotājiem un pār Jūdas namu visu to nelaimi, ar ko Es tiem piedraudēju, bet tie Mani neuzklausīja!»

³² Tāpēc Jeremija ņēma citu tīstokli un deva to rakstītājam Baruham, Nerijas dēlam. Baruhs ierakstīja tur no Jeremijas mutes visus tos vārdus, kas bija Jūdas ķēniņa Jojakīma sadedzinātā rakstu tīstoklī; bez tam viņš pierakstīja klāt vēl daudzus citus līdzīgus vārdus.

37. nodaļa

¹ Kad ķēniņš Cedekija, Josijas dēls, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars bija iecēlis par ķēniņu Konjas, Jojakīma dēla, vietā, valdīja Jūdas zemē, ² tad neviens – ne ķēniņš, ne viņa kalpi, ne zemes iedzīvotāji neuzklausīja Tā Kunga vārdu, ko Tas Kungs runāja ar pravieša Jeremijas muti.

³ Tad ķēniņš Cedekija sūtīja Juhalu, Šelemjas dēlu, un priesteri Cefanju, Maāsejas dēlu, pie pravieša Jeremijas un lika viņam sacīt: «Lūdz par mums To Kungu, mūsu Dievu!»

⁴ Jeremija vēl varēja brīvi nākt un iet tautas vidū, jo nebija vēl apcietināts.

⁵ Faraona karaspēks toreiz bija ceļā no Ēģiptes, un kaldeji, kas aplenca Jeruzālemi, to izdzirduši, bija aizgājuši no Jeruzālemes projām.

⁶ Tad Tā Kunga vārds nāca pār pravieti Jeremiju:

⁷ «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: paziņojiet Jūdas ķēniņam, kas jūs sūtījis pie Manis, lai Man jautātu: redzi, faraona karaspēks, kas jums nāca palīgā, drīz atgriezīsies atkal savā zemē Ēģiptē.

⁸ Atgriezīsies atpakaļ arī kaldeji, lai aplenktu šo pilsētu; tie to ieņems un nodedzinās ar uguni.»

⁹ Tā saka Tas Kungs: «Nepievilieties, domādami, ka kaldeji aizies no jums, jo tie neaizies.

¹⁰ Nē, kad jūs arī sakautu visu kaldeju karaspēku, kas ar jums karo, un atliktu tikai daži ievainoti vīri, tie atspīrgs atkal ikviens savā teltī, celsies un nodedzinās pilsētu!»

¹¹ Un notika, ka kaldeju karaspēks atkāpās no Jeruzālemes bailēs no faraona karaspēka.

¹² Tad Jeremija atstāja Jeruzālemi, dodamies uz Benjamīna zemi, lai tur ar saviem radniekiem nokārtotu kādu mantojuma lietu.

¹³ Kad viņš nonāca Benjamīna vārtos, sardzē tur stāvēja virsnieks Jirija, Šelemjas dēls, tas bija Hananjas dēls; viņš aizturēja Jeremiju, tam pārmezdzams: «Tu gribi pāriet pie kaldejiem!»

¹⁴ Jeremija tam atbildēja: «Nav taisnība! Es negribu pāriet pie kaldejiem!» Bet Jirija tam nepiegrieza vērību un apcietināja Jeremiju un veda to pie zemes varenajiem.

¹⁵ Tie bija pret Jeremiju naidīgi noskaņoti, lika to pērt un ieslodzīt valsts rakstveža Jonatāna namā, ko tie bija pārveidojuši par cietumu.

¹⁶ Kad Jeremija bija ievietots ūdens piegādes nama dziļajā pagrabtelpā un bija tur pavadījis jau ilgāku laiku, ¹⁷ tad ķēniņš Cedekija sūtīja ļaudis un lika atvest Jeremiju un tam jautāja slepenībā savā pilī: «Vai ir kāds vārds bijis no Tā Kunga?» Jeremija atbildēja: «Ir gan, un proti – tevi nodos Bābeles ķēniņa rokās.»

¹⁸ Tad Jeremija sacīja ķēniņam Cedekijam: «Ko es esmu apgrēkojies pret tevi, pret taviem kalpiem un pret šo tautu, ka jūs mani likāt cietumā?»

¹⁹ Kur tad nu paliek jūsu pravieši, kuri jums sludināja, ka Bābeles ķēniņš nedošoties karā pret jums un pret šo zemi?

²⁰ Un tagad uzklausi jel mani, mans kungs un ķēniņ, un lai mana lūgšana atrod pie tevis dzirdīgas ausis: nesūti mani atpakaļ valsts rakstveža Jonatāna namā, lai man tur nav jāmirst!»

²¹ Tad ķēniņš pavēlēja novietot Jeremiju pils sardzes pagalma cietumā un deva viņam katru dienu klaipu maizes no cepēju ielas, kamēr pilsētā maize izbeidzās. Tā Jeremija palika pils sardzes pagalma cietumā.

38. nodaļa

¹ Kad Sefatja, Matana dēls, Gedalja, Pašhura dēls, un Juhals, Šelemjas dēls, un Pašhurs, Malkijas dēls, dzirdēja, ko Jeremija runāja uz visu tautu, sacīdams:

² «Tā saka Tas Kungs: kas šeit paliks pilsētā, tas mirs no zobena, no bada un mēra, bet, kas pāries pie kaldejiem, tas paliks dzīvs un paglābsies drošībā.

³ Jo tā saka Tas Kungs: šī pilsēta noteikti kritīs Bābeles ķēniņa karaspēka rokās: ķēniņš to ieņems.»

⁴ Tad augstākie pārvaldnieki sacīja ķēniņam: «Šis vīrs ir sodāms ar nāvi, jo viņš nokauj drosmi visiem kareivjiem, kas vēl atlikuši šinī pilsētā, un iedvēš izmisumu visiem iedzīvotājiem, runādams tiem tādus vārdus. Tiešām, šis vīrs nemeklē tautas labumu, bet tautas nelaimi!»

⁵ Tad ķēniņš Cedekija tiem atbildēja: «Labi! Nododu viņu jūsu rīcībā, jo ķēniņš pret jums tā kā tā neko nespēj.»

⁶ Tad tie ņēma Jeremiju un ieslodzīja to ķēniņa dēla Malkijas ūdens tvertnē, kas atradās pils pagalmā. Jeremiju nolaida tanī ar virvēm. Tvertnē nebija ūdens, bet tikai dubļi, un Jeremija iegrima dubļos.

⁷ Kad etiopietis Ebedmelehs, ķēniņa kalps un galminieks, dzirdēja, ka Jeremiju ieslodzījuši tvertnē, ⁸ tad viņš atstāja ķēniņa pili un griezās pie ķēniņa, kas tanī brīdī sēdēja Benjamīna vārtos, ar šādu ziņojumu:

⁹ «Mans Kungs un ķēniņ! Tie vīri, kas Jeremiju iemeta bedrē, ir rīkojušies netaisni un nodarījuši viņam ļaunu. Tur viņam jānomirst badā!» Jo pilsētā vairs nebija maizes.

¹⁰ Tad ķēniņš pavēlēja etiopietim Ebedmeleham, ķēniņa kalpam: «Ņem no šejienes trīs vīrus un izvelc pravieti Jeremiju no ūdens tvertnes, pirms viņš mirst!»

¹¹ Tad ķēniņa kalps Ebedmelehs ņēma tos trīs vīrus un gāja ķēniņa nama noliktavas apakšējās telpās, sameklēja tur vecu novalkātu drēbju lupatas un ielaida tās ar virvēm Jeremijam tvertnē.

¹² Un ķēniņa kalps sacīja Jeremijam: «Liec veco drēbju lupatas sev padusēs zem virvēm!» – un Jeremija tā darīja.

¹³ Tad tie viņu izvilka ar virvēm no tvertnes. Tā Jeremija palika pils sardzes cietumā.

¹⁴ Pēc tam ķēniņš Cedekija sūtīja savu kalpu un lika pasaukt Jeremiju pie sevis Tā Kunga nama trešajā ieejā. Tur ķēniņš Cedekija sacīja Jeremijam: «Es tev ko jautāšu, neapslēp man nekā!»

¹⁵ Jeremija atbildēja Cedekijam: «Kad es tev to sacīšu, tad tu liksi mani nokaut, un, kad es tev došu padomu, tu tomēr man neklausīsi.»

¹⁶ Tad ķēniņš Cedekija deva slepenībā Jeremijam zvērestu, sacīdams: «Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas radījis mūsu dvēseli, es tevi nenokaušu un neizdošu tiem vīriem, kas tīko pēc tavas dzīvības!»

¹⁷ Tad Jeremija sacīja Cedekijam: «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ja tu padosies Bābeles ķēniņa virsniekiem, tad tu paliksi dzīvs, un šī pilsēta netiks nodedzināta, tu dzīvosi un tava ģimene.

¹⁸ Bet, ja tu nepadosies Bābeles ķēniņa virsniekiem, tad šī pilsēta kritīs kaldeju rokās, un tie to nodedzinās. Un arī tu neizglābsies no viņu rokām.»

¹⁹ Ķēniņš Cedekija sacīja Jeremijam: «Es baidos, ka tikai mani neizdotu tiem jūdiem, kas jau agrāk pārgājuši pie kaldejiem, un tie mani neapsmietu.»

²⁰ Bet Jeremija viņam atbildēja: «Tevi neizdos! Klausī Tā Kunga balsi, ko es tev saku, un tev labi klāsies, un tu paliksi dzīvs.

²¹ Bet, ja tu liegsies padoties, tad šis ir tas vārds, ko Tas Kungs man atklāja: ²² redzi, visas sievas, kas vēl palikušas Jūdas ķēniņa pilī, izvedīs pie Bābeles ķēniņa virsniekiem, un tās tev sacīs: pievīluši un maldinājuši ir tevi tavi mierinātāji un uzticamie draugi! Un, kad tavas kājas iegrimušas un iestigušas dubļos, tie tevi atstājuši! –

²³ Visas tavas sievas un tavus bērnus aizvedīs pie kaldejiem, un arī tu pats neizglābsies no tiem, tu kritīsi Bābeles ķēniņa rokās, un šī pilsēta izkaisīs uguns liesmās!»

²⁴ Tad Cedekija sacīja Jeremijam: «Nevienam nav jāzina, ko mēs runājam, lai tu nemirtu!

²⁵ Bet, ja mūsu lielkungi dabūtu zināt, ka es esmu ar tevi runājis, un tie nāktu pie tevis un teiktu tev: saki mums, ko tu runāji ar ķēniņu, neslēp mums nekā, mēs tevi neaiztiksim, un ko ķēniņš tev teica? – ²⁶ tad atbildi tiem: es lūdzu ķēniņam, lai viņš mani neliek vest atpakaļ Jonatāna namā, kur man būtu jāmirst.»

²⁷ Kad visi lielkungi nāca pie Jeremijas un tam jautāja, tad viņš tiem atbildēja, kā ķēniņš bija noteicis. Tad tie atstāja viņu mierā, jo saruna nebija izpaudusies atklātībā.

²⁸ Tā Jeremija palika pils sardzes pagalma cietumā līdz tai dienai, kad Jeruzālemi ieņēma.

39. nodaļa

¹ Kad Jeruzāleme bija ieņemta, Jūdas ķēniņa Cedekijas devītā valdīšanas gada desmitajā mēnesī uzbruka Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ar visu savu karaspēku Jeruzālemei un to aplenca.

² Cedekijas vienpadsmitā valdīšanas gada ceturtajā mēneša devītajā dienā tie ielauzās pilsētā.

³ Tad visi Bābeles kara virsnieki iegāja pilsētā un apmetās pie vidējiem vārtiem: Nergals-Sarecers, galminieku virsnieks Samgars-Nebo Sarsekims, gudro virsnieks Nergals-Sarecers un visi pārējie Bābeles ķēniņa virsnieki.

⁴ Kad Jūdas ķēniņš Cedekija un visi viņa kareivji to redzēja, tie metās bēgt, atstāja pilsētu naktī pa ķēniņa dārza ceļu cauri vārtiem divu mūru starpā un izgāja klajumā.

⁵ Bet kaldeju karaspēks tiem dzinās pakaļ un panāca Cedekiju Jērikas klajumos. Tie viņu saņēma un veda pie Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara uz Riblu Hamatas novadā. Un tas sprieda tiesu pār viņu.

⁶ Bābeles ķēniņš lika Cedekijas dēlus nokaut Riblā viņa acu priekšā, tāpat arī visus Jūdas dižciltīgos.

⁷ Cedekijam viņš lika izdurt acis, to saistīt ar vara saitēm un vest uz Bābeli.

⁸ Kaldeji nodedzināja ķēniņa pili un iedzīvotāju namus un noārdīja Jeruzālemes mūrus.

⁹ Bet vēl pilsētā palikušos un tos, kas bija pārbēguši pie viņiem, un visus, cik vēl bija pāri palikuši tautā, miesassardzes virsnieks Nebusaradans aizveda uz Bābeli.

¹⁰ Bet no vienkāršiem ļaudīm, kam nebija īpašuma, miesassardzes pavēlnieks Nebusaradans atstāja vienu daļu Jūdas zemē un ierādīja tiem tanī dienā vīnadārzus un tīrumus.

¹¹ Par Jeremiju turpretī Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars miesassardzes priekšniekam Nebusaradanam deva šādu pavēli:

¹² «Ņem tu viņu un gādā par viņu! Nedari viņam nekā ļauna! Ievēro viņa vēlēšanās un, kā viņš tev sacīs, tā dari ar viņu!»

¹³ Tad augstākais miesassardzes priekšnieks Nebusaradans, galminieku priekšnieks Nebusabans un zīmju tulku priekšnieks Nergals-Sarecers un visi pārējie Bābeles ķēniņa virsnieki sūtīja ļaudis pēc Jeremijas.

¹⁴ Tie izņēma Jeremiju no pils sardzes cietuma un nodeva to Gedaljam, Ahikāma dēlam, kas savukārt bija Šafana dēls. Tā Jeremija palika pie tautas.

¹⁵ Bet pār Jeremiju, kad tas vēl sēdēja pils sardzes cietumā, nāca Tā Kunga vārds:

¹⁶ «Ej un saki ķēniņa kalpam etiopietim Ebedmeleham: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es izpildīšu Savus draudus pār šo pilsētu tai par ļaunu un ne par labu, nedz arī par svētību: tu pats to redzēsi tanī dienā.

¹⁷ Bet tevi Es izglābšu tanī dienā, tā saka Tas Kungs, un tu nekritīsi to vīru rokā, no kuriem tu bīsties.

¹⁸ Tiešām, Es ļaušu tev izbēgt, tu nekritīsi no zobena, bet iemantosi dzīvību, jo tu paļāvies uz Mani!» – tā saka Tas Kungs.

40. nodaļa

¹ Šis ir vārds no Tā Kunga, kas nāca pār Jeremiju, kad miesassardzes priekšnieks Nebusaradans viņu atsvabināja Rāmā, kur tas viņu bija atradis apcietinātu Jeruzālemes un Jūdas iedzīvotāju starpā jau važās saistītu aizvešanai uz Bābeli.

² Kad miesassardzes priekšnieks viņu tur atrada, viņš sacīja Jeremijam: «Tas Kungs, tavš Dievs, bija šai vietai piedraudējis ar šo nelaimi, ³ un tagad Tas Kungs liek tam tā notikt, Viņš izpilda Savus draudus, tādēļ ka jūs esat grēkojuši pret To Kungu un neklausījāt Viņa balsi: tādēļ tas jums tā arī notiek.

⁴ Tagad nu, redzi, es atsvabinu tavas rokas no važām. Ja tev tīk iet ar mani uz Bābeli, tad nāc, es gādāšu par tevi. Bet, ja tev netīk ar mani iet uz Bābeli, tad lai paliek! Redzi, visa zeme tavā priekšā, tu vari iet, kur vien vēlies un kur tev patīk!»

⁵ Kad Jeremija vēl nevarēja izšķirties, tas viņam sacīja: «Tad atgriezies atpakaļ pie Gedaljas, Ahikāma dēla, tas ir Šafana dēls, ko Bābeles ķēniņš iecēlis par pārvaldnieku pār Jūdas pilsētām, un paliec pie tā tautas vidū vai ej citur, kur tu vēlies!» Tad miesassardzes priekšnieks deva tam ceļamaizi un dāvanu un to atlaida.

⁶ Jeremija gāja uz Micpu pie Gedaljas, Ahikāma dēla, un palika pie viņa tautas vidū, kas vēl bija atlikusi tanī zemē.

⁷ Kad visi kara virsnieki, kas stāvēja laukā ar saviem karavīriem, dzirdēja, ka Bābeles ķēniņš iecēlis Gedalju, Ahikāma dēlu, par zemes pārvaldnieku un uzticējies viņam vīru, sievu un bērnu, visu vienkāršu ļaužu apsardzību, kas nebija aizvesti uz Bābeli, ⁸ tad tie nāca pie Gedaljas uz Micpu: Ismaēls, Netanjas dēls, Johanans un Jonatāns, Kareaha dēli, Seraja, Tan-humeta dēls, Ofaja dēli no Netofas, Jesanja, Maāhata dēls, kopā ar saviem vīriem.

⁹ Tad Gedalja, Ahikāma dēls, Šafana dēladēls, Dievu svinīgi piesaukdams, griezās pie viņiem un viņu vīriem ar šādu uzrunu: «Nebīstaities kaldejiem kalpot! Palieciet šai zemē un padodieties Bābeles ķēniņam, tad jums labi klāsies!

¹⁰ Redzi, arī es dzīvoju Micpā, lai varētu atbildībā stāvēt kaldeju priekšā, kad tie nāks pie mums. Bet jūs ievāciet vīna, lauku un eļļas ražu savos traukos un dzīvojiet savās pilsētās, ko esat ieguvuši!»

¹¹ Tāpat arī tiem jūdiem, kas atradās Moābā, zem amoniešiem, Edomā un visās pārējās zemēs, drīz kļuva zināms, ka Bābeles ķēniņš atstājis daļu iedzīvotāju Jūdā un ka viņš iecēlis Gedalju, Ahikāma dēlu un Šafana dēladēlu, tiem par zemes pārvaldnieku.

¹² Tad visi šie jūdi atgriezās atpakaļ no visām malām, kur tie bija izkaisīti, un saradās Jūdas zemē pie Gedaljas Micpā. Un tiem bija bagāta vīna un dārza augļu raža.

¹³ Bet, kad Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki, kas stāvēja laukā, bija ieradušies pie Gedaljas Micpā, ¹⁴ tad tie viņam sacīja: «Vai tu zini, ka amoniešu ķēniņš Baāliss ir nosūtījis Ismaēlu, Netanjas dēlu, lai tas tevi nogalinātu?» Bet Gedalja, Ahikāma dēls, tiem neticēja.

¹⁵ Tad Johanans, Kareaha dēls, slepeni sarunājās ar Gedalju Micpā un tam teica: «Atļauj man iet un nogalināt Ismaēlu, Netanjas dēlu, un neviens lai to nedabū zināt! Kādēļ lai viņš tevi nokauj un visi jūdi, kas šeit pie tevis sapulcējušies, atkal lai izklīstu un pēdējie no Jūdas pāri palikušie lai aizietu bojā?»

¹⁶ Bet Gedalja, Ahikāma dēls, atbildēja Johanam, Kareaha dēlam: «Nedari tā, kā tu teici, jo nav taisnība, ko tu saki par Ismaēlu!»

41. nodaļa

¹ Septītajā mēnesī nāca Ismaēls, Netanjas dēls, un Ālišāmas dēladēls, no ķēniņa dzimuma un viens no iepriekšējā ķēniņa augstākiem varas nesējiem, ar desmit vīriem pie Gedaljas, Ahikāma dēla, uz Micpu. Pie galda sēdot, ² cēlās Ismaēls, Netanjas dēls, un tie desmit vīri, kuri bija pie viņa, un nokāva ar zobenu Gedalju, Ahikāma dēlu; tas bija arī Šafana dēladēls. Tā viņš nogalināja to vīru, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis par pārvaldnieku pār šo zemi.

³ Arī visus jūdus, kas bija Micpā pie Gedaljas, un kaldeju karavīrus, kas tur atradās, Ismaēls nogalināja.

⁴ Otrā dienā pēc Gedaljas nogalināšanas, kad neviens to vēl nezināja, ⁵ nāca vīri no Sihemas, no Šīlo un Samarijas, skaitā astoņpadsmit, ar apcirptām bārdām, saplēstām drēbēm un ar miesas ievainojumiem. Tiem bija ēdamie upuri un smaržīgie kvēpināmie sveķi, ko tie gribēja nest Tā Kunga namā.

⁶ Tad Ismaēls, Netanjas dēls, no Micpas izgāja tiem pretī un iedams raudāja. Kad viņš tos sastapa, viņš tiem sacīja: «Nāciet iekšā pie Gedaljas, Ahikāma dēla!»

⁷ Bet, kad tie ienāca pilsētā, Ismaēls, Netanjas dēls, nokāva tos un iemeta kādā akas tvertnē, viņš un tie vīri, kas bija pie viņa.

⁸ Viņu starpā tomēr bija desmit vīru, kas sacīja Ismaēlam: «Nenokauj mūs, jo mums ir apslēptas mantas tīrumā: kvieši, mieži, eļļa un medus!» Viņš tos atstāja dzīvus un nenokāva kopā ar viņu brāļiem.

⁹ Tvertne, kurā Ismaēls iemeta kopā ar Gedalju noslepkavotos vīrus, bija tā pati, ko ķēniņš Asa reiz bija licis ierīkot karā pret Israēla ķēniņu Baēšu. Šo plašo, dziļo un izmūrēto akas tvertni tagad Ismaēls, Netanjas dēls, piepildīja ar nokauto līķiem ¹⁰ un aizveda visus Micpā vēl palikušos iedzīvotājus: ķēniņa sievas ar meitām un visus ļaudis, ko sardzes priekšnieks Nebusaradans bija atstājis Gedaljas apsardzībā. Tos visus Ismaēls, Netanjas dēls, izveda, un arī pats taisījās pāriet pie amoniešiem.

¹¹ Kad nu Johanans, Kareaha dēls, un visi virsnieki, kuri bija pie viņa, dzirdēja, kādu neģēlību izdarījis Ismaēls, Netanjas dēls, ¹² tad tie sacēla visus savus ļaudis un devās cīņā pret Ismaēlu, Netanjas dēlu, un atrada viņu pie lielā ūdens Gibeonā.

¹³ Kad ļaudis, kas bija pie Ismaēla, ieraudzīja Johananu, Kareaha dēlu, un visus virsniekus pie viņa, tie priecājās.

¹⁴ Un visi ļaudis, kurus Ismaēls bija apcietinājis un aizvedis no Micpas, sacēlās un pārgāja pie Johanana, Kareaha dēla.

¹⁵ Bet Ismaēls, Netanjas dēls, ar astoņiem vīriem bēga no Johanana un pārgāja pie amoniešiem.

¹⁶ Tad Johanans, Kareaha dēls, un visi virsnieki, kas bija pie viņa, pārņēma visu tautas atlikumu, ko Ismaēls, Netanjas dēls, pēc Gedaljas, Ahikāma dēla, nokaušanas apcietināja Micpā un aizveda; tāpat arī vīrus, karavīrus, sievas, bērnus un galma ļaudis, ko viņš bija atvedis no Gibeonas.

¹⁷ Viņi devās ceļā un apmetās pie Kimhama nometnes Bētlemes tuvumā, lai virzītos no turienes uz Ēģipti ¹⁸ un bēgtu no kaldejiem, jo no tiem viņi bijās, tādēļ ka Ismaēls, Netanjas dēls, bija noslepkavojis Gedalju, Ahikāma dēlu, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis par zemes pārvaldnieku.

42. nodaļa

¹ Visi kara virsnieki, arī Johanans, Kareaha dēls, un Jesanja, Hošajas dēls, un visa tauta, lieli un mazi, nāca pie pravieša Jeremijas ² un tam sacīja: «Paklausī mūsu lūgšanu un lūdž To Kungu, savu Dievu, par mums, kas esam atlikuši no daudziem tikai necīgs mazums, kā pats redzi, ³ lai Tas Kungs, tavš Dievs, mums rādītu ceļu, pa kuru mums jāstaigā, un tos noteikumus, kas mums jāpilda!»

⁴ Pravietis Jeremija tiem atbildēja: «Labi, es pielūgšu To Kungu, jūsu Dievu, kā jūs vēlaties, un darīšu tad jums zināmu visu, ko Tas Kungs sacīs, es neslēpšu jums nevienu vārdu.»

⁵ Tad tie sacīja Jeremijam: «Tas Kungs lai ir par mums patiess un taisns liecinieks, ja arī mēs pilnīgi nedarīsim pēc tiem noteikumiem, ko Tas Kungs caur tevi mums pavēlēs!»

⁶ Vai nu tas mums patīk, vai nepatīk, mēs klausīsim Tā Kunga, mūsu Dieva, balsij, pie kura mēs tevi sūtām, lai mums labi klātos, kad mēs izpildām Tā Kunga, mūsu Dieva, prātu!»

⁷ Un, kad pēc desmit dienām nāca Tā Kunga vārds pār Jeremiju, ⁸ tad viņš aicināja Johananu, Kareaha dēlu, un visus kara virsniekus, kas bija pie viņa, un visu tautu, lielus un mazus, un ⁹ tiem sacīja: «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, pie kura jūs mani sūtījāt nest jūsu sirsnīgo lūgšanu Viņa vaiga priekšā: ¹⁰ ja jūs paliksīt šinī zemē, tad Es celšu jūsu dzīvi un to nenopostīšu, Es jūs dēstīšu un nenoplūkšu. Es nožēloju, ka Man bija jums jāsūta nelaime.

¹¹ Nebīstaities no Bābeles ķēniņa, no kura jums tagad bail! Nebīstaities no viņa, saka Tas Kungs, jo Es esmu ar jums, lai jums palīdzētu un jūs izglābtu no viņa rokas!

¹² Es došu jums iespēju atrast žēlastību viņa priekšā, lai viņš ir līdzcietīgs pret jums un atļauj jums dzīvot savā dzimtajā zemē.

¹³ Bet, ja jūs teiksīt: mēs negribam palikt šinī zemē, – un neklausīsīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij ¹⁴ un sacīsīt: mēs iesim uz Ēģipti, kur mēs neredzēsīm karu un nedzirdēsīm taures skaņas, un nebūsīm izsalkuši pēc maizes; tur mēs gribam apmesties dzīvot, – ¹⁵ tad uzklausīt Tā Kunga vārdu, jūs, no Jūdas vēl atlikušie: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: ja jūs nolemsīt iet uz Ēģipti un aiziesīt, lai nomestos svešā zemē, ¹⁶ tad zobens, no kā jūs tagad bīstaties, panāks jūs Ēģiptes zemē. Un bads, kas jums tagad rūpes dara, jūs pavadīs Ēģiptē uz katra soļa, tā ka jūs tur nomirsīt!

¹⁷ Visi, kas nolēmuši iet uz Ēģipti, lai nomestos svešā zemē, mirs no zobena, bada un mēra, neviens nepalikis dzīvs un neizbēgs no tās nelaimes, ko Es tiem sūtīšu!

¹⁸ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: kā Manas dusmas un Mana bardzība izgāzās pār Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā Mana bardzība izgāzīsies arī pār jums, ja jūs iesit uz Ēģipti. Un jūs paliksiet par lāstu, par baigu paraugu, par apsmieklu un kaunu, un šo zemi jūs vairs neredzēsiet!

¹⁹ To liek Tas Kungs sacīt jums no Jūdas pāri palikušajiem: neeita uz Ēģipti! – Ievērojiet labi, ka es jūs šodien esmu brīdinājis!

²⁰ Pat paši pievildami savas dvēseles, jūs esat sākuši staigāt pa maldu ceļiem, jo jūs taču mani sūtījāt pie Tā Kunga, jūsu Dieva, sacīdami: aizlūdz par mums Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, un tieši tā kā Tas Kungs, mūsu Dievs, būs pavēlējis, tā paziņo Viņa lēmumu mums, lai mēs tad tā arī darām!

²¹ To es jums šodien pasludināju, bet jūs negribat klausīt Tā Kunga, sava Dieva, balsij, jūs noraidāt visu, ko Viņš jums liek sacīt.

²² Tādēļ varat būt pārliecināti, ka jūs mirsit no zobena, bada un mēra tai vietā, kurp jūs gribat doties, lai tur svešumā dzīvotu!»

43. nodaļa

¹ Kad Jeremija bija pasludinājis visai tautai visus šos vārdus, ko Tas Kungs, viņu Dievs, bija pavēlējis tiem sludināt, visus šos vārdus, ² tad sacīja Asarja, Hošajas dēls, un Johanans, Kareaha dēls, un visi pārējie nepakļāvīgie vīri, kas runāja ar Jeremiju: «Tu runā melus: Tas Kungs, mūsu Dievs, tevi nav sūtījis un nav licis sludināt: jums nebūs iet uz Ēģipti, lai tur dzīvotu svešumā!

³ Bet Baruhs, Nerijas dēls, tevi sakūdījis pret mums – mūs nodot kaldeju rokās, lai tie mūs nonāvē vai aizved trimdā uz Bābeli!»

⁴ Tā Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki un visa tauta neklausīja Tā Kunga balsij palikt Jūdas zemē.

⁵ Bet Johanans, Kareaha dēls, un visi kara virsnieki ņēma Jūdas tautas atlikumu, visus, kas no visām tautām, kur tie bija izklīdināti, bija atgriezušies atpakaļ, lai nomestos dzīvot Jūdas zemē, – ⁶ vīrus, sievas un bērnus, un ķēniņa meitas, un visus, kurus miesassardzes priekšnieks Nebusaradans bija atstājis pie Gedaljas, Ahikāma dēla, Šafana dēladēla, arī pravieti Jeremiju un Baruhu, Nerijas dēlu, ⁷ un devās uz Ēģipti, jo tie nepaklausīja Tā Kunga balsij, un noietās Tahpanhesā.

⁸ Tad pār Jeremiju Tahpanhesā nāca Tā Kunga vārds:

⁹ «Ņem lielus akmeņus un ieroc tos mālainē pie ķieģeļu cepla, kas ir pie faraona pils ieejas Tahpanhesā, Jūdas vīru klātbūtnē, ¹⁰ un saki tiem: tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es došu rīkojumu un pasaukšu Savu kalpu, Bābeles ķēniņu Nebukadnēcaru, un celšu viņa troni uz šiem akmeņiem, ko tu šeit iegremdēji, un viņš uzcelš te un izspriedīs pār tiem savu troņa telti.

¹¹ Viņš nāks un satrieks Ēģiptes zemi: kam nāve lemta, tas dosies nāvē, kam lemts krist gūstā, tas aizies gūstā, kam lemts zobens, tas no zobena arī kritīs.

¹² Es aizdedzināšu Ēģiptes dievu namus, viņš tos sadedzinās un aizvedīs; viņš saritinās ap sevi Ēģiptes zemi, kā gans apritina ap sevi savu apmetni, un tad netraucēts aizies.

¹³ Viņš satrieks Ēģiptes saules dieva nama pieminekļu stabus un sadedzinās ēģiptiešu elka dievu namus.»

44. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, kas nāca pār Jeremiju par visiem jūdiem, kuri dzīvoja Ēģiptē Migdolā, Tahpanhesā, Nofā un Patrosas zemē:

² «Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: jūs redzējāt visu to nelaimi, ko Es sūtīju Jeruzālemei un visām Jūdas pilsētām: redzi, tur tagad drupu kaudzes bez iedzīvotājiem ³ viņu bezdievības dēļ, ko tie darīja, lai Mani sarūgtinātu, upurēdami un kalpodami citiem dieviem, ko tie nepazīna, ne tie, ne jūs, ne jūsu tēvi.

⁴ Es gan nemītīgi sūtīju pie jums visus praviešus, Manus kalpus, lai viņi agri un vēlu sludinātu: nedariet jel tādu negantību, ko Es ienīstu!

⁵ Bet tie Mani neklausīja un aizdarīja savas ausis, nerādīdami, ka viņi atgrieztos no savas bezdievības un neupurētu vairs citiem dieviem.

⁶ Tādēļ idegās Manas dusmas un Mana bardzība un liesmoja Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, ka tās kļuva par kailām drupu kaudzēm un tuksnesi, kā tas vēl šodien redzams.

⁷ Un nu, tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, kāpēc jūs darāt tādu lielu ļaunumu paši sev, ka aiziet bojā vīri un sievas, bērni un zīdaiņi no Jūdas vidus un nekā vairs no jums nepaliek?

⁸ Jūs Mani kaitināt ar saviem darbiem, upurēdami citiem dieviem Ēģiptē, kurp jūs aizgājāt mājojot svešumā; tur jūs aizejat bojā un paliekat par lāstu un apsmieklu visām zemes tautām.

⁹ Vai jūs esat aizmirsuši savu tēvu ļaunos darbus, Jūdas ķēniņu ļaunumu, viņu sievu ļaunprātības un savu pašu un savu sievu ļaunos pārkāpumus, ko tie visi darījuši Jūdas zemē un Jeruzālemes ielās?

¹⁰ Vēl tagad tie neatstājas no visa tā, tie nenožēlo savus ļaunos darbus vēl līdz pat šai dienai; tie Manis nebīstas un nestaigā pēc Maniem baušļiem un likumiem, ko Es devu jums un jūsu tēviem.

¹¹ Tādēļ, tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, Es vērsīšu Savu vaigu pret jums par postu jums, lai izdeldētu visu Jūdas tautu.

¹² Es iznīcināšu Jūdas atlikušos, kas tiecas iet uz Ēģipti un tur dzīvot svešumā; tie visi tiks izdeldēti! Tie kritīs Ēģiptē no zobena un bada, mazi un lieli, tie mirs no zobena un bada un būs par baigu paraugu un lāsta vārdu, par apsmieklu un kaunu, par ļaunu novēlējumu un lamas vārdu saņēmējiem!

¹³ Es piemeklēšu tos, kas apmetušies Ēģiptē, kā Es piemeklēju Jeruzālemi ar zobenu, badu un mēri.

¹⁴ Un no Jūdas atlikuma, kas atnākuši šeit Ēģiptē dzīvot svešumā, no tiem neizglābsies neviens, lai atgrieztos Jūdas zemē, kurp tiecas viņu ilgas, kur tie atkal labprāt dzīvotu. Tie turp neatgriezīsies, izņemot dažus atsevišķus bēgļus.»

¹⁵ Tad visi vīri, kuri zināja, ka viņu sievas nesa kvēpināmos upurus citiem dieviem, un visas sievas, kas tur stāvēja lielā skaitā, un visa tauta, kas dzīvoja Ēģiptē, Patrosā, atbildēja Jeremijam:

¹⁶ «Tiem vārdiem, ko tu mums runāji Tā Kunga Vārdā, mēs negribam klausīt!

¹⁷ Mēs izpildīsim savu solījumu, ko esam devuši, nest kvēpināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, kā mēs un mūsu tēvi, mūsu ķēniņi un virsnieki to darījuši Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās! Toreiz mums bija maizes papildnam, mums klājās labi, mēs neredzējām nekā ļauna.

¹⁸ Bet no tā laika, kopš mēs pārtraucām dedzināmos un dzeramos upurus debesu ķēniņienei, mums trūkst visa kā, un mēs ejam bojā no zobena un bada.

¹⁹ Un, kad mēs tagad atkal nesam debesu ķēniņienei dedzināmos un dzeramos upurus, tas taču nenotiek pret mūsu vīru gribu, ka mēs tai cepam raušus, uz kuriem veidojam tās attēlu, un nesam arī dzeramos upurus, lai tai kalpotu?»

²⁰ Tad Jeremija atbildēja visai tautai, vīriem un sievietēm un visiem, kas pret viņu bija uzstājušies ar šādām runām, un sacīja:

²¹ «Tiešām, vai par kvēpināšanu svešiem dieviem, ko jūs darījāt Jūdas pilsētās un Jeruzālemes ielās, jūs un jūsu tēvi, jūsu ķēniņi un dižciltīgie un visi zemes ļaudis, Tas Kungs gan nebūs domājis un to paturējis atmiņā?

²² Jā gan, tādēļ ka Tas Kungs nevarēja vairs ciest jūsu bezdievīgos darbus un to negantību, ko jūs darījāt, tādēļ jūsu zeme arī ir palikusi par neauglīgu kailatni, par baigu brīdinājumu, par lāstu nesēju, un neviens tur vairs nedzīvo, kā tas vēl šodien redzams!

²³ Tādēļ ka jūs upurējāt elkiem, grēkojāt pret To Kungu un neklausījāt Viņa balsi, nestaigājāt pēc Viņa baušļiem, Viņa likumiem un liecībām, tādēļ nāca pār jums šī nelaime, kas jūs nospiež!»

²⁴ Jeremija vēl sacīja visai tautai un visām sievietēm: «Klausaities Tā Kunga vārdu jūs, visi jūdi, kas dzīvojat Ēģiptē: ²⁵ tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: jūs un jūsu sievas esat solījuši ar savu muti un to arī pildāt! Jūs sakāt: mēs pildīsim savus solījumus nest debesu ķēniņienei dedzināmos un dzeramos upurus! – Tā nu pildiet, ko esat solījuši!

²⁶ Tad klausaities Tā Kunga vārdu, jūs no Jūdas, kas dzīvojat Ēģiptē: tiešām, Es zvēru pie Sava lielā Vārda, tā saka Tas Kungs, turpmāk neviens jūdu vīrs visā Ēģiptes zemē neņems vairs Manu Vārdu savā mutē, lai sacītu: tik tiešām, ka Dievs Tas Kungs dzīvo! –

²⁷ Zinaīt, Es būšu par tiem nomodā, tiem par postu un ne par svētību! Visi no Jūdas, kas Ēģiptes zemē, mirs no zobena un bada, kamēr tie visi aizies bojā!

²⁸ To, kas izbēgs no zobena un atgriezīsies no Ēģiptes Jūdas zemē, nebūs daudz. Tad Jūdas ļaužu atlikums, kas bija aizgājuši uz Ēģipti, lai dzīvotu svešumā, sapratīs un atzīs, kā vārds paliks – vai Mans vai viņu vārds!

²⁹ Un tas lai jums būtu par zīmi, tā saka Tas Kungs, ka Es jūs šinī vietā piemeklēšu, lai jūs zinātu, ka Mani draudu vārdi pret jums piepildīsies jums par postu.

³⁰ Un tā saka Tas Kungs: redzi, es nodošu faraonu Hofru, Ēģiptes ķēniņu, viņa ienaidnieku un to rokās, kas tīko pēc viņa dzīvības, tā kā Es nodevu Jūdas ķēniņu Cedekiju Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās, kas bija viņa ienaidnieks un tiecās pēc viņa dzīvības.»

45. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija teica Baruham, Nerijas dēlam, kad tas Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā uzrakstīja šīs runas grāmatā, kā Jeremija tās viņam sacīja priekšā. Viņš teica:

² «Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tevi, Baruh: ³ tu sūdzies: cik man grūti! Tas Kungs pievienojis manām sāpēm vēl bēdas. Noguris es esmu no savas nemitīgās vaidēšanas un nekur es nevaru atrast miera!

⁴ Saki viņam: tā saka Tas Kungs: zini, ko Es pats esmu cēlis, to Es atkal noplēšu, un, ko dēstījis, to Es atkal izrauju ārā. Tā klāsies visai šai zemei.

⁵ Un tad tu meklē sev vēl ko lielu? Nemeklē! Apdomā, Es sūtu postu pār visu miesu, saka Tas Kungs, pār visiem ļaudīm, bet tev Es ļaušu saglabāt savu dzīvību visur, kurp vien tu dosies!»

46. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār pravieti Jeremiju par citām tautām.

² Par Ēģipti, par Ēģiptes ķēniņa faraona Neho karaspēku, kas stāvēja pie Perat-upes pie Karhemišas un ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars sakāva Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā:

³ «Sakārtojiet vairogus, lielos un mazos, un dodieties cīņā!

⁴ Seglojiet zirgus, jātnieki, un kāpiet tiem mugurā! Lieciet bruņucepures galvā, triniet šķēpus un apvelciet bruņas!

⁵ Kādēļ Es tos redzu bailēs atkāpjamiem? Kādēļ viņu vīri ir mazticīgi un bēg bez apstājas? Briesmas visapkārt!» saka Tas Kungs.

⁶ «Ne kustīgākais, ne droširdīgākais neizbēgs: tie ziemeļos pie Perat-upes krastiem klupa, krita un palika uz mūžu guļam!»

⁷ Kas tā tāda, kas kā Nīla izkāpa no krastiem, tā ka tās uzplūdi viņoja kā plašas un dziļas straumes?

⁸ Ēģipte cēlās kā Nīla, tās ūdeņi vēlās pāri krastiem kā dziļas straumes, un tā teica: «Es celšos un pārplūdināšu visu zemi, iznīcināšu pilsētas un to iedzīvotājus!»

⁹ Auļojiet šurpu, zirgi, un ripojiet projām, rati! Un vīri lai iziet kara gaitās, etiopieši un ar vairogiem izīrkotie putieši, kā arī veiklie stopu uzvilcēji un bultu raidītāji ludieši!

¹⁰ Šī diena ir Tā Kunga Cebaota atriebības diena, lai atmaksātu Saviem pretiniekiem. Zobens rij, līdz kamēr tas paēdis un apreibinājies ar viņu asinīm. Tam Kungam ir kaujas svētki un upuru mielasts ziemeļu zemē pie Perat-upes.

¹¹ Ej un kāp Gileādā, jaunava Ēģipte, un meklē dziedināmo balzamu! Velti tu lieto dažādas zāles, tev nav vairs dziedināšanas!

¹² Tautas dzird tavu kaunu, zeme ir tavu vaidu pilna, un neskaitāmi varoņi atdusas viens uz otra, jo tie krita abi kopā!

¹³ Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs darīja zināmu pravietim Jeremijam, kad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars jau devās uzvarēt Ēģipti:

¹⁴ «Pasludiniet to Ēģiptē, izziņojiet to Migodalā, arī Nofā un Tahpanhesā, pavēlējami: celies un sataisies cīņai, jo zobens jau rij visu ap tevi!

¹⁵ Kādēļ notriekti pie zemes tavi varoņi? Viņi neizturēja, jo Tas Kungs viņus nogāza pie zemes.

¹⁶ Tā Viņš nogāza daudzus, tie krita cits pār citu, saukdami: iesim atpakaļ pie savas tautas savā dzimtajā zemē, glābsimies no rijēja zobena!

¹⁷ Piešķiriet faraonam, Ēģiptes ķēniņam, vārdu: Trakulis, kas palaidis garām īsto brīdi!

¹⁸ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, tā saka tas Ķēniņš, kura vārds ir Kungs Cebaots, kā Tabors paceļas kalnu starpā un kā Karmels pie jūras – viņš droši nāks!

¹⁹ Noliec sev pa rokai visus izceļošanai nepieciešamos piederumus, tu, visu iedzīvotāju kopa, tu īstā Ēģiptes meita, jo Nofa kļūst tuksnesis, to nodedzinās, tā kļūs neapdzīvota!»

²⁰ Ēģipte ir brīnišķīgi skaista jauna govš, bet no ziemeļiem nāk dundurs, noteikti tas nāk.

²¹ Arī tās algotņu kareivji, kas iedzīvotāju vidū ir kā baroti teļi, ir cīņā pagriezuši muguru un nav izturējuši: ir pienākusi viņu nelaimes diena, viņu piemeklēšanas laiks!

²² Klau! Dzirdams troksnis, it kā čūskai rāpojot, šņācot un bēgot, jo tie tuvojas ar karaspēku un uzbrūk Ēģiptei ar cirvjiem kā malkas cirtēji.

²³ «Tie nocērt viņas mežu,» saka Tas Kungs, «kas ir nepārredzams, liels; taču viņu ir vairāk kā siseņu, tie nav saskaitāmi!»

²⁴ Ēģiptes meita paliek sēžam kaunā; viņa tiek nodota ziemeļu tautas rokā.

²⁵ Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs, saka: «Redzi, Es piemeklēšu Amonu no Noa un faraonu un visu Ēģipti ar tās dieviem un ķēniņiem, faraonu un tos, kas uz viņu paļaujas.

²⁶ Tos Es nododu tiem rokās, kas tīko pēc viņu dzīvības, Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara un viņa kalpu rokās. Bet šī zeme pēcgalā būs atkal apdzīvota kā vecos laikos, saka Tas Kungs, ²⁷ bet tu nebīsties, Jēkab, Mans kalps, un neuztraucies, Israēl! Jo zini, Es tevi izglābšu no tālām zemēm un tavus piederīgos no viņu cietumu zemes! Jēkabs atgriezīsies atpakaļ un dzīvos mierā un drošībā, neviens viņu vairs netraucēs un nebiedēs.

²⁸ Tātad nebīsties, Mans kalps Jēkab, tā saka Tas Kungs, jo Es esmu pie tevis! Es darīšu galu visām tautām, kuru starpā Es tevi biju izklīdinājis, bet tevi Es saudzēšu, tevi tikai pārmācīšu, kā tu pelnījis; pavisam bez soda Es nevaru tevi atstāt.»

47. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds par filistiešiem, kas nāca pār pravieti Jeremiju, pirms faraons uzvarēja Gazu:

² «Tā saka Tas Kungs: redzi, ūdeņi plūst no ziemeļiem un top par pāri plūstošu kalna strautu, tie pārplūšina zemi un visu, kas tanī, pilsētas un to iedzīvotājus, tā ka cilvēki brēc skaļā balsī un visi zemes iedzīvotāji vaimanā.

³ Ziemeļu zirgu dimdošās pakavu dunoņas, viņu kara ratu dārdoņas un viņu vezuma riteņu klaboņas apmulsināti, tēvi neuzrauga vairs savus bērnus, jo bailes stindzina viņu rokas.

⁴ Līdz ar to ir atnākusi tā diena, kas visiem filistiešiem nes bojā eju un atņem Tirai un Sidonai pēdējo palīgu, kāds vēl bija atlicis. Tiešām, Tas Kungs grib iznīcināt filistiešus, un tie ir cēlušies no izceļotājiem, kas nākuši no Kaftoras salas.

⁵ Gaza noskuvusi sev galvu, Aškalona izdeldēta. Ak, enakitu atlikums! Cik ilgi tu vēl būsi spiests asiņaini sagraizīt sevi?

⁶ Ak vai! Tā Kunga zobens! Kad beidzot jel tu kļūsi pie miera? Lien jel savās makstīs! Izbeidz savu darbību! Un stāvi klusu, mierā!

⁷ Bet kā tas lai rimst, jo Tas Kungs tam to vēl nav pavēlējis? Viņš to gan sūtījis pret Aškalonu un pret visu jūras malu!»

48. nodaļa

¹ Par Moābu. Tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: «Bēdas ir Nebo pilsētai, jo tā ir izpostīta! Negodā kļuvusi un iekarota ir Kirjataima. Augstā pils ir apkaunota un sagrauta!

² Pagalam ir Moāba slava un lielība! Hešbonā prāto ļaunu pret moābiešiem: nāciet, iznīcināsim tos! Lai tie nebūtu vairs tauta. – Arī tevi, Madmene, iznīcinās, zobens jau pacelts pret tevi!

³ Klau! Sāpju pilni kliegzieni atskan no Horonaimas: posts un pilnīgs sabrukums!

⁴ Satriekta un sagrauta ir moābiešu zeme, tās vaidu pilnā brēkšana aizskan līdz Coārai!

⁵ Luhita kalnājā ļaudis kāpj raudādami, Horonaimas piekalnē dzird baiļu pilnus kliegzienus par iespējamo iznīcināšanu!

⁶ Bēdziet, glābiet savu dzīvību! Topiet līdzīgi vientuļam kokam tuksnesī!

⁷ Tādēļ ka tu paļāvies uz saviem darbiem un uz savām mantām, arī tu kritīsi uzvarētāju rokās, un Kamošs aizies gūstniecībā kopā ar saviem priesteriem un saviem lielkungiem.

⁸ Un postītājs sagraubs savā varā visas tavas pilsētas, viņš nevienu no tām netaupīs. Arī ieleja apakšā aizies bojā, un klajumu augšā izpostīs, kā Tas Kungs piedraudējis.

⁹ Dodiet Moābam spārnus, lai tas uzlidotu gaisā un aizlidotu! Un viņa pilsētas paliks par tukšuma vietām, tā ka neviens tur nedzīvos.

¹⁰ Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu dara nolaidīgi! Un nolādēts, kas attur savu zobenu no asins izliešanas!

¹¹ Bez bēdām Moābs ir dzīvojis no savas jaunības, jo viņš dusēja netraucēts, savās mielēs, nav pārliets no trauka traukā un nekad nav bijis gūstā. Tādēļ tas paturējis savu garšu, viņa smarža palikusi negrozīta.

¹² Tādēļ zinait tomēr, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, Es sūtīšu vīndarus, kas to pārlies, padarīs tukšas viņa vecās mucas un sasītīs krūzes.

¹³ Tad Moābs paliks kaunā ar Kamošu, kā Israēla nams palika kaunā ar Bēteli, uz ko tas paļāvās.

¹⁴ Kā tad nu jūs varat sacīt: mēs esam drošsirdīgi karotāji, stipri vīri cīņā?

¹⁵ Moāba un viņu pilsētu postītājs jau virzās šurp, moābiešu izlasītā jaunatne sabrūk, lai tiktu nogalināta, tā saka tas Ķēniņš, Viņa vārds ir Kungs Cebaots.

¹⁶ Moāba gals ir tuvu klāt, viņa iznīcināšana steidzīgi tuvojas.

¹⁷ Parādiet viņam līdzietību, jūs viņa kaimiņi un visi, kas viņu pazīstat. Sakait: ak, kā ir salūzis stiprais valdnieku zizlis un slavenais scepteris!

¹⁸ Kāp zemē no savas goda vietas un sēdies uz kailas zemes, meita – tu Dibonas iedzīvotāja! Jo Moāba postītājs virzās pret tevi un izposta tavas stiprās pils!

¹⁹ Nostājies ceļmalā un raugies, Aroeras iedzīvotāj! Jautā bēgļiem un izglābtajiem: kas ir noticis?

²⁰ Moābs ir kļuvis apkaunots, stāv izmisumā. Raudiet un vaimanājiet! Paziņojiet pie Arnonas, ka moābiešu zeme ir izpostīta!

²¹ Sods ir nācis pār plašo līdzenumu, pār Holonu, Jahcu un Mefaātu, ²² pār Dibonu un Nebu, un Bet-Diblataimu, ²³ pār Kirjataimu, Bet-Gamulu, pār Bet-Meonu, ²⁴ pār Kerijotu, Bocru un pār visām Moāba zemes pilsētām, tuvējām un tālajām!

²⁵ Nocirsts ir Moāba rags un satriekts ir viņa elkonis, saka Tas Kungs.

²⁶ Piedzirdiet Moābu! Jo tas pats sevi ir paaugstinājis un sacēlies pret To Kungu, lai tas sēžas savos paša spļaudekļos un paliek kaunā!

²⁷ Vai Israēls tev nav bijis par apsmieklu? Vai tad viņš pienākts zagļu starpā, ka tu, par viņu runādams, šaubīgi krati galvu?

²⁸ Atstājiet pilsētas un apmetieties klinšu aizās, jūs Moāba zemes iedzīvotāji! Dariet tā kā meža baloži, kas vij savas ligzdas klinšu kraujās tieši virs bezdibeņa!

²⁹ Mēs dzirdējām par Moāba lielo lepnību, par viņa uzpūtību un augstprātību, nepakļāvību un augsti lidojošo prātu.

³⁰ Man labi zināma viņa pārgalvība, saka Tas Kungs, un viņa tukšā dižošanās: visa viņa rīcība ir negodīga.

³¹ Tādēļ Man jāvaid par Moābu, jāraud par visiem Moāba ļaudīm, dziļi jānopūšas par Kir-Heresas iedzīvotājiem.

³² Vairāk nekā par Jāzeru Man jāraud par tevi, tu Sibmas vīnakoks! Tavas stīgas stiepas pāri Lielajai jūrai – Nāves jūrai – un sniedzas līdz Jāzeras jūrai. Postītājs uzbrucis tavai dārza augļu un vīnakoku ražai.

³³ Prieks un līksmība ir pazuduši no auglīgajiem tūrumiem un no visas Moāba zemes. Vīnam mucās Es likšu izbeigties; vīna spaidu vairs neiedarbinās ar gaviļēm; dzirdamie skaļie kliegzieni nav vairs nekādas gaviļes!

³⁴ No vaidu pilnās Hešbonas viņi liek saviem kliegzieniem aizskanēt līdz Ēleālei, līdz Jahacai, no Coāras līdz Horonaimai, līdz Eglat-Šelišijai, pat Nimrimas ūdeņi paliks par tuksnešainu apvidu.

³⁵ Es to izbeigšu, tā saka Tas Kungs, ka Moābs vēl kāptu elku kalnā, lai nestu upuri savam dievam.

³⁶ Tādēļ Mana sirds raud līdzīgi flautai par Moābu, un Mana sirds raud līdzīgi flautai par Kir-Heresas iedzīvotājiem, jo visas mantas, ko tie ieguvuši un sakrājuši, aizgājušas bojā.

³⁷ Visiem viņiem galvas noskūtas plikas, un visiem bārdas apgrieztas, visiem rokas sagraizītas, un visiem ap gurniem no maīsa auduma sēru drēbes.

³⁸ Uz visiem Moāba jumtiem un visās ielās dzirdamas tikai sēras, jo Es satriecu Moābu kā trauku, kas kļuvis nepatīkams, saka Tas Kungs.

³⁹ Cik viss Moābā ir pilns izmisuma! Vaimanājiet! Cik kauna pilns Moābs pagriezis muguru! Moābs visiem saviem kaimiņiem ir kļuvis par apsmieklu un par biedinājumu!

⁴⁰ Jo tā saka Tas Kungs: redzi, kā ērglis pielido naidnieks un izpleš savus spārnus pār Moābu!

⁴¹ Pilsētas ir uzveiktas, stiprās pils iekarotas. Moāba karavīriem būs ap sirdi tanī dienā kā sievai dzemdību sāpēs.

⁴² Moābs tiek izdeldēts, ka tas nav vairs tauta, jo tas ir sacēlies pret To Kungu.

⁴³ Šausmas, bedre un valgi plešas pār jums, Moāba zemes iedzīvotāji, tā saka Tas Kungs.

⁴⁴ Kas izglābsies no šausmām, kritīs bedrē, un, kas izkāps no bedres, sapīsies valgos, kad Es visas šīs šausmas sūtīšu pār moābiešiem viņu piemeklēšanas gadā, saka Tas Kungs.

⁴⁵ Hešbonas ēnā apstājas nogurušie bēgļi, bet uguns izcelsies no Hešbonas un liesmas no Sihonas pils un aprīs moābiešu galvas un nemiernieku pakaušus.

⁴⁶ Bēdas tev, Moāb! Kamoša tauta aizgājusi bojā: tavi dēli aizvesti trimdā, un tavas meitas aizvestas verdzībā.

⁴⁷ Bet Es tomēr atvedīšu atpakaļ pēdējās dienās Moāba trimdiniekus!» – tā saka Tas Kungs. Tik daudz par Moāba sodu.

49. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs par Amona bērniem: «Vai tad Israēlam nav bērnu? Vai viņam nav mantinieka? Kāpēc tad Milkoms guvis mantojumu Gada zemē un viņa tauta dzīvo Gada zemes pilsētās?

² Tādēļ ievērojiet, nāks dienas, tā saka Tas Kungs, Es likšu atskanēt kara troksnim pret amoniešu pilsētu Rabu, tā paliks par drupu kaudzi, un tās apkārtējie ciemi izzudīs uguns liesmās! Tad Israēls saņems atpakaļ mantojumu no saviem mantiniekiem, saka Tas Kungs.

³ Brēc, Hešbona! Jo Aja ir sagrauta. Vaimanājiet, Rabas meitas! Apvelciet sēru drēbes un vaidiet, skraidīdamas apkārt gar mūriem! Jo Milkomam jāiet gūstā ar visiem saviem priesteriem un lielkungiem.

⁴ Ko tu lielies un dižojies ar savām ielejām? Tava ieleja ir pārplūdināta, tu atkritēja meita, kas, paļaudamās uz savu lielo mantu, saka: kas gan drīkstētu man tuvoties?

⁵ Redzi, Es sūtīšu pār tevi bailes no visām pusēm, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aizklīdinās visus projām, tā ka neviens no jums nepagūs ne apskatīties un neviens nesavāks bēgļus atkal vienkopus!

⁶ Bet pēc tam Es atvedīšu atpakaļ Amona bērnu trimdiniekus!» saka Tas Kungs.

⁷ Par Edomu tā saka Tas Kungs Cebaots: «Vai tad nav vairs nekādas gudrības Temanā? Vai tad sapratīgajiem padoms pazudis un gudrība izbeigusies?

⁸ Bēdziet, steidzieties projām no turienes, ielieniet dziļās paslēptuvēs, jūs, Dedanas iedzīvotāji! Jo Es lieku tuvoties Ēsavam viņa bojāejas stundai, laikam, kad Es gribu taisīt nolēsi ar viņu.

⁹ Kad vīnogu lasītāji ielaužas pie tevis, vai viņi neatstāj tomēr zināmu pēcražu? Kad naktī ieslapstās zagļi, viņi paņem tik daudz, cik viņiem pietiek.

¹⁰ Bet Es pats pārmeklēšu Ēsava zemi, atklāšu viņa paslēptuves; ja viņš arī gribētu, viņš nevar paslēpties, viņa dzimums tiks iznīcināts, tāpat viņa brāļi un kaimiņi, tā ka nekas no viņa vairs pāri nebūs.

¹¹ Atstāj Man savus bāriņus, Es tos uzturēšu pie dzīvības, tavas atraitnes lai paļaujas uz Mani!

¹² Tā saka Tas Kungs: tiešām, kas nebija pelnījuši dzert rūgto kausu, tiem tas bija jādzer, un vai tad tu lai paliktu bez soda? Tiešām, tu nepaliksi nesodīts, tu tiešām to dzersi!

¹³ Jo Es pie Sevis zvērēju, saka Tas Kungs, Bocrai jātop par biedinājumu, par tuksnesi, par apsmieklu un par lāsta vārdu un visām tai piederīgām apdzīvotām vietām par tuksnešainiem klajumiem mūžīgi!»

¹⁴ Es saņēmu ziņu no Tā Kunga, vēsts ir izsūtīta tautām: «Pulcējieties un eita cīņā pret Edomu!

¹⁵ Redzi, Es tevi darīju mazu tautu starpā un nicinātu cilvēku vidū.

¹⁶ Pievīlusi tevi ir tava iedomība un augstprātība, ka tu dzīvo klints aizās un turi savā varā kalnu augstienes. Bet, ja tu taisītu savu ligzdu arī tik augstu kā ērglis, tomēr Es tevi nogrūdīšu no turienes!» – tā saka Tas Kungs.

¹⁷ «Edomai jātop par kaut ko sastingušu; ikvienam, kas tai ies garām, jābūt izbaiļu pārņemtam, un tas šņāks par visām tās ciešanām!

¹⁸ Kā Sodoma un Gomora un to blakuspilsētas tika pavisam sagrautas,» saka Tas Kungs, «tā arī šeit neviens vairs nedzīvos un arī neuzturēsies.

¹⁹ Tik tiešām, cik strauji lauva no Jordānas biezokņiem dodas augšup pa mūžam zaļo ielejas nogāzi, tikpat ātri Es Edomu no turienes aizdzīšu un iecelšu tur par kungu to, kas tam izredzēts. Kas ir Man līdzīgs, un kas var saukt Mani pie atbildības? Un kur būtu tāds tautu valdnieks, kas varētu mēroties ar Mani?»

²⁰ Tādēļ uzklausiet, ko Tas Kungs nolēmis par Edomu un Viņa nodomus, kas Viņam ir par Temanā iedzīvotājiem: tiešām, ganu zēni, iekarotāji, tos aizvedīs kā ganāmā pulka jērus! Pat viņu ganības uztrauksies un būs šausmu pārņemtas par tiem!

²¹ Zeme trīs no viņu krišanas, viņu sāpju kliedzienu troksnis būs dzirdams pie Niedru jūras!

²² Redzi, kā ērglis viņš, ienaidnieks, paceļas un izpleš savus spārnus pār Bocru; Edomas kareivji jutīsies tanī dienā kā dzemdētāja sieva dzemdību sāpēs.

²³ Par Damasku. «Vilšanās un apmulsums valda Hamatā un Arpadā, jo turieniešiem pienākušas ļaunas ziņas. Tie izmisuši baiļu pilnā uztraukumā kā jūra, kas nevar rīties.

²⁴ Damaska ir zaudējusi cerību, tā taisās bēgt, to pārņēmušas bailes, izmisums un žņaudzēji kā dzemdētāju sievu dzemdību sāpēs.

²⁵ Ak, kā tā ir atstāta! Šī slavenā pilsēta, kas reiz bija Mana prieka pils!

²⁶ Tādēļ tās jaunie vīri kritīs ielu cīņās, un visi tās cīņai spējīgie kareivji tanī dienā aizies bojā, saka Tas Kungs Cebaots, ²⁷ un Es pielikšu uguni Damaskas mūriem, tā aprīs Benhadada pils!»

²⁸ Par Kedarū un par Hacora valstīm, ko Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars uzvarēja, Tas Kungs saka tā: «Celieties, eita cīņā pret Kedarū, uzveiciet un iznīciniet austrumu dēlus!

²⁹ Lai paņem viņu teltis un ganāmos pulkus, lai atņem un aizved viņu telts iekārtu un visus mājas piederumus, un viņu kamieļus un zsauc tiem: briesmas visapkārt!

³⁰ Bēdziet steidzīgi un paslēpieties, jūs, Hacoras iedzīvotāji, tā saka Tas Kungs, jo Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir metis uz jums savu aci: viņam ir ļauns nodoms pret jums, viņš taisās jums uzbrukt.

³¹ Celieties un eita pret bezrūpīgo tautu, kas mierīgi un droši dzīvo, saka Tas Kungs, kam nav ne durvju, ne aizšaujamo; tie netraucēti dzīvo klusībā.

³² Par laupījumu jums kritīs viņu kamieļi un viņu lielie ganāmie pulki. Es izklīdināšu visos vējos tos, kam gar deniņiem apcirpti mati, un sūtīšu tiem postu no visām pusēm, saka Tas Kungs, ³³ Hacora būs šakāļiem par mitekli, neauglīga kailatne uz visiem laikiem; neviens tur vairs nedzīvos, neviens tur neapmetīsies!»

³⁴ Šis ir Tā Kunga vārds par Ēlāmu, kas nāca pār Jeremiju Jūdas ķēniņa Cedekijas valdīšanas sākumā:

³⁵ «Tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es salauzīšu Ēlāma stopu, viņa varas stiprumu!

³⁶ Es sūtīšu pār Ēlāmu četrus vējus no visām četrām debess pusēm un izklīdināšu ēlāmiešus visos vējos: nebūs tautas, kur nenonāktu ēlāmiešu bēgļi!

³⁷ Es iedvesīšu ēlāmiešiem baigas bailes no viņu ienaidniekiem un no tiem, kas tīko pēc viņu dzīvības; Es sūtīšu tiem nelaimi, Savu dusmu karstumu, tā saka Tas Kungs, un tad Es likšu tiem pāri iet zobenam, kamēr būšu tos iznīcinājis!

³⁸ Tad Es uzcelšu Ēlāmā Savu troni un izdeldēšu tur ķēniņu kopā ar lielkungiem, saka Tas Kungs, ³⁹ bet pēdējās dienās Es atvedīšu atpakaļ Ēlāma trimdiniekus, saka Tas Kungs.»

50. nodaļa

¹ Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runājis caur pravieti Jeremiju par Bābeli un par kaldeju zemi:

² «Pasludiniet tautu starpā, dariet zināmu un neslēpiet, paceliet karogu, sludiniet: Bābele ir uzvarēta, Bels ir palicis kaunā, Merodahs stāv satriekts! Viņu dievi ir palikuši kaunā, viņu dievekļi sagrauti!

³ Jo pret viņiem nāk tauta no ziemeļiem, tā izpostīs viņu zemi, tur nebūs vairs iedzīvotāju, cilvēki būs aizbēguši, un arī lopī būs aizdzīti projām!

⁴ Tanīs dienās, tanī laikā, saka Tas Kungs, nāks Israēla bērni kopā ar Jūdas bērniem, tie nāks nemitīgi raudādami, un meklēs To Kungu, savu Dievu.

⁵ Tie meklēs ceļu uz Ciānu, uz turieni ir vērsti viņu skati: nāciet, pievienojieties Tam Kungam mūžīgā, nekad neaizmirstamā derībā!

⁶ Mana tauta bija kā pazudušas avis, viņu gani bija tās maldinājuši, vadājuši kalnos pa nepareiziem ceļiem; tās gāja no kalna uz pakalnu un aizmirsa savu novietni.

⁷ Visi rija tās, kas ar tām sastapās, un Manas tautas pretinieki sacīja: mēs tiem nedarām netaisnību! – jo tie ir grēkojuši pret To Kungu, pret savu īsto ganību un pret savu tēvu cerību.

⁸ Bēdziet no Bābeles, atstājiet kaldeju zemi un esiet kā vadītāji auni ganāmam pulkam!

⁹ Jo redzi, Es sūtīšu lielas tautas no ziemeļiem pret Bābeli, tās nostāsies pret to un to ieņems; viņu bultas nāks kā no gudra varoņa rokas, tās neaizlidos velti.

¹⁰ Tā kaldeju zemes kritīs par laupījumu iebrucējiem, un visi, kas piedalīsies tās izlaupišanā, pieēdīsies līdz kaklam, saka Tas Kungs.

¹¹ Priecājieties un līksmojiet, Mana mantojuma laupītāji, un lēkājiet priekā kā govīs, kad ar tām labību kuļ, un zviēdziet kā ērzeļi!

¹² Un tomēr jūsu māte paliks pilnīgi kaunā, kas jūs dzemdējusi, tā stāvēs nosarkusi. Redzi, zeme, kur dzīvo pēdējā no tautām, taps tagad par tuksnesi un par izkaltušu zāļu klajumu.

¹³ Aiz Tā Kunga dūsmām tā paliks neapdzīvota un kļūs pavisam par tuksnesi. Ikviens, kas ies Bābelei garām, brīnīsies; tas būs šausmu pārņemts un svilpodams šņāks par tās ciešanām.

¹⁴ Nostājieties visapkārt cīņai pret Bābeli, visi stopa strēlnieki! Šaujiet, netaupiet bultas! Jo tā ir apgrēkojusies pret To Kungu.

¹⁵ Paceliet prieka balsis visapkārt! «Bābele padevās! Krituši tās nocietinājumi, noārdīti tās mūri!» Jo tā ir Tā Kunga atriebība; atriebieties tai arī no savas puses. Dariet viņai tā, kā viņa ir darījusi!

¹⁶ Iznīciniet Bābelē visus sējējus un visus plāvējus! No briesmīgā zobena tie vairīsies, un ikviens bēgs pie savas tautas un ikviens uz savu zemi.

¹⁷ Israēls ir kā izbiedēta avs, ko lauvas vajājušas. Pirmais viņu bija aizkodis Asīrijas ķēniņš, tad beigās Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars apgrauza viņa kaulus.

¹⁸ Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: redzi, Es sodīšu Bābeles ķēniņu un viņa zemi, kā Es sodīju Asīrijas ķēniņu.

¹⁹ Tad Es atvedīšu Israēlu atpakaļ viņa ganībās, ka viņš atkal ganīs savas avis uz Karmela un Basanā, un viņi tiks paēdināti Efraima kalnos un Gileādā.

²⁰ Tanīs dienās un tanī laikā, tā saka Tas Kungs, meklēs Israēla noziegumu un Jūdas grēkus, bet tie nebūs vairs atrodami, jo Es piedošu tiem, ko Es glabāju kā pārpalikumu.

²¹ Celies pret divkārtējo nemiernieku zemi un pret šīs piemeklētās pilsētas iedzīvotājiem! Satriec un posti, saka Tas Kungs, un izpildi visu, ko Es tev pavēlēju!»

²² Klau! Zemē dzirdams kara troksnis, un valda liels sabrukums; atskan skaļas vaimanas!

²³ Kā ir sasists un satriekts tas veseris, kas postīja visu pasauli! Kā Bābele palikusi par šausmu iemiesojumu tautu starpā!

²⁴ «Es tev izliku valgus, Bābele, un tu esi noķerta, iekāms tu pati to pamanīji; tu esi pienākta un sagrābta ciet, jo tu esi ielaidusies cīņā ar To Kungu.»

²⁵ Tas Kungs ir atslēdzis Savu ieroču noliktavu un izņēmis no turienes Savu dusmu ieročus, jo Tam kungu Kungam Cebaotam ir darbs kaldeju zemē.

²⁶ Nāciet no visām pusēm pret šo zemi, atveriet tās klētis! Sametiet visu, kas tai ir, kaudzē kā labības kūļus un iznīciniet to; sodiet līdz ar to arī pašu zemi, ka nekas no tās nepaliek!

²⁷ Nogaliniet visus zemes lopus, lai viņi lemti nokaušanai! Bēdas tās iedzīvotājiem! Jo viņu diena ir atnākusi, viņu piemeklēšanas laiks.

²⁸ Klau! Bēgļi no Bābeles zemes izbēguši sauc, lai pasludinātu Ciānā Tā Kunga attriebību, mūsu Dieva attriebību Viņa nama dēļ!

²⁹ Sūtiet stopu strēlniekus pret Bābeli, visus, kas vien prot stopu uzvilkt! Aplenciet to visapkārt, lai neviens neizbēg! Atmaksājiet tai pēc tās nopelniem – par tās ļaunajiem darbiem! Dariet tai tā, kā tā darījusi! Jo tā pārgalvīgi sacēlusies pret To Kungu, Israēla Svēto.

³⁰ «Tādēļ tās jaunekļi kritīs tās ielās, un Bābeles karavīri tanīs dienās aizies bojā!» tā saka Tas Kungs.

³¹ «Redzi, Es tevi savaldīšu, tu pārgalvīgā un nekautrīgā, saka Tas Kungs Cebaots, jo atnākusi tava diena, tavs piemeklēšanas laiks.

³² Tad lepnā un pārgalvīgā paklups un kritīs, un neviens viņu nepacels. Es pielikšu uguni viņas pilsētām, tā aprīs visu visapkārt!

³³ Tā saka Tas Kungs Cebaots: Israēla un Jūdas bērni cieš varmācībā; visi, kas tos aizveduši gūstā, tur tos stingri savās rokās un negrib atlaist.

³⁴ Bet viņu pestītājs ir stiprs – Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Tas iztiesās viņu lietu, lai dotu zemei mieru, bet nemieru Bābeles iedzīvotājiem.

³⁵ Zobens lai nāk pār kaldejiem, saka Tas Kungs, un pār Bābeles iedzīvotājiem, pār tās valdniekiem un gudrajiem!

³⁶ Zobens pār pļāpātājiem un pareģiem, ka tie paliek kā muļķi stāvam! Zobens pār tās karavīriem, ka tie kļūst par glēvuļiem un bēgļiem!

³⁷ Zobens arī pār tās zirgiem un ratiem; zobens pār jauktajām tautām, kas ir tās robežās, ka tie kļūst par sievām! Zobens pār visām tās mantām, ka tās krīt laupītāju rokās!

³⁸ Sausums lai nāk pār tās ūdeņiem, ka tie izsīkst! Jo tā ir elku dievu zeme, muļķīgi tie lepojas ar saviem dievekļiem.

³⁹ Tādēļ tur mājās tuksneša zvēri, šakāļi un strausi, tā nebūs vairs apdzīvota nemūžam, tur iedzīvotāju nebūs uz radu radiem!

⁴⁰ Kā Dievs citkārt nopostīja Sodomu un Gomoru līdz ar to blakuspilsētām, saka Tas Kungs, tā tur neviens vairs nedzīvos, tur nebūs neviena cilvēka!»

⁴¹ Uzmanieties! Tauta nāk no ziemeļiem, stipra tauta, un daudz ķēniņu ceļas no zemes galiem.

⁴² Tiem ir stopi un šķēpi, tie ir cietsirdīgi un nežēlīgi; viņu karaspēku troksnis ir kā jūras krākšana, tie jāz uz zirgiem kā karavīri un iekarotāji pret tevi, Bābeles meita!

⁴³ Kad Bābeles ķēniņam pienāk ziņas par to, tad nogurumā viņam nolaižas rokas; bailes pārņem viņu, drebuļi un žņaudzēji kā sievu dzemdēšanas sāpēs.

⁴⁴ Redzi, kā lauva strauji ceļas no Jordānas biezokņiem un iet uz ielejas zaļajām nogāzēm, tā Es viņu drīz no turienes aizdzīšu un iecelšu pār viņiem par valdnieku to, kas šim nolūkam izredzēts. Kas var Man līdzināties, un kas var Mani saukt pie atbildības? Un kur būtu tāds tautu gans, kas varētu mēroties ar Mani?»

⁴⁵ Tādēļ uzklausa, ko Tas Kungs nolēmis par Bābeli un kāds Viņa nodoms par kaldeju zemi: tiešām, ganu zēni tos aizvedīs kā ganāmā pulka jērus, pat viņu ganības būs uztrauktas par tiem!

⁴⁶ No sauciena: Bābele ir kritusi! – trīcēs zeme, un uztraukums izplatīsies tautu starpā.

51. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs: «Es izliešu pār Bābeli un pār tiem, kas dzīvo Manu pretinieku sirdī, asa nīkuma pilnu postītāju garu.

² Es sūtīšu uz Bābeli arī vējtītājus, tie vētīs, noplicinās un izlaupīs tās zemi, un tie būs visapkārt tai tās nelaiemes dienā.

³ Bet neviens no Bābeles strēlniekiem lai neuzvelk vairs savu stopu pret uzbrucējiem un lai neceļas savā bruņukreklā pretestības izrādīšanai! Un taču jūs, uzbrucēji, nesaudziet un netaupiet viņu jaunus vīrus, pakļaujiet sodam visu viņu karaspēku, ⁴ ka kritušie lai guļ pa visu kaldeju zemi un smagi ievainotie viņu ielās!»

⁵ Jo ne Israēla, ne Jūdas tauta nav kā atraitne sava Dieva, Kunga Cebaota, atstāta; turpretī viņu zeme ir pilna noziegumu pret Israēla Svēto.

⁶ Bēdziet projām no Bābeles novadiem un glābiet ikviens savu dzīvību, lai jūs nemirstat Bābeles noziegumu dēļ, jo šis ir Tā Kunga atriebības laiks: Viņš atmaksā tai pēc tās nopelna.

⁷ Bābele bija zelta kauss Tā Kunga rokā, kas apreibināja visu pasauli. No Bābeles vīna dzēra daudzas tautas, tādēļ tās zaudēja prātu.

⁸ Piepeši Bābele ir kritusi un ir sagrauta. «Apraudiet šo pilsētu, atnesiet balzamu tās brūcēm, varbūt šīs brūces var vēl dziedināt!»

⁹ «Mēs gribējām Bābeli dziedināt, bet tā nebija dziedināma. Atstājiet to viņas pašas rīcībā! Iesim ikviens uz savu zemi! Jo soda apmēri pār to iesniedzas padebešos un paceļas gandrīz vai līdz pašām debesīm!»

¹⁰ Tas Kungs ir cēlis gaismā mūsu lietas taisnību. Iesim, sludināsim Ciānā Tā Kunga, mūsu Dieva, darbus!

¹¹ Asiniet bultas, tveriet vairogus! Tas Kungs ir iedvesis mēdiešu ķēniņam niknas dusmas, jo Viņa nodoms ir vērst pret Bābeli, lai to iznīcinātu, jo šī ir Tā Kunga atmaksa par Viņa svēto namu!

¹² Paceliet karogu pret Bābeles mūriem, pastipriniet apsardzību, izlieciet sardzes un novietojiet karavīrus viņu paslēptuvēs! Jo, kā Tas Kungs nodomājis, tā Viņš arī īstēnos to, ar ko Viņš piedraudējis Bābeles iedzīvotājiem.

¹³ Tu pilsēta lielo ūdeņu malā, kam liela mantas bagātība, tavs gals ir pienācis, tavu ieguvumu mērs ir pilns!

¹⁴ Tas Kungs Cebaots ir zvērējis pie Sevis: «Lai gan Es tevi pildīju ar cilvēkiem kā ar siseņiem, tomēr pār tevi atskanēs uzvaras sauciens!»

¹⁵ Viņš ir tas, kas radījis pasauli ar Savu spēku, kas nopamatojis zemi ar Savu gudrību, un izpletis pār visu debesis pēc Sava padoma.

¹⁶ Kad Viņš, pārkonam dārdot, liek debesis atskanēt ūdens krākšanai un liek no zemes malas pacelties augšup mākoņiem, kad Viņš iedezina zibeņus, lietum listot, kad Viņš izlaiž vējus no to novietņu telpām, ¹⁷ tad visi cilvēki stāv kā apstulbuši, nevarēdami to saprast, visi zeltkaļi kaunas savu darināto tēlu dēļ, jo māņi ir viņu izlietais elka tēls, tur nav iekšā dzīvības.

¹⁸ Visi tie ir tikai nieki, smieklīgi veidojumi: kad nāk piemeklēšanas un soda tiesas laiks, tie visi ir pagalam.

¹⁹ Bet ne tāds ir Jēkaba mantojums; nē, Viņš ir visuma radītājs, Israēls ir Viņa mantotā īpašuma pamats, Kungs Cebaots ir Viņa vārds!

²⁰ «Tu Man biji kā veseris, kā kara un cīņas ierocis. Ar tevi Es satriecu tautas un ķēniņa valstis, ²¹ ar tevi Es satriecu zirgus kopā ar jātniekiem, satriecu ratus kopā ar braucējiem; ²² ar tevi Es satriecu vīrus un sievas, vecus cilvēkus un bērnus, jaunekļus un jaunavas; ²³ ar tevi Es satriecu ganus kopā ar viņu ganāmiem pulkiem, arājus kopā ar viņu aizjūgiem, satriecu zemes kungus un zemes pārvaldniekus.

²⁴ Bet tagad Es atmaksāšu Bābelei un visiem Kaldejas iedzīvotājiem jūsu acu priekšā par visu to ļaunumu, ko tie darījuši Ciānai!» – tā saka Tas Kungs.

²⁵ «Tagad Es nostāšos pret tevi,» tā saka Tas Kungs, «tu posta kalns, kas tu esi izplatījis postu un iznīcību pa visu pasauli! Jā! Es izstiepšu Savu roku pret tevi un no metīšu tevi no taviem klintskalnu augstumiem un padarīšu tevi par izdegušu kalnu, ²⁶ ka no tevis nevarēs dabūt ne stūra akmeņus, ne pamata akmeņus. Nē! Tu būsi kails tuksnesis uz mūžīgiem laikiem!» saka Tas Kungs.

²⁷ Paceliet karogu virs zemes, pūtiet tauri tautu starpā, izrīkojiet tautas cīņai pret Bābeli! Aiciniet un virziet cīņā pret to Araratas, Minijas un Aškanasas valsti, ieceliet vadoni cīņai, sapulciniet jātniekus tik lielā skaitā kā sarainus siseņus!

²⁸ Kārtojiet un apmāciet šīs tautas, veltījiet visus šo tautu spēkus karam pret to – mēdiešu ķēniņus, kungus un zemes pārvaldniekus un visus viņu varai pakļautos apgabalus!

²⁹ Tad zeme drebēs un trīcēs, jo Tā Kunga lēmums par Bābeli sāk piepildīties, ka Bābelei jātop par tuksnešainu kailatni bez iedzīvotājiem.

³⁰ Bābeles karavīri neiet vairs cīņā, tie sēd bezdarbīgi savos cietokšņos, viņu drosme zudusi, tie kļuvuši par nevarīgām sievām. Mājokļi pilsētā ir jau nodedzināti, un tās aizšaujамie salauzti.

³¹ Skrējēji drāžas viens otram pretī, viens vēstnesis ātrāk par otru steidzas pie Bābeles ķēniņa, lai tam ziņotu, ka viņa pilsēta visos stūros jau iekarota, ³² ka brasli ieņemti, purvi izdedzināti, karavīri paguruši un zaudējuši drosmi.

³³ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs: «Bābeles meita ir kā klons, kad to nodarina cietu kuļamam laikam: vēl tikai mazu brīdi, un viņai nāks pļaujамais laiks!»

³⁴ «Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars ir mūs ēdis, mūs iznīcinājis, viņš mūs padarījis par tukšiem traukiem! Viņš mūs aprija kā pūķis un ar mums pildīja savu vēderu, un viņš mūs aizdzina prom.

³⁵ Varmācība, kas nodarīta mums, mūsu miesai, lai nāk pār Bābeli,» – tā lai saka Ciānas iedzīvotāji. «Un manu iedzīvotāju asinis lai nāk pār Kaldejas iedzīvotājiem!» – tā lai saka Jeruzāleme.

³⁶ Tādēļ Tas Kungs saka tā: «Redzi, Es vedīšu tavu lietu, Es prasīšu atmaksu par tevi. Es likšu izzūt Bābeles straumei, izsīkt tās avotiem un akām!

³⁷ Bābele kļūs par drupu kaudzi, par mājokli šakāļiem, par brīdinājumu un par apsmieklu, bez iedzīvotājiem!

³⁸ Tagad viņi visi vēl kopā rūc kā lauvas un ņurd kā mazi lauvēni, ³⁹ bet, kad tie būs iekarsuši, Es tiem sarīkošu mielastu un tos piedzirdīšu, ka tie uzgavilē un tad iemieg mūžīgā miegā, no kura tie vairs neuzmodīsies, saka Tas Kungs.

⁴⁰ Es tos vedīšu pie kaušanas kā jērus, kā aunus un āžus!

⁴¹ Ak, kā Šešaha ir ieņemta un uzvarēta, tā, visas zemes lepnums! Ak, kā Bābele ir tapusi par baiļu iedvesēju tautu starpā!

⁴² Jūra ir sacēlusies pret Bābeli, un tagad tā ir jūras krācošo viļņu pārklāta.

⁴³ Bābeles pilsētas ir tapušas par tuksnesi, par izkaltsu zemi, par sausu smilšainu klajumu, kur neviens nedzīvo, kur neviens cilvēks arī nedz staigā, nedz klejo.

⁴⁴ Es likšu saņemt un izbaudīt tiesas uzlikto sodu arī Bābeles Belam, Es izraušu no viņa rīkles, ko viņš bija aprijis. Turpmāk tautas vairs neplūdis pie viņa, arī Bābeles mūri ir krituši!

⁴⁵ Izeita no ikviena Bābeles apgabala, Mana tauta, un glābiet ikviens savu dzīvību no Tā Kunga dusmu kvēles!

⁴⁶ Jūsu sirds lai netop mazticīga, un nebīstieties no Baumām, kas izplatītas zemē, jo šogad kļīst šādas baumas un nākošā gadā atkal citādas, un varmācība valda zemē, un viens varas nesējs ceļas pret otru!

⁴⁷ Tādēļ redzi, nāks dienas, kad Es sodīšu Bābeles dievekļus! Visa tās zeme nāks negodā, un visi iedzīvotāji nokauti gulēs tās klēpī.

⁴⁸ Tad debess un zeme un viss, kas tanī, gavilēs par Bābeli, jo no ziemeļiem iebruks tās zemē postītāji, saka Tas Kungs, ⁴⁹ Bābele kritīs nokauto israēliešu dēļ, tāpat kā arī Bābeles dēļ krituši ļoti daudzi visās zemēs.

⁵⁰ Jūs, kas izglābušies no Bābeles zobena, eita projām, netielējieties un nekavējieties! Pieminiet To Kungu arī svešumā un paturiet Jeruzālemi savā sirdī.

⁵¹ Mums bija jākaunas, jo mēs dzirdējām apsmieklu runas. Kauna sārtums klāj mūsu vaigus, jo svešinieki ir aizskāruši Tā Kunga nama svētumu!»

⁵² «Tādēļ redzi, nāks dienas,» tā saka Tas Kungs, «tad Es vērsīšu bargus tiesas sodus pret Bābeles dievekļiem, visur viņu zemē vaidēs nāvīgi ievainotie!

⁵³ Jebšu Bābele kāptu līdz debesīm un celtu nepārkāpjami augstus cietokšņus, tad tomēr pret to dosies Manis sūftītie postītāji!» saka Tas Kungs.

⁵⁴ Klau! Kliezieni dzirdami Bābelē, un lielas postīšanas troksnis atskan no kaldeju zemes puses, ⁵⁵ jo Tas Kungs izposta Bābeli un dara galu turienes lielajai čalai; ienaidnieku karaspēka viļņi krāc kā lieli ūdeņi, un skaļi atskan viļņu mežonīgie kara saucieni.

⁵⁶ Jo postītājs laužas tur iekšā, Bābelē, saņem gūstā tās karavīrus, salauž tās stopus, jo Tas Kungs Dievs ir atmaksātājs, Viņš visu atmaksādam atmaksā.

⁵⁷ «Es piedzirdīšu tās dižciltīgos un gudros vīrus, tās zemes kungus un valdniekus, un karavīrus, ka tie aizmigs mūžīgā miegā un vairs neuzmodīsies,» saka tas Ķēniņš, Viņa vārds ir Tas Kungs Cebaots.

⁵⁸ Tā saka Tas Kungs Cebaots: «Bābeles mūrus, lai arī cik biezi tie būtu, nojauks līdz pamatiem, un tās vārtus, lai arī cik augsti tie būtu, sadedzinās ar uguni; tā tautas velti pūlējušās, un ļaužu ciltis strādājušās ugunij.»

⁵⁹ Šādu uzdevumu pravietis Jeremija uzlika Serajam, Nerijas dēlam, Māsejas dēladēlam, kad viņš ar Jūdas ķēniņu Cedekiju viņa ceturtajā valdīšanas gadā gāja uz Bābeli; Seraja toreiz bija apstāšanās vietu pārzinis ķēniņa ceļojuma laikā.

⁶⁰ Jeremija uzrakstīja uz viena rakstu tīstokļa visu par to nelaimi, kam bija jānāk pār Bābeli, tas ir, visus šos vārdus, kas te rakstīti par Bābeli, ⁶¹ un sacīja Serajam: «Kad tu nonāksi Bābelē, tad pielūko, ka tu nolasītu skaļi visus šos vārdus, ⁶² un tad saki: Kungs, Tu pats esi piedraudējis šai vietai, ka Tu to gribi iznīcināt, tā ka tur vairs nebūs nevienas dzīvas radības, ne cilvēku, ne lopu, ka tai jātop par tuksnešainu apgabalu uz visiem laikiem. –

⁶³ Kad tu izlasīsi visu šo rakstu līdz galam, tad piesien tam akmeni, iemet to Eifratas upē ⁶⁴ un saki: tā nogrims arī Bābele un neuzsliesies vairs augšā no tās nelaimes, ko Es tai uzliku!» Tik tālu Jeremijas vārdi.

52. nodaļa

¹ Cedekija bija divdesmit vienu gadu vecs, kad viņš kļuva par ķēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē. Viņa mātes vārds bija Hamutala, un viņa bija Jeremijas meita no Libnas.

² Viņš darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tāpat kā Jojakīms.

³ Aiz Tā Kunga dusmām tad notika, ka Tas Kungs atstūma Jeruzālemi un Jūdu no Sava vaiga. Kad Cedekija atkrita no Bābeles ķēniņa – ⁴ un tas notika viņa valdīšanas devītā gada desmitā mēneša desmitajā dienā, tad Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars nāca pats ar visu savu karaspēku pret Jeruzālemi, ielenca pilsētu un uzcēla ap to visapkārt nocietinājumus.

⁵ Tā pilsēta palika ielenkta līdz Cedekijas valdīšanas vienpadsmitajam gadam.

⁶ Ceturtā mēneša devītajā dienā, kad stiprs bads plosījās pilsētā un arī zemes iedzīvotājiem nebija vairs maizes, ⁷ tad ienaidnieks ielauzās pilsētā un visi karavīri bēga un atstāja pilsētu naktī pa vārtiem starp abiem mūriem pie ķēniņa dārza un izgāja klajumā, kamēr kaldeji vēl ielenca visapkārt pilsētu. Izbēgušie pagriezās tad virzienā uz Jordānas līdzenumu.

⁸ Taču kaldeju karaspēks dzinās ķēniņam pakaļ un panāca Cedekiju Jērikas klajumos, kur viņa karaspēks izklīda un to atstāja.

⁹ Kaldeji saņēma ķēniņu gūstā un veda to pie Bābeles ķēniņa Riblā, Hamatas novadā, un ķēniņš sprieda tiesu pār viņu.

¹⁰ Bābeles ķēniņš lika nogalināt Cedekijas dēlus viņa acu priekšā un visus Jūdas lielkungus Riblā.

¹¹ Cedekijam viņš lika izdurt acis, to saistīt važās un vest uz Bābeli, kur viņš palika cietumā līdz savas nāves dienai.

¹² Piektā mēneša desmitajā dienā – tas bija Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara deviņpadsmitais valdīšanas gads – Nebusaradans, kas bija Bābeles ķēniņa miesassardzes virspavēlnieks, iegāja Jeruzālemē ¹³ un nodedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa pili, un visus pilsētas namus, it īpaši lielos namus, viņš lika iznīcināt ar uguni.

¹⁴ Viss kaldeju karaspēks, kas atradās miesassardzes virspavēlnieka vadībā, nojauca visus mūrus ap Jeruzālemi.

¹⁵ Tad Nebusaradans, miesassardzes virspavēlnieks, aizveda gūstā zemas kārtas ļaudis un to tautas daļu, kas vēl bija palikusi pilsētā, un bēgļus, kas bija pārgājuši pie Bābeles ķēniņa, un atlikušos darba ļaudis.

¹⁶ Bet no zemās kārtas ļaudīm Nebusaradans, miesassardzes priekšnieks, atstāja vienu daļu kā viņa dārzniekus un zemes kopējus.

¹⁷ Bet vara stabus pie Tā Kunga nama, sēdekļus un lielo vara jūru, kas bija Tā Kunga namā, kaldeji nojauca un aizveda visu metālu uz Bābeli.

¹⁸ Arī katlus, lāpstas, dakts nažus, karotes, slakāmos kausus un visus metāla rīkus, ko lietoja pie kalpošanas, tie aizveda projām.

¹⁹ Miesassardzes priekšnieks paņēma arī visas bļodas, kvēpināmos traukus, slakāmos kausus, podus, lukturus, kausus un kannas, visu, kas bija no tīra zelta un sudraba.

²⁰ Vara no abiem stabiem, no lielās vara jūras un no divpadsmit vēršu tēliem zem tās un no sēdekļiem, ko ķēniņš Salamans bija licis darināt Tā Kunga namam, bija tik daudz, ka tas nebija nosverams.

²¹ Stabi bija astoņpadsmit olekšu augsti, un divpadsmit olekšu gara aukla aptvēra stabu; stabu sienu biežums bija četri pirksti, stabs bija vidū tukšs.

²² Uz stabiem bija vara uzgaļa rotājums, piecas olektis augsts, un izgreznojumi un granātāboli bija visapkārt ap rotājumu, visi no vara. Tādi bija abi stabi, un arī abiem bija granātāboli.

²³ Deviņdesmit seši granātāboli karājās gaisā, bet visu granātābolu vienam pinuma darinājumam visapkārt bija simts.

²⁴ Miesassardzes priekšnieks apcietināja augsto priesteri Seraju, priesteri Cefanju un trīs sliekšņu sargus.

²⁵ No pilsētas viņš apcietināja kādu augstu ķēniņa darbinieku, kas bija bijis karavīru virspavēlnieks, un septiņus vīrus no tiem, kas bija piederējuši pie pašas tuvākās ķēniņa pavadoņības un kas bija atrasti pilsētā, arī karavadoņa rakstvedi, kas bija iesaucis lauku ļaudis karadienestā, un sešdesmit vīru no lauku ļaudīm, kas gadījās pilsētā.

²⁶ Šos visus miesassardzes priekšnieks Nebusaradans apcietināja un aizveda pie Bābeles ķēniņa Riblā.

²⁷ Bābeles ķēniņš lika tos Riblā, Hamatas novadā, sodīt ar nāvi. Tā izveda Jūdu no viņa zemes.

²⁸ Šis ir to cilvēku skaits, kurus Nebukadnēcars izveda savas valdīšanas septītajā gadā – trīs tūkstošus divdesmit trīs jūdus; ²⁹ astoņpadsmitajā Nebukadnēcara valdīšanas gadā – astoņi simti trīsdesmit divus no Jeruzālemes; ³⁰ divdesmit trešajā Nebukadnēcara valdīšanas gadā miesassardzes virspavēlnieks Nebusaradans aizveda septiņi simti četrdesmit piecus jūdus; pavisam četri tūkstoši seši simti cilvēku.

³¹ Bet pēc trīsdesmit septiņiem Jūdas ķēniņa Jojahīma gūstniecības gadiem divpadsmitā mēneša divdesmit piektajā dienā Bābeles ķēniņš Evils-Merodahs savas valdīšanas sākumā apžēloja Jojahīmu un atsvabināja to no cietuma.

³² Viņš runāja ar to draudzīgi un ierādīja viņam krēslu augstāk par to ķēniņu krēsliem, kas bija pie viņa Bābelē.

³³ Viņš drīkstēja pārmainīt savas cietumnieka drēbes un ēda pie ķēniņa galda visu laiku, kamēr viņš vēl bija dzīvs.

³⁴ Bābeles ķēniņš deva viņam arī pastāvīgu uzturu, ikdienas devu, dienu no dienas līdz viņa nāvei, kamēr viņš dzīvoja.

34. Raudu Dziesmas

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга Плач Иеремии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Cik vientuļa ir kļuvusi šī pilsēta, kas bija ļaužu pilna! Tā, kas bija liela starp tautām, ir kļuvusi kā atraitne, un, kas bija valdniece pār novadiem, ir kļuvusi pati par verdzeni.

² Tā gauži raud naktī, tai asaras rit pār vaigiem. Nav iepriecinātāja tai starp tiem, kas to mīl, visi tās tuvie tai neuzticīgi, tie kļuvuši par ienaidniekiem.

³ Jūdas cilts ir gājusi gūstā, no ciešanām, smagās verdzības, tā mīt starp tautām un neatrod miera; tās vajātāji ir iedzinuši to šaurā aizā.

⁴ Ciānas ceļi skumst, jo neviens nenāk uz svētkiem; visi pilsētas vārti stāv nevirināti, tās priesteri smagi nopūšas; pilsētas jaunavas noskumušas, bēdīga pati pilsēta.

⁵ Tās nomācēji valda, tās ienaidniekiem klājas labi. Jo Tas Kungs ir licis tai smagi ciest tās daudzo grēku dēļ. Tās bērni aizgāja trimdā savu ienaidnieku priekšā.

⁶ Zudis ir viss Ciānas meitas greznums; viņas dižciltīgie ir kā brieži, kas neatrod ganības un iet bez spēka vajātāju priekšā.

⁷ Jeruzāleme piemin savās bēdu un klejojuma dienās visus dārgumus, kas tai bija agrākos laikos; tās ļaudis krīt ienaidnieka rokā, un palīga viņai nav, tās ienaidnieki noraugās tajā un smejas par viņas sabrukumu.

⁸ Grēkodama grēkoja Jeruzāleme tādēļ kļuvusi kā sārņaina sieva. Visi, kas viņu cienīja, tagad to nicina, tāpēc ka redz tās kailumu; arī pati tā vaid un novēršas.

⁹ Tās nefrūmi līp pie viņas tērpa malas; tā nebija domājusi par savu galu; tādēļ tā ir tik bezgalīgi pazemota, un tai nav neviena iepriecinātāja. «Uzlūko, Kungs, manas bēdas, jo ienaidnieks gavilē!»

¹⁰ Naidnieks ir izstiepis savu roku pār visiem viņas dārgumiem. Viņai bija jānoskatās, kā citas tautas ielaužas viņas svētnīcā, kaut gan viņiem Tu esi dziedis ieiet Tavā draudzē.

¹¹ Visi tās iedzīvotāji vaimanā un meklē maizi. Viņi atdod visus savus dārgumus par ēdamo, lai uzturētu sevi pie dzīvības. «Raugies, Kungs, kādā negodā es esmu nonākusi!»

¹² Vai jūs, kas ejat garām, tas nemaz neskar? Skatieties un redziet, vai ir vēl kur tādas sāpes kā manas sāpes, kas pārņēmušas mani un ar ko Tas Kungs mani piemeklējis Savas niknās dusmības dienā.

¹³ No augšienes Viņš ir metis uguni manos kaulos un licis tai tur plosīties. Viņš manām kājām izpletis tīklu un licis man griezties atpakaļ. Viņš iegrudis mani postā, darījis slimu ik dienas.

¹⁴ Mani pārkāpumi Viņa rokās savīti visi kopā un kā jūgs uzlikti man uz kakla; Viņš satriecis ar to manu spēku; Tas Kungs mani nodevis tādiem rokās, kuriem nevaru pretoties.

¹⁵ Tas Kungs ir saminis visus spēcīgos vīrus manā vidū, Viņš ir sasaucis pret mani sapulci, lai sagrautu manus jaunekļus; Tas Kungs pats ir minis vīna spaidu jaunavai, Jūdas meitai.

¹⁶ Par to man rūgti jāraud, un manas acis ir asaru pilnas, jo tālu no manis ir mierinātājs, kas varētu iepriecināt manu dvēseli. Manu bērnu man vairs nav, jo ienaidnieks ir guvis virsroku.

¹⁷ Ciāna izstiepj savas rokas, bet nav, kas viņu iepriecinātu. Tas Kungs ir pavēlējis ienaidniekiem, kas visapkārt ap Jēkabu, lai Jeruzāleme kļūtu viņu vidū kā sārņaina sieva.

¹⁸ Tas Kungs ir taisns, tomēr es Viņa baušļiem pretojos. Klausieties, tautas, un raugait manas sāpes! Manas jaunavas un mani jaunekļi aizgāja gūstā.

¹⁹ Es piesaucu savus draugus, bet tie mani pievīluši. Mani priesteri un vecaji pilsētā ir nonīkuši, meklēdami sev ēdamo, lai uzturētu sevi pie dzīvības.

²⁰ Ak, Kungs, kā man bail! Manas iekšas saraujas sāpēs, mana sirds ir pilna nemiera, tāpēc ka es Tev pretojos. Ārā zobens laupīdams, mājā – nāve.

²¹ Tie dzird mani vaidam, tomēr nav man iepriecinātāja! Visi mani ienaidnieki redz manu nelaimi un priecājas, ka Tu to man esi darījis. Lai nāk Tevis sludinātā diena, tad viņiem klāsies kā man!

²² Lai nāk Tavā priekšā visa viņu ļaunprātība, un dari Tu viņiem tā, kā Tu man esi darījis visu manu pārkāpumu dēļ. Neskaitāmas ir manas nopūtas, un mana sirds ir pagurusi.

2. nodaļa

¹ Ak, kā gan Tas Kungs licis izlieties Savām dusmām pār Ciānas meitu! Viņš nometis no debesīm zemē Israēla godību, nav pieminējis Savu kāju pameslu Savas dusmības dienā.

² Bez žēlastības ir Tas Kungs nopostījis Jēkaba mitekļus, sagrāvis Savās dusmās Jūdas meitas stipros cietokšņus, metis pie zemes, iegrūdis negodā kā ķēniņa valsti, tā arī tās dižciltīgos.

³ Savās bargajās dusmās Viņš sagrāvis visus Israēla ragus, Viņš atrāvis atpakaļ Savu labo roku, kad tuvojās ienaidnieks, Viņš Jēkabā iededzinājis ugunsliesmas, kas aprij visu visapkārt.

⁴ Viņš uzvilcis Savu stopu kā ienaidnieks, pacēlis Savu labo roku kā pretinieks; kas bija patīkams acīm, to visu Viņš iznīcinājis; Viņš izlējis Savas dusmas kā uguni Ciānas meitas teltī.

⁵ Tas Kungs ir kļuvis mums par ienaidnieku, Viņš iznīcinājis Israēlu, izpostījis visas viņa pils, sagrāvis viņa cietokšņus un vairojis Jūdas meitas vaidus un nopūtas.

⁶ Viņš noplēsis Savu mājokli kā dārzu, izpostījis Savu sanāksmju vietu. Tas Kungs licis Ciānai aizmirst svētkus un svētās dienas, un Savās bargajās dusmās Viņš ir atmetis kā ķēniņu, tā priesteri.

⁷ Tas Kungs ir atmetis Savu altāri, atstājis Savu svēto vietu; tās stalto namu mūrus Viņš nodevis ienaidnieku rokās, tie pacēluši savu balsi Tā Kunga namā kā svētku dienā.

⁸ Tas Kungs bija nolēmis sagraut Ciānas meitas mūrus. Viņš izstiepis pār tiem mērauklu, Viņš nav atturējis Savu roku no graušanas; Viņš bēdīgu darījis valni un mūri; tie abi sagruvuši.

⁹ Mūru vārti iegrimuši zemē, to aizšaujamos Viņš saliecis un salauzis. Viņas ķēniņš un viņas dižciltīgie izkaisīti tautu starpā; nav spēkā vairs bauslība; arī viņas pravieši nesaņem vairs atklāsmi no Tā Kunga.

¹⁰ Klusēdami sēd zemē Ciānas meitas vecaji; tie kaisa pīšļus uz galvas, apjozušies ar maisiem. Jeruzālemes jaunavas zemu nokārušas savas galvas.

¹¹ Manas acis izraudātas asarās, manas iekšas saraujas sāpēs, manas aknas ir it kā izkratītas uz zemes manas tautas meitas posta dēļ, jo bērni un zīdaiņi dabū galu pilsētas ielās.

¹² Tie sauca uz savām mātēm: kur ir maize un vīns? Tā viņi aiziet bojā kā ievainotie pilsētas ielās, tie izlaiž savu garu mātes klēpī.

¹³ Ko es tev lai saku, Jeruzālemes meita, un kam es tevi lai pielīdzinu, lai tevi iepriecinātu, jaunava Ciānas meita? Liels ir tavs posts – kā jūra. Kas tevi var dziedināt?

¹⁴ Tavi pravieši tev sludinājuši melus un māņus. Tavu noziegumu viņi tev nav atklājuši, lai novērstu tavu cietumu, bet tev sludinājuši melu un viltus atklāsmes.

¹⁵ Visi, kas tev iet garām, zobgalībā sasit plaukstu par tevi, tie svilpj un krata galvu par Jeruzālemes meitu: vai šī ir tā pilsēta, par kuru sacīja, ka tā esot pati skaistākā un visas zemes priekš?

¹⁶ Visi tavi ienaidnieki atver savu muti pret tevi, svilpo un griež zobus; tie saka: «Mēs to iznīcinājam. Šī ir tā diena, kuru mēs gaidījām, mēs to sagaidījām, to piedzīvojām!»

¹⁷ Tas Kungs ir darījis, ko bija nodomājis, un piepildījis Savu vārdu, ko bija runājis sendienās. Viņš ir sagrāvis bez žēlastības, iepriecinājis par tevi tavu ienaidnieku un augstu pacēlis tavu pretinieku ragu.

¹⁸ Tad viņas sirds sāka brēkt uz To Kungu. Ak, Ciānas meitas mūri, liec lai dienu un nakti asaras plūst kā strauts; nemities raudāt un nedod mieru savām acīm ne mirkli!

¹⁹ Celies, brēc naktī; ļauj izplūst jau pirmajos gaiļos savai sirdij Tā Kunga priekšā kā ūdenim. Pacel savas rokas lūgšanā uz To Kungu par tavu bērnu dvēselēm, kas mirst badā visos ielas stūros.

²⁰ Ak, Kungs! Raugies jel, kam Tu esi ko līdzīgu darījis? Vai tad sievas lai ēd savu miesas augli, savus bērnus, ko auklējušas? Vai tad priesterus un praviešus lai nokauj Tā Kunga svētnīcā?

²¹ Ielās guļ beigti jaunekļi un sirmgalvji. Manas jaunavas un jaunekļi ir krituši no zobena, Tu tos esi nokāvis Savas dusmības dienā, nokāvis bez žēlastības.

²² Kā uz svētku dienu Tu esi saaicinājis no visām pusēm manus vajātājus, un Tā Kunga dusmības dienā neviens nav izbēdzis, nedz palicis dzīvs. Visus, ko es biju auklējusi un audzinājusi, nogalināja mans ienaidnieks.

3. nodaļa

¹ Es esmu vīrs, kam bijis jāpieredz daudz bēdu no Viņa dusmības rīkstes.

² Viņš mani vadīja un sūtīja tumsā un ne gaismā.

³ Pret mani Viņš vērsa Savu roku arvien, augu dienu.

⁴ Viņš darīja vecu manu miesu un manu ādu un satrieca manus kaulus.

⁵ Viņš cēla ap mani un apņēma man visapkārt žulti un grūtības.

⁶ Viņš mani ielika tumsā kā sen mirušos.

⁷ Viņš mani iemūrēja, ka es nevaru iziet, Viņš mani ieslēdza smagās važās.

- ⁸ Kad es kliežu un saucu palīgā, Viņš apturēja manu lūgšanu.
- ⁹ Viņš aizsprostoja manus ceļus ar lieliem akmeņiem un padarīja neejamas manas tekas.
- ¹⁰ Viņš glūnēja uz mani kā lācis, kā lauva paslēptuvē.
- ¹¹ Viņš man ļāva neceļos staigāt, saplosīja mani un darīja vientuļu.
- ¹² Viņš uzvilka savu stopu un lika mani bultai par mērķi.
- ¹³ Viņš ņēma bultas no maksts un iešāva tās manās īkstīs.
- ¹⁴ Es kļuvu savai tautai par apsmieklu, par joku dziesmu augu dienu.
- ¹⁵ Viņš mani ēdināja ar rūgtumu un dzirdināja ar vērmelēm.
- ¹⁶ Viņš sagrūda man zobus ar zvirgzdiem, un mani pašu iemīda pīšļos.
- ¹⁷ Manai dvēselei ir atņemts miers; viss labais man jāaizmirst.
- ¹⁸ Es sacīju: pagalam mans dzīvības spēks un mana cerība uz To Kungu.
- ¹⁹ Piemini manas bēdas un manas klejojuma dienas, tās vērmeles un žulti.
- ²⁰ Pieminēdama to piemin mana dvēsele un ir nospiesta manī.
- ²¹ To es likšu sev pie sirds, un tādēļ lai ceru.
- ²² Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals.
- ²³ Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība.
- ²⁴ Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēju uz Viņu.
- ²⁵ Labvēlīgs ir Tas Kungs tam, kas uz Viņu cer, dvēselei, kas Viņu meklē.
- ²⁶ Ir labi klusā garā gaidīt uz Tā Kunga palīdzību.
- ²⁷ Ir labi cilvēkam, kas savu jūgu jaunībā nes; ²⁸ lai viņš sēž vientuļš un kluss, jo tas tam uzlikts; ²⁹ lai krīt uz sava vaiga pīšļos, varbūt vēl cerība, ³⁰ lai pagriež savu vaigu sitējam, lai saņem nievas papildnam.
- ³¹ Jo Tas Kungs neatstumj uz visiem laikiem: ³² Viņš gan apbēdina, bet Viņš atkal apžēlojas pēc Savas lielās žēlastības, ³³ jo ne no sirds Viņš moca un apbēdina cilvēka bērņus, ³⁴ it kā Viņš gribētu visus šīs zemes gūstekņus samīt zem Savām kājām ³⁵ un noliekt cilvēka tiesu Visuaugstākā priekšā, ³⁶ piekrāpt cilvēku strīdus lietā, it kā Tas Kungs to neredzētu.
- ³⁷ Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez Tā Kunga pavēles ³⁸ un ka ļaunais un labais nenāktu no Visuvarenā mutes?
- ³⁹ Ko tad cilvēks tik daudz sūdzas, kamēr viņš dzīvo? Lai ikkatrs sūdzas par saviem grēkiem!
- ⁴⁰ Izpētīsim un pārbaudīsim savus ceļus un atgriezīsimies pie Tā Kunga!
- ⁴¹ Pacelsim savas sirdis un rokas uz Dievu debesīs: ⁴² mēs esam grēkojuši, bijuši neuzticīgi, tāpēc Tu mums nepiedevi, ⁴³ Tu tērpies Savām dūsmām, vajāji mūs un nogalināji bez žēlastības.
- ⁴⁴ Tu biji aizsedzies ar padebesi, tā ka mūsu lūgšanas nevarēja izspiesties tam cauri.
- ⁴⁵ Tu mūs padarīji par mēsliem un riebekļiem tautu starpā.
- ⁴⁶ Visi mūsu ienaidnieki pleš vaļā savu muti uz mums.
- ⁴⁷ Šausmas un bedre mums, iznīcība un posts.
- ⁴⁸ Manas acis izplūst asarās kā ūdens upes manas tautas meitas posta dēļ.
- ⁴⁹ Manas acis rieš asaras un nevar rīmt; bez mitēšanās, ⁵⁰ kamēr Tas Kungs nepalūkosies no debesīm un neieraudzīs tās.
- ⁵¹ Manas acis sabeidz manu dvēseli manas pilsētas meitu dēļ.
- ⁵² Kā putnu mani vajāt vajāja mani ienaidnieki bez iemesla.
- ⁵³ Tie aplklusināja mani bedrē un meta akmeņus uz mani; ⁵⁴ ūdeņi plūda pār manu galvu, un es domāju: nu esmu pagalam!
- ⁵⁵ Tad es piesaucu, Kungs, Tavu Vārdu, no bedres dziļumiem.
- ⁵⁶ Un Tu dzirdēji manu saucienu: neaizslēdz Savas ausis manu vaimanu un manu kliedzienu priekšā!
- ⁵⁷ Tu man tuvojies dienā, kad es Tevi piesaucu, un sacīji: «Nebīsties!»
- ⁵⁸ Tu, Kungs, vadi manas dvēseles lietas, Tu glāb manu dzīvību.
- ⁵⁹ Tu, Kungs, redzi to netaisnību, kas man notiek. Tiesā manu tiesu.
- ⁶⁰ Tu redzi viņu atriebību un visus viņu nolūkus pret mani.
- ⁶¹ Ak, Kungs, Tu dzirdi viņu nievāšanu un visus viņu nolūkus pret mani, ⁶² manu pretinieku lūpas un valodas augu dienu.
- ⁶³ Vai tie sēd vai ceļas, redzi, es – viņu apsmiekla dziesma.
- ⁶⁴ Tu tiem atmaksāsi, Kungs, pēc viņu roku darba.
- ⁶⁵ Tu apstulbosi viņu sirdi. Tavs lāsts lai nāk pār tiem!
- ⁶⁶ Tu tos vajāsi ar dūsmām un tos iznīcināsi zem Tā Kunga debesīm.

4. nodaļa

¹ Kā gan apsūbējis zelta spožums, kā gan mainījies pats tīrākais zelts! Svētnīcas dārgie akmeņi ir izkaisīti visos ielas stūros.

² Ciānas cienījamie dēli, kas bija līdzīgi tīram zeltam, kā gan tie kļuvuši līdzīgi māla traukiem, podnieka roku darbam.

³ Pat šakāļu mātes zīda savus mazuļus un baro tos; bet manas tautas meita ir kļuvusi nežēlīga kā strausi tuksnesī.

⁴ Zīdaiņiem līp mēle aiz slāpēm pie aukslējām; bērni prasa maizes, bet neviens viņiem tās nedod.

⁵ Kas ēda gardumus, tie tagad mirst badā uz ielas; kas audzināti purpurā, tie tagad guļ uz mēslu kaudzes.

⁶ Manas tautas meitas noziegums ir lielāks nekā Sodomas grēki, kas tika sagrauta piepeši, nevienam nepieliekot rokas.

⁷ Viņas dižciltīgie bija dzidrāki nekā sniegs, baltāki nekā piens, un viņu miesas bija sārtākas nekā korallī; savā izskatā viņi bija kā safīrs.

⁸ Bet tagad viņu sejas ir melnākas nekā sodrēji, viņus nevar vairs pazīt uz ielas. Viņu āda līp pie kauliem, tā ir izkaltusi kā plāna skaida.

⁹ Laimīgāki ir ar zobenu nokautie nekā tie, kas nomira badā un aizgāja bojā aiz zemes augļu trūkuma.

¹⁰ Visžēlsirdīgāko sievu rokas ir vārtījušas savus pašu bērnus, lai būtu ko ēst manas tautas meitas postā.

¹¹ Tas Kungs ir piepildījis Savu dusmu mēru, Viņš izlējis Savu bardzību un iededzinājis uguni Ciānā, kas aprija tās pamatus.

¹² Ne ķēniņi zemes virsū, ne visas pasaules iedzīvotāji nekad nebūtu ticējuši, ka Jeruzālemes pretinieki un ienaidnieki varētu kādreiz ieiet pa tās vārtiem.

¹³ Bet tas ir noticis tās praviešu grēku un tās priesteru noziegumu dēļ, tie ir izlējuši tās vidū taisno asinis.

¹⁴ Tie klejoja kā akli pa ielām, aptraipīti asinīm, tā ka nevarēja aizskart viņu drēbes.

¹⁵ Ļaudis sauca uz viņiem: «Prom, nešķīstie! Prom, prom, neskarities nekam klāt!» Un, kad viņi bēga un klejoja apkārt, tad atskanēja runas pat citu tautu starpā: «Viņi nedrīkst ilgāk palikt te.»

¹⁶ Tā Kunga dusmas viņus izklīdināja, Viņš tos vairs neuzlūko. Priesterus vairs necienīja un vecajus nežēloja.

¹⁷ Vēl ilgi velti raudzījās mūsu acis pēc palīdzības, jo mēs gaidīt gaidījām uz tautu, kas nevarēja palīdzēt.

¹⁸ Mūs sāka vajāt, tā ka mēs nevarējām vairs staigāt pa savām ielām. Mūsu gals ir tuvu, skaitītas mūsu dienas, mūsu gals ir klāt.

¹⁹ Mūsu vajātāji bija ātrāki nekā ērgļi apakš debess. Tie vajāja mūs kalnos, tie uzglūnēja mums tuksnesī.

²⁰ Mūsu dzīvības gars, Tā Kunga svaidītais, ir sagūstīts viņu bedrēs, par kuru domājām: Viņa ēnā dzīvosim tautu starpā.

²¹ Prieceļies un liksmojies, Edoma meita, tu, kas dzīvo Ucas zemē. Arī tev neies garām kauss, tu piedziersies un izģērsies kaila.

²² Tavš noziegums, Ciānas meita, ir izlīdzināts: Viņš tevi vairs neliks aizvest gūstā. Bet tavu noziegumu, Edoma meita, Viņš piemeklēs, un tavus grēkus Viņš atklās.

5. nodaļa

¹ Piemini, Kungs, kas mums noticis, skaties un uzlūko mūsu negodu!

² Mūsu mantojuma tiesa kritusi svešiniekiem, mūsu nami – ārzemniekiem.

³ Mēs esam kļuvuši bāriņi bez tēva, mūsu mātes ir kā atraitnes.

⁴ Savu ūdeni mēs dzeram par naudu, savu malku saņemam par maksu.

⁵ Mūs izdzen kā suņus, mēs esam noguruši, un nav mums miera.

⁶ Mēs pakļāvāmies Ēģiptei un Asīrijai, lai dabūtu paēst maizes.

⁷ Mūsu tēvi ir grēkojuši, viņu vairs nav, bet mēs nesam viņu noziegumus.

⁸ Kalpi valda pār mums, nav neviena, kas mūs atsvabinātu no viņu rokas.

⁹ Sava maize mums jāsadā baidēs par mūsu dzīvību no zobena tuksnesī.

¹⁰ Mūsu āda ir apdegusi melna bada šausmās kā krāsni.

¹¹ Sievas Ciānā ir apsmietas un jaunavas Jūdas pilsētās.

¹² Dižciltīgos tie ir pakāruši, vecaju vaigs nav turēts cieņā.

- ¹³ Jaunekļiem bija jānes dzirnavu akmeņi, zēniem jāklūp zem malkas nastām.
- ¹⁴ Vecie nesēd vairs vārtos, un jaunie vairs nedzied.
- ¹⁵ Mūsu sirds liksmība ir zudusi, mūsu rotaļas pārvērtušās par vaimanām.
- ¹⁶ Mūsu vainags mums nokritis no galvas: bēdas mums, ka esam grēkojuši!
- ¹⁷ Tādēļ mūsu sirds ir gurdena un mūsu acis kļuvušas tumšas, ¹⁸ Ciānas kalna dēļ, tas nopostīts un lapsas skraida pa to.
- ¹⁹ Bet Tu, Kungs, valdi mūžīgi, Tavs tronis paliek uz radu radiem!
- ²⁰ Kādēļ Tu gribi mūs aizmirst pavisam, mūs atstāt tik ilgi?
- ²¹ Atgriez mūs, Kungs, pie Sevis, un mēs atgriezīsimies! Atjauno mūsu dienas kā vecos laikos!
- ²² Vai tad Tu mūs esi pavisam atmetis, vai Tavas dusmas tik bargas?

35. Ecēhiēla Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Иезекииля» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Notika tas trīsdesmitā gada ceturtā mēneša piektajā dienā, kad es biju aizvesto starpā pie Ūbaras upes; tad atvērās debesis, un es redzēju dievišķas parādības.

² Mēneša piektajā dienā, tas bija ķēniņa Johahina piektais trimdas gads, ³ atklājās Tā Kunga vārds priesterim Ecēhiēlam, Busija dēlam, kaldeju zemē pie Ūbaras upes – tur nāca Tā Kunga roka pār viņu.

⁴ Es redzēju – piepeši nāca stipra vētra no ziemeļiem, pacēlās liels mākonis ar uguni, tam bija spožums visapkārt un pašā vidū spulgoja kaut kas kā spilgti mirdzošs metāls.

⁵ Tam vidū bija redzami četri dzīviem radījumiem līdzīgi veidojumi: tie bija cilvēkiem līdzīgi tēli.

⁶ Bet ikvienam no tiem bija četras sejas un četri spārni.

⁷ Viņu kājas bija taisnas, un viņu kāju pēdas bija kā teļa nagi un laistījās kā nogludināts varš.

⁸ Zem viņu spārniem bija cilvēka rokas uz visām četrām pusēm. Visiem četriem bija katram sava seja un savi spārni.

⁹ Visi viena tēla spārni bija salikti kopā cits pie cita. Iedami tēli negrieza seju atpakaļ, bet katrs gāja taisni uz priekšu.

¹⁰ Viņu seja bija šāda: priekšpusē tiem bija cilvēka seja, labajā pusē lauvas seja visiem četriem, kreisajā pusē vērsa seja visiem četriem un iekšpusē ērgļa seja visiem četriem.

¹¹ Viņu sejas bija vērstas un spārni bija izplesti uz augšu, katram tēlam divi, kas saskārās ar blakustēlu spārniem, un divi apsedza katram viņa ķermeni.

¹² Tie ikviens gāja taisni uz priekšu, tie gāja neatskatīdamies, kurp gars tos dzina.

¹³ Šo dzīvo tēlu izskats bija kā kvēlojošas ogles, kā lāpu spožums: to uguns spulgoja dzīvo tēlu starpā. Ugunij bija spilgts spožums, no uguns izšāvās zibeņi.

¹⁴ Dzīvie tēli šaudījās šurpu turpu un izskatījās kā zibeņi.

¹⁵ Tuvāk aplūkojot dzīvos tēlus, es redzēju četrus riteņus zemē, pa vienam katra tēla priekšā.

¹⁶ Un riteņu izskats un veidojums bija kā no hrizolīta, un visi četri bija vienādi, un tie bija tā veidoti, it kā ritenis ietilptu ritenī.

¹⁷ Tie gāja uz visām četrām pusēm, sāņus nepagriezdamies.

¹⁸ Riteņu loki, ārkārtīgi augsti, lieli un briesmīgi, bija acu pilni visiem četriem visapkārt, ¹⁹ un, kad dzīvie radījumi iekustējās, tad ritēja tiem līdzī arī riteņi, un, kad tie no zemes pacēlās, tad pacēlās tiem līdzī arī riteņi; ²⁰ tie gāja, kurp gars tos dzina, un riteņi pacēlās un gāja tiem līdzī, jo dzīvo radījumu gars mājāja arī riteņos.

²¹ Kad tie gāja, gāja arī riteņi, kad tie stāvēja, tad stāvēja arī riteņi; kad tie pacēlās no zemes, tad pacēlās līdzī arī riteņi, jo dzīvo radījumu gars mājāja riteņos.

²² Pār dzīvo radījumu galvām bija it kā debess izplatījums, kā brīnišķīgi mirdzošs kalna kristāls; tas bija augstu izplests pār viņu galvām.

²³ Zem debess izplatījuma viņu spārni bija līmeniski taisni izplesti viens pret otru, katram divi; ar pārējiem diviem tie apsedza katrs savu ķermeni.

²⁴ Un es dzirdēju viņu spārnu švīkoņu, tā bija kā lielu ūdeņu krākšana, kā Visuvarenā pērkonu rūkšana; kad tie kustējās, tā bija kā kara nometnes dunoņa, kad tie apstājās, tad tie ļengani nolaida savus spārnus.

²⁵ Un balss atskanēja no izplatījuma, kas bija virs viņu galvām. Kad tie stāvēja, viņi slābani lika nokarāties saviem spārniem.

²⁶ Un augstu pār izplatījumu virs viņu galvām bija saskatāms kaut kas kā safīra akmens, kaut kas tronim līdzīgs. Uz šā troņa veidojuma bija redzams sēžam tēls, tam bija cilvēka izskats.

²⁷ Un es redzēju it kā zaigojoša metāla mirdzumu, kā uguni viņam visapkārt un iekšā: no viņa gurniem uz augšu un no viņa gurniem uz leju uguns liesma aplāja viņu. Arī tālāk ap viņu visapkārt bija spilgti starojoša gaisma.

²⁸ Kā varavīksne atspīd pie debesīm lietus laikā, tāds bija starojošais spožums ap viņu. Tāda bija Tā Kunga godības parādība. Kad es to redzēju, tad es nokritu uz sava vaiga un dzirdēju kādu runājam.

2. nodaļa

¹ Un Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, nostājies uz savām kājām, Es gribu ar tevi runāt.»

² Viņam tā uz mani runājot, Gars pārņēma mani, tā ka es nostājos uz savām kājām, un es dzirdēju to, kas uz mani runāja.

³ Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, Es sūtu tevi pie Israēla bērniem, pie tās nepakļāvīgās atkritēju tautas, kas sacēlusies pret Mani; viņi un viņu tēvi arvien ir atkāpušies no Manis, līdz pat šai dienai.

⁴ Arī viņu bērni ir stūrgalvīgi un cietām sirdīm. Pie tiem Es tevi sūtu. Saki tu tiem: tā saka Dievs Tas Kungs!

⁵ Vai tie klausā vai neklausā, jo tie ir pretestības pilna cilts, tiem jāzina, ka pravietis ir viņu vidū.

⁶ Bet tu, cilvēka bērns, nebīsties no tiem un nebīsties no viņu vārdiem. Jebšu dadži un ērkšķi ir ap tevi un tu dzīvo pie skorpioniem, tomēr nebīsties no viņu vārdiem un nebaidies no viņu vaiga, jo tie ir pretestības pilna cilts.

⁷ Bet tu pasludini tiem Manus vārdus, lai tie klausā vai neklausā, jo tie ir nepielaidīgi.

⁸ Bet tu, cilvēka bērns, klausies, ko Es tev saku. Neesi tu nepaklausīgs kā šī nepaklausīgā cilts. Atver savu muti un ēd, ko Es tev dodu.»

⁹ Es redzēju roku, kura stiepās pret mani. Rokā bija rakstu ritulis.

¹⁰ Viņš to atritināja manā priekšā, tas bija aprakstīts vienā un otrā pusē. Tur bija uzrakstītas raudu dziesmas, nopūtas un vaimanas.

3. nodaļa

¹ Tad Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, ēd, kas tavā priekšā, ēd šo rakstu rituli un tad ej un sludini Israēla namam.»

² Tad es atvēru muti, un Viņš man deva ēst rakstu rituli ³ un man sacīja: «Cilvēka bērns, apēd šo rakstu rituli, ko Es tev dodu, un pildi ar to savas iekšas.» Tad es to apēdu, un tas bija manā mutē tik salds kā medus.

⁴ Un Viņš man teica: «Cilvēka bērns, ej pie Israēla un sludini Israēla namam Manus vārdus.

⁵ Es tevi nesūtu pie tautas, kam sveša valoda un nesaprotama runa, bet pie Israēla nama, ⁶ nedz arī pie lielām tautām, kam sveša valoda un nesaprotama izteiksme, kuras vārdus tu nesaproti. Taču, ja Es tevi pie tām sūtītu, tās tevi uzklāstītu, ⁷ bet Israēla nams negrib tevi uzklāstīt, tie taču neuzklausā arī Mani. Israēla namam ir bieža pierē un cieta sirds.

⁸ Redzi, Es nocietināšu tavu vaigu līdzīgu viņu vaigam. Es došu tev cietu pieri, kas būtu līdzīga viņu pieri, ⁹ kā dimantu, kas cietāks par klinti, Es darīšu tavu pieri. Nebīsties no tiem, lai tevi nebaida viņu vaigs, jo tie ir nepielaidīga cilts.»

¹⁰ Tad Viņš vēl turpināja: «Cilvēka bērns, visus vārdus, ko Es tev runāšu, uzklāsties labi ar savām ausīm un ieguldi dziļi savā sirdī.

¹¹ Un ej pie trimdiniekiem, saviem tautiešiem, runā uz tiem un saki: tā saka Dievs Tas Kungs, – vai tie tevi klausā vai neklausā.»

¹² Tad Gara spēks pacēla mani, un es izdzirdu aiz sevis ārkārtīgi skaļu un spēcīgu troksni, kad pacēlās no savas vietas Tā Kunga godība, ¹³ un proti – četru dzīvo tēlu spārnu švīkstoņu, šiem spārnem savā starpā saskaroties, un ratu rīboņu, katram ritenim griežoties līdzās savam tēlam.

¹⁴ Kad Gars mani pacēla un aizrāva, es gāju uz priekšu, būdams sava gara satraukumā dziļi nospiests, bet Tā Kunga roka ar varenu spēku turēja mani.

¹⁵ Tā es nonācu pie trimdiniekiem Tel-Abibā, kur tie dzīvoja pie Ūbaras upes. Tur es sēdēju septiņas dienas garā noskumis klusībā viņu vidū.

¹⁶ Kad septiņas dienas pagāja, pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁷ «Cilvēka bērns, Es tevi esmu ielicis par sargu Israēla namam. Kad tu uztversi vārdu no Manas mutes, tad tev tie jāpamāca un jābrīdina Manā Vārdā, ¹⁸ kad Es saku bezdievim: tev jāmirst! – un tu to nepamāci un nebrīdini, lai bezdievis atgrieztos no sava ļaunā ceļa un tas paliktu dzīvs, tad bezdievis gan nomirs savos grēkos, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas.

¹⁹ Bet, kad tu bezdievi būsi pamācījis un viņš tomēr neatstājas no savas bezdievības un sava ļaunā ceļa, tad viņš nomirs savos grēkos, bet tu izglābsi savu dzīvību.

²⁰ Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu un Es nostāšos pret viņu, viņš mirs. Kad tu viņu nebūsi pamācījis, viņš nomirs savos grēkos. Viņa taisnību, ko tas darījis, vairs nepieminēs. Bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas.

²¹ Bet, kad tu pamācīsi taisno negrēkot un viņš negrēkos, tad viņš paliks dzīvs, tādēļ ka pieņēma pamācību, un tu būsi izglābis savu dzīvību.»

²² Tā Kunga roka nāca tur pār mani, un Viņš man sacīja: «Celies un ej klajumā, tur Es runāšu ar tevi!»

²³ Tad es cēlos un aizgāju klajumā, un tur es skatīju Tā Kunga godību, kā es to redzēju pie Ūbaras upes; tad es nokritu uz sava vaiga.

²⁴ Bet Gars nāca pār mani, un es nostājos uz savām kājām. Viņš uzrunāja mani un sacīja: «Ej un ieslēdzies savā namā!

²⁵ Redzi, cilvēka bērns, tev uzliks važas, tu būsi saistīts un nevarēsi iziet viņu vidū.

²⁶ Es likšu tavai mēlei pielipt pie tava žokļa, ka tu paliec mēms un nebūsi tiem vairs par pamācītāju, jo tie ir pretestības pilna cilts.

²⁷ Bet, kad Es runāšu ar tevi, Es atdarīšu tavu muti, un tu saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: kas klausā, lai klausā, kas neklausā, lai neklausā, – jo tie ir pretestības pilna cilts.»

4. nodaļa

¹ «Bet tu, cilvēka bērns, ņem ķieģeli, liec to savā priekšā un uzzīmē uz tā, tajā iegrebdams, pilsētu Jeruzālemi.

² Attēlo tās ielenkšanu: uzcel pret to ielenkšanas torņus, uzmet valni ap to, novieto karaspēku pret to un mūru grāvējus visapkārt.

³ Tad ņem dzelzs plāksni un noliec to kā mūri starp sevi un pilsētu. Un pievērs tai nepārtraukti savu skatu, tad tā būs aplenkta, un tu būsi tās aplencējs. Tā būs zīme Israēla namam.

⁴ Bet tagad gulsties uz saviem kreisajiem sāniem un liec uz tiem Israēla nama noziegumu. Pēc to dienu skaita, cik ilgi tu uz tiem gulēsi, tu nesīsi viņu noziegumu.

⁵ Bet es tev ieskaitīšu viņu noziegumu gadus par tikpat daudz dienām, tātad trīs simti deviņdesmit dienas. Tik ilgi tu nesīsi Israēla nama noziegumus.

⁶ Kad tu ar tiem būsi galā, tad gulsties vēlreiz, bet uz saviem labajiem sāniem un nes Jūdas nama noziegumus četrdesmit dienas; par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu.

⁷ Un griez savu vaigu, savus skatus un atsegt elkonī visu laiku pret ielenkto Jeruzālemi un sludini pret to.

⁸ Un redzi, Es tev aplikšu važas, ka tu nevarēsi grozīties no vieniem sāniem uz otriem, tiekāms tavas ielenkuma dienas būs galā.

⁹ Ņem kviešus un miežus, pupas un lēcas un citu labību, liec tos visus kopā traukā un taisi sev maizi ik dienas, kamēr tu gulēsi uz saviem sāniem, ka tev ir ko ēst trīs simti deviņdesmit dienas.

¹⁰ Barība, ko tu ēdīsi, lai sver divdesmit seķeļu katru dienu, sadali to vairākām ēdamām reizēm.

¹¹ Arī ūdeni tev būs dzert ar mēru un ar pārtraukumiem, katreiz hina sesto daļu un katru savā laikā.

¹² Ēd savu barību kā miežu karašas, kas viņu acu priekšā ceptas uz sažuvušiem un saslaucītiem cilvēku mēsliem.

¹³ Tā saka Tas Kungs: tāpat Israēla bērni ēdīs savu maizi nešķīstu tautu starpā, kurp Es tos aizdzīšu.»

¹⁴ Tad es atbildēju: «Ak, Kungs, mans Dievs, mana dvēsele vēl nekad nav aptraipījies, sprāgušu un saplosītu lopu gaļu es neesmu ēdis no pašas jaunības dienām, un nešķīstu gaļu es nekad neesmu ņēmis mutē!»

¹⁵ Un Viņš man sacīja: «Tad Es tev atļauju lietot lopu mēslus cilvēku mēslu vietā, uz tiem tu vari sataisīt savu ēdāmo, savu maizi.»

¹⁶ Un Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, redzi, Es izbeigšu maizes krājumu Jeruzālemē; tie ēdīs maizi ar svaru un ar bēdām un dzers ūdeni ar mēru un ar bailēm.

¹⁷ Tādēļ ka tiem nebūs maizes un ūdens, tie kritīs cits aiz cita izmisumā un aizies bojā savu noziegumu dēļ.»

5. nodaļa

¹ «Cilvēka bērns, ņem asu zobenu, izlieto to kā bārdas nazi, nodzen ar to savas galvas matus un savu bārdu. Tad ņem svarus, nosver un sadali matus.

² Trešdaļu sadedzini ar uguni pilsētas vidū, kad pilsētas ielenkšanas dienas ies uz beigām. Otru trešdaļu savel pikā un apritini to ar zobenu pilsētai visapkārt. Pēdējo trešdaļu izputini vējā, tad Es aiz tiem izvilkšu arī Savu zobenu.

³ Taču paņem no tiem kādu mazu daļu un iesien tos savu svārku stūrī.

⁴ Tad ņem vēl kaut cik no tiem, iemet tos ugunī un sadedzini. No tiem tad izies uguns pār visu Israēla namu.

⁵ Pēc tam saki visam Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: tāda ir Jeruzāleme. Es to ieliku citu tautu vidū, un tai visapkārt ir citas zemes.

⁶ Bet tā Maniem baušļiem izrādīja ļaunāku pretestību nekā citas tautas un pretojās Maniem likumiem vēl nepiekāpīgāk nekā citas zemes tās apkārtnē; Manus baušļus tie nonicināja, un Maniem likumiem savos ceļos tie nesekoja.

⁷ Tādēļ Dievs Tas Kungs saka: tā kā jūs esat bijuši nepaklausīgāki nekā citas tautas jums visapkārt, nestaigājāt pēc Maniem likumiem un nepildījāt Manus baušļus, bet staigājāt pēc to tautu likumiem, kas jums visapkārt, ⁸ tad, saka Dievs Tas Kungs, Es celšos pret tevi un turēšu tiesu tavā vidū citu tautu acu priekšā.

⁹ Un visu tavu noziegumu un negantību dēļ Es darīšu tev to, ko Es līdz šim vēl nekad neesmu darījis un ko Es arī vairs nekad nedarīšu.

¹⁰ Tādēļ tēvi ēdīs savus bērnus un bērni savus tēvus jūsu vidū. Es turēšu pār jums tiesu un visus, kas no tevis pāri palikuši, izkaisīšu visos vējos.

¹¹ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tāpēc ka tu apgānīji Manu svēto vietu ar saviem riebīgajiem dievekļiem un ar visādu negantību, Es novērsīšu Savu aci no tevis bez līdzjūtības, Es netaupīšu neviena.

¹² Trešdaļa no tevis mirs ar mēri un nonīks badā tevis paša vidū, otra trešdaļa kritīs no zobena tev visapkārt, un pēdējo trešdaļu Es izklīdināšu visos vējos un piedraudēšu vēl tiem no mugurpuses ar zobenu.

¹³ Kad Manas dusmas būs izlējušās visā pilnībā pār tiem, kad Es Savu bardzību viņos būšu apmierinājis un Savu atriebību saņēmis, tad tie atzīs, ka Es, Tas Kungs, tā esmu runājis Savā kvēlajā degsmē, likdams viņos īstenoties Savām dusmām.

¹⁴ Es tevi padarīšu par postažu un par apsmieklu citām tautām, kas tev visapkārt, visu to acīs, kas tev iet garām.

¹⁵ Un tu būsi par kaunu un apsmieklu, par brīdinājumu un par biedekli tautām, kas tev visapkārt, kad Es tevi piemeklēju dusmās un bardzībā ar smagiem sodiem, Es, Tas Kungs, to runāju, ¹⁶ kad Es raidu pret jums nāvīgās bada bultas, lai jūs nomaitātu, kad Es sūtīšu bada briesmas jūsu vidū arvien šausmīgāk un atņemšu jums pavisam maizes krājumus.

¹⁷ Es sūtīšu pret jums badu un plēsīgus meža zvērus, lai tie saplosa tavus bērnus. Mēris un asins izliešana staigās tavā vidū, un arī zobenam Es likšu nākt pār tevi. Es, Tas Kungs, to tā esmu teicis.»

6. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns! Griez savu vaigu pret Israēla kalniem un sludini pret tiem, ³ un saki: jūs Israēla kalni, klausieties Dieva Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs kalniem, pakalniem, strautiem un ielejām: redzi, Es likšu nākt pār jums zobenam un iznīcināšu jūsu elku altārus kalnu augstienēs.

⁴ Jūsu altārus nopostīs un jūsu saules stabus sagraus; jūsu nokautos Es nometīšu jūsu dievekļu priekšā.

⁵ Israēla bērnu liķus Es nometīšu viņu dievekļu priekšā un izkaisīšu jūsu kaulus ap jūsu altāriem.

⁶ Visur, kur jūs dzīvojat, sagraus ciemus un pilsētas, nopostīs augstieņu upuru vietas, jūsu altāri būs atstāti un izpostīti, jūsu dievekļu tēli sasisti un izdeldēti, jūsu saules stabi apgāzti un jūsu roku darinājumi iznīcināti.

⁷ Nokautie gulēs jūsu vidū, lai jūs atzīstat: Es esmu Tas Kungs.

⁸ Bet dažus no jums Es pasaudzēšu, kas, no zobena izglābti, dzīvos to tautu starpā, starp kurām Es jūs izklīdināšu.

⁹ Šie jūsu pāri palicēji, kas aizvesti, Mani pieminēs tur tautu starpā, kad Es būšu salauzis viņu sirdi, kas neuzticībā bija atkāpusies no Manis, un pārveidojis viņu acis, kas kā uz mīļākajiem raudzījās uz viņu elkiem. Tad tiem pašiem riebsies tas ļaunums, ko tie nodarījuši ar visām savām negantībām, ¹⁰ un tie atzīs, ka Es, Tas Kungs, ne bez iemesla tiem piedraudēju ar tādu nelaimi.

¹¹ Tā saka Dievs Tas Kungs: sasit savas rokas kopā un piesit kāju pie zemes un sauc: lāsts! – par visām ļaunām Israēla nama negantībām, kuru dēļ tie aizies bojā no zobena, bada un mēra.

¹² Kas mīt tālumā, tas mirs ar mēri, kas tuvumā, tas kritīs no zobena, un, kas vēl palicis pāri un izglābies, aiziedams ar dzīvību, tas nomirs badā. Tā Es izpaužīšu viņu vidū Savu bardzību.

¹³ Tad jūs atzīsīt, ka es esmu Tas Kungs, kad viņu nokautie gulēs viņu elku vidū ap viņu altāriem uz visiem augstiem pakalniem un kalnu galiem, zem visiem zaļiem kokiem un visiem kupliem ozoliem, tais vietās, kur tie veltījuši saviem elkiem saldu upuru smaržu.

¹⁴ Es izstiepšu Savu roku pret tiem un darīšu zemi par tuksnesi un posta vietu no tuksneša līdz Riblai, visur, kur tie dzīvo, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

7. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, tā saka Dievs Tas Kungs Israēla zemei: gals tuvojas, beigas nāk pār visām četrām zemes pusēm.

³ Tagad tevi apņem tavs gals: Es vērsīšu Savas dusmas pret tevi un tiesāšu tevi pēc tavas rīcības, un atmaksāšu tev par visām tavām nelietībām.

⁴ Mana acs nenoraudzīsies uz tevi žēlsirdības pilna, un Es tevi nesaudzēšu, bet Es atmaksāšu tev pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka es esmu Tas Kungs.

⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs: nelaieme nelaiemes galā! Redzi, tā nāk!

⁶ Gals tuvojas, gals nāk; tas virzās arvien spēcīgāk tev klāt, tas ir jau tuvu!

⁷ Tavs baigais liktenis nāk pār tevi, tu zemes iedzīvotāj! Nāk laiks, nāk diena, tā ir kara trokšņa un ne prieka diena kalnos.

⁸ Es drīz izliešu Savas dusmas pār tevi un piepildīšu Savas dusmības mēru, lai tas veldzējas tevī: Es tiesāšu tevi pēc visiem taviem darbiem, Es atmaksāšu tev par visām tavām nelietībām.

⁹ Mana acs tevi nesaudzēs, un Es nebūšu žēlīgs pret tevi, Es tev atmaksāšu pēc visiem taviem darbiem, un tavas nelietības būs tavā vidū, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, jūs sodu.

¹⁰ Redzi, tā diena nāk, tā ir klāt, nelaieme ir izvērsusies plašumā; rīkšte ir izaugusi, pārgalvība stāv pilnos ziedos.

¹¹ Varmācība ir kļuvusi par netaisnības rīksti. Tomēr nekā no viņiem nepaliks, no viņu godības, bagātības un greznības.

¹² Laiks nāk, diena ir jau tuvu. Pircējs lai nepriecājas, pārdevējs lai neskumst, jo bardzība iet pār visu viņu kopu ar tās ārējo lepniību un greznību.

¹³ Jo pārdevējs neatdabūs pārdoto, lai vai cik ilgi viņš dzīvotu: Mana bardzības kvēle pret viņu lepniību un greznību nemitēsies. Nevienš, kas dzīvo savā noziedzībā, neturēs savu dzīvību droši savās rokās.

¹⁴ Pūtiet tauri un sakārtojiet visu, kaut arī nav neviena, kas ietu karā, jo Mana dusmu kvēle iet pāri pār visu viņu kopas lepniību un iedomību.

¹⁵ Ārā plosās zobens un iekšā mēris un bads. Kas ir uz lauka, tas kritīs no zobena, un, kas ir pilsētā, to aprīs bads un mēris.

¹⁶ Un, ja daži bēgļi no viņiem izglābsies, tie slēpsies kalnos un ūbos kā baloži aizās ikviens savu noziegumu dēļ.

¹⁷ Rokas visiem nolaidīsies, un ceļi visiem ļodzīsies.

¹⁸ Tie apvilks maisu, visi viņu locekļi drebēs bailēs, viņu sejas nosarkas kaunā, un viņu galvas būs plikas.

¹⁹ Savu sudrabu tie metīs uz ielas, viņu zelts tiem būs kā mēsli, jo viņu sudrabs un zelts tos nevar izglābt Tā Kunga dusmības dienā. Ar to tie neremdēs savu izsalkumu un nepiepildīs savu vēderu, jo zelts tiem bijis par apgrēcību.

²⁰ No tā darinātās dārgās rotas ir veicinājušas lepniību, un tie darināja no tā savus nejēdzīgos dievekļus, savus riebīgos elku tēlus. Tamdēļ Es viņiem zeltu padarīšu līdzīgu mēsliem, ²¹ Es to nodošu svešiem par laupījumu un pasaules bezdievjiem izputināšanai, lai tie to liek negodā.

²² Un Es novērsīšu Savu vaigu no tiem, lai viņi padara nešķīstu Manu dārgumu, Manu namu Ciānā; postītāji un laupītāji iebruks tajā un liks to negodā.

²³ Lai darina važas, jo zeme ir asinsgrēku un pilsēta ir varasdarbu pilna.

²⁴ Es atsaukšu niknākās no citām tautām, tās ieņems viņu namus; vareno lepniņai Es darīšu galu, viņu svētnīcas tiks sagānītas.

²⁵ Posts un bailes ir klāt! Tie meklēs glābiņa, bet velti.

²⁶ Nelaieme nelaiemes galā, un bēdu vēsts pēc bēdu vēsts. Tad viņi prasīs, lai pravieši atklāj nākotni. Bet priesteriem pietrūks bauslības pamācības un vecajiem padoma.

²⁷ Ķēniņu nomāks skumjas un dižciltīgos bailes, zemes tautai rokas nolaidīsies izbailēs. Es darīšu viņiem pēc viņu rīcības, un Es tiesāšu viņus pēc viņu nopelna. Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.»

8. nodaļa

¹ Notika pēc tam sestā gada sestā mēneša piektajā dienā, kad es sēdēju savā namā un Jūdas vecaji bija pie manis, ka Tā Kunga roka krita uz mani.

² Es pēkšņi redzēju tēlu, kam bija cilvēka izskats. No saviem gurniem uz leju tas bija kā uguns un no saviem gurniem uz augšu kā spilgtas debess gaismas atspīdums, kā mirdzoša metāla spožums.

³ Tad viņš izstiepa it kā roku un satvēra mani pie manas galvas matiem. Gara spēks pacēla mani starp zemi un debesīm un dievišķā parādībā aiznesa mani uz Jeruzālemi pie iekšējā pagalma vārtiem uz ziemeļu pusi, kur stāvēja tas elka tēls, kas To Kungu kaitināja un sāpināja.

⁴ Un redzi, tur manā priekšā atklājās godība, kā es to jau biju redzējis ielejā.

⁵ Un Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, pacel savas acis uz ziemeļu pusi!» Un, kad es pacēlu savas acis uz ziemeļu pusi, es redzēju minēto elka tēlu stāvam uz ziemeļiem no altāra vārtiem pie ieejas.

⁶ Un Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, vai tu redzi, ko tie dara? Tā ir negantība, ko Israēla nams dara, lai Mani aizdzītu projām no Manas svētās vietas. Bet tu redzēsi vēl lielākas negantības.»

⁷ Tad Viņš mani veda pie ieejas pagalmā, un, kad es apskatījos visapkārt, es tur ievēroju sienā caurumu.

⁸ Un Viņš sacīja: «Cilvēka bērns, izspraucies caur šo sienu!» Un, kad es izspraucos, es ieraudzīju tur durvis.

⁹ Tad Viņš man sacīja: «Ej iekšā un apskaties tās šausmīgās negantības, ko tie šeit dara.»

¹⁰ Kad es iegāju, es redzēju tur dažādu rūpuļu un nešķīstu dzīvnieku un arī dažādu Israēla nama elku attēlus, kas visapkārt bija uzzīmēti uz sienas.

¹¹ To priekšā stāvēja septiņdesmit vīru no Israēla nama vecajiem, viņu starpā Jaāsanja, Safana dēls. Katram bija rokā kvēpināmais trauks, smaržīgu kvēpināmo zāļu dūmu mākonis pacēlās uz augšu.

¹² Tad Viņš man sacīja: «Vai tu redzēji, cilvēka bērns, ko Israēla nama vecaji šeit dara tumsā, ikviens savā elka telpā? Jo tie saka: Tas Kungs mūs neredz, Tas Kungs ir atstājis šo zemi.»

¹³ Tad Viņš vēl man sacīja: «Tu redzēsi vēl lielākas negantības, ko tie dara.»

¹⁴ Tad Viņš mani veda pie Tā Kunga nama ziemeļu vārtiem. Tur sēdēja sievas, kas apraudāja Tammusu.

¹⁵ Un Viņš man sacīja: «Vai tu to redzi, cilvēka bērns? Bet tu redzēsi vēl lielākas negantības nekā šo.»

¹⁶ Tad Viņš veda mani Tā Kunga nama iekšējā pagalmā. Tur es redzēju – pie ieejas starp priekštelpu un altāri stāvēja kādi divdesmit pieci vīri; tie, pagriezuši muguru pret Tā Kunga Templi un vaigu pret rītiem, pielūdza sauli.

¹⁷ Un Viņš man sacīja: «Vai tu to redzi, cilvēka bērns? Vai tad Jūdas namam nepietiek šo negantību, ko tie dara, ka tie vēl pilda visu zemi ar varas darbiem un vienmēr Manī rada dusmas? Un nu skaties: viņi tur zaļus zarus sev pie deguna.

¹⁸ Tādēļ Es celšos pret tiem ar bardzību, Mana acs tos neuzlūkos ar līdzcietību, un Es tos nesaudzēšu. Un, kaut tie ar stipru balsi kliegtu Man ausīs, Es tos tomēr neuzklausīšu.»

9. nodaļa

¹ Tad es dzirdēju, ka Viņš sauca stiprā balsī: «Tuvojas soda izpildīšanas diena pilsētai. Ikviens lai ņem savu iznīcināšanas ieroci rokā.»

² Un redzi, seši vīri nāca pa ceļu šurpu no augšējiem vārtiem, kas pret ziemeļiem. Katram bija rokā savs iznīcināšanas ierocis. Viens viņu starpā bija ģērbies linu audeklā, tam pie jostas ap gurniem bija rakstāmie rīki. Tie ienāca un nostājās līdzās vara altārim.

³ Pa to laiku Israēla Dieva godība bija pacēlusies no ķeruba ratiem, uz kuriem tā atradās, un nostājusies pie Dieva nama sliekšņa. Tur tā uzsauca tam vīram, kas bija tērpies lina audeklā un kam pie jostas bija rakstāmie rīki, ⁴ šos vārdus: «Ej pa pilsētu, pa Jeruzālemi, šķērso to un uzvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā.»

⁵ Bet citiem Viņš sacīja, man dzirdot: «Eita viņam pakaļ pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nežēlo, un nesaudzējiet neviena.

⁶ Kaujiet nost sirmgalvjus un jaunekļus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet neviena, kam ir zīme. Un iesāciet ar Manu svētnīcu!» Tad tie iesāka ar vecajiem, kas stāvēja Tempļa priekšā.

⁷ Un Viņš tiem sacīja: «Lieciet negodā svētnīcu un pildiet pagalmus ar nokautiem. Eita tagad projām!» Un tie izgāja un kāva ļaudis pilsētā.

⁸ Kad tie tos nokāva, es viens biju palicis, tad es kritu uz sava vaiga un brēcu: «Ak, Kungs, Kungs, vai tad Tu gribi visus iznīcināt, kas vēl palikuši Israēlā, izliedams Savas dusmas pār Jeruzālemi?»

⁹ Tad Viņš man atbildēja: «Israēla un Jūdas nama noziegums ir pārāk liels. Zeme ir piepildīta ar asinīm un pilsēta ar noziegumiem, jo tie saka: Tas Kungs ir zemi atstājis, Tas Kungs nekā neredz.

¹⁰ Arī Mana acs neraudzīsies vairs ar līdzcietību, un Es nesaudzēšu nevienu. Es likšu sodam par visiem viņu grēkiem krist uz viņu galvas.»

¹¹ Tad vīrs, kas bija tērpies linu audeklā un kam pie jostas bija rakstāmie rīki, ziņoja un sacīja: «Es izpildīju visu, ko Tu man pavēlēji.»

10. nodaļa

¹ Es redzēju tālāk – izplatījumā pār ķerubu galvām bija kaut kas, kas izskatījās kā safīra akmens, un pār to pacēlās it kā tronis.

² Un Viņš teica tam vīram, kas bija ģērbies linu audeklā: «Ej un ņem kvēlošas ogles, pilnas saujas, kas ir ķerubiem viņu ratu riteņu starpā, un kaisi ogles pār pilsētu!» Un viņš iegāja manu acu priekšā telpā starp ratu riteņiem.

³ Ķerubu rati stāvēja nama labajā pusē pie tā dienvidu sienas, kad tas vīrs iegāja; padebess pildīja iekšējo pagalmu.

⁴ Tad Tā Kunga godība pacēlās no ķerubu ratiem virzienā uz Tempļa sliksni, un nams pildījās ar padebesi, un pagalms bija pilns Tā Kunga godības spožuma.

⁵ Ķerubu spārnu troksni dzirdēja līdz ārējam pagalam tāpat kā Visuvarenā balsi, kad Viņš runāja.

⁶ Un, kad Viņš bija pavēlējis tam vīram, kas bija tērpies linu audeklā, ņemt uguni no telpas starp ratu riteņiem, starp pašiem ķerubiem, tad tas gāja un nostājās pie viena riteņa.

⁷ Tad viens no ķerubiem izstiepa pa atstarpi starp diviem citiem savu roku pēc tās uguns, kas bija telpā ķerubu starpā; viņš ņēma no tās un deva to linu audeklā tērtajam vīram, tas paņēma to un aizgāja.

⁸ Tad ķerubiem parādījās it kā cilvēka rokas veidojums zem katra no viņu spārnem.

⁹ Vēl es ieraudzīju līdzās ķerubiem četrus riteņus, līdzās katram ķerubam vienu, riteņi izskatījās kā mirdzoši hrizolīta akmeņi.

¹⁰ Visi četri bija vienāda izskata, it kā būtu ritenis ritenī.

¹¹ Kad tie kustējās, tie virzījās tieši uz visām četrām pusēm, nepagriezdamies sāņus. Kurp virzījās priekšējā ķeruba ritenis, turp pārējie gāja līdzī bez pagriešanās.

¹² Un visa viņu miesa, viņu mugura, rokas un spārni un arī riteņi bija acu pilni visapkārt visiem četriem.

¹³ Riteņu kopu sauca, kā es pats dzirdēju, par virpuļviesuli.

¹⁴ Katram ķerubam bija četras sejas. Pirmā bija ķeruba, patiesībā vērša seja, otrā cilvēka, trešā lauvas un ceturta eņģeļa seja.

¹⁵ Ķerubi pacēlās. Tie bija tās pašas dzīvās būtnes, ko es jau redzēju pie Ķebaras upes.

¹⁶ Kad ķerubi sāka kustēties, tad līdzās viņiem sāka ritēt arī riteņi. Un, kad ķerubi pacēlās spārnos projām no zemes, tad riteņi no sava stāvokļa viņiem līdzās neizkustējās un no viņiem neattālinājās.

¹⁷ Kad ķerubi apstājās, tad apstājās riteņi, un, kad tie atkal pacēlās, tad pacēlās arī riteņi, jo arī tajos bija dzīvo būtņu gars.

¹⁸ Tad Tā Kunga godība atstāja Tempļa sliksni un nostājās pār ķerubiem.

¹⁹ Tad ķerubi sakustināja spārnus un virzījās manu acu priekšā prom no zemes virsus, dodamies arvien augstāk un tālāk, un riteņi cēlās tiem līdzī. Bet pie Tā Kunga nama austrumu vārtu ieejas viņi atkal apstājās, un Israēla Dieva godība bija pār viņiem.

²⁰ Tās bija tās pašas dzīvās būtnes, kuras es redzēju zem Israēla Dieva pie Ķebaras upes, un es nopratu, ka tie bija ķerubi.

²¹ Katram bija četras sejas un četri spārni, un zem viņu spārnem bija it kā cilvēka rokas.

²² Bet viņu sejas izskatījās tādas pašas, kādu es redzēju pie Ķebaras upes. Tie virzījās ikviens tieši uz priekšu.

11. nodaļa

¹ Tad Dieva spēks mani pacēla augšup un nonesa pie Tā Kunga nama vārtiem, kas ir pret rītiem. Vārtu ieejā es redzēju stāvam divdesmit piecus vīrus un viņu vidū tautas vadoņus – Jaāsanju, Asura dēlu, un Pelatju, Benajas dēlu.

² Un Viņš man sacīja: «Cilvēka dēls, tie ir tavi vīri, kas šai pilsētā izprāto daudz ko nelabu un dod ļaunus padomus.

³ Tie saka: vēl nav pienācis laiks celt namus. Pilsēta ir katls, un mēs esam gaļa.

⁴ Tādēļ sludini pret tiem, sludini, cilvēka dēls!»

⁵ Tad Tā Kunga Gars nāca pār mani un man sacīja: «Saki tiem: tā saka Tas Kungs: tā jūs runājat, Israēla nams, un jūsu domas, kas nāk jūsu prātā, Man ir labi zināmas.

- ⁶ Daudz ir to, ko jūs esat nokāvuši šinī pilsētā: pilsētas ielas ir pilnas ar nokautiem.
- ⁷ Tādēļ saka Tas Kungs: jūs nokautie, ko jūs esat noguldījuši pilsētā, ir gaļa, un pilsēta ir katls. Bet jūs Es izvedīšu ārā no tās.
- ⁸ Jūs bīstaties no zobena, bet Es tiešām sūtīšu zobenu pār jums, saka Dievs Tas Kungs.
- ⁹ Es jūs izvedīšu ārā no pilsētas un jūs nodošu rokā svešajiem, un Es nesīšu jums tiesu.
- ¹⁰ Jūs kritīsiet no zobena, pie Israēla robežām Es jūs tiesāšu, un jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.
- ¹¹ Šī pilsēta jums nebūs par katlu, un jūs nebūsit tanī par gaļu. Pie Israēla robežām Es jūs tiesāšu.
- ¹² Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, pēc kura likumiem jūs nestaigājāt un kura baušļus jūs nepildījāt, bet jūs pildījāt to tautu likumus, kas jums bija visapkārt.»
- ¹³ Un notika, ka, man tā sludinot, Pelatja, Benaja dēls, pakrita un nomira. Tad es kritu uz sava vaiga, kliežu stiprā balsī un teicu: «Ak, Kungs, Kungs, vai tad Tu gribi pēdējos no Israēla pāri palikušos iznīcināt?»
- ¹⁴ Tad pār mani nāca Tā Kunga vārds:
- ¹⁵ «Cilvēka bērns, tie ir tavi brāļi, jā, tavi brāļi un radi un viss Israēla nams, par kuriem Jeruzālemes iedzīvotāji saka: tie tagad ir tālu prom no Tā Kunga; mums ir dota šī zeme par īpašumu.
- ¹⁶ Tādēļ saki tiem: tā saka Tas Kungs: jebšu Es tos tālu aizvedu starp tautām un tos izkaisīju pa zemēm, tomēr Es vēl nedaudz esmu tiem par svētumu tais zemēs, kur tie nonākuši.
- ¹⁷ Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, Es jūs salasišu kopā no tām tautām un zemēm, kur jūs esat izkaisīti, un jūs savāksu vienkopus un jums atdošu Israēla zemi.
- ¹⁸ Kad viņi tur būs atgriezušies un būs izvākuši visus elkus un visas negantības, ¹⁹ tad Es tiem došu citu sirdi un jaunu garu, Es izņemšu viņiem no krūtīm akmens sirdi un iedošu tiem sirdi no miesas, ²⁰ lai tie staigā pēc Maniem likumiem, ievēro Manus baušļus un tos pilda. Tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.
- ²¹ Bet tiem, kuru sirds dzenas pēc šausmīgajiem elkiem un to negantībām, Es uzlikšu viņu grēkus uz viņu galvām,» saka Dievs Tas Kungs.
- ²² Tad ķerubi pacēlās spārnos, un riteņi gāja viņiem līdzī. Un Israēla Dieva godība bija virs tiem.
- ²³ Tad Tā Kunga godība pacēlās no pilsētas vidus un nolaidās uz tā kalna, kas atrodas no pilsētas pret rītiem.
- ²⁴ Tad Gara spēks mani pacēla un aiznesa uz Kaldeju pie izvestajiem, parādībā, kuru deva Dieva Gars. Tad nozuda arī parādība, ko es skatīju.
- ²⁵ Un es pasludināju izvestajiem Tā Kunga vārdus, ko Viņš man teica, un visu, ko Viņš man rādīja.

12. nodaļa

- ¹ Un pār mani atkal nāca Tā Kunga vārds:
- ² «Cilvēka bērns, tu dzīvo stūrgalvīgas cilts vidū: tiem ir acis, lai redzētu, bet tie neredz, tiem ir ausis, lai dzirdētu, bet tie nedzird, jo tie ir pretestības pilna cilts.
- ³ Tādēļ, cilvēka bērns, ņem ceļasomu un ej projām pašā dienas laikā viņu acu priekšā un pārej viņu acu priekšā no savas dzīves vietas uz citu vietu, varbūt tad tie nāks pie atziņas, ka tie ir pretestības pilna cilts.
- ⁴ Iznes visas savas mantas, it kā tās būtu ceļa piederumi, dienas laikā viņu acu priekšā. Bet tu pats viņu acu priekšā vakarā ej projām, kā iziet ikviens, kas dodas ceļā.
- ⁵ Izlauz sienā viņu acu priekšā spraugu un izej pa to.
- ⁶ Viņu acu priekšā ņem savus ceļa piederumus uz saviem pleciem un aizej projām tumsā. Aplāj savu vaigu, ka tu neredzi zemi, jo Es gribu tevi darīt par zīmi Israēla namam.»
- ⁷ Es darīju, kā man bija pavēlēts. Savas mantas es iznesu kā ceļa piederumus ārā dienas laikā, un vakarā es izlauzu sienā spraugu; es iznesu tumsā savus ceļa piederumus, ņēmu tos uz saviem pleciem viņu acu priekšā un gāju projām.
- ⁸ Nākamā rītā pār mani nāca Tā Kunga vārds:
- ⁹ «Cilvēka bērns! Vai Israēla nams, šī stūrgalvīgā cilts, tev nejaudāja: ko tu dari?
- ¹⁰ Saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: šis vārds ir par valdnieku Jeruzālemē un par visu Israēla namu, kas tur dzīvo.
- ¹¹ Saki tiem: es esmu jums par zīmi: kā es darīju šeit, tā notiks arī viņiem, tos izvedīs, un tiem būs jādodas trimdā.
- ¹² Valdnieks, kas viņu vidū, ņems savas mantas uz pleciem un aizies projām tumsā. Viņš izlauzīsies pa spraugu cauri sienai, lai pa turieni aizietu. Viņš apljās savu vaigu, lai neredzētu vairs zemi ar savām acīm.

¹³ Bet Es metīšu Savu tīklu un izplāšu to pār viņu, lai viņš ir sagūstīts Manos valgos. Es viņu aizvedīšu uz Bābeli kaldeju zemē, bet viņš to neredzēs: viņš tur nomirs.

¹⁴ Un visus, kas ir ap viņu, visus viņa palīgus un viņa karaspēku Es izklīdināšu visos vējos un pacelšu aiz muguras pret tiem zobenu.

¹⁵ Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es tos izklīdinu tautu starpā un izkaisu pa dažādām zemēm.

¹⁶ Tikai nedaudzus Es atstāšu dzīvus no tiem un pasaudzēšu no zobena, bada un mēra, lai tie to tautu starpā, kur tie aizies, stāsta par savām negantībām un lai arī šie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

¹⁷ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁸ «Cilvēka bērns, tev sava maize jāēd ar drebešanu un savs ūdens jādzēr ar trīcēšanu un ar bailēm.

¹⁹ Saki tās zemes tautai: tā saka Dievs Tas Kungs par Jeruzālemes iedzīvotājiem Israēla zemē: tie ēdīs savu maizi ar bailēm un dzers savu ūdeni ar bēdām, tādēļ ka viņu zeme panīks, tukšodamās no saviem labumiem savu iedzīvotāju varasdarbu dēļ.

²⁰ Pilsētas, kas tagad vēl apdzīvotas, tiks nopostītas un stāvēs tukšas, un zeme paliks par tuksnesi, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.»

²¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²² «Cilvēka bērns, kas tā pie jums Israēla zemē par parunu, kad jūs sakāt: dienas paiet, tā paiet arī visas redzētās parādības?

²³ Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: Es izbeigšu šīs parunas lietošanu Israēlā. Saki tiem turpretim: ir tuvu pienācis laiks, lai sāktos visu redzēto parādību piepildījums, ²⁴ jo turpmāk nebūs nekādu viltus parādību un maldu pravietojumu Israēla namā.

²⁵ Bet Es, Tas Kungs, runāšu, kas Man ir sakāms, un vārds, ko runāju, piepildīsies. Vēl jūsu dienās, tu stūrgalvīgā cilts, Es jums teikšu vārdu un to arī piepildīšu,» saka Dievs Tas Kungs.

²⁶ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²⁷ «Cilvēka bērns, Israēla nama ļaudis saka: parādības, ko šis redz, ir vēlākam laikam, un šis sludina par laikiem, kas ir tālā nākotnē.

²⁸ Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: neviens no Maniem vārdiem vairs netiks aizkavēts; katrs vārds, ko Es runāju, piepildīsies,» saka Dievs Tas Kungs.

13. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, sludini pret Israēla praviešiem, saki tiem, kas pravieto no savas paša sirds: klausieties Tā Kunga vārdu: ³ tā saka Tas Kungs: bēdas tiem sirdsapziņu zaudējušiem praviešiem, kas seko savam pašu prātam un nav nekā redzējuši!

⁴ Tavi pravieši, Israēl, ir kļuvuši kā lapsas sagrautos mūros.

⁵ Viņi nav stājušies priekšā plaisājumiem sienās un nav cēluši mūri ap Israēla namu, lai tas varētu pastāvēt cīņā Tā Kunga dienā.

⁶ Viņu redzētās parādības bija viltus, un viņu pravietojumi meli, kad tie sacīja: tā saka Tas Kungs, – kaut gan Tas Kungs viņus nebija sūtījis, bet viņi gaidīja, ka viņu vārdi piepildīsies.

⁷ Vai jūsu redzētās parādības nebija viltus un jūsu pravietojumi meli, kad jūs sacījāt: tā saka Tas Kungs, – kaut gan Es neko nebiju teicis?

⁸ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka jūs runājāt māņus un skatījāt melu parādības, Es celšos pret jums, saka Dievs Tas Kungs.

⁹ Es pacelšu Savu roku, un tā kritīs uz tiem praviešiem, kas redz viltus parādības un pravieto melus. Tiem nebūs būt Manas tautas draudzē, tiem nebūs būt ierakstītiem Israēla nama cilts grāmatā un tiem nebūs atgrieztiem Israēla zemē, lai jūs atzītu, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.

¹⁰ Tādēļ, jā, tādēļ, ka tie maldina Manu tautu, sacīdami: miers, kad nav miera, un, kad tauta uzceļ sienu, tad tie to tikai apmet ar kaļķiem.

¹¹ Saki šiem apmetējiem: tā sabruks! – Kad nāks stiprs lietus un Es likšu krist lieliem krusas gabaliem, un plosīsies viesulis, ¹² tad siena sabruks, un jums zobgalīgi jautās: kur tad nu palika jūsu kaļķu apmetums?

¹³ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Es sūtīšu dusmās viesuli un Savā bardzībā stipru lietu, un Savā dusmu karstumā krusas gabalus, lai tie visu iznīcina.

¹⁴ Es saārdīšu sienu, ko jūs apmetāt ar kaļķiem, Es to nogāzīšu pie zemes, ka tās pamati top redzamī. Kad tā kritīs, arī jūs aiziesit bojā zem drupām, lai jūs beidzot atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.

¹⁵ Kad Es tad būšu izlējis Savas dusmas pār to sienu un pār tiem, kas to apmeta ar kaļķiem, tad ļaudis jums sacīs: tur nav vairs ne sienas, nedz arī to, kas viņu apmeta ar kaļķiem, – ¹⁶ nav vairs Israēla

praviešu, kuri pravietoja Jeruzālemei un skatīja tai miera parādības, kaut arī miera nebija, saka Dievs Tas Kungs, ¹⁷ tu, cilvēka bērns, griez savu vaigu pret savas tautas meitām, kuras pēc savām iedomām pravieto; sludini pret tām.

¹⁸ Un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: vai tām sievietēm, kas šuj burvju apsējus katrai roku locītavai un izgatavo katra lieluma galvassedziņas, lai gūstītu dvēseles! Jūs gūstāt dvēseles, kas pieder Manai tautai; un savas dvēseles jūs gribat paturēt dzīvas?

¹⁹ Jūs laupāt Man svētumu Manas tautas acīs par kādām saujām miežu un par kādiem kumosiem maizes un nokaujāt dvēseles, kurām nebija mirt, un paturat dzīvas tās dvēseles, kurām nebija dzīvot, stāstīdamas melus Manai tautai, kas melus labprāt arī uzklausa.

²⁰ Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: Es celšos pret jūsu burvju apsējiem, ar ko jūs gūstāt dvēseles kā putnus. Es jums tos izraušu no rokām un tās dvēseles, kuras jūs gūstāt, Es palaidīšu vaļā kā putnus.

²¹ Un Es saplēsišu jūsu galvassedziņas un atsvabināšu Savu tautu no jūsu rokām. Tā vairs nebūs jūsu rokā par laupījumu, un jums būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs.

²² Tādēļ ka jūs apbēdinājāt taisno sirdis ar meliem, to taisno, kurus Es negribēju apbēdināt, un tāpēc ka jūs stiprinājāt bezdievju rokas, tā ka viņi neatgriezās no sava ļaunā ceļa, lai paliktu dzīvi, ²³ tad arī jums vairs nebūs skatīt viltus parādības un nebūs pravietot. Bet Es izraušu Savu tautu no jūsu rokām, un tad jūs arī atzīsīt, ka Es esmu Tas Kungs.»

14. nodaļa

¹ Tad atnāca pie manis kādi no Israēla vecajiem un nosēdās manā priekšā.

² Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:

³ «Cilvēka bērns, šie vīri ir ieslēguši savus elkus savā sirdī un, celdami tos savu acu priekšā, apgrēkojas. Vai lai Es tad atļautu Sevi tādiem vēl izjautāt?

⁴ Tādēļ runā tu ar tiem un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: kad kāds no Israēla nama ir ieslēdzis savus elkus savā sirdī un, tos celdams savu acu priekšā, apgrēkojas un tomēr griežas vēl pie pravieša, tad Es, Tas Kungs, tam atbildēšu pēc viņa elku daudzuma, ⁵ lai Israēla namam, kas no Manis atkāpušies savu elku dēļ, tas ķertos pie sirds.

⁶ Tādēļ Israēla namam saki: tā saka Dievs Tas Kungs: atgriezieties! Atstājieties no saviem elkiem un novērsiet savas acis no visām savām negantībām!

⁷ Jo, ja kāds no Israēla nama un no tiem svešiniekiem, kas Israēla vidū dzīvo, atsakās no Manis un pieķeras ar savu sirdi elkiem un, tos celdams savu acu priekšā, apgrēkojas, un tomēr griežas vēl pie pravieša, lai Mani par šīm lietām izjautātu, tad Es, Tas Kungs, viņam pats arī atbildēšu.

⁸ Es griezišu savu vaigu pret šo vīru, pārvērtīšu to par brīdinātāju paraugu un sakāmvārdu un izdeldēšu to no Savas tautas vidus, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

⁹ Bet, ja kāds pravietis aizraujas un maldos ko nosaka, tad Es, Tas Kungs, viņu esmu maldinājis; Es izstiepšu Savu roku pret viņu un to izdeldēšu no Savas Israēla tautas vidus.

¹⁰ Tā tie abi cietīs sodu par savu pārkāpumu, kā jautātājs, tā arī pravietis, ¹¹ lai Israēla nams vairs nenomaldās no Manis un neaptraipa sevi ar saviem pārkāpumiem. Tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

¹² Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹³ «Cilvēka bērns, ja kāda zeme apgrēkotos pret Mani, atkāpdamās no Manis, un Es izstieptu Savu roku pret to, atņemtu tai maizes krājumus, tai uzsūtītu badu un iznīcinātu cilvēkus un lopus ¹⁴ un ja šie trīs vīri – Noa, Daniēls un Ījabs – atrastos viņu vidū, tad tie izglābtu sava taisnīguma dēļ vienīgi savas dvēseles, saka Dievs Tas Kungs.

¹⁵ Ja Es sūtītu meža zvērus kādā zemē, ka tie iznīcinātu ļaudis un tā paliktu bez iedzīvotājiem un taptu par tukšnesi, un ja neviens tur nestaigātu aiz bailēm no zvēriem ¹⁶ un šie trīs vīri tomēr atrastos tai zemē, – tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, – tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, tie izglābtos tikai paši, bet zeme paliktu par tukšnesi.

¹⁷ Jeb kad Es sūtītu zobenu pār šo zemi un sacītu zobenam: ej un staigā pa šo zemi! – un Es iznīcinātu tai zemē cilvēkus un lopus ¹⁸ un tie trīs vīri atrastos viņu vidū, – tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, – tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, tie izglābtu tikai paši sevi.

¹⁹ Jeb kad Es sūtītu mēri šai zemē un izgāztu Savas dusmas asinīs pār to, un iznīcinātu cilvēkus un lopus, ²⁰ un Noa, Daniēls un Ījabs atrastos viņu vidū, – tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, – tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, bet izglābtu ar savu taisnīgumu tikai paši savas dvēseles.

²¹ Un tomēr Tas Kungs teica tā: jebšu Es arī sūtītu pār Jeruzālemi Savas četras ļaunās sodības: zobenu, badu, meža zvērus un mēri, lai iznīcinātu cilvēkus un lopus, ²² tad tomēr tur paliks pulciņš izglābto, kas izvedīs no turienes dēlus un meitas. Kad tie ieradīsies pie jums un jūs redzēsīt viņu ceļus un

visus viņu darbus, tad tas jums būs par mierinājumu Jeruzālemes nelaimē un visās šīs pilsētas ciešanās, ko Es tai sūtīju.

²³ Tas jums būs par mierinājumu, kad jūs redzēsīt viņu ceļus un visus viņu darbus, un atzīsīt, ka tas nav noticis bez iemesla, ko Es tai esmu darījis,» saka Dievs Tas Kungs.

15. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns! Vai vīnakoka koksne ir pārāka par citu koksni, tāpat arī vīnakoka stīga, kas atrodas meža koku starpā?

³ Vai tā derīga lietaskokam, vai no tās taisa kaut vadzi, kur pakārt kādu priekšmetu?

⁴ To taču met ugunī, lai tā tur sadeg. Un, kad sadeguši stāda abi gali un apdedzis arī tā vidus, vai tad tas vēl kam derīgs?

⁵ Redzi, kad tas vēl bija vesels, tas nebija nekur lietojams, kur nu vēl, kad tas sadedzis un apdedzis, lai tas būtu kam derīgs!

⁶ Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs: kā Es vīnakoku meža koku starpā nodevu ugunij kā malku, lai tā to aprij, tā Es nodošu arī Jeruzālemes iedzīvotājus.

⁷ Es vērsīšu Savu vaigu pret tiem: no uguns tie būs gan glābušies, bet uguns tos tomēr aprīs, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es nostājos pret tiem ⁸ un daru zemi par tuksnesi, tādēļ ka tie atkāpušies no Manis,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

16. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, atgādini Jeruzālemei tās negantības un saki: ³ tā saka Tas Kungs Dievs Jeruzālemei: pēc izcelsmes un dzimuma tu esi no Kānaāna zemes. Tavs tēvs bija amorietis un tava māte hetiete.

⁴ Tava piedzimšana: tai dienā, kad tu piedzimi, nepārgrieza tavu nabas saiti, nenomazgāja tevi ar ūdeni, lai tu būtu šķīsta, nenoberza tevi ar sāli un neietina tevi autos.

⁵ Neviena acs neapzēlojās par tevi, lai tev parādītu mīlestību un sniegtu palīdzību. Tieši otrādi: tevi izmeta laukā. Tik maz tevi ievēroja tai dienā, kad tu piedzimi.

⁶ Es gāju toreiz tev garām un redzēju tevi atstātu tavās asinīs ķepurojamiem un tev teicu: tev būs dzīvot! – Tiešām, Es teicu tev tavās asinīs: tev būs dzīvot!

⁷ Audz un pieaudz ar laiku skaitā kā zāļu stiebrī tīrumā. Tad Es audzināju tevi, un tu uzaugi un attīstījies pilnā jaunības krāšņumā. Tavas krūtis piebrieda, tavi mati sacirtoja un sakuploja, taču tu bijī vienmēr vēl plika un kaila.

⁸ Un, kad Es tev atkal gāju garām un tevi skatīju, tad redzi, jau bija klāt tavs laiks mīlēt un par sievu kļūt. Tad Es izplētu Savu apmetņa stūri pār tevi un apsedzu tavu kailumu; Es zvērēju tev uzticību un stājos ar tevi derībā, saka Dievs Tas Kungs, un tu Man piederēji.

⁹ Tad Es tevi nomazgāju ar ūdeni, noskaloju tavas asinis no tevis un svaidīju tevi ar eļļu.

¹⁰ Es tevi ietērpu rakstaini izaustās drēbēs, apvilku tev smalkas ādas kurpes, liku nēsāt tev dārgus linu tērpus un piespraust zīda šķidrautu.

¹¹ Es tevi greznoju ar dārgām rotām, apliku tev sprādzes ap rokām un važiņu ap kaklu, ¹² tāpat gredzenu ap degunu, auskarus ausīs un skaistu vainagu uz galvas.

¹³ Tā tu bijī greznota ar zeltu un sudrabu, tavas drēbes bija no smalka linu audekla, no zīda un no izrakstītiem audumiem. Tu ēdi baltmaizi, medu un eļļu, tu kļuvi arvien skaistāka un tiki ķēniņa valsts valdnieces godā.

¹⁴ Tava slava izpaudās tautu starpā tava skaistuma dēļ, jo tas bija pilnīgs to rotu dēļ, kurās Es tērpju tevi, tā saka Dievs Tas Kungs.

¹⁵ Bet tu paļāvies par daudz uz savu skaistumu, un savas slavas dēļ tu paliki par laulības pārkāpēju, par mīlnieci, ziedodamās mīlestībā katram garāmgājējam, un piederēji viņam.

¹⁶ Tu ņēmi savas drēbes un taisīji no tām raibus elka altārus un nodevies tiem līdzās netiklībai, kā tas vēl nekad nav bijis un arī nekad vairs nebūs.

¹⁷ Tad tu ņēmi savas greznās un dārgās rotas no Mana zelta un sudraba, ko Es tev devu, un darināji sev no tā vīru tēlus, ar kuriem tu pārkāpi laulību.

¹⁸ Tu ņēmi savas izrakstītās drēbes un tās apvilki tiem un veltīji tiem Manu eļļu un Manas smaržīgās kvēpināmās zāles.

¹⁹ Un maizi, ko Es tev devu ēšanai, baltmaizi, eļļu un medu – to tu tiem atnesi kā saldās smaržas kvēpināmo upuri. Jā, tā tas notika, saka Dievs Tas Kungs.

²⁰ Tu ņēmi arī savus dēlus un meitas, ko tu Man dzemdēji, un upurēji tos tiem par barību. Vai tad vēl par maz tavas netiklības, ²¹ ka tu nokāvi Manus bērnus, tos nodevi par upuri un sadedzināji?

²² Un, nododamās visām šīm negantībām un visai šai netiklībai, tu nepieminēji savas jaunības dienas, kad tu biji plika un kaila un atstāta savās asinīs.

²³ Un notika, ka pēc visām savām ļaunprātībām – bēdas, bēdas tev! – saka Dievs Tas Kungs, – ²⁴ tu cēli sev kalnu altārus un elku novietnes katrā nelielā kļajumā.

²⁵ Tu ierīkoji sev elku novietnes visos ielu stūros un tā aptraipīji savu skaistumu. Tu plēti vaļā savas kājas katram garāmgājējam un grimi arvien dziļāk netiklībā un izvirtībā.

²⁶ Tu pārkāpi laulību ar ēģiptiešiem, ar saviem miesīgi stipriem kaimiņiem, tu arvien vairāk nodevies netiklībai, lai Mani sarūgtinātu.

²⁷ Tad Es izstiepu Savu roku pret tevi, samazināju tev piespriesto tiesu un nodevu tevi tavu ienaidnieču, filistiešu meitu, iegribām, kas kaunējās par tavu izvirtušo uzvešanos.

²⁸ Tad tu pārkāpi laulību arī ar asīriešiem, tev nekad nebija diezgan. Tu dzīvoji ar tiem netiklībā, bet arī ar to vēl tev nepietika, ²⁹ un tad tu vēl vairāk nodevies netiklībai ar veikalnieku zemi Kaldeju, bet arī tas tevi vēl neapmierināja.

³⁰ Cik iekāru pilna gan bija tava sirds, saka Dievs Tas Kungs, ka tu visu to izdarīji, kā to mēdz darīt tikai rūdītas netikles, ³¹ ka tu cēli katrā ielu stūrī kalnu altārus un elku novietnes katrā laukumā. Un pie tam tu nebiji kā parastā netikle, kas saņem savu parasto netikles algu.

³² Tu, netiklā sieva, kura sava vīra vietā pieņēmi svešus!

³³ Netiklēm parasti maksā algu, bet tu devi saviem mīļākajiem dāvanas, tu tos nopirki, lai tie nāktu no visām pusēm pie tevis un nodotos netiklībai ar tevi.

³⁴ Tā nu pie tevis tavā netiklībā tas bija citādi kā pie citām sievietēm: nevis tie tev uzmācās ar netiklām iegribām, bet tu maksāji mīlniekiem algu, pati algas nesaņemdama, viss notika otrādi.

³⁵ Tādēļ, netikle, uzklausies Tā Kunga vārdu!

³⁶ Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu esi bijusi tik devīga ar līdzekļiem un pati ar sevi un tāpēc ka tu tik viegli esi atsegusi savu kailumu saviem mīļākajiem, kā arī tavu riebīgo elku dēļ un tavu bērnu asiņu dēļ, ko tu tiem atdevi, ³⁷ tad Es sapulcināšu visus tavus mīļākos, pret kuriem tu biji iedegusies kaislībā, un proti, visus, kas tev labi patika, kā arī tos, kas tev kļuvuši pretīgi; tos es sapulcināšu no visām pusēm ap tevi un atsegšu viņu priekšā tavu kailumu, lai tie redz visu tavu negodu.

³⁸ Tad Es tevi tiesāšu pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju likumiem un izliešu tavas asinis bargās dusmās.

³⁹ Un Es tevi nodošu viņu rokās, lai tie noplēš tavus kalnu altārus un izposta elku novietnes. Un tie novilkas tev drēbes un atņems tavas rotas un atstās tevi pliku un kailu.

⁴⁰ Tad tie sasauks pret tevi draudzes sapulci, tevi nomētās ar akmeņiem un tevi sacirtīs ar saviem zobeniem.

⁴¹ Tavus namus tie nodedzinās ar uguni un spriedīs tiesu par tevi daudzu sievu acu priekšā. Tā Es darīšu galu tavai netiklībai, un tev nebūs vairs jāmaksā mīļākajiem netiklības alga.

⁴² Kad Es būšu apmierinājis Savas dusmas pret tevi un Mana bardzība mitēsies, tad Es jutīšos apmierināts, un Man nebūs vairs jādusmo.

⁴³ Tādēļ ka tu nepieminēji savas jaunības dienas un ar visu to Mani kaitināji, tad arī Es likšu krist sodam par visiem taviem noziegumiem uz tavas galvas, saka Tas Kungs, lai tu vairs nenododies netiklībai bez visām citām savām nelietībām.

⁴⁴ Ikviens, kas lieto sakāmus vārdus, teiks par tevi: kāda māte, tāda meita.

⁴⁵ Tu patiesi esi savas mātes meita, kurai bija apnicis viņas vīrs un apnikuši viņas bērni; nu tu patiesi esi savu māsu māsa, kuras atstājušas savus vīrus un savus bērnus. Jūsu māte bija hetiete un jūsu tēvs amorietis.

⁴⁶ Tava vecākā māsa ir Samarija ar savām meitām tev pa kreiso roku, un jaunākā tev pa labo roku ir Sodoma ar savām meitām.

⁴⁷ Bet tu nestaigāji viņu ceļus un nedarīji negantības pēc viņu parauga, diemžēl tikai īsu brīdi, un tad tu kļuvi ļaunāka par viņām visos savos ceļos.

⁴⁸ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tava māsa Sodoma ar savām meitām nav bijusi tik ļauna kā tu un tavas meitas.

⁴⁹ Redzi, tas bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība, maizes pilnība un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku.

⁵⁰ Tās bija lepnas un darīja negantības Manā priekšā. To redzēdams, Es tās atstāju.

⁵¹ Samarija nav ne pusi tik daudz grēkojusi kā tu. Tev tavu negantību ir vairāk nekā viņām abām, tā ka tavas māsas ir taisnīgākas par tevi, ievērojot visas tās negantības, ko tu esi darījis.

⁵² Tad nu nes savu kaunu, ka esi aizstāvējusi savas māsas ar saviem grēkiem; tu esi darījusi ļaunākas negantības nekā tās, tādēļ tās ir taisnākas par tevi. Kaunies un nes savu negodu, ka tu esi centusies, lai tavas māsas izskatītos taisnas.

⁵³ Bet Es pārveidošu viņu likteni, Sodomas un viņas meitu likteni, Samarijas un viņas meitu likteni un arī tavu trimdinieku likteni viņu vidū, ⁵⁴ lai tu nes savu negodu un kaunies par visu to, ko tu esi darījusi, kaut tas noticis viņām par iepriecināšanu.

⁵⁵ Un, kad tava māsa Sodoma un viņas meitu pilsētas atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī un Samarija ar savām meitu pilsētām atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī, kādas tās reiz bijušas, tad arī tu ar savām meitām atgriezīsies savā agrākajā stāvoklī.

⁵⁶ Vai tavas māsas Sodomas vārds nebija par biedinātāju paraugu tavā mutē tavas lepnības laikā, ⁵⁷ pirms atklājās tavs pašas pagrimums, kā tas ir pašlaik, kad Sīrijas meitas tevi nievā un visas apkārtējās filistiešu meitas tevi no visām pusēm nicina?

⁵⁸ Par tavu netiklību un par tavām negantībām tev jāatbild, saka Tas Kungs.

⁵⁹ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Es tev tā darīšu, kā tu esi darījusi: tu nepildīji zvērestu un pārkāpi derību.

⁶⁰ Bet Es pieminēšu Savu derību, ko Es slēdzu ar tevi tavās jaunības dienās, un Es slēgšu ar tevi mūžīgu derību.

⁶¹ Tad tu pieminēsi savus ceļus un kaunēsies, kad tu uzņemsi savas lielās un mazās māsas, jo Es tev tās došu par meitām, kaut arī ne uz tavas agrākās derības pamata, ⁶² bet Es apstiprināšu Savu derību ar tevi, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, ⁶³ lai tu pieminētu to un kaunētos un aiz kauna neatdarītu savu muti, kad Es tev piedošu visu, ko tu esi darījusi,» saka Dievs Tas Kungs.

17. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, uzdod Israēla namam mīklu un stāsti tam līdžību.

³ Un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: liels ērglis ar lieliem, gariem spārnjiem un kuplām, raibām spalvām nolaidās uz Libanona un pārņēma savā rīcībā ciedra koka galotni.

⁴ Viņš nolauza pašu augšējo tās zaru un to aiznesa uz veikalnieku zemi, un iestādīja to tirgotāju pilsētā.

⁵ Tad viņš ņēma vienu no tās zemes atvasēm un stādīja to kā vītoli auglīgā tīrumā, kur bija daudz ūdens, ⁶ lai tas augtu un attīstītos par spēcīgu un kuplu, bet augumā zemu vīnakoku. Viņa stīgām vajadzēja vērsties pret viņu, un viņa saknēm bija jābūt viņam padotam. Tas tapa tiešām par vīnakoku, kas raisīja stīgas un dzina atvases.

⁷ Bet tur bija vēl viens liels ērglis ar lieliem spārnjiem un kuplām, spēcīgām spalvām. Un redzi, vīnakoks piegriezta šim savas saknes un izstiepa pret viņu savus zarus, lai viņš to vēl bagātīgāk slacinātu no dobes, kurā tas bija iestādīts.

⁸ Bet tas taču bija stādīts labā zemē ar bagātīgu ūdeni, ka dzītu stīgas un nestu augļus un kļūtu par izcilu vīnakoku.

⁹ Tad saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: vai tas tā labi izdosies? Vai neizraus viņam saknes un nenoplūks viņa augļus, ka tam jānokalst? Visas tā jaunās atvases novītīs; un tur nevajadzēs ne stipra elkoņa, nedz arī liela ļaužu pulka, lai to izceltu no zemes, kurā tas laidis savas saknes.

¹⁰ Tiešām, viņš tagad ir iedēstīts. Bet vai tam labi izdosies arī izaugt? Vai tas nenokaltīs, kad to ķers rīta vējš? Tiešām, tas nokaltīs tai vietā, kur tas izaudzis.»

¹¹ Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹² «Saki taču šai pretestības pilnai ciltij: vai jūs nesaprotat, ko tas nozīmē? Saki tiem tā: redzi, Bābeles ķēniņš gāja uz Jeruzālemi, paņēma tās ķēniņu un tās dižciltīgos un aizveda viņus sev līdzī uz Bābeli.

¹³ Tad viņš ņēma vienu atvasi no ķēniņa dzimuma, noslēdza ar to derību un nozvērēja to. Bet zemes dižciltīgos viņš paņēma sev līdzī, ¹⁴ lai ķēniņa valdība paliktu pazemīga un nepieaugtu varā, lai ķēniņš turētu noslēgto derību, ka tas pastāvētu.

¹⁵ Bet tas atkāpās no viņa un sūtīja vēstnešus uz Ēģipti, lai tam dotu zirgus un daudz kara tautas. Vai tas tam izdosies? Vai tas, kas tā darījis, paliks nesodīts? Viņš ir derību laužis, vai viņš izglābsies?

¹⁶ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tā ķēniņa dzīves vietā, kas viņu iecēla par ķēniņu, kura zvērestu viņš pārkāpa un kuram viņš lauza savu derību, pie viņa Bābelē viņš nomirs!

¹⁷ Bet faraons tam karā nepalīdzēs nedz ar lielu karaspēku, nedz ar lielu ļaužu pulku, kad cels vaļņus un aplenkuma apcietinājumus līdz ar torņiem, lai atņemtu daudziem dzīvību.

¹⁸ Tādēļ ka viņš ir pārkāpis zvērestu un lauzis derību, kaut gan bija devis roku to sargāt un taču to nedarīja, viņš neizglābsies.

¹⁹ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: tik tiešām, ka Es dzīvoju: Manu zvērestu, ko viņš pārkāpis, un Manu derību, ko viņš lauzis, Es pieskaitīšu par noziegumu viņa galvai.

²⁰ Es izplētīšu pār viņu Savu tīklu, tā ka viņš paliks sapinies Manos valgos. Tad Es viņu aizvedīšu uz Bābeli, un tur Es ar viņu tiesāšos par uzticības laušanu, ar ko viņš noziedzies un apgrēkojies pret Mani.

²¹ Visi viņa izlasītie karavīri un visi, kas kalpoja viņa karapulkos, kritīs no zobena, un atlikušie izklīdīs visos vējos, lai jūs atzītu, ka Es, Tas Kungs, to jau iepriekš esmu pateicis.

²² Tā saka Dievs Tas Kungs: Es ņemšu no augstā ciedru koka galotnes zaru un to iestādīšu, un no pašas augstākās tā atvases Es nolauzīšu maigu zariņu un to dēstīšu augstā un stāvā kalnā.

²³ Israēla augstākajā kalnā Es to dēstīšu, lai tas izrieš zarus un nes augļus un top par jo krāšņu ciedru koku, kura zaros dzīvos un vīs savas ligzdas visdažādāko spalvu putni.

²⁴ Tad visi koki laukā atzīs, ka Es, Tas Kungs, pazemoju augsto koku un paaugstināju zemo koku, ka Es liku nokalst zaļajam kokam un devu jaunu zaļumu sausajam kokam. Es, Tas Kungs, to sacīju, un Es to arī izpildīju.»

18. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Kādēļ jūs lietojat Israēla zemē šo teicienu: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem zobi no tā nomizējuši?

³ Tik tiešām, kas Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, jums turpmāk nebūs lietot šo teicienu.

⁴ Redzi, visas dvēseles pieder Man, kā tēva, tā arī dēla dvēsele, abas Man pieder; kura dvēsele grēko, tai jāmirst.

⁵ Ja kas ir taisns, turas pie patiesības un taisnības, ⁶ nepiedalās elku ēdamos upuros kalnos, nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem, neliek negodā sava tuvākā sievu, netuvojas sievai viņas kārtējās slimības laikā; ⁷ kas nevienu neapkrāpj, kas parādniekam atdod viņa ķīlu, kas ne no viena neko neizspiež, kas izsalkušam dod no savas maizes un kas kailo apģērbj, ⁸ kas neaizdod naudu un neplēš augļus, kas attur savu roku no netaisnības un kas spriež taisnu tiesu pretinieku starpā, ⁹ kas staigā Manos likumos un uzticīgi tur Manas tiesas, tas ir taisns, tas dzīvos, saka Dievs Tas Kungs.

¹⁰ Bet, ja tam ir varmācīgs dēls, kas izlej asinis un dara kaut vienu no minētajiem ļaunumiem, ¹¹ no kuriem pats atturējās, – kad viņš piedalās elku ēdamos upuros kalnos un liek negodā sava tuvākā sievu, ¹² kas izmanto nabago un nelaimīgo, krāpj to, kas nodarbojas ar izspiešanu, neatdod ķīlu, paceļ savas acis uz elkiem un dara negantību, ¹³ kas naudu aizdod un plēš augļus, – vai tad tāds cilvēks lai dzīvotu? Nē, tam nebūs dzīvot. Tādēļ ka viņš darījis visas šīs negantības, tam jāmirst, viņa asinis lai nāk pār viņu.

¹⁴ Bet, ja tam ir dēls, kas redz visus tēva grēkus, bet bīstas un nedara tā, ¹⁵ viņš nepiedalās elku ēdamos upuros kalnos un nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem, neliek negodā sava tuvākā sievu, ¹⁶ neapkrāpj neviena, neņem ķīlas un nelaupa, viņš dod no savas maizes izsalkušam un apģērbj kailo, ¹⁷ savu roku tas attur no netaisnības, neaizdod naudu un neplēš augļus, – tas staigā Manos likumos un tur Manas tiesas, tam nav jāmirst par sava tēva netaisnību un apgrēcību, tam būs dzīvot.

¹⁸ Bet viņa tēvam, kas lietojis spaidus un varu pret savu brāli un darījis savu tautiešu vidū, kas nav labs, tam jāmirst par savu noziegumu.

¹⁹ Jūs jautājat: kāpēc dēls lai nenes sava tēva noziegumu? – Redzi, dēls darījis patiesību un taisnību, ir turējis visus Manus likumus un tos pildījis, tādēļ tam būs dzīvot.

²⁰ Ikvienam, kas grēku dara, jāmirst. Bet dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums. Taisnam tiek alga par viņa taisnību, un bezdievim sods par viņa bezdievību.

²¹ Kad bezdievis atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko viņš darījis, un pilda visus Manus likumus, rīkojas pēc tiesas, patiesības un taisnības, tam būs dzīvot, tam nav jāmirst.

²² Nevienu no viņa agrāk nodarītiem grēkiem vairs nepieminēs; taisnības dēļ, ko viņš dara, tam būs dzīvot.

²³ Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve, saka Dievs Tas Kungs, un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?

²⁴ Bet, ja taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu un visas bezdievja negantības, vai tad tāds lai dzīvotu? Nebūt ne! Un nepieminēs arī vairs tos taisnos darbus, ko viņš darījis, bet viņa nodarīto pārkāpumu un grēku dēļ viņam jāmirst.

²⁵ Kad jūs sakāt: Tā Kunga rīcība nav taisna, – tad klausieties, jūs Israēla nams! Vai tad tiešām Mana rīcība lai būtu netaisna? Vai ne drīzāk jūsu rīcība nav netaisna?

²⁶ Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu, tad tas mirs, tam jāmirst tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis.

²⁷ Bet, ja bezdievis atgriežas no savas bezdievības, ko viņš darījis, un dara patiesību un taisnību, tas paturēs savu dvēseli dzīvu.

²⁸ Kad viņš pārliecināsies un atgriezīsies no visiem saviem pārkāpumiem, ko viņš darījis, tad viņš dzīvos, viņam nav jāmirst.

²⁹ Un tomēr Israēla nams saka: Tā Kunga rīcība nav pareiza. – Vai tad tiešām Mani ceļi būs netaisni? Vai ne drīzāk jūsu ceļi, Israēla nams, nav netaisni?

³⁰ Tādēļ Es jūs ikvienu tiesāšu, Israēla nams, pēc jūsu ceļiem, tā saka Dievs Tas Kungs, atgriezieties, atsakaities no visiem saviem pārkāpumiem, lai tie netop jums par apgrēcību.

³¹ Atstājieties no visiem saviem pārkāpumiem, ar ko jūs noziegušies pret Mani, iegūstiet jaunu sirdi un jaunu garu. Kāpēc gan jūs gribat mirt, Israēla nams?

³² Jo Es nebūt nepriecājos par tā nāvi, kam jāmirst, saka Dievs Tas Kungs, tādēļ atgriezieties, tad jūs dzīvosit.»

19. nodaļa

¹ Bet tu dziedī raudu dziesmu par Israēla valdniekiem ² un saki: «Tava māte tiešām bija kā īsta lauvas māte starp lauvām! Viņa dzīvoja lauvu starpā, jaunu lauvu vidū viņa uzaudzinaja savus dēlus.

³ Vienu no saviem dēliem viņa uzaudzinaja par īstu jaunu lauvu, tas mācījās iegūt laupījumu, aprija cilvēkus.

⁴ Un citas tautas to dzirdēja, sagūstīja viņu savās bedrēs un aizveda to važās uz Ēģiptes zemi.

⁵ Kad nu viņa māte redzēja, ka bija vīlusies, ka viņas cerības pagalam, tā ņēma vēl vienu no saviem dēliem un izaudzināja to par jaunu lauvu.

⁶ Tas staigāja lepni lauvu starpā, kļuva par īstu jaunu lauvu, mācījās iegūt laupījumu un aprija cilvēkus.

⁷ Tas vairoja atraitņu skaitu, postīja un padarīja bez ļaudīm viņu pilsētas, tā ka zeme un tās iedzīvotāji bija bailēs no viņa briesmīgās rūkoņas.

⁸ Tad sacēlās tautas no apkārtējām zemēm pret viņu, izstiepa pār viņu savu tīklu un sagūstīja viņu savā bedrē.

⁹ Tad tie lika viņu krātiņā važās un aizveda pie Bābeles ķēniņa, un novietoja kādā nocietinātā pilī, lai viņa rūkoņa nebūtu vairs dzirdama Israēla kalnos.

¹⁰ Tava māte bija kā vīnakoks, kas stādīts pie ūdens, tas bija auglīgs un pilns kuplu vijīgu stīgu no bagātīgā ūdens.

¹¹ Tam bija viena spēcīga atvase, kas derēja valdnieka scepterim, un tā pacēlās augsti pār citām kuplo zaru vidū un bija tālu redzama ar savu augstumu un savu zaru daudzumu.

¹² Bet tad šo vīnakoku dūsmās kāds izrāva un nometa zemē, rīta vējš izkaltēja tā stīgas; tā spēcīgo atvasi norāva, un tā sakalta, uguns to aprija.

¹³ Tagad tas pārdēstīts tuksnesī, neauglīgā, izkaltušā zemē.

¹⁴ Un uguns ir izgājusi no viņa zariem un aprijusi tā augļus; tam nepalika pāri vairs nevienas stipras atvases valdnieka scepterim.» Tā ir raudu dziesma un paliks par raudu dziesmu.

20. nodaļa

¹ Septītā gada piektā mēneša desmitajā dienā ieradās daži Israēla vecaji, lai Tam Kungam ko jautātu, un apsēdās manā priekšā.

² Tad pār mani nāca Tā Kunga vārds:

³ «Cilvēka bērns, runā uz Israēla vecajiem un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: vai jūs esat nākuši pie Manis Man ko jautāt? Tik tiešām, ka Es dzīvoju, Es negribu, ka jūs nākat pie Manis ar jautājumiem,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

⁴ «Vai tu negribi drīzāk tos tiesāt, cilvēka bērns? Ja gribi tos tiesāt, rādi tiem viņu tēvu negantības!

⁵ Saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tanī dienā, kad Es izredzēju Israēlu, Es pacēlu Savu roku pār Jēkaba nama dzimumu zvērestam. Ēģiptes zemē Es tiem atklājos, Es pacēlu Savu roku pār tiem un sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

⁶ Tanī dienā Es pacēlu Savu roku pār tiem, ka Es tos izvedīšu no Ēģiptes zemes un tos ievēdīšu tai zemē, ko Es esmu tiem izraudzījis, kur piens un medus tek un kas jaukāka par visām zemēm.

⁷ Vēl Es tiem pavēlēju: ikviens lai atmet tos gānekļus, uz kuriem viņa acis līdz šim raudzījušās, un neapgānieties ar Ēģiptes elkiem! Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

⁸ Bet tie bija pretestības pilni un negribēja Man klausīt. Neviens neatmeta tos gānekļus, uz kuriem līdz šim bija raudzījušās viņu acis; no Ēģiptes elkiem tie neatteicās. Tad Es gribēju pār tiem izgāzt Savas dusmas un tiem parādīt visu Savu bardzību Ēģiptes zemē.

⁹ Bet tad Es no tā atteicos Sava Vārda dēļ, lai tas netop likts negodā to tautu acīs, kuru starpā tie dzīvoja un kuru priekšā Es tiem parādījos un solīju tos izvest no Ēģiptes zemes.

¹⁰ Un Es tos izvedu no Ēģiptes zemes un aizvedu tuksnesī.

¹¹ Tur Es tiem devu Savus likumus un mācīju tiem Savus baušļus; kas tos tur, tas dzīvos.

¹² Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis.

¹³ Bet Israēla nams bija stūrgalvīgs arī tuksnesī, tie nestaigāja pēc Maniem likumiem un nepildīja Manus baušļus, kas cilvēkam jāpilda, lai tas dzīvotu, un arī Manas svētās dienas tie nesvētīja; tad Es gribēju pār tiem izgāzt Savas dusmas tuksnesī, lai tos pavisam iznīcinātu.

¹⁴ Bet Es no tā atteicos Sava Vārda dēļ, lai tas netop negodā likts to tautu acīs, kuru priekšā Es tos izvedu.

¹⁵ Tomēr Es pacēlu Savu roku zvērestam, ka Es tos neievedīšu apsolītajā zemē, kur piens un medus tek un kas ir jaukāka par visām zemēm, ¹⁶ tāpēc ka tie nepildīja Manus baušļus un nestaigāja pēc Maniem likumiem, un nesvētīja Manas svētās dienas, jo viņu sirds turējās tikai pie saviem elkiem.

¹⁷ Tomēr Mana acs raudzījās žēlīgi uz viņiem, tā ka Es viņus neiznīcināju un neliku viņiem dabūt galu tuksnesī.

¹⁸ Tad Es sacīju viņu bērniem tuksnesī: nestaigājiet pēc savu tēvu paražām un nepildiet viņu baušļus, un nepadariet sevi nešķīstus ar viņu elkiem!

¹⁹ Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs. Staigājiet pēc Maniem likumiem, pildiet Manus baušļus un turieties pie tiem!

²⁰ Svētījiet Manas svētās dienas, ka tās ir par derības zīmi starp Mani un jums un ka jūs atzīstat, ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs.

²¹ Bet arī bērni bija stūrgalvīgi, tie nestaigāja pēc Maniem likumiem un nepildīja Manus baušļus, nerīkodamies pēc tiem, kas cilvēkam jādara, lai tas dzīvotu. Arī Manas svētās dienas tie nesvētīja. Tad Es gribēju izgāzt pār tiem Savas dusmas, parādīt tiem tuksnesī visu Savu bardzību.

²² Bet Es atrāvu Savu roku atkal atpakaļ Sava Vārda dēļ, lai tas netop negodā likts tautu acīs, kuru priekšā Es tos izvedu.

²³ Un tomēr Es pacēlu Savu roku zvērestam pār tiem tuksnesī, ka tos izkaisīšu citu tautu starpā un tos izklīdināšu pa dažādām zemēm, ²⁴ tāpēc ka tie nav dzīvojuši pēc Maniem baušļiem, ir atmetuši Manus likumus un nav svētījuši Manas svētās dienas, bet savas acis piegriezuši savu tēvu elkiem.

²⁵ Tā arī Es tiem devu likumus, kas tiem nebija par labu, un baušļus, kas tiem nedod dzīvību.

²⁶ Es ļāvu tiem kļūt nešķīstiem ar viņu upuru dāvanām, kad viņi veltīja ikvienu pirmdzimušo uguns upurim; Es viņiem gribēju iedvest šausmas, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

²⁷ Tāpēc, cilvēka bērns, runā tu ar Israēla namu un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: arī vēl jūsu tēvi ir Mani zaimojuši, ka viņi laužuši Man uzticību.

²⁸ Proti, kad Es biju tos novedis tai zemē, ko Es zvērēdams tiem biju apsolījis, tie izlietoja katru augstāku pakalnu un katru zaļu koku un nesa tur elkiem savus kaujamos upurus un savas dāvanas, kvēpināja tur savu saldo smaržu un izlēja savus dzeramos upurus, lai Mani sarūgtinātu.

²⁹ Es jautāju tiem: kas tā par augstieni, kurp jūs ejat? Un tās vārds tiek saukts Bāmā⁶ līdz pat šai dienai.

³⁰ Tādēļ saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: vai arī jūs gribat pēc savu tēvu priekšzīmes nešķīsti kļūt un piekopt elkdievību ar viņu gānekļiem?

³¹ Tiešām, ar savām elku upuru dāvanām, pat savus bērnus atnesdami upurim ugunī, jūs esat aptraipījušies ar visiem saviem elkiem līdz pat šai dienai. Un Es lai uzklausu jūsu jautājumus, Israēla nams? Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Es negribu dzirdēt jūsu jautājumus.

³² Kas jums nācis prātā, ka jūs sakāt: mēs darīsim tā kā citas tautas, kā tautas citās zemēs: mēs pielūgsim koku un akmeni? – Tik tiešām, tas nekad nenotiks.

³³ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, ar stipru roku un paceltu elkoni un ar dusmām Es pār jums valdīšu kā ķēniņš.

⁶ Augstiene.

³⁴ Es jūs aizvedīšu projām no citām tautām un sapulcināšu no zemēm un valstīm, kuru vidū jūs esat izkaisīti, ar stipru roku, paceltu elkoni un tā, lai Es varētu dot vaļu Savām bargajām dusmām.

³⁵ Un Es jūs vedīšu tuksnesī tautu vidū un tur iešu ar jums tiesā vaigu vaigā.

³⁶ Kā Es reiz tiesājos ar jūsu tēviem Ēģiptes tuksnesī, tā Es tiesāšos arī ar jums, saka Dievs Tas Kungs.

³⁷ Es likšu jums staigāt zem rīkstes un vedīšu jūs derības saitēs.

³⁸ Es izmetīšu no jūsu vidus nepaklausīgos un no Manis atkritušos; Es tos gan izvedīšu no tās zemes, kur tie dzīvo kā svešinieki, bet Israēla zemē tie nenāks atpakaļ, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

³⁹ Bet jūs, Israēla nams, tā saka Dievs Tas Kungs, ejiet ikviens pie saviem elkiem un kalpojiet tiem. Bet vēlāk jūs patiešām Mani klausīsīt un Manu svēto Vārdu neaptraipīsīt vairs ar savām upuru dāvanām un ar saviem elkiem.

⁴⁰ Jo Manā svētajā kalnā, Israēla augstākajā kalnā, tā saka Dievs Tas Kungs, tur Man kalpos viss Israēla nams, visi, kas tanī zemē dzīvo; tur Man būs labs prāts uz tiem, tur Es pieņemšu jūsu cilājamos upurus un jūsu visu lietu pirmajos upurim, un visu, ko jūs Man veltījat.

⁴¹ Kā patīkamu upura smaržu Es jūs pieņemšu, kad Es jūs izvedīšu no to tautu vidus un jūs sapulcināšu no tām zemēm un valstīm, kurās jūs tagad esat izklīdināti, un Es parādīšos jums kā Svētais visu tautu acu priekšā.

⁴² Tad jūs atzīsīt, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es jūs ievedīšu atpakaļ Israēla zemē – tai zemē, ko Es, Savu roku paceldams zvērestam, solīju piešķirt jūsu tēviem.

⁴³ Tur jūs tad atcerēsīties savu ceļu un savu darbību, ar ko jūs esat aptraipījuši sevi, un jūs sajūtīsīt riebumu pašī pret sevi par visu to ļaunumu, ko jūs esat darījuši.

⁴⁴ Tad jūs arī atzīsīt, ka Es esmu Tas Kungs, jo Es esmu jums tā darījis Sava Vārda dēļ un ne saskaņā ar jūsu ļaunajiem ceļiem un jūsu netikliem darbiem, Israēla nams,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

21. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret dienvidiem, nostājies pret pusdienas pusi un sludini pret to mežu, kas dienvidu klajumā, ³ un saki mežam dienvidos: klausies Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs: Es iededzināšu uguni tevī, un tā aprīs visus tavus zaļos un visus sausos kokus, lokanās liesmu mēles neapdzīsīs, un visiem cilvēkiem no dienvidiem līdz ziemeļiem būs jāsadeg.

⁴ Tad visa miesa atzīs, ka Es, Tas Kungs, iededzināju uguni, kas deg un nav nodzēšama.»

⁵ Un es atbildēju: «Ak, Kungs, Kungs! Tie saka par mani: vai šis vienumēr neteic mums mīklainas runas?»

⁶ Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:

⁷ «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Jeruzālemi, vērsies savā runā pret tās svētajām vietām un sludini ļaunu par Israēla zemi.

⁸ Un saki Israēla zemei: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Es izvilkšu Savu zobenu no maksts un izdeldēšu tavā vidū kā taisnus, tā netaisnus.

⁹ Tāpēc ka Es gribu iznīcināt tevī taisnos un netaisnos, Mans zobens nāks ārā no savas maksts un vērsīsies pret visiem cilvēkiem no dienvidiem līdz ziemeļiem.

¹⁰ Tad visa pasaule atzīs, ka Es, Tas Kungs, izvilkšu Savu zobenu no maksts un ka tas tur vairs neatgriezīsies atpakaļ.

¹¹ Bet tu, cilvēka bērns, vaidi, vaidi ar ciešanās savilktiem gurniem un rūgtās sāpēs, vaidi viņu acu priekšā!

¹² Kad tie tev jautās, kādēļ tu vaidi, tad atbildi tiem: kādas šausmu vēsts dēļ! Kad tā nāks, tad visiem sirds izmisīs, dūša sašļuks, rokas nolaidīsies, cerība zudīs, bet ceļi ļodzīsies un valstīsies, saspriegdamies un saplākdami kā ūdeņi. Tiešām, tā nāks un īstenosies,» saka Dievs Tas Kungs.

¹³ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁴ «Cilvēka bērns, sludini tiem: tā saka Tas Kungs: zobens, jā, zobens ir trīts un asināts, ¹⁵ tas ir asināts asins izliešanai, trīts un spodrināts, lai spīdētu un mirdzētu. Jeb vai mums par to priecāties? Mana dēla rīkste nonicina visus kokus.

¹⁶ Viņš zobenu nodevis noslaucīšanai, lai to sataisītu lietošanai. Zobens ir asināts un trīts, lai to dotu slepkavotājam rokā!

¹⁷ Klieudz un vaimanā, cilvēka bērns, jo šis zobens vērsas pret Manu tautu, pret visiem Israēla valdniekiem, tie visi ir nodoti zobena varā kopā ar Manu tautu. Tādēļ sit sev pa saviem gurniem.

¹⁸ Tas taču ir pārbaudīts. Bet kā? Un, ja rīkste pati nonicina pāršanu, ko tad? Tas nenotiks!» saka Dievs Tas Kungs.

¹⁹ «Bet tu, cilvēka bērns, sludini un sasi rokās, jo zobens nāks pār tiem divkārt, pat trīskārt. Tas ir ļaužu galināšanas zobens, milzīgs ļaužu galināšanas ierocis, tas tos ielenks no visām pusēm, ²⁰ lai viņu sirdis izsamst, lai daudzi krīt beigti pie ieejām visos savos vārtos. Es lieku mirdzēt zobenam! Šausmas! Spīguļošanai tas darināts, trīts un asināts kaušanai.

²¹ Radi šausmas ļaudīs, cērt pa labi un pa kreisi, arī taisni, kurp vien virzīts tieši tavs zobena asmens.

²² Arī Es sasitīšu Savas rokas un ļaušu Savām dusmām brīvu vaļu, Es, Tas Kungs, to sacīju.»

²³ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²⁴ «Cilvēka bērns, uzzīmē sev garā divus ceļus, pa kuriem jānāk Bābeles ķēniņa zobenam. Tiem abiem jāiziet no vienas zemes. Tad uzliec ceļa sākumā ceļa rādītāju kā uz vienu, tā arī uz otru pilsētu, ²⁵ lai zobens varētu nonākt tiklab Amona bērnu pilsētā Rabatā, kā arī pāri Jūdai stiprajā Jeruzālemes pilsētā tieši tās vidū.

²⁶ Jo Bābeles ķēniņš stāv ceļa jūtīs abu ceļu sākumā, kur tie šķiras, zīlēt zīlēdams: viņš met bultas, viņš izvaicā savus mājas dievus un zīlē pēc upura dzīvnieka aknām.

²⁷ Zīlēšanas zīme rāda no viņa pa labo roku, uz Jeruzālemi, un viņam tagad tikai jāatver mute aicinājumam uz karu, lai liktu atskanēt skaļam kaujas saucienam, lai tiktu virzīti graujamie āži pret pilsētas vārtiem, celti uzbērumi un sastafīti aplenkuma torņi.

²⁸ Viņu acīs tā šķiet maldīga zīlēšana, jo viņi bija devuši vissvinīgākos zvērestus. Bet Dievs tiem atgādina viņu noziegumu, lai viņus saņemtu gūstā.

²⁹ Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: tāpēc ka jūs atgādinājat Man savus noziegumus, atklādami savus pārkāpumus, tā ka jūs grēki ir skaidri redzami visos jūsu darbos un jūs paši to apliecināt, tad arī jūs šo grēku dēļ tiksiet satverti ar stingru roku.

³⁰ Bet tu, noziedzīgais bezdievi, Israēla valdniek, kura diena pienākusi laikā, kad tavs noziegums ir galā un tev galīgi tiek atmaksāts, tik tiešām, ³¹ tā saka Dievs Tas Kungs: nost ķēnišķīgo galvasrotu, nost vainagu! Tas nepaliks tā, kā tas tagad ir! Zemajam jātop paaugstinātam un augstajam pazemotam.

³² Visu, visu Es pārvērtīšu drupās, drupās, drupās! Lai paliek, kā bija, kamēr nāks tas, kam uz to ir tiesības, tam Es to nodošu.

³³ Bet tu, cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Dievs Tas Kungs par Amona bērniem un viņu nicinājumu runām: saki tiem: zobens, zobens ir izvilkts, lai kauj, spodrināts, lai spīguļo kā zibens.

³⁴ Bet tevi maldināja ar aplamām parādībām un tev pravietoja melus.

³⁵ Bāz zobenu makstī! Tai vietā, kur tu esi radīts, tai zemē, no kurienes tu esi nācis, tur Es tevi tiesāšu, ³⁶ un Es izliešu pār tevi Savas dusmas un iededzināšu Savas bardzības uguni pret tevi, un tevi nodošu nežēlīgu cilvēku rokās, kas cenšas sagādāt tev postu un iznīcību.

³⁷ Uguns tevi aprīs, tavas asinis izplūdis tava paša zemē, un tevi vairs nepieminēs, jo Es, Tas Kungs, to tā esmu runājis.»

22. nodaļa

¹ Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, vai negribi tiesāt šo asinspilsētu, vai negribi tai pasludināt spriedumu? Parādi tai visu tās negantību.

³ Un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: lai bēdas tai pilsētai, kas izlējusi savējo asinis, lai tās laiks drīzāk nāktu, un, kas sev par nelaimi darinājusi elkus, lai aptraipītos!

⁴ Asinis izliedama, tu esi noziegusies, un, elkus darinādama, tu esi nešķīsta kļuvusi un tuvojusies savam tiesas un soda laikam, un pienākusi savu gadu noslēgumam. Tādēļ Es padaru tevi par nicinājumu citām tautām un par apsmieklu visām zemēm.

⁵ Vai tās tuvu no tevis vai tālu, tās izsmies tevi, tādēļ ka tavs vārds aptraipīts un tevī visur valda izvirtība un liels apjukums.

⁶ Redzi, Israēla valdnieki no tava vidus arvien ir tiekušies, cik kuram no viņiem tas ar saviem spēkiem bijis iespējams, izliet pašu ļaužu asinis.

⁷ Tēvu un māti tavi cilvēki savā dzīvē nicina, pret svešinieku tie ir varmācīgi tavā vidū, tāpat viņi apspiež bāriņus un atraītnes pie tevis.

⁸ Kas Man svēts, to tu nicini, Manas svētās dienas tu apgāni.

⁹ Tavā vidū ir apmelotāji, kas tiecas izliet asinis. Ir ļaudis, kas kalnos notur upuru mielastus, tavu ļaužu starpā notiek kauna un izvirtības pilnas lietas.

¹⁰ Daži no tavējiem atsedz tēva kaunumu, daži izlieto netiklībai sievas viņu nešķīstuma brīžos to mēnešreizēs; ¹¹ vēl cits pārkāpj laulību ar sava tuvākā sievu, cits dzīvo nešķīstībā un asinsgrēkā ar savu vedekli, cits atkal izvaro un aptraipa savu pusmāsu, sava tēva meitu.

¹² Ir tevī ļaudis, kas ļaujas sevi uzpirkt ar dāvanām, lai izlietu asinis. Tu aizdod naudu un plēs augļus, un varmācīgi izmanto savu tuvāko, bet Mani tu esi aizmirsusi, saka Dievs Tas Kungs.

¹³ Redzi, Es sasitu rokas tās negodīgās peļņas dēļ, ko tu esi guvusi, un to asiņu dēļ, kas izlietas tavējo starpā.

¹⁴ Vai tava sirds pastāvēs un izturēs, vai tavas rokas būs stipras tanīs dienās, kad Es iešu tiesā ar tevi? Es, Tas Kungs, to esmu runājis, un Es to arī izpildīšu.

¹⁵ Es tevi izkaisīšu tautu starpā un tevi izklīdināšu pa zemēm un tevī galīgi iznīcināšu tavu nešķīstību, ¹⁶ lai tu, savas pašas vainas dēļ negodā kritusi, stāvētu negodā citu tautu acu priekšā; tad tu nāksi pie atziņas, ka Es esmu Tas Kungs.»

¹⁷ Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁸ «Cilvēka bērns, Israēla nams ir Man palicis par izdedžiem; tie visi ir kā varš un alva, kā dzelzs un svins ceplī, tie ir palikuši par sudraba izdedžiem.

¹⁹ Tādēļ tā saka Tas Kungs: tāpēc ka jūs esat palikuši par izdedžiem, tad redzi, Es jūs sapulcēšu Jeruzālemē, ²⁰ un, kā sudrabu un varu, dzelzi, svinu un alvu kopā liek ceplī un tad zem tā kurina uguni, lai šis maisījums kustu, tā Es Savās dūsmās un Savā bardzībā ņemšu jūs un likšu jūs kopā ceplī kausēšanai.

²¹ Es jūs sapulcēšu un iešķīlšu pret jums Savu dūsmu uguni, ka jūs tanī izkūstat.

²² Kā sudrabu kausē ceplī, tā jūs tur kausēs, lai jūs atzīstat, ka Es, Tas Kungs, esmu izlējis Savas dūsmas pār jums.»

²³ Tad atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²⁴ «Cilvēka bērns, saki tai: tu esi kā zeme, kas nav slacināta, kur lietus nelija dūsmības dienā.

²⁵ Tās valdnieki bijuši kā rūcēji un laupījuma kāriģi lauvas, tie norijuši cilvēku dzīvības, salaupījuši bagātību un mantu, tie vairojuši tur atraitņu skaitu.

²⁶ Tās priesteri pārkāpuši Manu bauslību, tie liek novārtā to, kas Man svēts, tie neatšķir svēto no nesvētā un nemāca atšķirt šķīsto no nešķīstā, tie neievēro Manas svētās dienas. Es neesmu vairs viņu vidū tas Svētais.

²⁷ Tās dižciltīgie pārējo starpā ir kā plēsīgi vilki: aiz mantkārbas tie izlej asinis un iznīcina cilvēku dzīvības.

²⁸ Bet tās pravieši apmet visu to ar kaļķu javu, tiem stāstīdami par aplamām parādībām, sludina tiem melus, apgalvodami: tā saka Dievs Tas Kungs, – kaut Tas Kungs to nav sacījis.

²⁹ Arī vienkāršā tauta tai zemē dara varmācības, tā laupa, apspiež nabago un cietēju un apkrāpj svešinieku, neievērodama ne tiesu, ne taisnību.

³⁰ Es meklēju viņu vidū kādu, kas nostātos par saviem tautiešiem kā mūris un aizstāvētu zemi Manā priekšā, ka Es ar Savu tiesas spriedumu to galīgi nepazudinu, bet Es neatradu neviena.

³¹ Tad Es izlēju Savas dūsmas pār tiem un tos iznīcināju ar Savas bardzības uguni, un sodam par viņu grēkiem Es liku krist uz viņu galvas,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

23. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, bija divi sievas, vienas mātes meitas.

³ Tās pārkāpa laulību un nodevās netiklībai Ēģiptē jau savā jaunībā, tās ļāva aptausīt savu stāvu un spaidīt savas jaunavīgās krūtis.

⁴ Vecākajai bija vārds Ohola un viņas mātai – Oholiba, tās abas kļuva Manas sievas un dzemdēja dēlus un meitas. Viņu vārdi nozīmē: Ohola ir Samarija un Oholiba – Jeruzāleme.

⁵ Ohola nodevās neatļautiem mīlas sakariem, Mana būdama, un iedegās kaislībā pret saviem mīļākajiem asīriešiem, kas viņai tuvojās, būdami tērpti ⁶ zilā purpura tērpā, valdnieki un virsnieki, glīti jaunekļi, jātnieki zirgiem mugurā.

⁷ Viņa ielaidās ar visiem šiem izcilajiem asīriešiem, pret kuriem viņa iekarsa, un apgānījās ar visiem viņu elkiem.

⁸ Pie tam viņa neatsacījās no saviem izlaidīgajiem sakariem arī ar ēģiptiešiem, jo tie bija gulējuši pie viņas jau no pašas jaunības, taustījuši viņas jaunavīgās krūtis un stāvu, dzīvojuši ar viņu izvīrtībā.

⁹ Tādēļ Es to nodevu viņas mīlāko, asīriešu, rokā, pret kuriem tā bija iedegusies stiprā kaislībā.

¹⁰ Tie atsedza viņas kailumu, atņēma viņas dēlus un meitas un nokāva viņu pašu ar zobenu. Tā viņa palika par apsmieklu un baigu paraugu sievu starpā, kad sods bija izpildīts.

¹¹ Viņas māsa Oholiba to gan redzēja, bet viņas kaislība bija vēl niknāka, un viņas netiklība bija vēl lielāka nekā viņas māsas netiklība.

¹² Viņas kaislība iedegās uz asīriešiem, valdniekiem un vadoņiem, kas viņai tuvojās, būdami glīti ģērbti, jātnieki zirgiem mugurā, visi stalti jaunekļi.

¹³ Tad Es redzēju, ka arī viņa ir aptraipījies, viņām abām bija viens ceļš.

¹⁴ Tomēr savā netiklībā viņa gāja vēl tālāk. Kad tā redzēja pie sienas kaldeju vīru attēlus sarkanā krāsā ¹⁵ ar jostu ap gurniem un augstām cepurēm galvā, kas izskatījās kā stalti kareivji, līdzīgi babiloniešiem, kuru dzimtene ir Kaldeja, ¹⁶ tad iedegās viņas kaislība pret viņiem, kad viņa tos ieraudzīja, un viņa sūtīja vēstnešus pie tiem uz Kaldeju.

¹⁷ Babiloniešu dēli nāca pie tās, lai nodotos mīlestībai ar to un aptraipīja to ar savu netiklo kārtību. Kad tā bija sakaros ar viņiem nešķīsta kļuvusi, tie viņai apnika.

¹⁸ Kad nu viņa atklāti piekopa netiklību un viņas izvirtība jau visiem bija kļuvusi redzama, jo viņa neslēpa un atklāja savu kailumu, tā apnika arī Man, kā viņas māsa Man bija apnikusi.

¹⁹ Viņas netiklība kļuva arvien ļaunāka, arvien vairāk izvirtuši kļuva viņas sniegtie pērkamie glāsti; tā atcerējās tad savu jaunības laiku, kad tā jau Ēģiptē labprāt bija ļāvusies tiem, kas kāroja pēc viņas.

²⁰ Tad viņa iekarsa pret saviem jaunajiem mīļākajiem un turienes izvirtuļiem, kuriem locekļi bija kā ēzeļiem un sēklas izplūdums kā ēržeļiem.

²¹ Tu labprāt kavējies domās pie savas jaunības laika netiklības, kad ēģiptieši taustīja tavu stāvu un spaidīja tavas jaunavīgās krūtis.

²² Tādēļ, Oholiba, tā saka Dievs Tas Kungs, Es sakūdīšu tavus mīļākos pret tevi, tieši tos, kas tev apnikuši, Es tos visus sacelšu pret tevi:

²³ babiloniešus un visus kaldejus, Pekodas, Šoas un Koas ļaudis, visus asīriešus, kas visi stalti jaunekļi, valdnieki un vadoņi, kareivji un dižciltīgie, jātnieki, visi zirgiem mugurā.

²⁴ Tie virzīsies pret tevi no ziemeļiem, milzīgs zirgu un ratu jūklis un bezgalīgi lieli tautu pulki. Tie ielenks tevi, bruņojušies ar lieliem un maziem vairogiem un segti ar dzelzs bruņucepurēm. Viņi nāks tev virsū no visām pusēm. Es nodošu viņu rokās visu tiesas varu, un tie tiesās tevi pēc saviem likumiem.

²⁵ Es tev likšu sajust Savas dusmas, un tie apiesies ar tevi bargi: tie nogriezīs tev degunu un ausis, un, kas no tevis vēl paliks, tas kritīs no zobena. Tie atņems un aizvedīs tavus dēlus un meitas, un, kas vēl no tevis atliks, to aprīs uguns.

²⁶ Tie novilks tavas drēbes un atņems tavas dārgās rotas.

²⁷ Tā Es darīšu galu tavai izlaidībai un tavai netiklībai jau kopš Ēģiptes laikiem, ka tu vairs neraugies uz turieni un nepiemini vairs Ēģipti.

²⁸ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es tevi nodošu to rokās, ko tu ienīsti, to varā, no kuriem tava dvēsele novērsusies.

²⁹ Tie liks tev sajust savu naidu pret tevi, tie atņems tev visu, kas tev ir, un atstās tevi guļam pliku un kailu, ka atklājas tavas netiklības kailums, tava izvirtība un tava laulības pārkāpšana.

³⁰ Visu šo tavu noziegumu dēļ tas tev arī notiks, jo tu savā iekārē esi skrējusi pakaļ citām tautām un ar viņu elkiem nešķīsta kļuvusi.

³¹ Tu esi gājusi pa to pašu ceļu kā tava māsa, tādēļ Es dodu tagad viņas kausu tev rokā, lai tu dzertu no tā.

³² Tā saka Dievs Tas Kungs: tavas māsas kauss tev jādzer, tas dziļais un platais, – un par nievām un apsmieklu tev būs palikt, tur daudz iet iekšā, ³³ tā ka tu būsi pavisam apreibusi un apskurbusi gan no stiprā dzēriena, gan no sērām un raudām: izbaiļu un šausmu kauss ir tavas māsas Samarijas kauss.

³⁴ Tu izdzersi un iztukšosi to līdz dibenam un vēl nolaizīsi tā lauskas un ar tām ievainosi savas krūtis, jo Es to esmu tā teicis,» saka Dievs Tas Kungs.

³⁵ Tādēļ Dievs Tas Kungs saka tā: «Tāpēc ka tu Mani aizmirsi un pameti Mani sev aiz muguras, tad arī ciet nu tagad sodu par savu izvirtību un netiklību.»

³⁶ Tad Tas Kungs man sacīja: «Cilvēka bērns, vai tu negribi iet tiesā ar Oholu un Oholibu? Tad rādi tām viņu nelietību, ³⁷ ka tās pārkāpušas laulību un ka asinis vēl līp pie viņu rokām, jo, proti, tās pārkāpušas laulību ar saviem elkiem, tiem ziedojušas pat savus bērnus, ko tās Man bija dzemdējušas, iemezdamas tos ugunī elkiem par barību.

³⁸ Tad vēl ar to tās noziegušas pret Mani, ka tās tanī pašā dienā darījušas nešķīstu Manu svēto vietu un apgānījušas Manas svētās dienas, ³⁹ jo, kad tās bija nokāvušas savus bērnus saviem elkiem, tās gāja tanī pašā dienā Manā svētnīcā, lai tai laupītu tās svētumu. Redzi, tādas lietas tās ir darījušas Manā namā.

⁴⁰ Tiešām, tās sūtīja pat ziņu vīriem, kam bija jāierodas pie viņām no tālienes, un, tiklīdz pie viņiem bija ieradušies sūtņi, redzi, tie nāca; viņu dēļ tu mazgājies, krāsoji savas acis, un greznojies ar rotām.

⁴¹ Tad tu atlaidies uz krāšņa zviļņa, kura priekšā stāvēja galds; uz tā tu biji nolikusi Manas kvēpināmās zāles un Manu eļļu.

⁴² Tad atskanēja jautru dzīru troksnis; tika aicināti arī vīri no vienkāršās tautas, un arī dzērāji no tuksneša; tie lika sprādzes ap viņu rokām un krāšņus vainagus uz viņu galvām.

⁴³ Tad Es domāju par viņu, kas tagad jau veca un biežās laulības pārkāpšanas dēļ jau novājināta, vai viņa – jo viņa jau tāda ir savā būtībā – arī tagad vēl nodosies netiklībai?

⁴⁴ Tomēr pie viņas iegriezās, kā iegriežas pie atklātas netikles; tā vīri gāja pie Oholas un Oholibas, šīm netiklajām sievām.

⁴⁵ Bet taisnīgi vīri tās tiesās pēc likumiem, kas pastāv laulības pārkāpējam un slepkavotājam, jo tās ir laulības pārkāpējas, un asinis līp pie viņu rokām.

⁴⁶ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: «Es sasaukšu pret tām sapulci un nodošu tās rupjai izrīcībai un laupīšanai.

⁴⁷ Tautas sapulce viņas nomētās ar akmeņiem, sacirtīs ar zobeniem, nokaus viņu dēlus un meitas un nodedzinās viņu namus ar uguni.

⁴⁸ Tā Es izbeigšu netiklību visā zemē, lai visas pārējās sievas ļautu sevi brīdināt un nenodotos izvirtībai kā viņas.

⁴⁹ Tā jums būs jānožēlo jūsu zemiskā izlaidība, un jums būs jācieš sods par to, ko jūs esat nogrēkojušās ar saviem elkiem, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.»

24. nodaļa

¹ Devītā gada desmitā mēneša desmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, pieraksti sev dienas vārdu, šīs dienas vārdu, jo taisni šodien Bābeles ķēniņš ir pienācis tuvu klāt Jeruzālemei un uzsācis tās aplenkšanu.

³ Stāsti šai pretestības pilnajai ciltij šādu līdzību: tā saka Dievs Tas Kungs: liec podu uz uguns, uzliec to labi un ielej arī ūdeni.

⁴ Ieliec tajā arī visus gaļas gabalus, tikai labus, cisku un pleci, un pildi to ar izlasītiem kauliem.

⁵ Ņem vienu no labajām avīm, iekurini zem kauliem podā uguni ar malku, lai krietni vārās, lai kauli labi izvārās.

⁶ Tādēļ arī saka Dievs Tas Kungs: bēdas šai asins aptraipītajai pilsētai, šim sarūsējušam podam, ko rūsa neatstāj! Izņem pa vienam, gabalu pa gabalam, ārā no tā bez izvēles, ⁷ jo pilsētas izlietās asinis ir vēl tās vidū, viņa tās izlējusi uz kailas klints un ne uz zemes, kur pīšļi tās varētu pārklāt.

⁸ Lai parādītu Savas dusmas un atriebto, Es arī liku visām tās izlietajām asinīm tecēt uz klints, ka tās netiek aplātas.

⁹ Tādēļ arī saka Dievs Tas Kungs: bēdas šai ar asinīm aptraipītajai pilsētai! Arī Es sakrašu ugunskuram lielu malkas grēdu!

¹⁰ Atnes daudz malkas, iekurini uguni, izvāri gaļu, savāri labi arī viru un pieliec smaržīgu sāli un garšvielas, arī kauli labi lai savārās – līdz pat piedegšanai.

¹¹ Pēc tam liec tukšo podu tieši uz gailošām, kvēlojošām oglēm, lai tā varš sakarst, netīrumi nodeg un iztvaiko un tā rūsa nozūd.

¹² Bet veltīgas pūles: rūsa nepazūd, tā paliek uz tā sienām arī ugunī.

¹³ Tavas kauna pilnās nešķīstības dēļ, tāpēc ka Es tevi gribēju šķīstīt, bet tu nekļuvi šķīsta, tad arī turpmāk tu nebūsi vairs šķīsta, kamēr Es nebūšu apmierinājis Savas dusmas, tās izgāzdams pār tevi.

¹⁴ Es, Tas Kungs, to sacīju, un tā tas arī notiks; Es to piepildīšu bez žēlastības un līdzietības, bez kādas saudzības, un Es no tā neatkāpšos. Tevi tiesās pēc tavām gaitām un visiem taviem darbiem,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

¹⁵ Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁶ «Cilvēka bērns, redzi, Es atņemšu tev tavu acu jaukumu ar kādu gadījumu. Bet tev nebūs skumt un raudāt, nedz asaras liet.

¹⁷ Klusībā tu vari nopūsties, bet neīko sēru atceri. Uzliec savu galvassegu un apvelc savas kurpes kājās. Neaizklāj savu bārdu un neēd to sēru maizi, ko tev piesūta.»

¹⁸ No rīta es vēl runāju uz tautu, bet vakarā jau nomira mana sieva. Un es darīju nākamā rītā, kā man bija pavēlēts.

¹⁹ Kad tauta man jautāja: vai tu mums nepaskaidrosi, kāda tam nozīme mums, ka tu tā rīkojies? –

²⁰ tad es tiem atbildēju: «Pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²¹ saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es ļaušu likt negodā Savu svētnīcu, jūsu lepnumu, jūsu acu jaukumu, jūsu sirdsprieku. Jūsu dēli un meitas, kurus jūs tur atstājāt, kritīs zobenam par upuri.

²² Tad jūs darīsīt tā, kā Es daru: jūs seju neapsegsīt un sēru maizi, ko jums piesūta, neēdīsīt.

²³ Jūsu galvassega būs jums galvā un jūsu kurpes kājās, un jūs neskumsīt un neraudāsīt, bet sabruksīt savos noziegumos un nopūtīsīties cits par citu.

²⁴ Tā Ecēhiēls būs jums par zīmi, lai jūs darītu, kā viņš darījis, un, kad tas notiks, jūs arī atzīsīt, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.

²⁵ Un tu, cilvēka bērns, ievēro labi: tanī dienā, kad Es tiem atņemšu viņu stipro nocietinājumu, viņu lepnumu un prieku, viņu acu jaukumu un viņu sirds ilgas, viņu dēlus un meitas, ²⁶ tanī dienā ieradīsies pie tevis kāds bēglis, kas būs izglābies, lai tev pašam to pastāstītu.

²⁷ Tanī pašā dienā tava mute atdarīsies reizē ar bēgļa ierašanos, un tu atkal runāsi un nebūsi vairs mēms. Tā tu būsi tiem par zīmi, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

25. nodaļa

¹ Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Amona bērniem un sludini pret tiem.

³ Saki tiem: klausaities Tā Kunga vārdu: tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu smējies par Manu svētnīcu, kad tā bija apgānīta, un par Israēla zemi, kad tā bija nopostīta, un par Jūdas namu, kad viņi aizgāja trimdā, ⁴ tad Es tevi nodošu austrumu bērniem par īpašumu, un tie cels tavā vidū savas teltis un rīkos savus mājokļus; tie ēdīs tavus augļus un dzers tavu pienu.

⁵ Rabas pilsētu Es padarīšu par kamieļu ganībām un amoniešu ciemus par avju laidariem, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

⁶ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tu plaukšķināji rokas un priekā piesīti ar kāju, un no visas sirds ar nicināšanu priecājies par Israēla zemi, ⁷ tāpēc arī Es izstiepšu Savu roku pret tevi un nodošu tevi citām tautām par laupījumu, un izdeldēšu tevi starp tautām, un izdzēsīšu tevi no zemju skaita, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs.

⁸ Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka Moāba un Seīra saka: nu notiek Jūdas namam kā visām citām tautām, – ⁹ tāpēc Es atvērsu Moābas sānus, ka tā pazaudēs savas pilsētas, sākot ar robežpilsētām, savu zemes jaukumu, Betjezimotu, Baālmeonu un Kirjataimu.

¹⁰ Austrumu bērniem par īpašumu Es to nodošu kopā ar Amona bērnu zemi, tā ka Amona bērns vairs nepieminēs tautu starpā.

¹¹ Pār moābiešiem Es turēšu tiesu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

¹² Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka Edoma nostājās pret Jūdas namu ar atriebības kāres pilnu sirdi un atriebdamās stipri noziedzās, ¹³ tāpēc, saka Dievs Tas Kungs, Es izstiepšu Savu roku pret Edomu un iznīcināšu tur cilvēkus un lopus un padarīšu to par izkaltušu kailatni: tie kritīs no zobena no Temanā līdz Dedanai.

¹⁴ Savu atriebību Edomai Es likšu Savas Israēla tautas rokā, tie darīs edomiešiem pēc Manām dusmām un pēc Manas bardzības, un pēdējie sajūtīs Manu atriebību, saka Dievs Tas Kungs.

¹⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs: tādēļ ka filistieši darbojušies aiz atriebības kāres, ar cietu, bezjūtīgu sirdi naidā atriebušies, lai radītu iznīcību, ¹⁶ tādēļ, saka Dievs Tas Kungs, Es izstiepšu Savu roku pret filistiešiem un iznīcināšu krētiešus un izdeldēšu tos, kas no tiem vēl palikuši jūras malā.

¹⁷ Es likšu viņiem piedzīvot Savu smago atriebību ar bargām pārmācībām, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, kas tiem licis sajust šo atriebību.»

26. nodaļa

¹ Vienpadsmitā gada pirmā mēneša vienpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, tāpēc ka Tira sacīja par Jeruzālemi: tad nu sagrauti ir tautu vārti, man tie atdarījās, man būs visa kā pilnībā, jo tā ir izpostīta, – ³ tad saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Tira, un sacelšu pret tevi lielu tautu pulku, kā jūra sacelš pret krastiem savus viļņus.

⁴ Tie sagraus Tiras mūrus un apgāzīs tās torņus, un Es aizslaucīšu prom tās zemi un padarīšu to par kailu klinti.

⁵ Tā būs tīklu žāvējamā vieta jūras vidū, jo Es to tā sacīju, saka Dievs Tas Kungs, un tā kļūs tautām par laupījumu.

⁶ Bet tās ciemus, kas uz cietzemes, iznīcinās ar zobenu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

⁷ Jo tā sacījis Dievs Tas Kungs: redzi, pret Tiru Es sūtīšu Bābeles ķēniņu Nebukadnēcaru, ķēniņu ķēniņu no ziemeļiem, ar zirgiem, ratiem un jātniekiem, un ar lielu dažādu tautu karapulku.

⁸ Tavus ciemus uz cietzemes viņš iznīcinās ar zobenu, taisīs pret tevi aplenkuma torņus un uzmetīs pret tevi valni, un cels savus vairogus pret tevi.

⁹ Savu sienlaužu galveno triecienu viņš vērsīs pret taviem mūriem un nogāzīs tavus torņus ar saviem dzelzs kāšiem.

¹⁰ Viņa zirgu pulku saceltie putekli aplās tevi, no jātnieku pakavu dīpoņas, no riteņu un ratu graboņas trīcēs tavi mūri, kad viņš ieies pa taviem vārtiem, kā ieiet uzvarētā pilsētā.

¹¹ Viņa zirgu pakavi izmīdīs visas tavas ielas, tavu tautu viņš nokaus ar zobenu, visus tavus staltos ar attēliem rotātos stabus viņš sagraus.

¹² Tie laupīs tavu mantu, postīs tavu īpašumu, nojauks tavus mūrus, sagraus tavus skaistos namus, metīs tavus akmeņus un kokus un tavus grūzus ūdenī.

¹³ Es darīšu galu tavu dziesmu skaņām, nedzirdēs neviens vairs tavas cītaras balsi.

¹⁴ Es tevi darīšu par kailu klinti, tu paliksi par tīklu žāvējamo vietu; tevi nekad vairs neatjaunos, jo Es, Tas Kungs, to esmu teicis,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

¹⁵ Tā ir noteicis Dievs Tas Kungs par Tiru: «Tiešām, no tavas krišanas trokšņa, no smagi ievainoto vaidiem un no zobenu šķindoņas tavā vidū trīcēs jūras salas.

¹⁶ Visi jūras salu valdnieki nokāps no saviem troņiem, novilks savus greznos virsvalkus, noģērbs savas izrakstītās drēbes, tie tērpsies bailēs, nosēdīsies pie zemes un nepārtraukti drebēs un šausmināsies tevis dēļ.

¹⁷ Tad tie tev dziedās raudu dziesmas un sacīs: ak, kā tu esi aizgājusi bojā, nozudusi no jūras, tu slavenā pilsēta, kas bijī varena jūras viļņos, tu un tavi iedzīvotāji, kas iedvesa bailes visiem piejūras iedzīvotājiem.

¹⁸ Tagad trīc piejūras zemes tavas krišanas dienā, un salas jūrā ir izmisušas par tavu bojāeju.

¹⁹ Jo tā ir sacījis Dievs Tas Kungs: Es tevi padarīšu par izpostītu un tukšu pilsētu kā citas pilsētas, kur neviens vairs nedzīvo; Es sūtīšu pār tevi ūdens plūdus, lieli ūdeņi tevi aplās.

²⁰ Es tevi nogrūdīšu pie tiem, kas nogrimuši bedrē, pie senlaikos mirušajām tautām, un tev ierādīšu mitekli dziļākajos zemes dziļumos, mūžīgajos tukšumos pie tiem, kas sen nokāpuši pazemē, lai tevi neviens vairs neapdzīvotu un tu nepaceltos vairs par apbrīnojumu visai dzīvajo pasaulei.

²¹ Es tev sagādāšu briesmīgu galu, lai tevis vairs nebūtu, un, kad tevi meklēs, tad lai tevi nemūžam neatrastu,» saka Dievs Tas Kungs.

27. nodaļa

¹ Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiru un ³ saki Tirai, kas atrodas pie izejas uz jūru un tirgojas ar daudzām jūras salām un jūras piekrastēm: Tas Kungs Dievs tev saka: Tira, tu sacīji: es esmu kuģis, kas pilnvērtīgs savā skaistumā! – ⁴ Tavs novads un tavas robežas ir jūras vidū. Tavi cēlēji darījuši tevi brīnumskaistu.

⁵ Visas tavas koka daļas tie darinājuši no Senīra cipresēm, vienu Libānas ciedru tie izveidojuši tev par masta koku.

⁶ No Basanas ozoliem tie taisījuši tev airus, tava klāja segumu tie taisījuši no Kitimas salu cipresēm ar ziloņkaulu izgreznojumiem.

⁷ No smalka un dārga audekla ar Ēģiptes izrotājumiem bija tavas buras – buras, kas bija arī tavs karogs, no Elisas piekrastes zilā un sarkanā purpura bija tava jumta pārsegs.

⁸ Sidonas un Arvadas iedzīvotāji bija tavi airētāji, veiklākie no tava paša vidus bija tavi stūrmaņi.

⁹ Gebalas vecāji un tās gudrie bija pie tevis, lai izlabotu tavu kuģu bojājumus. Visi jūras kuģi un to apkalpotāji ieradās pie tevis, lai tirgotos ar tavām precēm.

¹⁰ Persieši, lidieši un libieši bija tavā karaspēkā tavi kareivji, tie glabāja uzkārtus pie tevis savus vairogus un bruņucepures un vairoja tavu slavu.

¹¹ Arvadas vīri kopā ar tavu karaspēku stāvēja visapkārt uz taviem mūriem un gamadieši uz taviem torņiem; savus vairogus tie uzkāra visapkārt pie taviem mūriem, tie vairoja tavu skaistumu.

¹² Taršiša tirgojās ar tevi ar daudz un dažādām precēm, tie maksāja ar sudrabu un dzelzi, ar svinu un alvu par tavām precēm.

¹³ Javans, Tubals un Mesehs bija tavi veikala biedri, tie tirgojās ar tevi un maksāja tev ar vergiem un ar vara priekšmetiem.

¹⁴ Ļaudis no Togarmas maksāja par tavām precēm ar braucamiem un jājamiem zirgiem un ar mūļiem.

¹⁵ Rosīgi tirgojās ar tevi dedanieši un rodieši; arī daudzas jūras salas tirgojās ar tevi. Ziloņkaulu un dārgus kokus tās deva kā maksu par tavām mantām.

¹⁶ Sīrieši tirgojās ar tevi savu daudzo ražojumu dēļ. Ar sarkaniem granātiem, sarkanu purpuru, krāsainiem audumiem, smalku audeklu, koraļļiem un rubīniem tie maksāja par tavām precēm.

¹⁷ Jūda un Israēla zeme arī tirgojās ar tevi: Minutes kviešus, vasku, medu, eļļu un balzamu tie mainīja pret tavām precēm.

¹⁸ Damaska tirgojās ar tevi savu daudzo un dažādo ražojumu dēļ, piedāvādama tev Helbonas vīnu un Caharas vilnu.

¹⁹ Vedana un Javana veda no Usalas uz savu tirgu izstrādātu dzelzi, kasiju un kalmu viņi pie tevis apmainīja pret sev nepieciešamām precēm.

²⁰ Dedana tirgojās ar dārgām seglu segām.

²¹ Arābija un visi Kedaras cilšu vecākie tirgojās ar tevi, pārdodami jērus, aunus un āžus.

²² Sabas un Ragmas tirgoņi tirgojās ar tevi: ar smaržīgām vielām, ar dārgiem akmeņiem un ar zeltu tie maksāja par tavām precēm.

²³ Harana, Kane un Edena tirgojās ar tevi; Sabas, Asuras, visas Mēdijas un Kilmadas tirgoņi bija tavi pircēji.

²⁴ Tie tirgojās ar tevi ar dārgiem tērpiem, ar apmetņiem no ziliem purpura audumiem un raibi austām drānām, ar krāsu ziņā bagātām grīdsegām, ar pītām un grodi savītām virvēm tavos tirgos.

²⁵ Taršišas kuģi izvadāja savu preci apmaiņai, un tā vairojās tava bagātība, un tu tālu izplēti pāri jūrām savu lielo varu.

²⁶ Tavi laivinieki izveda tevi dziļos ūdeņos, bet rīta vēji satrieks tevi jūras vidū.

²⁷ Tavas bagātības, tavas preces, tavi veikalu krājumi, tavi jūrnieki un kuģu vadītāji, tavi lietpratēji, tavi tirgoņi un visi tavi karavīri, kas pie tevis, ar visu ļaužu daudzumu tevī nogrims jūras dziļumos tavā krišanas dienā.

²⁸ No savu kuģu vadītāju kliegšanas satricināsies visa plašā jūras virsa.

²⁹ Tad visi airētāji un laivinieki un visi, kas šķērso jūras, izkāps no saviem kuģiem krastā ³⁰ un tiks atskanēt skaļiem vaidu un vaimanu saucieniem par tevi; tie kaisīs pīšļus uz galvas un vārtīsies pelnos.

³¹ Tie noskūs plikas galvas tevis dēļ, apjozīsies ar maisu un raudās par tevi ar dvēseles rūgtumu un gaužām žēlabām.

³² Vaimanādami tie sāks raudu dziesmu par tevi un sacīs: kurā vietā ir tāds nāves klusums kā Tirā, kas sagrauta jūras vidū!

³³ Kamēr tavas preces kāpa pie tevis ārā no jūras, tu apmierināji daudzu tautu vajadzības, un ar savu mantu un preču pārpilnību tu darīji bagātus ķēniņus virs zemes.

³⁴ Tagad turpretī, kad tu esi iznīcināta, no jūras nozudusi, aprakta ūdens dziļumos, kad tava tirdzniecība un visa tava sabiedrība ir gājusi bojā, ³⁵ uztraucas par tevi visi jūras salu iedzīvotāji, viņu ķēniņiem mati ceļas stāvus aiz šausmām, viņu vaigi nobāl.

³⁶ Visas pasaules tirgotāji zobgalīgi svelpj par tevi, tev pienācis šausmu pilns gals: tu esi pagalam uz mūžīgiem laikiem.»

28. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, saki Tiras valdniekam: tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tava sirds kļuva lepna un ka tu pat esi teicis: es esmu dievs, es sēžu dieva krēslā jūras vidū, – kaut tu savā sirdī tikai iedomājies, ka tu esot Dievs, ³ pie tam tu esot gudrāks par Daniēlu, nekāds noslēpums tev neesot svešs; ⁴ ar savu gudrību un saprātu tu taču esi ieguvis varu un sakrājis zeltu un sudrabu savā dārgumu krātuvē; ⁵ ar savu lielo gudrību tu tirgodamies esi vairojis savu bagātību, un tava sirds lepojās tavas bagātības dēļ, ⁶ un tādēļ saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tava sirds savā pašpaļāvībā iedomājusies, it kā tu būtu pats Dievs, ⁷ Es raidīšu pret tevi svešiniekus, visvarmācīgākos tautu starpā, tie uzbruks ar zobenu tavai jaukajai gudrībai un aptumšos tavas slavas spožumu.

⁸ Tie iegrūdīs tevi bedrē, un tu mirsi jūras vidū, kā mirst nosistie.

⁹ Vai tad tu savu slepkavu priekšā arī vēl teiksi: es esmu dievs, – bet tu esi tikai cilvēks un ne Dievs un esi to rokās, kas tevi nogalinās?

¹⁰ Tu mirsi neapgraizīto nāvē no svešinieku rokas, jo Es to esmu tā noteicis,» saka Dievs Tas Kungs.

¹¹ Atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:

¹² «Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiras ķēniņu un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: tu, pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, ¹³ tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja savu tērpu: sardions, topāzs, jaspiss, hrizolīts, berils, onikss, safīrs, rubīns un smaragds, no zelta bija tava tērpa apmales un izgreznojumi, kas bija darināti tai dienā, kad tevi iecēla.

¹⁴ Tu biji svaids ķerubs, kas sargā, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū.

¹⁵ Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevī noziegumu.

¹⁶ Tavas plašās tirdzniecības dēļ tava sirds pildījās ar netaisnību. Un, kad tu apgrēkojies, Es padzinu tevi no Dieva kalna, un izraidīju tevi, ķerubu, kas sargā, no degošo akmeņu vidus.

¹⁷ Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ, tu savu gudrību pazaudēji aiz ārējā spožuma. Tādēļ Es nogāzu tevi pie zemes ķēniņu acu priekšā, lai tie priecājas par to, kā tev klājies.

¹⁸ Ar saviem daudzajiem noziegumiem un ar negodīgo tirgošanos tu esi licis negodā savus svētumus; tādēļ Es liku izšauties ugunij no tevis paša, kas tevi aprija, un daru tevi par pelniem uz zemes visu to acu priekšā, kas tevi redzējušas.

¹⁹ Visi, kas tautu starpā tevi pazina, ir šausmu pārņemti par tevi! Tev pienācis briesmu un izbaiļu pilns gals, tu esi pagalam uz visiem laikiem.»

²⁰ Un atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:

²¹ «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Sidonu un sludini pret to, ²² un saki: tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Sidona, un parādīšu Savu varu pār tevi, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es lieku nākt tiesai pār pilsētu un Savā rīcībā pret to parādos kā Svētais.

²³ Es tev uzsūtīšu mēri un asinsizliešanu tavās ielās; tavā vidū kritīs visapkārt ar zobenu nokautie, zobens to pārstaigās no visām pusēm, lai tās ļaudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

²⁴ Bet Israēla namam nebūs vairs sajūst nekādu asu ērkšķu un dzēlīgu dadžu no apkārtējo tautu puses, kas priecājās par viņu nelaimi, un tie atzīs, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.

²⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs: kad Es izlasīšu un savāksu kopā israēliešus no tām tautām, starp kurām tie bija izkaisīti, Es parādīšos pret viņiem citu tautu acu priekšā kā Svētais, un viņi dzīvos savā zemē, ko Es devu Savam kalpam Jēkabam.

²⁶ Un viņi tur dzīvos drošībā, cels namus un dēstīs vīnadārzus. Tiešām, viņi dzīvos drošībā, kamēr Es nākšu ar tiesu pār visām apkārtējām tautām, kas tos vajājušas; lai tad viņi atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.»

29. nodaļa

¹ Desmitā gada desmitā mēneša divpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un sludini viņam un visai Ēģiptei:

³ tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, faraonu, Ēģiptes ķēniņ, tu lielo krokodil, kas tu guli savu upju vidū un saki: man pieder mana upe, es to radīju.

⁴ Bet Es metīšu makšķeri tavos žokļos, un tavu upju zivis pieķersies pie tavām zvīņām, un Es izvilkšu no upēm tevi un visas tavu upju zivis, kas pieķērušās pie tavām zvīņām.

⁵ Tad Es tevi izmetīšu tuksnesī, tevi un visas tavu upju zivis. Tu nokritīsi klajā laukā, tevi ne pacels, ne apglabās: zvēriem virs zemes un putniem apakš debess Es tevi atdošu par barību.

⁶ Un visi Ēģiptes iedzīvotāji atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, jo tu un viņi bijuši Israēlam tikai nedroša niedres atspaida nūja.

⁷ Kad Israēla nama piederīgie tevi satvēra rokā, tu aizlūzi un ievainoji viņiem visu roku un dilbu, un, kad viņi mēģināja atbalstīties uz tevi, tu pārlūzi un liki pat sagrīloties viņu gurniem.

⁸ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es sūtīšu zobenu pār tevi un iznīcināšu tavā zemē cilvēkus un lopus.

⁹ Un Ēģipte paliks par tuksnesi, par neapdzīvotu smilšu klajumu, lai ļaudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs. Tāpēc ka tu sacīji: Nīlas upe pieder man, es to radīju, – ¹⁰ tāpēc Es celšos pret tevi un pret tavām upēm un padarīšu Ēģiptes zemi par tuksnesi, par neauglīgām kailatnēm no Migdolas līdz Siēnai un līdz Etiopijas un Moru zemes robežām.

¹¹ Neviena cilvēka kāja tur nestaigās, un arī lopa kāja to nemīs, četrdesmit gadus tur neviens nedzīvos.

¹² Es padarīšu Ēģipti par tuksnesi citu nolaiestu zemju starpā, un tās pilsētas stāvēs tukšas citu izputējušu pilsētu starpā četrdesmit gadus, un ēģiptiešus Es izkaisīšu dažādu tautu starpā dažādās zemēs.

¹³ Tomēr tā saka Dievs Tas Kungs: pēc četrdesmit gadiem Es atkal izlasīšu ēģiptiešus ārā no tām tautām, kuru starpā tie bija izkaisīti, un sapulcināšu vienkopus.

¹⁴ Es atsvabināšu ēģiptiešus no cietuma un atvedīšu tos Augšēģiptē, Patra zemē, viņu dzimtenē; tur tie izveidos mazu valsti.

¹⁵ Tā būs mazāka nekā citas valstis un nepacelsies pār citām tautām, un Es mazināšu tās locekļu skaitu, lai tā nevalda pār citām tautām.

¹⁶ Tad tā nebūs Israēla namam par atspaidu; uz to paļaudamies, tas atgādinātu Man savu noziegumu. Un tie atzīs, ka Es esmu Dievs Tas Kungs.»

¹⁷ Tad divdesmit septītā gada pirmā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁸ «Cilvēka bērns, Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara karaspēks ir veicis grūtu darbu pret Tiru; visiem galvas ir kļuvušas plikas un pleci noberzti, bet algu nav saņēmis ne viņš, ne viņa karaspēks par to darbu, ko viņš veicis pret to.

¹⁹ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: Es piešķiršu Ēģiptes zemi Bābeles ķēniņam Nebukadnēcaram, lai viņš piesavinās tās bagātības, izlaupa tās un izputina: tā būs viņa karaspēka alga.

²⁰ Kā algu Es viņam atdošu Ēģiptes zemi par to darbu, ar kuru viņš tik cītīgi noņēmis, tāpēc ka viņš un viņa karavīri to darījuši Manā labā, saka Dievs Tas Kungs.

²¹ Tanī dienā Es likšu uzplaukt Israēla namam jaunā spēkā un varā un atdarīšu tavu muti viņu vidū, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

30. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, sludini: tā saka Dievs Tas Kungs: vaimanājiet! Ak tu jaunā diena!

³ Jo tuvu ir šī diena, tiešām tuvu ir Tā Kunga diena, tumša, apmākusies diena, tā būs citu tautu soda diena.

⁴ Zobens nāks pār Ēģipti, bailes būs Etiopijā, kad Ēģiptē ievainotie nomirs, kad izlaupīs šīs zemes mantu un satrieks tās pamatus.

⁵ Etiopija, Libija, Lidija ar visu savu tautu jūkli, tāpat arī Kuba ar visiem sabiedroto zemju iedzīvotājiem kritīs zobenam par upuri.

⁶ Tā saka Tas Kungs: tad kritīs Ēģiptes balsti un gāzīsies tās lepnais greznums, no Migdolas līdz Siēnai tos aprīs zobens, saka Dievs Tas Kungs, ⁷ viņu zeme būs izpostīta un paliks tāda citu izpostīto zemju starpā, viņu pilsētas būs sagrautas kā citas līdzās esošās un drupās guļošās pilsētas.

⁸ Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es pielikšu uguni Ēģiptei un kad visi tās palīgi būs satriekti.

⁹ Tai dienā Mani vēstneši dosies kuģos uz Etiopiju, lai to izbidētu tās drošībā, un starp etiopiešiem valdīs lielas izbailes Ēģiptes nelaimes dienas dēļ, jo redzi, tā nāk.

¹⁰ Tā saka Dievs Tas Kungs: Es darīšu Ēģiptes godībai galu ar Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara roku.

¹¹ Viņš ar saviem karavīriem, kas ir paši niknākie starp visām tautām, ieradīsies postīt zemi. Tie uzbruks Ēģiptei ar zobenu un pildīs zemi ar nokautiem.

¹² Un Es padarīšu upes sausas un nodošu zemi ļaundaru rokā, zemi ar visu, kas tanī, un Es to padarīšu tuksnešainu ar svešinieku roku. Es, Tas Kungs, to tā sacīju.

¹³ Tā saka Dievs Tas Kungs: Es iznīcināšu elka dievus un darīšu galu dievekļiem Nofā (Memfisā). Valdnieku Ēģiptes zemē turpmāk vairs nebūs, Es likšu lielām bailēm pārņemt Ēģiptes zemi.

¹⁴ Es padarīšu kailu Augšēģipti, Patra zemi, un pielikšu uguni Coānai un turēšu tiesu un izpildīšu spriedumu pār Nou (Tēbas).

¹⁵ Es izliešu Savas dusmas pār Sinu (Peluziju), Ēģiptes stiprāko cietoksni, un iznīcināšu Noas godību un mirdzumu.

¹⁶ Es pielikšu uguni visai Ēģiptei, Sina (Peluzija) trīcēs un drebēs, Noa kritīs uzbrukumā un Nofa ieraudzīs savu vārtu priekšā ienaidniekus gaišā dienas laikā.

¹⁷ Avenas (Heliopoles) un Bubastus jaunekļi kritīs no zobena, bet pārējos iedzīvotājus aizvedīs gūstā.

¹⁸ Tahpanhesā (Dafnē) diena kļūs par nakti, kad Es tur sagraušu Ēģiptes jūgu un kad tur izbeigsies tās augstprātīgā vara; mākonis to aplās, un viņas mazās pilsētas ar visiem iedzīvotājiem aizies trimdā.

¹⁹ Tā Es spriedīšu tiesu pār Ēģipti un uzlikšu tai sodu, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

²⁰ Vienpadsmitā gada pirmā mēneša septītajā dienā nāca pār mani Tā Kunga vārds:

²¹ «Cilvēka bērns, Es satriecu faraona, Ēģiptes ķēniņa, vienu elkoni, un redzi, to nepārsies, lai tas sadzītu, neaplīks īpašu dziedināmo pārsienamo, lai tas atkal kļūtu stiprs un varētu turēt zobenu.

²² Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, tagad Es celšos pret faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un satriekšu abus viņa elkoņus, veselo un sasīsto, un zobens izkritīs no viņa rokas.

²³ Tad Es izklīdināšu ēģiptiešus citu tautu starpā un izkaisīšu tos pa dažādām zemēm.

²⁴ Turpretim Bābeles ķēniņa elkoņus Es stiprināšu un došu viņam savu zobenu rokā, bet faraona elkoņus Es satriekšu, ka tas vaimanās un vaidēs viņa priekšā kā nāvīgi ievainots.

²⁵ Tiešām, Es stiprināšu Bābeles ķēniņa elkoņus, bet Ēģiptes ķēniņa elkoņi sašļuks, lai ļaudis atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es Bābeles ķēniņam dodu rokā Savu zobenu, lai viņš to paceļ pret Ēģiptes zemi.

²⁶ Tad Es izklīdināšu ēģiptiešus citu tautu starpā un izkaisīšu tos pa dažādām zemēm, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

31. nodaļa

¹ Vienpadsmitā gada trešā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, runā uz faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un viņa ļaudīm: kam tu līdzinājies savā varenumā?

³ Tiešām, tu biji līdzīgs ciedra kokam Libānā ar skaistiem zariem, kupliem un ēnainiem, un slaidu augumu, tā ka ciedra galotne iesniedzās pašos mākoņos.

⁴ Ūdens bija izaudzējis to lielu, un apakšzemes ūdeņi lika tam stiepties arvien garākam, to straumes tecēja visapkārt ap tā saknēm, un savus strautiņus tie sūtīja līdz pārējiem kokiem laukā.

⁵ Tādēļ tas pacēlās augumā pār visiem kokiem laukā, tā sīkie zari kļuva kupli un lielie stiepās garumā no bagātās apūdeņošanas.

⁶ Visādi putni apakš debess taisīja ligzdas tā zaros, visādi lauku zvēri laida pasaulē savus bērnus apakš tā vainaga, un tā pavēnī dzīvoja daudzas tautas.

⁷ Skaists tas bija savā diženumā un savu zaru kuplumā, jo tā saknēm bija ūdens papildnam.

⁸ Ciedru koki Dieva dārzā to nepārspēja, cipreses tam netika līdzī ar saviem zariem, platānām nebija tādu zaru kā tam. Neviens koks Dieva dārzā nevarēja ar to mēroties skaistuma ziņā.

⁹ Es to darīju tik skaistu ar tā zaru kuplumu, ka visi Ēdenes koki, kas ir Dieva dārzā, to apskauda.

¹⁰ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka tas tā izslējies augumā un ar savu galotni pacēlies līdz padebešiem un ka arī tā sirds uzpūtusies tā lielā augstuma dēļ, ¹¹ Es to nodevu kādas varenas tautas rokā, kas ar to var rīkoties pēc patikas: Es to atstāju tā ļaunprātības dēļ.

¹² Tad sveši, kas paši briesmīgākie tautu starpā, to nocirta un aizsvieda prom: tā zari nokrita uz kalniem un visur ielejās, tie salauzti mētājās visapkārt pa gravām. Visas tautas aizgāja no šā koka pavēnā un to atstāja.

¹³ Uz nogāztā koka stumbra nolaidās visādi debess putni, un visi lauku zvēri metās uz tā zariem, ¹⁴ lai pie ūdens augušie koki nelepojas ar savu lielo augumu un necenšas sniegties ar savu galotni līdz mākoņiem, un lielie to starpā, kas apgādāti ar ūdeni, lai nedižojas ar savu lielumu, jo tie visi ir nāvei lemti, tiem jānogrimst pazemē pie tiem cilvēku bērniem, kas jau nogrimuši bedrē.

¹⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī dienā, kad tas nogrima pazemē, Es liku apakšzemes ūdens plūsmi tērties sērās, Es apturēju tās tecējumu, tā ka apstājās plūst lielie ūdeņi. Libanonam Es liku tīties tā dēļ sēru tērpā, un visi lauku koki nokalta.

¹⁶ Tā kritiena dunoņā Es liku notrīcēt tautām, kad Es tam liku noslīgt pazemē pie tiem, kas jau nogrimuši bedrē. Un visi Ēdenes koki pamazām apakšzemē nomierinājās, izlasītie un labākie Libanonā, visi, kas bija ar ūdeni bagātīgi veldzēti.

¹⁷ Tie nogrima līdz ar ciedra koku pazemē pie zobena nokautajiem, kas agrāk dzīvoja tā pavēnī tautu starpā.

¹⁸ Kam tad tu no Ēdenes kokiem esi līdzīgs godībā un lielumā? Arī tu nogrimsi ar Ēdenes kokiem pazemē un tur gulēsi neapgraizītu, zobena nokautu vidū. Tāds ir faraons un visa viņa godība,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

32. nodaļa

¹ Divpadsmitā gada divpadsmitā mēneša pirmajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un saki viņam tā: tevi pielīdzināja jaunam lauvam tautu starpā, bet tu biji kā krokodils ūdenī savās upēs, duļķoju ūdeni ar savām ķepām un uzvandīji dūņas.

³ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: Es metīšu pār tevi Savu tīklu daudzu tautu pulkā, tās tevi ievilks Manos valgos.

⁴ Es tevi tad izmetīšu ārā uz sausuma, uz klaja, plaša lauka; visi putni apakš debess nolaidīsies uz tevi, un visi zvēri virs zemes paēdīsies no tevis.

⁵ Tad Es nometīšu tavu miesu uz kalniem un pildīšu ielejas ar tavu maitu.

⁶ Un Es dzirdināšu zemi līdz pat kalniem ar asinīm, kas no tevis izplūst, un ar tevi būs pildītas arī strautu gultnes.

⁷ Un, kad Es tevi būšu izdzēsis, Es aizsegšu debesis un aptumšošu debesu zvaigznes; sauli Es apklāšu ar mākoņiem, un mēness vairs nespīdēs.

⁸ Visus debess spīdekļus Es tevis dēļ aptumšošu un apklāšu tavu zemi ar tumsu, tā saka Dievs Tas Kungs.

⁹ Tad Es apbēdināšu daudzas tautas, kad Es likšu izplatīties ziņai par tavu bojā eju starp tautām un valstīs, ko tu nepazīni.

¹⁰ Es darīšu, ka daudzas tautas uztrauksies par tevi izbailēs, un viņu ķēniņiem mati celsies stāvus par tevi, kad Es pacelšu Savu zobenu viņu priekšā; un tie ikviens nemitīgi drebēs par savu dzīvību tavas krišanas dienā.

¹¹ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: Bābeles ķēniņa zobens nāks pār tevi.

¹² Ar varonīgu karavīru zobeniem Es gāzīšu tavu godību, tie visi ir paši niknākie tautu starpā; tie iznīcinās Ēģiptes diženumu, viss tās jaukums aizies bojā.

¹³ Es iznīcināšu arī visus kustoņus pie tās daudzajiem ūdeņiem, tā ka tos vairs nesajauks ne cilvēka, ne lopa kāja.

¹⁴ Tad atkal kļūs dzidri ēģiptiešu ūdeņi, un viņu upes tecēs kā eļļa, saka Dievs Tas Kungs, ¹⁵ kad Es Ēģiptes zemi padarīšu par tuksnesi, kad tā kļūs kaila, zaudēs visu, kas tajā bija pārpilnībā, un būs tukša un kad visiem zemes iedzīvotājiem Es likšu aiziet bojā, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

¹⁶ Tā ir raudu dziesma, kas jādzied sūdzoties un vaimanājot, tā dažādu tautu meitām jādzied sērās par Ēģipti un tās godību.» saka Dievs Tas Kungs.

¹⁷ Un divpadsmitā gada divpadsmitā mēneša piecpadsmitajā dienā pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁸ «Cilvēka bērns, dziedī raudu un vaidu dziesmu par Ēģiptes godības galu, tu un varenu tautu meitas, un nogremdē to pazemē pie tiem, kas jau nogrimuši bedrē: ¹⁹ kādā ziņā tu esi kaut kā pārāks savā mīlīgumā par citiem? Kāp lejup zemē un paliec pie neapgraizītiem.

²⁰ Tiem jānoslīgst zobena nokauto vidū. Zobens jau sagatavots. Vediet šurp Ēģipti un visu tās godību!

²¹ Tad paši izcilākie no drošsirdīgajiem karavīriem no pazemes vidus uzsauks Ēģiptei un tās palīgiem: tie ir nonākuši šurp pazemē, tie guļ neapgraizīti, zobena nokauti. –

²² Tur ir Asura ar visu savu karapulku, viņu kapi ir ap to visapkārt, tie visi ir nokauti, no zobena krituši.

²³ Viņu kapi atrodas bedres vistumšākajā dziļumā, un tās karavīri visapkārt ap tās kapu, tie visi ir nokauti, no zobena krituši, tie, kas citkārt izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē.

²⁴ Tur ir Ēlāms ar visu savu karapulku visapkārt ap tā kapu, tie visi nokauti, krituši no zobena, tie nogrimuši neapgraizīti pazemē, tie, kas citkārt izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē un tagad pārdzīvo savu kaunu pie nogrimušajiem bedrē.

²⁵ Nokauto vidū tam ierādīta guļas vieta ar visiem tā karavīriem. To kapi atrodas visapkārt ap viņu. Tie visi ir neapgraizīti, zobena nokauti, tādēļ ka tie kādreiz izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē; tagad tie cieš savu kaunu starp nogrimušajiem bedrē, tie guldīti nokauto vidū.

²⁶ Tur ir Mesehs un Tubals ar visu savu pulku, kuru kapi atrodas viņiem visapkārt. Tie visi ir neapgraizīti, zobena nokauti, tādēļ ka tie izplatīja briesmas un šausmas dzīvo zemē.

²⁷ Tie neguļ pie jau senlaikos kritušajiem neapgraizītiem varoņiem, kas nogrimuši pazemē ar visām savām bruņām, kam viņu zobeni likti zem galvas un viņu vairogi uz viņu kauliem, tāpēc ka kādreiz valdīja bailes viņu varoņa spēka priekšā dzīvo zemē.

²⁸ Tā arī tevi, Ēģipte, satriektu guldīs starp neapgraizītiem, un tu gulēsi to vidū, kas ar zobenu nokauti.

²⁹ Tur ir Edoma, tās ķēniņi un visi tās valdnieki, kas, kaut gan varoņi, tomēr likti pie zobena nokautajiem, tie guļ pie neapgraizītiem, pie tiem, kas nogrimuši bedrē.

³⁰ Tur ir kopā visi ziemeļu valdnieki un visi sidonieši, kas nogrimuši pie nokautiem un kaunā likti kaut gan reiz bijuši šausmu iedvesēji un varoņi būdami. Tie guļ neapgraizīti līdzās ar zobenu nokautajiem un pārdzīvo savu kaunu kopā ar nogrimušajiem bedrē.

³¹ Kad faraons visu to redzēs, lai viņš iepriecinās un samierinās par visu savu godību. Faraons ir ar zobenu nokauts un kopā ar viņu viss viņa karaspēks, tā saka Dievs Tas Kungs.

³² Jo Es viņam esmu licis izplatīt briesmas un šausmas savā priekšā dzīvo zemē, un viņš gulēs neapgraizīto vidū līdzās ar zobenu nokautiem, faraons un visa viņa godība.» – tā saka Dievs Tas Kungs.

33. nodaļa

¹ Un pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, runā uz saviem tautiešiem un saki tiem: ja Es sūtu zobenu pār kādu zemi un šīs zemes tauta izvēl no sava vidus vienu vīru un to ieceļ sev par sargu, ³ ja tad tas redz zobenu nākam un jau ielaužamies zemē, ja tas pūš tauri un brīdina tautu ⁴ un ja tad kas dzird taures skaņu, bet to neievēro, tā ka apbruņots naidnieks tam uzbrūk un to nokauj, tad viņa asinis lai krīt uz viņa paša galvas, ⁵ jo viņš taču dzirdēja taures skaņu, bet to neievēroja, tātad viņš pats vainīgs savā nāvē. Ja viņš būtu ļāvis sevi brīdināt, viņš būtu izglābis savu dzīvību.

⁶ Bet, ja sargs redz zobenu nākam un nepūš tauri un nebrīdina tautu, tā ka zobens nāk un nokauj kādu no tiem, tad tas mirst gan savu grēku dēļ, bet viņa asinis Es atprasīšu no sarga rokas.

⁷ Tevi, cilvēka bērns, Es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā Vārdā.

⁸ Ja Es bezdievim saku: bezdievi, tev jāmirst, – un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas.

⁹ Bet, ja tu būsi brīdinājis bezdievi, lai tas atgriežas no sava ceļa, tad viņš gan mirs sava nozieguma dēļ, bet tu būsi izglābis savu dzīvību.

¹⁰ Un tu, cilvēka bērns, saki Israēla namam: jūs sakāt: mūsu pārkāpumi un grēki smagi guļ uz mums, ar tiem mēs ejam bojā. Kā tad mēs varētu dzīvot?

¹¹ Saki tiem: tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Man nav prieka par bezdieva nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties, jēl atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?

¹² Tu, cilvēka bērns, saki saviem tautiešiem: taisno neizglābs viņa taisnība, kad viņš apgrēkojas. Un bezdievis neies bojā savas bezdievības dēļ, ja viņš atgriežas no savas bezdievības. Arī taisnais nevar dzīvot no savas taisnības, kad viņš apgrēkojas.

¹³ Ja Es taisnajam saku, ka viņš dzīvos, un viņš, pašaudamies uz savu taisnību, dara ļaunu, tad neviens nepieminēs vairs visas viņa taisnības, bet viņš mirs tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis.

¹⁴ Un, ja Es piedraudu bezdievim: tu mirsi, – un tas atgriežas no saviem grēkiem un rīkojas pēc patiesības un taisnības, ¹⁵ tā ka tas atdod viņam ieķīlāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem, un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemirs.

¹⁶ Viņa grēkus, ko viņš nodarījis, vairs nepieminēs, viņš rīkojas pēc patiesības un taisnības, viņš patiesi dzīvos.

¹⁷ Tavi tautieši man saka: Tā Kunga ceļš nav pareizs! – Bet viņu pašu ceļš nav pareizs.

¹⁸ Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu, tad tam jāmirst.

¹⁹ Bet, kad bezdievis atgriežas no savas bezdievības un ievēro patiesību un taisnību, tad tas dzīvos.

²⁰ Un, kaut gan jūs apgalvojat, ka Tā Kunga ceļš neesot pareizs, Es jūs ikvienu tiesāšu pēc viņa darbiem, tu Israēla nams.»

²¹ Un notika mūsu izvešanas divpadsmitā gada desmitā mēneša piektajā dienā, ka ieradās pie manis bēglis no Jeruzālemes un vēstīja: «Pilsēta ir ieņemta!»

²² Bet Tā Kunga roka bija nākusi pār mani jau dienu priekš bēgļa atnākšanas un atdarījusi man muti. Mana mute palika atdarīta, tāpēc ka Es pēc tam nekad nebiju vairs mēms.

²³ Tad atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds:

²⁴ «Cilvēka bērns, posta un drupu vietu apdzīvotāji Israēla zemē saka: Ābrahāms bija tikai viens un mantoja šo zemi, mēs esam daudzi, mums vēl jo vairāk piekrīt šī zeme par īpašumu.

²⁵ Saki tu tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: jūs ēdat gaļu kopā ar asinīm un paceļat savas acis uz saviem elkiem, un izlejat asinis. Un tad jums lai piekristu zeme par īpašumu?

²⁶ Jūs ļaunajaties arī stipri uz savu zobenu, darāt nelietības, liekat negodā cits cita sievu. Un tad jums lai piekristu zeme par īpašumu?

²⁷ Saki tiem: tā saka Tas Kungs: tik tiešām, ka Es dzīvoju, tie, kas dzīvo posta vietās, kritīs no zobena; un, kas uzturas vaļējā laukā, tos Es atdošu zvēriem par barību, un tie, kas slēpjas kalnos un alās, mirs ar mēri.

²⁸ Un Es darīšu zemi par tuksnesi un neauglīgu kailatni, tās godība beigsies. Un Israēla kalna zeme stāvēs tukša un pamesta, tā ka tur neviens nestaigās.

²⁹ Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es zemi padaru par tuksnesi un neauglīgu kailatni viņu negantību dēļ, ko tie darījuši.

³⁰ Cilvēka bērns, tavi tautieši runā par tevi cits ar citu, sastājušies pie mūriem un nama durvīs, un saka: nāciet, klausīsimies vārdu, kas nāk no Tā Kunga.

³¹ Un tie nāk pie tevis kā tautas sapulcē un klausās tavus vārdus, bet tos nepilda. Tie ir mīļīgi ar savu muti, bet viņu sirdis dzenas pēc mantas.

³² Redzi, tu esi tiem kā jauka dziesma, kā tāds, kam skaista balss, kas jauki māk spēlēt cītaru. Tādēļ tie klausās tavus vārdus, bet tos nepilda.

³³ Bet, kad notiks, kam jānotiek, – un redzi, jau notiek, – tad tie redzēs, ka pravietis ir bijis viņu vidū.»

34. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, sludini pret Israēla ganiem, saki šiem ganiem: tā saka Dievs Tas Kungs: bēdas Israēla ganiem, kas ganījuši tikai paši sevi! Vai ganiem nebija avis ganīt?

³ Jūs viņu pienu gan dzerat, ar viņu vilnu ģērbjaties un kaujat taukās, bet jūs avis neganāt.

⁴ Vājās jūs nekopjat un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi.

⁵ Tā tās izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdušās tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda.

⁶ Manas avis maldās pa visiem kalniem un augstiem pakalniem, tās izklīdušās pa visu zemi, un neviens nerūpējas par tām un neuzmeklē tās.

⁷ Tādēļ jūs, gani, uzklausait Tā Kunga vārdu!

⁸ Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, tāpēc ka Manas avis kritušas laupītājiem par guvumu un lauku zvēriem par barību, jo tām nebija gana un Mani gani nerūpējās par Manām avīm, tie ganīja paši sevi, bet neganīja Manas avis, –⁹ tāpēc jūs, gani, uzklausait Tā Kunga vārdu!

¹⁰ Tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret šiem ganiem, Es atprasīšu Savas avis no viņu rokas un izbeigšu viņu gana amatu, lai tie negana paši sevi. Es atrašu Savas avis viņu mutei, lai tās nav viņiem vairāk par barību.

¹¹ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es pats tagad rūpēšos par Savām avīm un gādāšu par tām.

¹² Kā gans rūpējas par savu ganāmo pulku, tiklīdz kā dažas no viņa avīm atšķīrušās no pārējā bara, tā Es rūpēšos par Savām avīm un centīšos dabūt tās atpakaļ no visām tām vietām, kur tās bija izklīdinātas apmākušās un tumšās dienās.

¹³ Es tās izvedīšu ārā no tautām un salasīšu tās pa dažādām zemēm, un aizvedīšu tās atpakaļ viņu pašu zemē, un tās ganīšu Israēla kalnos un lejās un visos apdzīvotos zemes novados.

¹⁴ Es tās ganīšu labās ganībās, Israēla augstajos kalnos būs viņu ganāmās vietas. Tur tās atdusēsies jauko nokaļņu aplokos, un tur tām būs treknas ganības Israēla kalnos.

¹⁵ Es pats būšu Savu avju gans, un Es pats tās saguldīšu, saka Dievs Tas Kungs, ¹⁶ nomaldījušās Es uzmeklēšu, noklīdušās Es salasīšu un atgādāšu atpakaļ, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu, taukās un stiprās Es izdeldēšu; Es ganīšu tās pēc taisnības.

¹⁷ Bet jūs, Manas avis, tā saka Dievs Tas Kungs, uzklausiet Mani: Es turēšu tiesu starp avi un avi un starp auniem un āžiem.

¹⁸ Vai tā jums vēl par maz, ka jūs ganāties pašās labākajās ganībās? Vai gribat arī savas atlikušās ganības kājām samīdīt? Jums ir skaidrs ūdens dzeršanai. Vai jūs gribat arī atlikušo ar savām kājām saduļķot?

¹⁹ Un tad Manas avis lai ēd ganībās, ko jūs esat kājām samīdījuši, un lai dzer to ūdeni, ko jūs esat ar savām kājām saduļķojuši?

²⁰ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es šķirošu treknās un liesās avis un turēšu tiesu viņu starpā.

²¹ Tāpēc ka jūs vājās avis stumdāt ar sāniem un pleciem un badāt tās ar ragiem, kamēr tās esat izdzinuši laukā, ²² tad Es nāksu Savām avīm palīgā, lai tās neklūst jums par laupījumu, un Es spriedīšu tiesu atsevišķu avju starpā.

²³ Es tām iecelšu vienu vienīgu ganu, kas tās ganīs, Savu kalpu Dāvidu, viņš tās ganīs un būs viņu gans.

²⁴ Un Es, Tas Kungs, būšu viņu Dievs, un Mans kalps Dāvids būs valdnieks viņu vidū, Es, Tas Kungs, esmu tā sacījis.

²⁵ Un Es slēgšu ar tām miera derību un izdzīšu ārā no zemes plēsīgos zvērus, tā ka tās varēs pat tukšos klajumos droši dzīvot un mežos mierīgi dusēt.

²⁶ Es tās svētīšu un piešķiršu svētību arī visai Savai kalna zemei, Es došu lietu savā laikā: tas būs svētības lietus.

²⁷ Koki laukā nesīs savus augļus, un zeme dos savu ražu, un tie droši dzīvos savā zemē un atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es sarauju viņu jūga sakas un atsvabinu tos no viņu verdzinātāju rokas.

²⁸ Tad tie nebūs vairs tautām par laupījumu, meža zvēri tos neaprīs, tie dzīvos drošībā, un neviens tos netraucēs un nebiedēs.

²⁹ Es tiem došu ražīgus un auglīgus stādus, tā ka tiem nebūs jācieš savā zemē bads un nebūs jādzird tautu ļaunprātīgie nicinājumi.

³⁰ Tad tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, un esmu kopā ar viņiem, un tie, Israēla nams, ir Mana tauta, tā saka Dievs Tas Kungs.

³¹ Jūs esat Manas avis, Manu ganību avis, jūs, cilvēki, un Es esmu jūsu Dievs,» – tā saka Dievs Tas Kungs.

35. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Seīras kalnāju un sludini pret to: ³ tā saka Dievs Tas Kungs: Es celšos pret tevi, Seīras kalnāj, Es izstiepsu Savu roku pret tevi un padarīšu tevi par tuksnesi un visu pamestu neauglīgu kailatni!

⁴ Tavas pilsētas Es padarīšu par drupu kaudzēm, un tu pati kļūsi par tuksnesi, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs.

⁵ Tas tāpēc, ka tu dzīvoji mūžīgā ienaidā ar Israēla bērniem un nodevi tos zobenam taisni viņu nelaimes laikā, beigu noziegumu laikā.

⁶ Tādēļ, tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Es likšu tev asinis liet, asinis tevi mocīs. Tādēļ ka tu nevairījies no asins izliešanas, asinis tevi vajās.

⁷ Es padarīšu Seīras kalnāju par tuksnesi un kailu smiltāju un iznīcināšu visus, kas tur klejo.

⁸ Es pildīšu visus tā kalnus ar nokautiem: uz taviem pakalniem, tavās lejās un gravās visur gulēs zobena nokautie.

⁹ Es tevi darīšu par mūžīgu kailatni, tavās pilsētās neviens vairs nedzīvos, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

¹⁰ Tāpēc ka tu sacīji: šīs divas tautas, šīs divas valstis kritīs manās rokās, es tās ieņēmu, kaut gan pats Tas Kungs tur dzīvo, – ¹¹ tad tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs Tas Kungs, Es rīkošos ar tevi pēc tavām paša dusmām un tavas bardzības, kā tu izturējies pret tiem savā ienaidā, un Es likšu tiem Sevi pazīt, kad Es ar tevi tiesāšos.

¹² Tad arī tu atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu dzirdējis visus tavus paļājumus, ko tu vērsi pret Israēla kalnāju, kad tu sacīji: tas ir izpostīts un mums nodots, lai mēs to apēdam.

¹³ Tā jūs lielījāties pret Mani ar savu muti un bieži lietojāt pārgalvīgus vārdus; tos visus Es esmu dzirdējis.

¹⁴ Tā saka Dievs Tas Kungs: visai zemei par prieku Es likšu tev kļūt par tuksnesi.

¹⁵ Kā tu priecājies, kad Israēla nama īpašums bija izpostīts, tā Es arī tev atmaksāšu; tev jātop par tuksnesi, Seīras kalnāj, un kopā ar tevi arī visai Edomai, lai tu un Edoma atzītu, ka Es esmu Tas Kungs.»

36. nodaļa

¹ «Tu, cilvēka bērns, sludini par Israēla kalnāju: jūs, Israēla kalni, klausieties Tā Kunga vārdu!

² Tā saka Dievs Tas Kungs: tāpēc ka ienaidnieks par jums saka: ahā, mūžīgie kalni ir tagad mūsu īpašums!

³ Tad sludini tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, tāpēc ka jūs postīja un vajāja no visām pusēm, tā ka jūs nokļuvāt vēl pāri palikušo tautu varā un nonācāt dažādu ļaužu ļaunās valodās, ⁴ tāpēc jūs, Israēla kalni, uzklausiet Tā Kunga vārdu! Tā saka Dievs Tas Kungs kalniem un pakalniem, lejām un gravām, tukšām posta vietām un atstātām pilsētām, kas atlikušām tautām visapkārt kļuvušas par laupījumu un par apsmieklu, ⁵ un tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, sirds karstumā Es runāju pret vēl pāri palikušajām tautām un pret visu Edomu, kas ar lielu sirdsprieku un nicināšanu bija piesavinājušās Manu zemi, lai to izlauzītu un noplicinātu.

⁶ Tādēļ sludini par Israēla zemi un saki kalniem un pakalniem, gravām un ielejām: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, Es pašlaik runāju Savā karstumā un bardzībā, tāpēc ka jums bija jāpanes citu tautu apsmieklis.

⁷ Tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: Es paceļu Savu roku zvērestam, ka tautām, kas jums visapkārt, jāpanes pašām savs apsmieklis.

⁸ Bet jūs, Israēla kalni, atkal zaļosiet jaunās atvasēs un to zaros nesīsiet augļus Manai Israēla tautai, jo tā drīzumā pārnāks.

⁹ Jo ziniet, Es nāksu atkal pie jums un gādāšu par jums, jūs būsiet atkal apkopti un apsēti.

¹⁰ Es vairošu jūsu novados cilvēkus, visu Israēla namu; atkal apdzīvotas būs pilsētas un sagrautās vietas atjaunotas.

¹¹ Es vairošu jūsu nogāzēs cilvēkus un lopus, tie vairošies un vaislosies; Es likšu jums būt tā apdzīvotiem kā vecos laikos, Es jums darīšu vairāk laba nekā agrāk, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.

¹² Es likšu pa jums atkal staigāt ļaudīm, Savai Israēla tautai, un tie saņems tevi, tu kalnu zeme, par īpašumu, tu tiem piederēsi un tiem nelaupīsi vairs bērņus.

¹³ Tā saka Dievs Tas Kungs par šo zemi: tāpēc ka tev pārmet, ka tu esot bijusi cilvēku ēdēja un savas tautas bērnu laupītāja, ¹⁴ tad tu turpmāk neēdīsi vairs cilvēkus un nelaupīsi bērņus savai tautai, tā saka Dievs Tas Kungs, ¹⁵ Es nelikšu tev vairs dzirdēt tautu nievājumus, tu nenesīsi vairs tautu apsmieklus un nelaupīsi bērņus savai tautai,» saka Dievs Tas Kungs.

¹⁶ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁷ «Cilvēka bērns, kamēr Israēla nama ļaudis dzīvoja savā zemē, tie aptraipīja to ar saviem ceļiem un ar saviem darbiem; viņu ceļš bija Manā priekšā kā sievas nešķīstums viņas mēnešreizēs.

¹⁸ Tad Es izlēju Savas dusmas pār viņiem to asiņu dēļ, ko tie ir izlējuši tai zemē, un viņu elkdievības dēļ, ar ko viņi to sagānījuši.

¹⁹ Es izklīdināju tos tautu starpā un tos izkaisīju pa svešām zemēm. Es tos tiesāju pēc viņu ceļiem un pēc viņu darbiem.

²⁰ Kad tie nonāca citu tautu starpā, tie tur lika negodā Manu svēto Vārdu, un iezemieši par tiem sacīja: tie ir Tā Kunga tauta, un tomēr tiem bija jāaiziet no Viņas zemes.

²¹ Tad Man bija žēl Mana svētā Vārda, ko Israēla nams bija negodā licis svešu tautu starpā, kur tie nonāca.

²² Tādēļ saki Israēla namam: tā saka Dievs Tas Kungs: ne jūsu dēļ, Israēla nams, Es tā rīkojos, bet Sava svētā Vārda dēļ, ko jūs esat negodā likuši to tautu starpā, kur jūs bijāt nonākuši.

²³ Tāpēc Es celšu Savu lielo Vārdu atkal godā, kas tagad negodā likts tautu starpā, jo jūs to par tādu padarījāt; un tautas atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es viņu acu priekšā pret jums parādīšos kā Svētais, saka Dievs Tas Kungs, ²⁴ Es jūs izlasīšu no tautu vidus, savāksu jūs no visām zemēm un atvedīšu jūs atpakaļ jūsu pašu zemē.

²⁵ Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības.

²⁶ Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi.

²⁷ Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsīt Manos likumos un sargāsīt un pildīsīt Manas tiesas.

²⁸ Tad jūs dzīvosīt tanī zemē, ko Es devu jūsu tēviem, un jūs būsīt Mana tauta, un Es būšu jūsu Dievs.

²⁹ Kad Es būšu jūs šķīstījis no visām jūsu nešķīstībām, Es likšu nākt pār jums labības svētībai, Es pacelšu jūsu lauku ražas un Es nesūtīšu jums vairs badu.

³⁰ Es vairošu arī koku un lauku augļus, lai citas tautas jūs neapsmej bada dēļ.

³¹ Kad jūs tad pieminēsīt savus ļaunos ceļus un savus nelabos darbus, tad jums pašiem būs riebums savu noziegumu un nelietību dēļ.

³² Un to Es nedaru jūsu dēļ, saka Dievs Tas Kungs, tas jums jāzina. Bet kaunieties un nosarkstiet savu ceļu dēļ, jūs Israēla nams!

³³ Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī laikā, kad Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu noziegumiem, Es piešķiršu pilsētām jaunus iedzīvotājus; sagrautās pilsētas tiks atkal atjaunotas.

³⁴ Tukšo un atmataino zemi atkal apstrādās, kas agrāk stāvēja kā neauglīga kailatne ikviena garāmgājēja acu priekšā.

³⁵ Tad sacīs: šī zeme, kas agrāk bija tukša un kaila, ir tagad kā Ēdenes dārzs, un pilsētas, kas bija drupu kaudzes bija izpostītas un sagrautas, tagad ir nocietinātas un apdzīvotas.

³⁶ Tad tautas, kas atlikušas jums visapkārt, nāks pie atziņas, ka Es, Tas Kungs, uzceļu, kas bija sagrauts, un apdēstu, kas bija aizlaists un izpostīts. Es, Tas Kungs, to apsolīju, un Es to arī izpildīšu.

³⁷ Tā saka Dievs Tas Kungs: arī to lūgšanu Israēla namam Es paklausīšu: Es vairošu viņa ļaužu daudzumu kā avju pulku.

³⁸ Kā svētītās upura avis pildīja svētnīcu un svētku dienās avis pildīja Jeruzālemi, tā pildīs cilvēku bērni kā ganāmais pulks tukšās pilsētas, un tie atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.»

37. nodaļa

¹ Tā Kunga roka nāca pār mani, un Tas Kungs mani garā aizveda kādas ielejas vidū, kas bija pilna ar miroņu kauliem.

² Un Viņš mani vadāja starp tiem pa klajumu šurpu turpu, un to bija ļoti daudz, un tie bija pavisam izkaltuši.

³ Un Viņš man jautāja: «Cilvēka bērns, vai šie kauli var kļūt atkal dzīvi?» Es atbildēju: «Kungs mans Dievs, Tu to zini.»

⁴ Tad Viņš man pavēlēja: «Sludini šiem kauliem un saki tiem: jūs, sakaltušie kauli, klausieties Tā Kunga vārdu!

⁵ Tā saka Dievs Tas Kungs šiem kauliem: Es iedvesīšu jums garu, ka jūs kļūstat atkal dzīvi.

⁶ Jūs dabūsit dzīslas, miesu un ādu; un Es jums piešķiršu dvasu un dzīvības garu, lai jūs topat atkal dzīvi un atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.»

⁷ Tad es sludināju, kā man bija pavēlēts. Un tur čirkstēja, kad es sludināju, un redzi, tur kustējās, kauli sadevās kopā cits ar citu.

⁸ Un, kad es apskatījos, es redzēju, ka tiem bija dzīslas un miesa, un āda pārklāja tos, bet dzīvības gara viņos nebija.

⁹ Tad Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, sludini dzīvības garam, saki tam: tā saka Tas Kungs: nāc, gars, no četriem vējiem un apdves šos nokautos, ka tie kļūst dzīvi!»

¹⁰ Kad es tā sludināju, kā man bija pavēlēts, tad dzīvības gars nāca kaulos, tie tapa dzīvi un nostājās uz savām kājām, varen liels pulks.

¹¹ Tad Viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, šie kauli ir viss Israēla nams. Redzi, tie saka: mūsu kauli ir sakaltuši, mūsu cerība ir zudusi, mēs esam beigti.

¹² Tādēļ sludini un saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es atvēršu jūsu kapus un izvedīšu jūs, Mana tauta, no jūsu kapiem un aizvedīšu jūs atpakaļ Israēla zemē.

¹³ Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, ja Es veru vaļā jūsu kapus un vedu ārā jūs no jūsu kapiem, Mana tauta.

¹⁴ Es likšu jūsos ieiēt Savam Garam, ka jūs topat dzīvi, un jūs aizvedīšu atpakaļ jūsu zemē, un jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, to apsolīju un arī izpildīju,» – tā saka Tas Kungs.

¹⁵ Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁶ «Cilvēka bērns, ņem koka vēzdu un raksti uz tās: Jūdam un ar viņu apvienotiem Israēla bērniem. – Tad ņem vēl vienu koka vēzdu un raksti uz tās: Jāzepam, Efraima un visa ap viņu apvienotā Israēla nama vēzda.

¹⁷ Tad saliec abas tās vēzdas kopā, tā ka tās ir tikai viena vēzda tavā rokā.

¹⁸ Kad nu tavi tautas brāļi tev jautās: vai tu mums nepaskaidrosi, ko tas nozīmē? – ¹⁹ tad atbildi tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es ņemšu Jāzēpa vēzdu, kas ir Efraima rokā, un ar Jāzēpu sabiedrotās Israēla ciltis un to pievienošu Jūdas vēzdai un abas padarīšu par vienu kopēju vēzdu, ka tā būs viena Manā rokā.

²⁰ Kad tu vēzdas, ko tu aprakstīji, turēsi savā rokā viņa acu priekšā, ²¹ tad saki tiem: redzi, Es izvedīšu Israēla bērnus no to tautu vidus, kurp tie aizgājuši, Es tos salasīšu kopā un atvedīšu atpakaļ viņu pašu zemē, saka Dievs Tas Kungs, ²² Es savienošu tos par vienu tautu tur tai zemē, Israēla kalnos, un viens vienīgs ķēniņš valdīs pār to. Tie nebūs vairs divas tautas un nebūs vairs divas valstis.

²³ Tad tie vairs neaptraipīsies ar saviem elkiem un ar kalpību tiem, un ar saviem pārkāpumiem. Es tiem piedošu visus uzticības laušanas gadījumus, kādos tie apgrēkojušies, un Es tos šķīstīšu; tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.

²⁴ Mans kalps Dāvids būs viņu ķēniņš, un tiem visiem būs viens gans. Tie staigās pēc Manām tiesām, turēs Manus likumus un darīs pēc tiem.

²⁵ Tad tie dzīvos atkal tai zemē, ko Es devu Savam kalpam Jēkabam un kur dzīvoja jūsu tēvi. Arī tie tur dzīvos un viņu bērni un bērnu bērni mūžīgi. Un Mans kalps Dāvids būs viņu valdnieks uz visiem laikiem.

²⁶ Es slēgšu ar tiem miera derību, tā būs mūžīga derība. Es tiem likšu dzīvot uz vietas, vairošu tos un atstāšu Savu svētnīcu viņu vidū mūžīgi.

²⁷ Mans mājoklis būs pie tiem, Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.

²⁸ Arī citas tautas atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas Israēlu svētī, kad Mana svētnīca būs viņu vidū mūžīgi!»

38. nodaļa

¹ Atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Gogu Magoga zemē, Rošas, Mesehas un Tubalas valdnieku, sludini pret viņu ³ un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, Rošas, Mesehas un Tubalas valdniek.

⁴ Es tevi atvilināšu šurp, Es tev likšu dzelžus mutē un tevi izvedīšu cīņā ar visu tavu karaspēku, zirgus un jātniekus, visus pilnā kaujas tērpā, milzīgu pulku, kas visi ar lielajiem un mazajiem vairogiem un apbruņoti ar zobeniem.

⁵ Tur ir persieši, etiopieši un libieši, visi ar vairogiem un bruņucepurēs; ⁶ kimerieši ar visiem saviem karapulkiem, Togarmas nams no visattālākiem ziemeļiem un visi tā kareivji: tiešām, daudzas tautas ir ar tevi.

⁷ Sataisies un esi gatavs, tu un viss karapulks, kas ir pie tevis, esi tu tiem par vadoni.

⁸ Pēc ilgāka laika tu saņemsi pavēli; pašu pēdējo laiku beigās tu pārstaigāsi kādu zemi, kas atkopusies no kara, dodamies pie kādas tautas, kas no dažādu tautu zemēm savākta kopā Israēla kalnos, kuri ilgu laiku tika postīti; tagad tā ir no dažādu tautu zemēm atvesta atpakaļ, un tie dzīvos drošībā.

⁹ Tu tuvosies kā negaiss, kā vētras mākonis, kas pārklāj zemi, tu un visi tavi ļaužu pulki un daudzas tautas kopā ar tevi.

¹⁰ Tā saka Dievs Tas Kungs: tanī laikā tavā sirdī modīsies kādas domas un tu izprātosī ļaunu pasākumu; ¹¹ tu sacīsi: es došos uzbrukumā pret nenocietinātu zemi, pret tiem, kas dzīvo mierā un drošībā, pret ļaudīm, kas dzīvo bez mūriem, bez aizšaujamiem un bez vārtiem, ¹² lai postīdams postītu un laupīdams laupītu, lai paceltu savu roku pret posta vietām, kas atjaunotas, un pret tautu, kas sapulcināta no citu tautu vidus, kas jau ieguvusi lopus un mantu un dzīvo pašā zemes vidū.

¹³ Seba un Dedana un to tirgotāji, Taršiša un visi tās valdnieki tev sacīs: vai tu atnāci, lai laupīdams laupītu, lai ar saviem ļaužu bariem noplicinātu zemi, piesavinātos sudrabu un zeltu, lopus un mantu un tad aizietu ar bagātu laupījumu?

¹⁴ Tādēļ sludini, cilvēka bērns, un saki Gogam: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, tai laikā, kad Mana Israēla tauta atkal dzīvo drošībā, ¹⁵ tad tu nāksi no savas dzīves vietas, no galējiem ziemeļiem, un daudzas tautas kopā ar tevi, visi stalti sēdēdami zirgos, liels pulks un varens karaspēks, ¹⁶ un tu virzīsies pret Manu Israēla tautu kā negaisa mākonis, lai aplātu zemi. Tas notiks visu dienu galā, ka Es tevi sūtīšu pret Manu zemi, lai citas tautas Mani iepazītu, kad Es pret tevi, Gog, viņu acu priekšā parādīšos kā Svētais.

¹⁷ Tā saka Dievs Tas Kungs: vai tu neesi tas, pār kuru Es pagājušos laikos sacīju ar Savu kalpu, Israēla praviešu, muti, kuri tanī laikā gadiem ilgi sludināja, ka Es tevi raidīšu pret viņiem?

¹⁸ Tad nu arī notiks tanī dienā, kad Gogs iebruks Israēla zemē, tā saka Dievs Tas Kungs, ka iedegsies Manī Manu dusmu kvēle.

¹⁹ Un Savu dusmu un Savas bardzības karstumā Es to saku: tanī dienā notiks stipra zemestrīce Israēla zemē.

²⁰ Manā priekšā trīcēs zivis jūrā, putni apakš debess, zvēri laukā un visi tārpi, kas ložņā zemes virsū, un visi cilvēki, kas dzīvo virs zemes. Kalni sabruks, apgāzīsies klintis un mūri.

²¹ Tad Es aicināšu zobenu pret viņu uz visiem Saviem kalniem, saka Dievs Tas Kungs; ikviens zobens būs vērst pret savu brāli.

²² Es sodīšu viņu ar mēri un asinsizliešanu, ar lietusgāzēm un ar smagu krusu. Uguns un sērs kritīs uz viņu un viņa karapulkiem un uz visām tām tautām, kas ir pie viņa.

²³ Tā Es parādīšos Savā varenībā un svētumā daudzu tautu priekšā, lai tās atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.»

39. nodaļa

¹ «Tāpēc tu, cilvēka bērns, sludini pret Gogu un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu Rošas, Mesehas un Tubalas valdniek!

² Es tevi pievilināšu Sev klāt un vedīšu saitē no visattālākiem ziemeļiem un likšu tev doties virzienā uz Israēla kalniem un tajos nonākt.

³ Bet tur Es izsitīšu tavu stopu no tavas kreisās rokas, un bultas izkritīs no tavas labās rokas.

⁴ Tu kritīsi Israēla kalnos, tu pats un viss tavs karaspēks un tautas, kas ir pie tevis. Visādiem plēsīgiem putniem un lauku zvēriem Es tevi došu par barību.

⁵ Tu kritīsi klajā laukā, jo Es to tā esmu noteicis, saka Dievs Tas Kungs.

⁶ Es metīšu uguni uz Magogu un uz tiem, kas bezrūpīgi dzīvo jūras salās, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

⁷ Un Savu svēto Vārdu Es darīšu zināmu Savas Israēla tautas vidū. Es vairs neļaušu sagānīt Savu svēto Vārdu, lai citas tautas atzīst, ka Es esmu Tas Kungs, Svētais Israēlā.

⁸ Redzi, viss tas notiks un viss piepildīsies, tā saka Dievs Tas Kungs, tā ir tā diena, par kuru Es runāju jau agrāk.

⁹ Tad Israēla pilsētu iedzīvotāji ikviens izies ārā no pilsētas, iekurs un kurinās uguni ar kara ieročiem, ar īsajiem un garajiem vairogiem, ar stopiem un bultām, ar rungām un šķēpiem, un kurs ar tiem uguni septiņus gadus.

¹⁰ Tiem tad nevajadzēs lasīt malku no lauka, nedz arī būs tā jācērt mežā, tie kurs uguni ar kara ieročiem; tie aplaupīs tos, kas viņus aplaupījuši, un postīs tos, kas viņu postījuši, tā saka Dievs Tas Kungs.

¹¹ Tanī laikā Es ierādīšu Gogam kapa vietu Israēlā, ceļinieku ieleju, kas iet no Nāves jūras uz rītiem; tur beigsies viņu kara gaitas. Tur apraks Gogu un visu viņa karaspēku, un to nosauks par Goga karaspēka ieleju.

¹² Tos apglabādams, Israēla nams darbosies septiņus mēnešus, lai šķīstītu no tiem zemi.

¹³ Un visi zemes iedzīvotāji piedalīsies darbā, un tas būs tiem par slavu tai dienā, kad Es parādīšu visu Savu godību, saka Tas Kungs.

¹⁴ Tad iecels vīrus, kuri turpinās pārstaigāt zemi, lai apglabātu vēl atlikušos kritušos un tā šķīstītu visu zemi. Pēc septiņiem mēnešiem tie uzsāks šos meklēšanas darbus.

¹⁵ Kad, zemi pārstaigājot, kāds atradīs cilvēka kaulus, tad tas liks zīmi pie kauliem, tiekāms kaprači tos apraks Goga karaspēka ielejā.

¹⁶ Tur būs arī pilsēta, kuras vārds būs Hamona; tā tie šķīstīs zemi.

¹⁷ Bet tu, cilvēka bērns, tā saka Dievs Tas Kungs, saki visiem putniem un visiem zvēriem laukā: sapulcējieties un nāciet no visām pusēm pie Mana kaujamā upura, ko Es jums sarīkoju, pie lielā upura mielasta Israēla kalnos, un ēdiet gaļu un dzeriet asinis.

¹⁸ Jūs ēdīsiet vadoņu miesu un dzersit zemes valdnieku asinis, it kā jēru un aunu, āžu un vēršu gaļu, kas visi baroti Basanā.

¹⁹ Līdz kaklam jūs būsit saēdušies tauku un līdz noreibumam sadzersities asiņu Manā upura mielastā, ko Es jums sarīkoju.

²⁰ Pie Mana galda jūs pamielosities, cik vien jums lien, ar visu ko: tur jūsu priekšā būs zirgi un jātnieki, karavadoņi un visādi karavīri, tā saka Dievs Tas Kungs.

²¹ Es parādīšu Savu godību citu tautu starpā, un tās tautas redzēs, ka Es spriežu tiesu un izpildu sodu un ka tā ir Mana roka, ko Es viņiem esmu licis sajust; ²² bet Israēla nams atzīs, ka Es, Tas Kungs, esmu viņu Dievs, no tās dienas un vēl joprojām; ²³ un tautas atzīs, ka Israēla nams tika aizvests trimdā savu noziegumu dēļ, saņemdam sodu par to, ka tie atkāpās no Manis, ka Es tāpēc paslēpu Savu vaigu no viņiem un tos nodevu viņu ienaidnieku rokā, tā ka tie visi krita no zobena.

²⁴ Es rīkojos ar viņiem pēc viņu nešķīstības un viņu pārkāpumiem, un apslēpu no tiem Savu vaigu.

²⁵ Tādēļ tā saka Dievs Tas Kungs: Es atvedīšu Jēkaba cietumniekus un apžēlošos par visu Israēla namu un būšu nomodā par Savu svēto Vārdu.

²⁶ Tad tie aizmirsīs savu kaunu un visus savus pārkāpumus, ar ko tie apgrēkojušies pret Mani, it īpaši kad tie atkal savā zemē dzīvo drošībā; un neviens tos neizbiedēs.

²⁷ Kad Es tos būšu izvedis no tautu vidus un tos savācis vienkopus no viņu ienaidnieku zemēm un daudzu tautu acu priekšā pret viņiem parādījies kā Svētais, ²⁸ tad tie arī atzīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, ka Es tos gan aizvedu pie citām tautām, bet tagad tos vedu atkal atpakaļ viņu pašu zemē un turpmāk neatstāšu svešumā nevienu no tiem.

²⁹ Un Es no tiem vairs neslēpšu Savu vaigu, jo Es izlēju Savu Garu pār Israēla namu,» saka Dievs Tas Kungs.

40. nodaļa

¹ Mūsu izvešanas divdesmit piektajā gadā gada sākuma mēneša desmitajā dienā, četrpadsmitajā gadā pēc Jeruzālemes pilsētas ieņemšanas, nāca Tā Kunga roka pār mani un aizveda mani turp.

² Viņš aizveda mani dievišķā parādībā Israēla zemē un nolika mani uz ļoti augsta kalna, kura dienvidus pusē bija pilsētai līdzīgs celtņu kopums.

³ Kad Viņš mani turp bija aizvedis, redzi, tur stāvēja kāds vīrs, kas izskatījās it kā būtu no vara. Viņam bija rokā linu aukla un mērkoks; viņš stāvēja vārtos.

⁴ Viņš mani uzrunāja tā: «Cilvēka bērns, skaties vērtīgi ar savām acīm un klausies uzmanīgi ar savām ausīm, un liec vērā visu, ko es tev rādīšu, jo tāpēc jau tu esi atvests šurp, lai tev to parādītu. Tad dari zināmu Israēla namam visu, ko tu šeit redzēsi.»

⁵ Es redzēju tur mūri, kas no ārienes visapkārt ieslēdza svētnīcu, un mērkoks tā vīra rokā bija sešas oлектis garš, skaitot oлектī parasto oлектī un vēl plaukstas platumu. Ar to viņš mērīja mūra biežumu: tas bija vienu mēru jeb mērkoku biezs un vienu mēru augsts.

⁶ Tad viņš gāja pie vārtiem, kas bija uz rīta pusi, pacēlās pa kāpnēm uz augšu un mērīja vārtu sliekšni, proti, vienu sliekšni; tam bija platums viens mērs.

⁷ Tad sekoja pirmā sardzes telpa – vienu mēru gara un vienu mēru plata, un attālums starp sardzes telpām – piecas olektis; vārtu sliekšnis līdzās vārtu priekšelpai iekšējā pusē – viens mērs.

⁸ Tad viņš mērīja vārtu priekšelpu iekšpusē – viens mērs.

⁹ Un viņš mērīja vēl vārtu priekšelpu – astoņas olektis un to stabus – katrs divas olektis. Vārtu priekšelpas bija novietotas uz iekšu.

¹⁰ Austrumu vārtu sardzes telpas bija trīs no vienas puses un trīs no otras puses. Visām trim bija vienāds mērs, arī stabi abās pusēs bija vienāda mēra.

¹¹ Un viņš mērīja vārtu ieejas platumu – desmit olektis un vārtu ejas garumu – trīspadsmit olektis.

¹² Sardzes telpu priekšpusē bija īpašs iejoms – vienu olekti plats un vienu olekti dziļš; pati telpa bija sešas olektis gara un sešas olektis plata.

¹³ Tad viņš mērīja visu vārtu celtni tās platumā no vienas sardzes telpas ārējās sienas līdz pretim esošās telpas ārējai sienai – divdesmit piecas olektis, durvis pret durvīm.

¹⁴ Un viņš noteica stabu mēru – sešdesmit olektis, un ap mūra stabiem bija pagalms visapkārt vārtu celtni.

¹⁵ No ieejas vārtu priekšējās puses līdz vārtu iekšējo priekšelpu priekšējai pusei bija piecdesmit olektis.

¹⁶ Visapkārt vārtu celtni bija logi, kuru iedobumi virzienā uz katru atsevišķu sardzes telpu un tās sienas stabiem iesniedzās slīpi uz iekšu; arī priekšelpai bija visapkārt logi virzienā uz iekšu; uz sienu stabiem bija palmu rotājumi.

¹⁷ Tad viņš mani veda ārējā pagalmā, tur vispirms bija mazas telpas un akmens klons visapkārt pagalam; tam pieslējās trīspadsmit telpas.

¹⁸ Šis klons stiepās gar vārtu malējo sienu samērā ar vārtu garumu, šis bija lejas klons.

¹⁹ Tad viņš izmērīja priekšpagalma platumu no apakšējo vārtu iekšējās priekšpusē līdz iekšējā pagalma priekšpusei – simts olekšu uz rītu un ziemeļu pusi.

²⁰ Viņš mērīja arī to vārtu garumu un platumu, kas bija pret ziemeļiem pie ārējā pagalma.

²¹ No šo vārtu sardzes telpām trīs atradās vienā un trīs otrā pusē. Un šo vārtu stabiem un priekšelpai bija tāds pats garums un platums kā pirmajiem vārtiem: garums piecdesmit olekšu un to platums divdesmit piecas olektis.

²² Arī to logi, to priekšelpu logi un to palmu rotājumi bija tādi paši kā rītu puses vārtiem. Bija jākāpj pa septiņiem kāpieniem uz augšu. Priekšelpa bija uz iekšpusi.

²³ Iekšējā pagalma vārti bija pretī ziemeļu un rītu puses vārtiem. Un viņš mērīja no vārtiem līdz vārtiem – simts olekšu.

²⁴ Tad viņš veda mani uz dienvidu pusi; arī dienvidos es redzēju vārtus. Viņš mērīja to sardzes telpas, stabus un priekšnamu, tiem bija tādi paši mēri.

²⁵ Tiem bija arī logi tāpat kā to priekšelpām visapkārt, un tiem bija tādi paši mēri kā jau minētajiem: garums piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

²⁶ Kāpnes ar septiņiem kāpieniem gāja uz augšu, to priekšelpas bija uz iekšpusi, palmu rotājumi atradās stabiem kā vienā, tā otrā pusē.

²⁷ Bija vārti arī iekšējā pagalmā uz dienvidu pusi. Un viņš mērīja no vārtiem līdz vārtiem uz dienvidu pusi – simts olekšu.

²⁸ Tad viņš veda mani pa dienvidu vārtiem iekšējā pagalmā un izmērīja dienvidu vārtus pēc tā paša mēra.

²⁹ Arī to sardzes telpām, stabiem un priekšelpām bija tādi paši mēri. Tiem bija arī logi tāpat kā to priekšnamiem visapkārt: to garums piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

³⁰ Un priekšelpas tiem bija visapkārt: to garums divdesmit piecas olektis un platums piecas olektis.

³¹ To priekšelpas bija uz ārējā pagalma pusi, un arī palmu rotājumi bija uz stabiem. Kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

³² Tad viņš veda mani iekšējā pagalmā pie rītu puses vārtiem un izmērīja vārtus; tiem bija tādi paši mēri kā pārējiem vārtiem.

³³ Arī to sardzes telpām, stabiem un priekšelpām bija tādi paši mēri. Tiem bija arī logi kā to priekšelpām visapkārt: to garums bija piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

³⁴ To priekšelpas bija uz ārējā pagalma pusi, un palmu rotājumi atradās uz stabiem vienā un otrā pusē, kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

³⁵ Tad viņš aizveda mani pie ziemeļu vārtiem un izmērīja tos; tiem bija tādi paši mēri kā pārējiem vārtiem.

³⁶ Arī to sardzes telpām, stabiem un priekštelpām bija tādi paši mēri, tiem bija arī logi visapkārt; vārtu garums bija piecdesmit olekšu un platums divdesmit piecas olektis.

³⁷ To priekštelpas bija uz ārējā pagalma pusi, palmu rotājumi bija uz stabiem kā vienā, tā otrā pusē; kāpnes ar astoņiem kāpieniem gāja uz augšu.

³⁸ Bija arī maza telpa ar ieeju no priekštelpām dedzināmo upuru mazgāšanai.

³⁹ Vārtu priekštelpās bija divi galdi vienā un tāpat otrā pusē dedzināmo, grēku un noziegumu upuru gaļas novietošanai.

⁴⁰ Arī pie ārējās sienas ziemeļpusē, ja kāpa uz augšu pret vārtu ieeju, stāvēja divi galdi, un pie priekštelpu otras sienas atkal divi galdi.

⁴¹ Tātad četri galdi pie vārtu malējās sienas vienā pusē un četri galdi otrā pusē, kopā astoņi galdi, kur novietoja upuriem kautos lopus.

⁴² Tālāk vēl bija novietoti četri galdi no cirstiem akmeņiem dedzināmo upuru vajadzībām – pusotras olektis gari un pusotras olektis plati un vienu olekti augsti; uz tiem bija jānovieto dedzināmo un citu upuru kaujamie rīki.

⁴³ Galdiem visapkārt bija piestiprinātas apmales plaukstas platumā; uz galdiem stāvēja upuru gaļa.

⁴⁴ Tad viņš veda mani ārā no pavārtes iekšējā pagalmā, kur es redzēju divas nelielas telpas – vienu pie ziemeļu vārtu malējās sienas ar priekšpusi uz dienvidiem un otru pie dienvidu vārtu malējās sienas ar savu priekšpusi uz ziemeļiem.

⁴⁵ Un viņš man sacīja: «Šī nelielā telpa ar priekšpusi uz dienvidiem ir paredzēta priesteriem, kas apkalpo svēto namu.

⁴⁶ Bet nelielā telpa ar priekšpusi uz ziemeļiem ir domāta priesteriem, kas apkalpo altāri, tie ir Cadoka pēcnācēji, kas vienīgie no Levija bērniem drīkst Tam Kungam tuvoties un Viņam kalpot.»

⁴⁷ Tad viņš izmērīja iekšējo pagalmu, tas bija četrstūris – simts olekšu garš un simts olekšu plats. Altāris stāvēja nama priekšā.

⁴⁸ Viņš veda mani Tempļa priekštelpās un izmērīja abus priekštelpu sienu stabus, tie katrs bija piecas olektis plats. Vārtu platumš bija četrpadsmit olektis, un vārtu malējās sienas bija platas trīs olektis vienā un trīs olektis otrā pusē.

⁴⁹ Priekštelpu garums bija divdesmit olektis un platums divpadsmit olektis; desmit kāpieni bija jāuzkāpj augšup līdz tām; pie stabiem bija balsti, viens šai pusē, otrs otrā pusē.

41. nodaļa

¹ Tad viņš ievada mani svētnīcā un izmērīja tās stabus – to platums bija sešas olektis kā vienā, tā otrā pusē.

² Ieejas platums bija desmit olekšu, bet ieejas sienas abās pusēs bija piecas olektis platas. Tad viņš izmērīja visas telpas garumu – četrdesmit olekšu un platumu – divdesmit olekšu.

³ Tad viņš iegāja iekšā un mērīja ieejas stabu – divi olektis plats un ieejas platumu – sešas olektis, un ieejas sānu sienas – septiņas olektis platas vienā un otrā pusē.

⁴ Viņš izmērīja no svētnīcas telpas laukumu divdesmit olekšu garumā un divdesmit olekšu platumā un man sacīja: «Šī ir pati vissvētākā vieta.»

⁵ Un viņš mērīja Tempļa mūri – tas bija sešas olektis biezs, un malējās piebūves mūra biezumu Templim visapkārt, tas bija četras olektis.

⁶ Sānu telpu bija trīsdesmit, trijos stāvos, telpa pie telpas; un tur bija izvirzījumi līdzās Tempļa mūrim, kas bija domāti sānu telpu atbalstam, kaut gan nebija apvienoti ar apkārtējo mūri.

⁷ Jo augstāk celtnē pacēlās, jo plašākas kļuva sānu telpas, jo tās paplašinājās virzienā uz augšu no Tempļa sienas visapkārt Templim. Tāpēc piebūvju plašums virzienā uz augšu pieauga. No apakšējā stāva uz augšējo bija jāiet caur vidējo.

⁸ Un es redzēju Templim visapkārt stiepjamiem paaugstinātu nogludinātu ceļa segumu. Sānu telpu pamati bija veselu mēru augsti, sešas olektis līdz savienojumam.

⁹ Piebūves ārējo sienu biezums bija piecas olektis. Un, kas bija atstāts brīvs starp sānu telpām, kas atradās pie nama, ¹⁰ un starp pārējām telpām, tam bija divdesmit olekšu platums ap visu namu.

¹¹ No abām malējās piebūves durvīm, kas veda uz brīvi atstāto laukumu, vienas gāja uz ziemeļiem, otras uz dienvidiem. Brīvē atstātā laukuma platums bija piecas olektis visapkārt.

¹² Pakaļējās ēkas, kas atradās gar visu iežogojumu vakara pusē, platums bija septiņdesmit olektis, ēkas siena bija piecas olektis bieza visapkārt, un tās garums bija deviņdesmit olektis.

¹³ Tad viņš izmērīja Tempļa ēku, tās garums bija simts olekšu, tad Tempļa ierobežoto laukumu ar pakaļējo ēku un tās mūrus, tās garums bija simts olekšu.

¹⁴ Un Tempļa priekšpusē platums kopā ar ierobežoto laukumu austrumu virzienā arī bija simts olekšu.

¹⁵ Un viņš mērīja pakaļējās ēkas garumu visgarām gar iežogojumu, kas atradās tās aizmugurē, līdz ar tās stabu ailēm šinī un otrā pusē – simts olekšu. Svētnīcas iekšpusē, tā ārējā priekštelpa un tā vissvētākā vieta ¹⁶ bija izklāta ar koka plāksnēm; pa šaurajiem un slīpi iekšējā virzienā paplašinātiem logiem ieklāja gaisma no visām pusēm šais trijās telpās. Un sienas visapkārt bija apklātas ar greznām koka plāksnēm no zemes līdz logiem un tāpat arī sānu sienas.

¹⁷ Virs svētnīcas durvīm iekšpusē un ārpusē un uz visām sienām visapkārt bija griezti ¹⁸ ķerubi un palmas; starp diviem ķerubiem bija palma. Ikvienam ķerubam bija divas sejas: ¹⁹ vienā pusē pret palmu pavērsta cilvēka seja, otrā pusē tāpat pret palmu pavērsts lauvas vaigs. Tā tas bija visam Templim visapkārt: ²⁰ no zemes līdz durvīm un augstāk uz sienām bija attēloti ķerubi un palmas.

²¹ Svētnīcas durvīm bija četršķautņaini balstu stabi. Vissvētākās vietas priekšpusē stāvēja kāds priekšmets, kas izskatījās ²² kā altāris no koka, trīs olektis augsts, divas olektis garš un divas olektis plats, tā kājas un sienas bija no koka; tam bija augšējās plāksnes stūros arī ragi. Un viņš man sacīja: «Šis ir tas galds, kas stāv Tā Kunga priekšā.»

²³ Svētnīcai un vissvētākajai vietai bija divējas divviru durvis, ²⁴ tām bija katrām divi durvju spārni jeb plāksnes, ko varēja atvērt un aizvērt, divi vienām un divi otrām durvīm.

²⁵ Arī uz durvīm bija attēloti ķerubi un palmas tāpat kā uz sienām. Svētnīcas priekšpusē ārā bija koka priekštelpa.

²⁶ Slīpi uz iekšu paplašināti logi ar palmu rotājumiem bija priekštelpu abās sānu sienās un sānu telpu sienās un tāpat ārā pajumtes sienās.

42. nodaļa

¹ Tad viņš izveda mani ārējā pagalmā un tad virzienā uz ziemeļiem, un pieveda mani pie mazajām telpām, kas atradās pretī pagalma laukumam un pretī pakaļējai ēkai virzienā uz ziemeļiem.

² To garums bija simts olekšu un platums piecdesmit olekšu.

³ Pretī tām divdesmit olektīm, kas bija iekšējam pagalmam, un pretī tam akmeņu segumam, kas bija ārējam pagalmam, gāja divas stabu ailes trijos stāvos.

⁴ Mazo telpu priekšpusē bija desmit olekšu plata un simts olekšu gara eja; no šīs ejas durvis bija virzienā uz ziemeļiem.

⁵ Augšējās mazās telpas bija šaurākas nekā apakšējās un vidējās, jo stabu ailes sašaurināja telpu.

⁶ Mazajām telpām arī bija trīs stāvi, bet tām nebija stabu līdzīgi stabiem ārējā pagalmā; tāpēc bija sašaurinātas apakšējās un vidējās telpas.

⁷ Tur bija gan vēl mūris, kas gar telpu ārpusi gāja līdzās uz ārējo pagalmu, tā garums bija piecdesmit olekšu.

⁸ Telpu garums, cik tālu tās izgāja uz ārējo pagalmu, bija piecdesmit olekšu, bet to kopējais garums, kas bija vērsts pret svētnīcu, bija simts olekšu.

⁹ Zem šīm telpām bija ieeja no rītu puses, nākot no ārējā pagalma, ¹⁰ kur sākās ārējā pagalma mūris. Uz dienvidiem ierobežotā laukuma priekšā un pie pakaļējās ēkas arī bija telpas un to priekšā ¹¹ ceļš; šīs telpas bija tādas pašas kā ziemeļpusē, tikpat garas un platas, un to ieeja un iekārta bija tāda pati; ¹² tādas pašas bija arī ieejas telpas, kas atradās pret dienvidiem, – ieeja ceļa sākumā, kurš veda uz ārējo pagalmu pret austrumiem, pa kuriem varēja ienākt.

¹³ Tad viņš man sacīja: «Telpas ziemeļu pusē un telpas dienvidu pusē, kas atrodas ierobežotā laukuma priekšā, ir svētas telpas, kur priesteri, kas drīkst tuvoties Tam Kungam, ēd svētītās upura dāvanas; tur tiem jānoliek svētītās dāvanas, ēdamais upuris, grēku upuris un nozieguma upuris, jo tā vieta ir svēta.

¹⁴ Kad priesteri te ienāk – viņi nedrīkst iziet no svētnīcas tieši ārējā pagalmā, – tiem jānoliek vispirms savas drēbes, kurās tie kalpojuši, jo tās ir svētas. Tiem jāuzvelk citas drēbes, un tikai tad viņi var iziet tautai paredzētās telpās.»

¹⁵ Un, kad viņš bija pabeidzis mērīt Tempļa iekšpusi, viņš mani veda virzienā uz vārtiem, kuru priekšpusē bija vērsta pret rītu pusi, un viņš izmērīja visu apjomu.

¹⁶ Viņš izmērīja mūra rītu pusi ar mērķoku – pieci simti mēru pavisam.

¹⁷ Tad viņš pagriezās uz ziemeļu pusi – pieci simti mēru pavisam. Tad viņš apgāja apkārt ¹⁸ un mērīja dienvidu pusi – pieci simti mēru pavisam.

¹⁹ Tad viņš griezās uz vakaru pusi un mērīja – pieci simti mēru.

²⁰ Viņš to mērīja no visām četrām pusēm. Visapkārt bija mūris, tā garums pieci simti mēru un platums pieci simti mēru, lai atšķirtu svēto telpu no nesvētās.

43. nodaļa

¹ Viņš mani noveda pie vārtiem, kas ir uz rītu pusi.

² Un redzi, Israēla Dieva godība parādījās pēkšņi no rītu puses ar stipru troksni kā lielu ūdeņu krākšana, un zeme atmirdzēja no Viņa godības.

³ Šī parādība bija tāda pati kā tā, ko es redzēju, kad Viņš nāca iznīcināt pilsētu, parādība, ko es ieraudzīju, bija tā pati parādība, ko es redzēju pie Ūbaras upes, un es nokritu uz sava vaiga.

⁴ Tā Kunga godība ienāca Templī pa vārtiem, kas ir uz rītu pusi, ⁵ un tad Gara spēks pacēla mani uz augšu un ienesa mani iekšējā pagalmā. Un redzi, Templis bija Tā Kunga godības pilns.

⁶ Es dzirdēju, ka kāds mani no Tempļa uzrunāja, un redzēju, ka tas pats vīrs stāvēja pie manis.

⁷ Tas uz mani sacīja: «Cilvēka bērns, šī vieta ir Mana troņa vieta un Manu soļu vieta, kur Es Israēla bērnu vidū dzīvošu mūžīgi. Un Israēla nams nedarīs vairs turpmāk nesvētu Manu svēto Vārdu, ne viņi paši, ne viņu ķēniņi ar savu elka dievību, nedz arī viņi ar savu ķēniņu mirušām miesām pēc viņu nāves ar to, ⁸ ka tie savu ķēniņu sliekšņi novietoja pie Mana sliekšņa un savus durvju stabus pie Maniem durvju stabiem, tā ka starp viņiem un Mani bija tikai siena; tā tie lika negodā Manu svēto Vārdu ar savām negantībām, ko tie darīja, tā ka Es tos iznīcināju Savās dusmās.

⁹ Bet, ja tie tagad atstājas no savas elkdievības un arī savu ķēniņu mirušās miesas tur tālu no Manis, tad arī Es dzīvošu viņu vidū mūžīgi!

¹⁰ Un tu, cilvēka bērns, pavēsti Israēla namam par šo Templi, lai tie kaunas savu noziegumu dēļ.

¹¹ Un, kad tie kaunēsies visa tā, ko tie darījuši, tad iepazīstini viņus ar Tempļa plānu, ar tā izvietojumu, ar tā ieejām un izejām, ar tā ārējo izskatu, tā iekšējo kārtību un noteikumiem, un uzraksti visu to viņiem acu priekšā, lai tie piegriež vērību visam tā iekārtojumam, visiem tā noteikumiem un cenšas to visu arī ievērot un pildīt.»

¹² Šāds ir likums par Templi: «Kalna virsotnē visam laukumam visapkārt jābūt pašai svētākajai vietai!» Tāds ir likums par Templi.

¹³ Šādi ir altāra mēri olektīs, skaitot olekti vienkāršas olekts lielumā un vēl vienu plaukstas platumu klāt. Altāra pamats ir vienu olekti augsts un vienu olekti garš, un tā apmale visapkārt ir vienu sprīdi augsta. Un šāds bija altāra augstums: ¹⁴ no pamata pie grīdas līdz apakšējam iežogojumam bija divas olektis un platums viena olekts. Bet no mazā iežogojuma līdz lielajam bija četras olektis un platums viena olekts.

¹⁵ Upura uguns kurs bija četras olektis augsts, un no uguns kursa pacēlās četri ragi.

¹⁶ Upura uguns kurs bija divpadsmit olekšu garš un divpadsmit olekšu plats, visās četrās pusēs līdzīgs četrstūris.

¹⁷ Platais iežogojums bija četrpadsmit olekšu garš un četrpadsmit olekšu plats uz visām četrām pusēm, un tā apmale visapkārt ap to bija pusolekti plata, un tās pamats vienu olekti plats visapkārt. Altāra pakāpieni atradās uz rītu pusi.

¹⁸ Un viņš man sacīja: «Cilvēka bērns, tā saka Tas Kungs: šie ir altāra noteikumi, kas stāsies spēkā tai dienā, kad altāris būs izveidots, lai uz tā nestu dedzināmos upurus un slacinātu asinis.

¹⁹ Levija priesteriem, kas no Cadoka dzimuma un kam atļauts Man tuvoties, lai Man kalpotu, tā saka Dievs Tas Kungs, tiem dod vienu jaunu vērsi par grēku upuri.

²⁰ Lai viņi ņem no upura asinīm un slacina tās uz altāra četriem ragiem un uz iežogojuma četriem stūriem, un visapkārt uz apmali: tā viņi altāri šķīstīs un sagādās tam salīdzinājumu.

²¹ Tad lai viņi ņem grēku upura vērsi un sadedzina to norādītā vietā ārpus svētnīcas.

²² Otrā dienā lai viņi nes āzi, kas bez vainas, kā grēku upuri, lai šķīstītu altāri, kā to šķīstīja ar vērsi.

²³ Kad viņi būs pabeiguši šķīstīšanu, lai viņi tad ņem no liellopu ganāmā pulka vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un no sīklopiem vienu aunu, kas bez vainas, un upurē tos.

²⁴ Tie viņiem jānes Tā Kunga priekšā, un priesteri lai uzber tiem sāli un upurē tos par dedzināmo upuri Tam Kungam.

²⁵ Septiņas dienas viņiem būs upurēt katru dienu vienu āzi kā grēku upuri, arī vienu jaunu vērsi no liellopiem un vienu aunu no sīklopiem, kas abi bez vainas.

²⁶ Septiņas dienas būs altāri darīt par bezgrēcīgu, to būs tā šķīstīt un iesvētīt.

²⁷ Un pēc šīm septiņām dienām priesteriem astotā dienā un turpmāk būs nest uz šā altāra jūsu dedzināmos un pateicības upurus, un Es būšu jums žēlīgs,» saka Dievs Tas Kungs.

44. nodaļa

¹ Pēc tam viņš veda mani atpakaļ pie svētnīcas ārējiem vārtiem rītu pusē, bet tie bija aizslēgti.

² Tad Tas Kungs man sacīja: «Šiem vārtiem jāpaliek aizslēgtiem, tos nebūs atvērt, neviens pa tiem lai neieiet, tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, iegāja pa tiem, tāpēc tiem jāpaliek aizslēgtiem.

³ Tikai pats valdnieks var tur apsēsties un maizi ēst Tā Kunga priekšā; pa vārtu priekštelpu tam būs ieiet un pa to pašu ceļu iziet.»

⁴ Tad viņš veda mani pie ziemeļu vārtiem Tempļa priekšpusē. Un, kad es paskatījos, es redzēju: Tā Kunga godība pildīja Templi. Tad es nokritu uz sava vaiga, ⁵ un Tas Kungs man sacīja: «Cilvēka bērns, ievēro labi un uzklausies uzmanīgi visu, ko Es tev tagad teikšu par visiem Tempļa noteikumiem un likumiem. Ņem vērā ieeju Templī un visas izejas no svētnīcas.

⁶ Saki Israēla namam, šai pretestības pilnajai ciltij: tā saka Dievs Tas Kungs: lai nu reiz pietiktu jūsu nelietību, Israēla nams!

⁷ Jūs ļāvāt ienākt svešiniekiem, kas neapgraizīti sirdī un miesās, Manā svētnīcā, un apgānīt Manu Templi, kad jūs Man upurējāt Manu maizi, taukus un asinis un tā lauzāt derību ar Mani bez visām pārējām jūsu nelietībām.

⁸ Jūs nepildījāt paši savu svēto kalpošanu, bet saucāt citus, šos svešiniekus, savā vietā kalpot Manā svētnīcā.

⁹ Tādēļ saka Dievs Tas Kungs: nevienam svešiniekam, kas neapgraizīts sirdī un miesās, nebūs ieiet Manā svētnīcā, nevienam svešiniekam no tiem, kas dzīvo Israēla tautas vidū.

¹⁰ Toties levītiem, kas atkrituši no Manis, kad Israēls bija nomaldījies un pēc savas atkrišanas no Manis skrēja saviem elkiem pakaļ – tiem jānožēlo savi pārkāpumi.

¹¹ Tiem būs kalpot Manā svētnīcā kā sargiem Tempļa vārtos un namu apkopt; tiem būs kaut dedzināmos un kaujamos upurus priekš tiem ļaudīm, un tiem būs stāvēt viņu priekšā, lai kalpotu viņiem.

¹² Tāpēc ka tie viņiem kalpojuši elku priekšā un kļuvuši Israēla namam par iemeslu apgrēcībai, Es pacēlu pret tiem Savu roku zvērestam, saka Dievs Tas Kungs, ka tiem būs izpirkt savu noziegumu.

¹³ Tiem nav atļauts Man tuvoties kā priesteriem, priesteru pienākumus pildot, un aizskart jebkādas Manus svētumus, bet tiem būs nest savu kaunu un tās nelietības, ko tie darījuši.

¹⁴ Es tos iecelšu par kalpiem nama apkopšanai, lai tie veic visu, kas tur nama apkopšanā darāms.

¹⁵ Bet levītu priesteriem, Cadoka pēcnācējiem, kas uzticīgi veica kalpošanu Manā svētnīcā, kad israēlieši nomaldījās un atkrita no Manis, tiem ir atļauts Man tuvoties un Man kalpot un stāvēt Manā priekšā, Man pienest upurim taukus un asinis, tā saka Dievs Tas Kungs.

¹⁶ Tiem būs iet Manā svētnīcā un nostāties pie Mana galda, lai Man kalpotu un uzturētu Manu kārtību.

¹⁷ Bet, kad tie ieies pa iekšējā pagalma vārtiem, tad tiem jāapvelk linu drēbes; nekas vilnains tiem nedrīkst būt mugurā, kad tie kalpo iekšpus iekšējā pagalma vārtiem un Templī.

¹⁸ Linu apsējam jābūt uz viņu galvas un linu biksēm ap viņu gurniem, tiem nebūs tērpties tādās drēbēs, kas dzen sviedrūs.

¹⁹ Bet, kad tie iziet pie tautas ārējā pagalmā, tad tiem jānovelk tās drēbes, kurās tie kalpojuši, un tās jānoliek svētajās telpās un jāapvelk citas drēbes, lai tie nepiešķirtu tautai svētību ar savām drēbēm.

²⁰ Tiem nebūs noskūt savu galvu pliku, nedz arī nēsāt garus matus, bet savas galvas matus nogriezt, kā parasts.

²¹ Viņu priesteriem nebūs vīnu dzert, kad tiem jāiet iekšējā pagalmā.

²² Tiem nebūs precēt atraitni vai šķirtu sievu, bet tikai jaunavu no Israēla cilts. Bet priestera atstātu atraitni tie drīkst precēt.

²³ Tiem būs mācīt Manu tautu atšķirt svētu no nesvēta un rādīt, kāda starpība ir starp nešķīstu un šķīstu.

²⁴ Tiesas lietās tiem būs tiesu turēt; pēc Manām tiesām tiem būs tiesāt un turēt Manus baušļus un likumus visos Manos svētkos un svētīt Manu svēto dienu.

²⁵ Mironi tiem nebūs aizskart, lai netaptu nešķīsts; ir tikai atļauts aizskart mirušu tēvu un māti, dēlu vai meitu, brāli vai neprecētu māsu un kļūt nešķīstam.

²⁶ Un, kad viņš atkal šķīstījies, viņam pie pavadītā laika vēl jāpieliek septiņas dienas.

²⁷ Un tai dienā, kad tam jāiet iekšējā pagalmā, lai pēc tam kalpotu svētnīcā, tam būs nest grēku upuri, tā saka Dievs Tas Kungs.

²⁸ Nekāds mantots īpašums lai viņiem nepieder: Es esmu viņu mantotais īpašums; arī nekādu zemes īpašumu jums nebūs Israēlā viņiem piešķirt: Es esmu viņu īpašums.

²⁹ Viņi ir tie, kam būs apēst ēdamos upurus, grēku un noziegumu upurus, un viss tas, kas atzīstams par kāda izraidāmā īpašumu un kas atrodas Israēlā, piederēs viņiem.

³⁰ Un visu jūsu augļu pirmaji un visi jūsu cilājamie upuri, ko jūs nesat, lai pieder priesteriem; arī no labākajām jūsu smalko miltu šķirnēm kādu daudzumu jums būs dot priesteriem, lai svētība mīt jūsu namos.

³¹ Kritušu vai saplosītu lopu vai putnu gaļu priesteriem nebūs ēst.

45. nodaļa

¹ Kad jūs sadalīsiet zemi par īpašumu, tad jums būs paredzēt jau iepriekš Tam Kungam cilājamo upuri, Viņam veltītu dāvanu no zemes, divdesmit pieci tūkstoši olekšu garu un divdesmit tūkstošu olekšu platu zemes gabalu: tas būs svēts nodalījums visā savā apjomā.

² (3) No tā lai pieder svētnīcai četrstūris – pieci simti olekšu garš un plats, un tam visapkārt paliek piecdesmit olekšu liels brīvs laukums.

³ (2) Uz divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara un desmit tūkstoši olekšu plata laukuma stāvēs svētnīca, vissvētākā vieta.

⁴ Tā būs zemes svētā daļa. Tā piederēs priesteriem, kas kalpo svētnīcā, kas tuvojas Tam Kungam, lai Tam kalpotu. Tur tiem būs vieta viņu namiem, tā piederēs kā svēta vieta pie svētnīcas.

⁵ Tad divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un desmit tūkstošu olekšu plats apgabals piešķirams Tempļa kalpiem levītiem par īpašumu viņu mājokļu ierīkošanai.

⁶ Pilsētai jums jāpiešķir pieci tūkstoši olekšu plats un divdesmit tūkstoši olekšu garš zemes gabals par īpašumu, blakus svētajai daļai; tas piederēs visam Israēla namam.

⁷ Valdniekam jums jāpiešķir zemes gabals abās pusēs svētajai daļai un pilsētas īpašumiem rietumu pusē rietumu virzienā un austrumu pusē austrumu virzienā, kas savā garumā atbilst ikvienas cilts zemes gabalam no zemes rietumu līdz austrumu robežai.

⁸ Tas būs viņa īpašums Israēlā, lai Mani valdnieki neapspiež vairs Manu tautu, bet visu pārējo zemi lai atstāj Israēla namam, pēc viņu ciltīm.

⁹ Tā saka Dievs Tas Kungs: ir jau nu jums diezgan, Israēla valdnieki. Atturieties no varas darbiem un laupīšanas, rīkojieties pēc tiesas un taisnības un neatņemiet Manai tautai tās īpašumus, saka Dievs Tas Kungs, ¹⁰ jums būs turēt taisnu svaru, taisnu ēfu un taisnu batu.

¹¹ Ēfai jābūt vienāda ar batu; bats ir homera desmitā daļa, un ēfa arī ir homera desmitā daļa. Mēra lieluma noteikšana izdarāma pēc homera.

¹² Seķelim jāsver divdesmit geru; pieciem seķeļiem jābūt pieciem seķeļiem; desmit seķeļiem jābūt desmit seķeļiem; un divdesmit pieciem seķeļiem jābūt jums vienai minai.

¹³ Šāds būs jūsu cilājamais upuris, kas jums jānes: ēfas sestā daļa no homera kviešu un ēfas sestā daļa no homera miežu.

¹⁴ Un eļļas nodeva būs: bata desmitā daļa no kora, jo desmit batu ir viens homers.

¹⁵ No Israēla trekno ganību sīklopu ganāmpulka, skaitā divi simti, būs upurēt vienu jēru par ēdamo upuri, dedzināmo upuri un pateicības upuri jums pašiem par salīdzināšanu, saka Dievs Tas Kungs, ¹⁶ visai tautai valstī ir uzlikts par pienākumu nodot šo upuri Israēla valdniekam.

¹⁷ Bet valdniekam būs upurēt dedzināmos upurus un ēdamos un dzeramos upurus svētkos, jaunajos mēnešos un svētās dienās, kā arī Israēla nama svētku laikos. Viņam būs upurēt grēku upuri un ēdamo upuri, dedzināmo upuri un pateicības upuri Israēla namam par salīdzināšanu.

¹⁸ Tā saka Dievs Tas Kungs: pirmā mēneša pirmajā dienā tev būs ņemt jaunu vērsi, kas bez vainas, un atnest svētnīcai tās salīdzināšanai un šķīstīšanai.

¹⁹ Un priesterim būs ņemt no grēku upura asinīm un slacināt uz Tempļa durvju balstiem un uz altāra iežogojuma četriem stūriem, un uz iekšējā pagalma vārtu stabiem.

²⁰ Tāpat tas jums darāms septītā mēneša pirmajā dienā par tiem, kas apgrēkojušies maldos vai nezināšanā: tas būs Templim par salīdzināšanu.

²¹ Pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā jums būs svētīt Pashā svētkus septiņas dienas un ēst neraudzētu maizi.

²² Valdniekam būs nest šinī dienā par sevi un par visu tautu valstī vienu vērsi par grēku upuri.

²³ Un tanīs septiņās dienās būs viņam upurēt Tam Kungam septiņus vērsus un septiņus aunus, kas visi bez vainas, upurēt ik dienas kā dedzināmo upuri, un katru dienu vienu āzi kā grēku upuri.

²⁴ Un kā ēdamo upuri viņam būs nest vienu ēfu miltu no katra vērsa un vienu ēfu no katra auna un vienu hinu eļļas par katru ēfu.

²⁵ Un septītā mēneša piecpadsmitajā dienā svētkos viņam būs nest septiņas dienas tādu pašu grēku upuri, dedzināmo upuri, ēdamo upuri un eļļu.

46. nodaļa

¹ Tā saka Dievs Tas Kungs: iekšējā pagalma vārti, kas pret rītiem, lai ir sešas darba dienas aizvērti, bet svētajā dienā un jauna mēness dienā tos būs atvērt.

² Kad valdnieks ienāk no ārienes pa vārtu priekšstelpām un nostājas pie vārtu staba, tad priesteriem būs upurēt viņa dedzināmo upuri un viņa pateicības upuri. Un, kad viņš pie vārtu sliekšņa ir pabeidzis savu pielūgšanu un atkal iziet, tad vārtiem jāpaliek atvērtiem līdz vakaram.

³ Arī zemes tautai būs pielūgt To Kungu pie šo vārtu ieejas sabatā un jauna mēness dienās.

⁴ Dedzināmais upuris, ko valdnieks nes sabatā Tam Kungam, lai ir seši jēri bez vainas un viens auns, kas arī ir bez vainas.

⁵ Un kā viņa ēdamais upuris lai ir viena ēfa miltu no katra auna, bet no jēriem – cik viņa roka dod labprātīgi, un no eļļas viens hins par katru ēfu.

⁶ Un jauna mēness dienā viņam jāupurē viens jauns vērsis, seši jēri un viens auns, visi bez vainas,

⁷ turklāt vēl kā ēdamais upuris no katra vērsa un no katra auna viena ēfa miltu, un no jēriem, cik viņa roka dod labprātīgi, un no eļļas viens hins par katru ēfu.

⁸ Kad valdnieks ierodas, tam jāieiet pa vārtu priekšstelpām un pa to pašu ceļu jāiziet.

⁹ Bet, kad zemes tauta nāk Tā Kunga priekšā Viņu pielūgt svētkos, tad tiem, kas iegājuši pa ziemeļu vārtiem, būs iziet pa dienvidu vārtiem, un, kas iegājuši pa dienvidu vārtiem, tiem būs iziet pa ziemeļu vārtiem. Tiem nebūs iziet pa tiem pašiem vārtiem, pa kuriem tie iegājuši, bet tiem būs iziet pa pretējiem vārtiem.

¹⁰ Valdniekam būs kopā ar viņiem ieiet; un, kad tie iziet, viņam būs ar tiem kopā arī iziet.

¹¹ Bet svētkos un svētku sapulcēs ēdamais upuris lai ir viena ēfa miltu no katra vērsa un no katra auna, bet no jēriem – cik devēja roka dod labprātīgi; no eļļas viens hins par katru ēfu.

¹² Bet, kad valdnieks upurē labprātīgi dedzināmo vai pateicības upuri, tad viņam jāatver rītu puses vārti; un viņam būs upurēt savu dedzināmo upuri un savu pateicības upuri, kā viņš to paradīs darīt sabatā, un, kad viņš aiziet, vārtus būs aizvērt.

¹³ Un viņam būs Tam Kungam ik dienas upurēt kā dedzināmo upuri vienu gadu vecu jēru, kas bez vainas; ik rītus to viņam būs upurēt.

¹⁴ Un turklāt kā ēdamo upuri atnest ik rītus sesto ēfas daļu miltu un trešo hina daļu eļļas miltu iejaukšanai Tam Kungam par ēdamo upuri; tas ir mūžīgs likums, dienu no dienas.

¹⁵ Tā jums būs nest ik rītus jēru, ēdamo upuri un eļļu kā nemitīgu dedzināmo upuri.

¹⁶ Tā saka Dievs Tas Kungs: kad valdnieks dod kādam no saviem dēliem dāvanu no sava īpašuma, tad tā lai pieder viņa dēliem kā mantojams īpašums.

¹⁷ Bet, kad viņš dod kādam no saviem kalpiem dāvanu no sava īpašuma, tad tā lai tam pieder līdz gadam, kad tas atgūst brīvību, un tad valdnieks to lai saņem atpakaļ; tikai valdnieka dēliem paliek tā par īpašumu.

¹⁸ No tautas īpašuma valdniekam nekā nebūs ņemt, tam nebūs atņemt tautas mantu. Savu īpašumu viņš var atstāt saviem dēliem kā mantojumu, bet neviens no Manas tautas lai nezaudē savu īpašumu.»

¹⁹ Tad viņš veda mani pa kādu ieeju vārtu sānu sienā priesteru svētajās telpās, kas bija uz ziemeļu pusi. Un redzi, tur bija pašā dibena stūrī viena telpa uz vakaru pusi.

²⁰ Un viņš man sacīja: «Šī ir tā vieta, kur priesteriem būs vārīt nozieguma un grēku upurus un cept ēdamo upuri, lai tiem tas nebūtu jānes ārējā pagalmā, ar ko tie tad varētu piešķirt svētību arī tautai.»

²¹ Tad viņš mani veda ārējā pagalmā un vadāja mani apkārt pa visiem četriem pagalma stūriem, un redzi, ikkatra pagalma stūrī bija atkal mazs pagalmiņš.

²² Visos četros pagalma stūros bija atdalīti pagalmi četrdesmit olekšu garumā un trīsdesmit olekšu platumā, un visi četri bija vienāda lieluma.

²³ Ap visiem četriem visapkārt bija mūris, un apakšā pie mūra sienas bija ierīkoti uguns-kuri.

²⁴ Un viņš man sacīja: «Šie ir tie uguns-kuri, kur nama kalpiem būs vārīt tautas kaujamās upurus.»

47. nodaļa

¹ Kad viņš mani atveda atpakaļ pie Tempļa izejas, es redzēju, ka tur iztecēja ūdens no Tempļa sliekšņa apakšas uz rītu pusi, jo Tempļa priekšpuse bija pret rītiem, un ūdens tecēja lejup gar Tempļa dienvidu sienu uz dienvidiem no altāra.

² Un viņš izveda mani pa ziemeļu vārtiem un veda mani apkārt pa ārpuses ceļu pie ārējiem vārtiem, kas ir pret rītiem, un redzi, tur ūdens lāsoja no dienvidu sienas.

³ Kad šis vīrs ar mērauklu rokā izgāja uz rītu pusi, viņš nomērīja tūkstoš olekšu un lika man brist caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz kāju krumšļiem.

⁴ Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man iet caur ūdeni, tad ūdens man sniedzās līdz ceļiem. Kad viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu un lika man brist pāri, tad ūdens man sniedzās līdz gurniem.

⁵ Un viņš atmērīja atkal tūkstoš olekšu, un tad ūdens bija kļuvis par upi, kuru es nevarēju izbrist, jo ūdens bija dziļš, būtu vajadzējis peldēt, tā bija upe, kurai nevarēja cauri izbrist.

⁶ Tad viņš man jautāja: «Vai tu to redzēji, cilvēka bērns?» Tad viņš veda mani atpakaļ pie upes malas.

⁷ Atpakaļ nākdams, es redzēju daudz koku abos upes krastos, ⁸ un viņš man sacīja: «Šis ūdens tek uz rītiem, tas tek lejup pa Jordānas līdzenumu un beigās ietek Nāves jūrā, un, kur tas ietek, tur jūras ūdens kļūst veselīgs.

⁹ Visa dzīvā radība, kas kustas, kur šī upe tek, mantos dzīvību; arī zivju bagātība būs ļoti liela, jo, kad šī upe tur nonāks, jūras ūdens kļūs veselīgs; it visur, kur šī upe tecēs, radīsies dzīvība.

¹⁰ Un zvejnieki pie tās stāvēs no En-Gedijas līdz En-Eglaimai, tur būs labas vietas tīklu izmešanai, zivju bagātība būs ļoti liela, kā Lielajā jūrā.

¹¹ Bet tās purvainās vietas un dīķi nekļūs ūdens ziņā veselīgi: un tie būs sāls iegūšanai.

¹² Pie upes, tās abos krastos, augs visādi ēdamu augļu koki; to lapas nevītīs un to augļi nemitēsies, ik mēnešus tie atnesīs svaigus augļus, jo ūdens, pie kura tie aug, iztek no svētnīcas, tādēļ to augļi noderēs barībai un to lapas dziedināšanai.»

¹³ Tā saka Dievs Tas Kungs: «Šīs ir robežas, kurās jūs saņemsit zemi par īpašumu pēc Israēla divpadsmit ciltīm – Jāzepam piekrīt divi daļas.

¹⁴ Jūs to saņemsit līdzīgās daļās, vienam tikpat daudz kā otram, par to Es reiz pacēlu Savu roku zvērestam, ka Es to piešķiršu jūsu tēviem. Tā zeme jums piekrītīs par mantojumu.

¹⁵ Šīs būs tās zemes robežas: ziemeļos no Lielās jūras virzienā uz Hetlonu un no turienes līdz tai vietai, kur jūra iesniedzas līdz Hamatai, tad virzienā uz Cedadu, ¹⁶ Berotu, Sibraimu, kas ir starp Damaskas un Hamatas apgabalu, un Hacar-Enonu, kas ir uz Hauranas robežām.

¹⁷ Robežai tātd jāiet no jūras līdz Hacar-Enonai, tā ka Damaskas apgabals paliek uz ziemeļiem, tāpat arī Hamatas apgabals. Tā ir zemes ziemeļu robeža.

¹⁸ Rītu puses robeža sākas no Hacar-Enonas, kas atrodas starp Hauranu un Damasku; starp Gileādu un Israēla zemi tā iet pa Jordānas upi līdz Austrumu jūrai. Tā ir zemes robeža austrumu pusē.

¹⁹ Tad dienvidus pusē tā iet no Tamāras līdz Kadešas Meribas ūdeņiem virzienā uz Ēģiptes strautu un tad pa šo strautu līdz Lielajai jūrai. Tā ir dienvidus puse.

²⁰ Vakaru pusē robeža ir Lielā jūra līdz tai vietai, kur tā iesniedzas virzienā uz Hamatu. Tā ir vakaru puse.

²¹ Šo zemi jums būs sadalīt savā starpā pēc Israēla ciltīm.

²² Un sīkāk jums būs to sadalīt kā īpašumu starp sevi un tiem svešiniekiem, kuri dzīvo jūsu starpā un kuri nodibinājuši jūsu vidū ģimenes. Ar svešiniekiem jums būs apieties kā ar dzimušiem israēliešiem: tiem līdz ar jums būs, meslus metot, iegūt zemi par īpašumu Israēla cilšu vidū.

²³ Jums būs katram svešiniekam ierādīt viņa īpašuma daļu tai ciltī, kuras vidū viņš dzīvo.» – tā saka Dievs Tas Kungs.

48. nodaļa

¹ «Šie ir cilšu vārdi: apgabals ziemeļos no jūras virzienā uz Hetlonu līdz tai vietai, kur jūra iesniedzas līdz Hamatai, un tālāk līdz Hacar-Enonai – Damaskas novads paliek ziemeļu pusē sāņus Hamatai – no rītu līdz vakaru pusei ir Dana cilts daļa.

² Blakus Danam no rītiem līdz vakariem ir Ašera cilts daļa.

³ Blakus Ašeram no rītiem līdz vakariem ir Naftaļa cilts daļa.

⁴ Blakus Naftalim no rītiem līdz vakariem ir Manases cilts daļa.

⁵ Blakus Manasem no rītiem līdz vakariem ir Efraima cilts daļa.

⁶ Blakus Efraimam no rītiem līdz vakariem ir Rūbena cilts daļa.

⁷ Blakus Rūbenam no rītiem līdz vakariem ir Jūdas cilts daļa.

⁸ Blakus Jūdas daļai no rītiem līdz vakariem būs Tam Kungam veltītā svētā daļa; tās platums būs divdesmit pieci tūkstoši olektis un garums kā ikvienas cilts daļai no rītiem līdz vakariem, un tur vidū stāvēs svētnīca.

⁹ Un šī daļa, kas jums jānodod Tam Kungam, būs divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara un divdesmit tūkstoši olekšu plata.

¹⁰ Un svētā daļa piederēs priesteriem: ziemeļu virzienā divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, rietumu virzienā desmit tūkstošu olekšu plata, austrumu virzienā desmit tūkstošu olekšu plata un uz dienvidiem divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, un Tā Kunga svētnīca stāvēs tur vidū.

¹¹ Tiem iesvētītiem priesteriem, Cadoka pēcnācējiem, kuri Man kalpoja un nenomaldījās, kad israēlieši ar levītiem kopā no Manis atkāpās, ¹² viņiem piederēs zemes daļa no svētās daļas, vissvētākā daļa, līdzās levītu apgabalam.

¹³ Levītiem piederēs blakus priesteru daļai divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un desmit tūkstošu olekšu plats apgabals; viss levītu apgabala garums būs divdesmit pieci tūkstoši olekšu un platums divdesmit tūkstošu olekšu.

¹⁴ Tomēr viņiem nav atļauts no tā ko pārdot vai apmainīt, nedz arī nodot zemes vērtīgāko gabalu svešās rokās, jo tas ir svēts Tam Kungam.

¹⁵ Un atlikusī zemes daļa, pieci tūkstoši olektis plata un divdesmit pieci tūkstoši olekšu gara, lai paliek nesadalīta kā pilsētas kopīpašums tās namu un ganību vajadzībām; pilsēta tur stāvēs vidū.

¹⁶ Pilsētas apmēri būs šādi: četri tūkstoši pieci simti olekšu ziemeļu pusē, četri tūkstoši pieci simti olekšu dienvidu pusē, četri tūkstoši pieci simti olekšu rītu pusē un četri tūkstoši pieci simti olekšu vakaru pusē.

¹⁷ Un pilsētas ganību apgabals būs: ziemeļos divi simti piecdesmit olekšu, dienvidu pusē divi simti piecdesmit olekšu, rītu pusē divi simti piecdesmit olekšu un vakaru pusē divi simti piecdesmit olekšu.

¹⁸ Kas vēl paliek pāri no garuma gar svētās daļas malu, proti, desmit tūkstošu olekšu rītu pusē un desmit tūkstošu olekšu vakaru pusē, tad šā zemes gabala raža jāizlieto pilsētas strādnieku uzturam.

¹⁹ Pilsētas strādnieki lai ir no visām Israēla ciltīm.

²⁰ Viss svētās daļas zemes gabals lai ir divdesmit pieci tūkstoši olekšu garš un divdesmit pieci tūkstoši olekšu plats četrstūris, nodaliet to līdz ar pilsētai piederīgo zemes īpašumu.

²¹ Un, kas vēl atliek, piederēs valdniekam, proti, apgabals svētās daļas un pilsētas īpašuma abās pusēs gar divdesmit pieci tūkstoši olekšu garās svētās daļas robežām līdz galējai robežai rītos un vakaros, saskaņā ar atsevišķu cilšu daļām, – tas piederēs valdniekam. Un svētā daļa un Tempļa svētnīca būs tur vidū.

²² Arī sākot no levītu zemes īpašuma un pilsētas zemes īpašuma, kas atrodas vidū starp zemes gabaliem, kuri pieder valdniekam, viss apgabals, kas atrodas starp Jūdas un Benjamīna robežām, būs valdnieka īpašums.

²³ Tad pārējām ciltīm: Benjamīnam piekrīt no rītiem līdz vakariem viņa cilts daļa.

²⁴ Blakus Benjamīnam no rītu puses līdz vakaru pusei Simeons saņem savu cilts daļu.

²⁵ Blakus Simeonam no rītiem uz vakariem ir Isašara cilts daļa.

²⁶ Blakus Isašaram no rītiem uz vakariem ir Zebulona cilts daļa.

²⁷ Blakus Zebulonam no rītiem uz vakariem ir Gada cilts daļa.

²⁸ Blakus Gadam dienvidus pusē un tieši uz dienvidiem robeža ies no Tamāras līdz Kadešas Meribas ūdeņiem, virzienā uz Ēģiptes strautu un pa to līdz Lielajai jūrai.

²⁹ Šī ir tā zeme, ko jums, meslus metot, būs sadalīt Israēla cilšu starpā par īpašumu, un šīs ir atsevišķu cilšu daļas,» saka Dievs Tas Kungs.

³⁰ «Šādas būs izejas no pilsētas, un tās vārtus būs nosaukt pēc Israēla ciltīm: ³¹ ziemeļu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, ir trīs vārti, un proti: Rūbena vārti, Jūdas vārti un Levija vārti.

³² Rītu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, atkal ir trīs vārti: Jāzepa vārti, Benjamīna vārti un Dana vārti.

³³ Dienvidu pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, tāpat ir trīs vārti: Simeona vārti, Isašara vārti un Zebulona vārti.

³⁴ Vakaru pusē, kas garumā četri tūkstoši pieci simti olekšu, atkal ir trīs vārti: Gada vārti, Ašera vārti un Naftaļa vārti.

³⁵ Pilsētas apmērs pa tās robežu visapkārt ir astoņpadsmit tūkstoši olekšu. Un pilsētas vārds no tās dienas būs: Šeit ir Tas Kungs.»

36. Daniēla Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Даниила» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Jūdas ķēniņa Jojakīma trešajā valdīšanas gadā Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars devās kara gājienā pret Jeruzālemi un aplenca to.

² Un Tas Kungs nodeva Jūdas ķēniņu Jojakīmu un dažus Dieva nama traukus un piederumus viņa rokā, un viņš aizveda tos uz Sineāras zemi un nodeva tos sava dieva namā, bet traukus un dažus citus piederumus viņš novietoja sava dieva dārgumu krātuvē.

³ Tad viņš pavēlēja Aspenasam, savam galminieku priekšniekam, izraudzīt no israēliešu vidus no ķēniņa nama vai no dižciltīgo ģimenēm jaunekļus, ⁴ kas miesīgi bez vainas, kas glīti izskatā, ievadīti visās zināšanās, labi mācīti un ar bagātām gara dāvanām un būtu derīgi kalpot ķēniņa pilī. Tie ir mācāmi kaldeju rakstos, un tiem jāmacās arī kaldeju valoda.

⁵ Un ķēniņš noteica viņu uzturam ņemt ik dienas ēdienus no ķēniņa galda un dzērienus no ķēniņa vīna pagraba. Viņu izglītībai viņš noteica trīs gadus; pēc tam tiem bija stāties ķēniņa kalpībā.

⁶ Viņu starpā bija Jūdas cilts dēli: Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja.

⁷ Bet galminieku priekšnieks deva tiem citus vārdus un nosauca Daniēlu par Beltsacaru, Hananju par Sadrahu, Misaēlu par Mesahu un Asarju par Abed-Nego.

⁸ Bet Daniēls cieši apņēmas savā sirdī neaptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda un ar vīnu, ko ķēniņš dzēra; tādēļ viņš lūdza galminieku priekšnieku nespīst viņu aptraipīt sevi.

⁹ Un Dievs piešķīra Daniēlam žēlastību un pretimnākšanu no galminieku priekšnieka puses.

¹⁰ Tas sacīja Daniēlam: «Es tikai bīstos sava kunga un ķēniņa, kas ir noteicis jums barību un dzērienu. Ja ķēniņš redzētu, ka jūsu izskats nav tik labs kā citiem jaunekļiem jūsu vecumā, tad es pēc ķēniņa pavēles zaudētu savu galvu jūsu dēļ.»

¹¹ Tad Daniēls atbildēja barības sargam, ko vecākais galminieks bija iecēlis kā uzraugu pār Daniēlu, Hananju, Misaēlu un Asarju:

¹² «Izmēģini ar saviem kalpiem desmit dienu laikā, lai mums dod augu barību ēst un tīru ūdeni dzert!

¹³ Tad lai salīdzina mūsu izskatu ar to jaunekļu izskatu, kuri saņem barību no ķēniņa galda. Tad dari pats ar saviem kalpiem, kā tu atzīsti par labu!»

¹⁴ Tad viņš piekrita to priekšlikumam un izdarīja mēģinājumu ar tiem desmit dienu laikā.

¹⁵ Un pēc šīm desmit dienām tie izskatījās labāki un veselīgāki nekā tie jaunekļi, kuri saņēma savu ēdienu no ķēniņa galda.

¹⁶ Tad barības sargs pārtrauca izsniegt tiem nolemto barību no ķēniņa galda un vīnu, kas tiem bija jādzēr, un atļāva tiem augu barību.

¹⁷ Dievs piešķīra šiem četriem jaunekļiem ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus.

¹⁸ Kad laiks notecēja, ko ķēniņš bija noteicis, lai tos vestu viņa priekšā, tad galminieku priekšnieks arī veda tos pie ķēniņa.

¹⁹ Un, kad ķēniņš runāja ar tiem, tad izrādījās, ka no visiem jaunekļiem nebija neviena tāda kā Daniēls, Hananja, Misaēls un Asarja; tādēļ viņus arī uzņēma ķēniņa galma darbinieku vidū.

²⁰ Un visos gadījumos, kad ķēniņš griezās pie tiem, izrādījās, ka tie savās zināšanās, apķērībā un asprātībā bija desmitreiz pārāki par visiem gudrajiem un zīlniekiem visā viņa valstī.

²¹ Daniēls palika tur līdz ķēniņa Kīra pirmajam valdīšanas gadam.

2. nodaļa

¹ Savas valdīšanas otrajā gadā Nebukadnēcars redzēja nozīmīgu sapni, kas viņu tā satrauca, ka viņš uzmodās no miega.

² Ķēniņš aicināja gudros un vārdotājus, zīlniekus un kaldejus, lai tie viņam izskaidro sapni. Un, kad tie stājās ķēniņa priekšā, ³ ķēniņš tiem sacīja: «Man bija sapnis, tas uztrauc mani un nedod man miera, un es gribu izprast tā nozīmi.»

⁴ Tad kaldeji sacīja ķēniņam aramiski: «Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi! Atstāsti saviem kalpiem savu sapni, tad mēs tev to izskaidrosim!»

⁵ Ķēniņš teica kaldejiem: «Mans lēmums ir negrozāms: ja jūs nedarīsiet man zināmu pašu sapni un tā izskaidrojumu, tad jūs sacirtīs gabalos un jūsu namus padarīs par drupu kaudzi; ⁶ bet, ja jūs pastāstīsiet man sapni un to izskaidrosiet, tad jūs saņemsiet no manis bagātas dāvanas un lielu goda parādīšanu. Tātad atstāstiet manu sapni un izskaidrojiet to!»

⁷ Tad tie atkārtoja un sacīja: «Lai ķēniņš pastāsta saviem kalpiem savu sapni, tad mēs to izskaidrosim.»

⁸ Ķēniņš atbildēja un sacīja: «Es redzu, ka jūs gribat tikai laiku novilcināt, jo jūs redzat, ka mans lēmums ir negrozāms.»

⁹ Bet, ja jūs nevarat man pastāstīt manu sapni, tad paliek jums nolemtais sods, tāpēc ka jūs esat sarunājušies runāt manā priekšā melus un viltu, lai tikai laiku novilcinātu un lai apstākļi grozītos. Tāpēc stāstiet man manu sapni, lai es varu pārliecināties, ka jūs manu sapni arī izskaidrosiet!»

¹⁰ Tad kaldeji atbildēja ķēniņam: «Nav neviena cilvēka virs zemes, kas varētu apmierināt ķēniņa prasību. Nav arī bijis ķēniņa, lai cik varens tas būtu bijis, kas būtu griezies ar tādu prasību pie kāda pareģa, kāda vārdotāja vai kaldeja.»

¹¹ Tas ir par daudz – par grūtu, ko ķēniņš prasa. Nav neviena, kas varētu izpildīt ķēniņa prasību kā vien dievi, bet tie nedzīvo starp mirstīgiem cilvēkiem.»

¹² Par to ķēniņš stipri uztraucās un tā sadusmojās, ka pavēlēja nokaut visus gudros Bābelē.

¹³ Kad šī pavēle iznāca, lai gudros nokautu, tad meklēja arī Daniēlu un viņa biedrus, lai tos nogalinātu.

¹⁴ Tad Daniēls gudri un saprātīgi griezās pie ķēniņa pils sardzes virsnieka Arioha, kas bija augstākais ķēniņa uzlikto sodu izpildītājs un bija devies sodīt ar nāvi Bābeles gudros.

¹⁵ Viņš jautāja Arioham, ķēniņa pilnvarniekam: «Kāpēc ķēniņš izdevis tik bargu pavēli?» Kad Ariohs to paskaidroja Daniēlam, ¹⁶ tad Daniēls gāja pie ķēniņa un izlūdzās no tā laiku, lai varētu dot ķēniņam sapņa izskaidrojumu.

¹⁷ Tad Daniēls gāja savā namā un pastāstīja to saviem biedriem Hananjam, Misaēlam un Asarjam, ¹⁸ lai tie izlūgtos no debesu Dieva žēlastību šīnī noslēpumā, ka nenogalinātu Daniēlu un viņa biedrus kopā ar Bābeles gudrajiem.

¹⁹ Tad Daniēlam atklājās šis noslēpums nakts parādībā; par to Daniēls teica debesu Dievu ²⁰ un sacīja: «Slavēts lai ir Dieva Vārds no mūžības uz mūžību, jo Viņam pieder gudrība un vara!»

²¹ Viņš liek mainīties laikiem un dzīvei, Viņš atceļ un ieceļ ķēniņus, Viņš dod gudriem gudrību un sapratīgiem saprašanu; ²² Viņš atklāj to, kas bija apslēpts un neziņā tīts; Viņš zina, kas slēpjas tumsā, pie Viņa mīt gaisma.

²³ Tevi, Tu manu tēvu Dievs, es teicu un slavēju, ka Tu man esi devis gudrību un spēku un esi darījis zināmu, ko mēs no Tevis izlūdzamies, jo Tu mums esi atklājis to, ko ķēniņš vēlas zināt.»

²⁴ Tad Daniēls gāja pie Arioha, kuram ķēniņš bija uzdevis gudros Bābelē nogalināt, un tam sacīja: «Nenogalini gudros Bābelē! Ved mani pie ķēniņa, es viņam došu viņa sapņa izskaidrojumu!»

²⁵ Ariohs tad veda steidzīgi Daniēlu pie ķēniņa un sacīja tam: «Es šeit atvesto jūdu starpā atradu vienu vīru, tas grib ķēniņam sniegt sapņa izskaidrojumu.»

²⁶ Tad ķēniņš sacīja Daniēlam, kuru sauca par Beltsacaru: «Vai tu patiesi vari man pateikt sapni, kas man bija, un to arī izskaidrot?»

²⁷ Daniēls atbildēja ķēniņam: «Noslēpumu, ko ķēniņš grib zināt, viņam nevar atklāt ne gudrie, ne vārdotāji, ne zvaigžņu vērotāji, ne zīlnieki vai pareģi; ²⁸ bet ir Dievs debesīs, kas atklāj noslēpumus. Un tas ir ķēniņam Nebukadnēcaram darījis zināmu, kas notiks laiku beigās; tavs sapnis un parādības, kuras tu guļot redzēji, ir šādas: ²⁹ tev, ak, ķēniņ, gultā guļot nāca galvā domas, kas notiks nākotnē. Un tas, kas atklāj noslēpumus, tev parādīja, kas notiks.»

³⁰ Bet man šis noslēpums tika atklāts ne manas gudrības dēļ, it kā tā būtu lielāka kā citiem cilvēkiem, bet lai ķēniņam taptu zināms sapņa izskaidrojums un tu izprastu savas siris domas.

³¹ Tev, ak, ķēniņ, bija parādība – tu redzēji lielu tēlu, tas bija varen liels un stāvēja priekšā ārkārtīgā spožumā; tā izskats bija briesmīgs.

³² Šī tēla galva bija no tīra zelta, tā krūtis un rokas no sudraba, tā vēders un gurni no vara.

³³ Tēla stilbi bija no dzelzs, un tā kājas pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla.

³⁴ Tev ar visu uzmanību tēlā noraugoties, pēkšņi no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības atraisījās akmens un gāzās lejup; tas ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās.

³⁵ Līdz ar to sašķīda smalkās druskās arī tēla vara, sudraba un zelta daļas; tās izputēja kā pelavas vasarā uz klona, vējš tās aiznesa, tā ka no tām nekā vairs nepalika. Bet akmens, kas satrieca tēlu, kļuva par lielu kalnu, kas piepildīja visu zemi.

³⁶ Tāds ir sapnis. Tagad mēs dosim ķēniņam sapņa izskaidrojumu: ³⁷ tu, ak, ķēniņ, tu ķēniņu ķēniņ, tev debesu Dievs ir devis spēju valdīt, varu, spēku un godu, ³⁸ tavā rokā Viņš nodevis cilvēkus visur, kur vien cilvēki dzīvo, kur ir zvēri laukā un putni apakš debess; Viņš tevi iecēlis tiem visiem par valdnieku, tu esi tā zelta galva.

³⁹ Pēc tevis nāks cita valsts, kas būs vājāka par tavējo, un tad celsies vēl trešā valsts, no vara, tā valdīs pār visu zemi.

⁴⁰ Tad nāks ceturta valsts, cieta kā dzelzs. Un, kā dzelzs satriec un sagrauj visu, tā šī satrieks un sagraus visas pārējās.

⁴¹ Tu redzēji, ka tēlam bija kājas un kāju pirksti pa daļai no māla, pa daļai no dzelzs, un tas norāda uz to, ka šī valsts būs savā būtībā nevienāda veidojuma valsts: tai piemītīs kaut kas no dzelzs stipruma, jo tu redzēji dzelzi, kas maisīta ar māliem; ⁴² bet, ka tu redzēji kāju pirkstus pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla esam, tas norāda, ka šī valsts būs pa daļai stipra, pa daļai tomēr tieksies arī sadrupt.

⁴³ Un, ka tu redzēji, ka dzelzs bija maisīta ar mālu, tas norāda, ka abu daļu cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā kā dzelzs nesavienojas ar mālu.

⁴⁴ Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi.

⁴⁵ Tādēļ tu arī redzēji, ka akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna un satrieca dzelzi, varu, mālu, sudrabu un zeltu. Lielais Dievs ķēniņam parādīja, kas notiks nākotnē. Šis sapnis ir tiešām zīmīgs, un paties ir tā izskaidrojums.»

⁴⁶ Tad ķēniņš Nebukadnēcars nokrita uz sava vaiga, zemojās Daniēla priekšā un lika tam pienest dāvanas un kvēpināmos upurus.

⁴⁷ Ķēniņš sacīja vaļsirdīgi Daniēlam: «Patiesi, jūsu Dievs ir visu dievu Dievs un visu ķēniņu Kungs, Viņš atklāj noslēpumus; tādēļ arī tu varēji atklāt šo noslēpumu!»

⁴⁸ Tad ķēniņš paaugstināja Daniēlu un deva tam daudz bagātu dāvanu, un iecēla to par pārvaldnieku pār visu Bābeles zemi un par Bābeles gudro priekšnieku.

⁴⁹ Daniēls lūdza ķēniņam, un tas iecēla Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego par pārvaldniekiem pār visu Bābeles zemi, bet Daniēls palika ķēniņa pilī.

3. nodaļa

¹ Ķēniņš Nebukadnēcars lika darināt zelta tēlu, tas bija sešdesmit olekšu augsts un sešas olektis plats, viņš to uzstādīja Bābeles valsts Duras klajumā.

² Ķēniņš Nebukadnēcars izsūtīja vēstnešus, lai aicinātu atsevišķu zemju pārvaldniekus, priekšniekus, augstākos virsniekus, virstiesnešus, mantziņus, tiesnešus, padomniekus un visus citus valsts augstākos ierēdņus piedalīties tēla iesvētīšanā, ko Nebukadnēcars bija licis uzslēt.

³ Tad sapulcējās zemju pārvaldnieki, priekšnieki, augstākie virsnieki, virstiesneši, mantziņi, tieslietu pratēji, padomnieki un visi citi augstākie valsts ierēdņi uz tēla iesvētīšanu, ko bija licis veidot Nebukadnēcars, un nostājās tēla priekšā.

⁴ Tad ziņotājs izsauca stiprā balsī: «Jums, tautas, ciltis un valodas, tiek pavēlēts: ⁵ līdzko jūs dzirdēsīt atskanam pūšamos ragus, bazūnes, flautas, vijoles, cītaras, stabules, somu dūkas un citus mūzikas instrumentus, tad jums jānometas zemē zelta tēla priekšā, ko Nebukadnēcars licis darināt, un tas jāpielūdz!

⁶ Bet, kas nezemosies tēla priekšā un to nepielūgs, to tūlīt iemetīs degošā ceplī!»

⁷ Kad tautas, ciltis un valodas dzirdēja bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, tad tās zemojās zelta tēla priekšā, ko ķēniņš Nebukadnēcars bija licis uzslēt, un to pielūdza.

⁸ Tanī laikā uzstājās daži kaldeju vīri un apsūdzēja jūdus.

⁹ Tie ziņoja ķēniņam Nebukadnēcare un sacīja: «Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi!

¹⁰ Tu, ak, ķēniņ, taču pavēlēji, ka ikvienam, līdzko tas dzird bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, būs zemojies zelta tēla priekšā un to pielūgt; ¹¹ bet, kas nezemojas tēla priekšā un to nepielūdz, to būs iemest degošā ceplī.

¹² Te ir daži jūdi: Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego, kuriem tu esi uzticējis Bābeles zemes pārvaldīšanu; tie, ak, ķēniņ, neievēro tavu pavēli, tie negodā tavus dievus un nepielūdz zelta tēlu, ko tu esi licis darināt.»

¹³ Tad Nebukadnēcars lielās dusmās pavēlēja atvest Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego, ¹⁴ un, kad šos vīrus atveda pie ķēniņa, viņš tos uzrunāja un sacīja: «Vai jūs, Sadrah, Mesah un Abed-Nego, ar nolūku negodājat manus dievus un nepielūdzat zelta tēlu, ko es liku veidot?»

¹⁵ Nu, ja jūs, līdzko dzirdēsiet bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, esat ar mieru zemojies tā tēla priekšā, ko es pavēlēju izveidot, un to pielūgt, tad labi! Bet, ja jūs to nepielūdzat, tad jūs iemetīs tūlīt degošā ceplī. Un kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?»

¹⁶ Tad Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego atbildēja ķēniņam Nebukadnēcare: «Uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro!»

¹⁷ Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepla, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ.

¹⁸ Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uzstatīji.»

¹⁹ Tad Nebukadnēcars iedegās dusmās, un viņa vaigs pret Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego galīgi pārvērtās. Viņš pavēlēja cepli sakurināt septiņreiz stiprāk nekā parasti ²⁰ un pavēlēja stiprākajiem vīriem no sava karaspēka vidus saistīt Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego un tos mest degošā ceplī.

²¹ Tā viņi saistīja šos vīrus viņu apmetņos, svārkos, cepurēs un citās drēbēs un iemeta degošā ceplī.

²² Pēc ķēniņa pavēles tik ārkārtīgi sakurināja cepli, ka liesmu svelme nogalināja tos vīrus, kuri atveda Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego.

²³ Bet šos trīs vīrus, Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego, iemeta saistītus degošā ceplī.

²⁴ Tad Nebukadnēcars pēkšņi sajuta izbrīnu; viņš steidzīgi cēlās un jautāja saviem padomniekiem: «Vai tad mēs neieietām ugunī trīs vīrus saistītus?» Tie atbildēja ķēniņam: «Jā, tiešām tā, ak, ķēniņ!»

²⁵ Tad viņš atbildēja un sacīja: «Bet es redzu četrus brīvi ugunī staigājam, un tiem redzami uguns neko nekait, un ceturtais izskatās kā kāda dievišķa būte.»

²⁶ Tad Nebukadnēcars piegāja pie degošā cepla un sauca tur iekšā: «Sadrah, Mesah un Abed-Nego, jūs visaugstā Dieva kalpi, nāciet šurp laukā!» Tad Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego izgāja no uguns.

²⁷ Un zemes pārvaldnieki, priekšnieki un augstākie virsnieki, kas tur bija sapulcējušies, redzēja, ka uguns tiem trim vīriem nemaz nebija kaitējusi: viņu galvas mati nebija apsviluši, viņu apmetņi nebija apdeguši un deguma smaka tajos nebija manāma.

²⁸ Tad Nebukadnēcars izsaucās: «Slavēts lai ir Sadraha, Mesaha un Abed-Nego Dievs, kas sūtījis Savu eņģeli un izglābis Savus kalpus, kuri paļāvās uz Viņu un netaupīja savu dzīvību, pārkāpdami ķēniņa pavēli, lai negodātu un nepielūgtu citu dievu kā vien savu Dievu!»

²⁹ Tādēļ es tagad pavēlu, ka visās tautās, ciltīs un valodās ikvienu, kas zaimotu Sadraha, Mesaha un Abed-Nego Dievu, būs sacirst gabalos un viņa namu pārvērst par drupu kaudzi, jo nav cita Dieva, kas varētu izglābt!»

³⁰ Tad ķēniņš no jauna apstiprināja Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego viņu augstajos amatos Bābeles valstī.

³¹ Ķēniņš Nebukadnēcars griezās ar vēstījumu pie visām tautām, tautībām un valodām, kādas pastāv virs zemes: «Miers lai jums ir bagātīgi!»

³² Es nolēmu darīt visiem zināmas tās zīmes un tos brīnumus, ko visaugstais Dievs man darījis. Cik lielas ir Viņa zīmes, un cik vareni Viņa brīnumi! Viņa valstība ir mūžīga, un Viņa valdīšana paliek uz radu radiem!

4. nodaļa

¹ Es, Nebukadnēcars, dzīvoju bez rūpēm mierīgi savā namā un laimīgi savā pilī.

² Tad man bija sapnis, kas mani uztrauca, un domas, kas man guļot radās galvā, un parādības, ko es garā redzēju, mani izbiedēja.

³ Es pavēlēju atvest pie sevis visus Bābeles gudros, lai tie man manu sapni izskaidrotu.

⁴ Tad atnāca gudrie zīmju tulki, vārdotāji, kaldeji un zīlnieki, un es tiem atstāstīju savu sapni. Bet tie nevarēja man sapni izskaidrot.

⁵ Beidzot atnāca Daniēls, ko sauca pēc mana dieva vārda par Beltsacaru un kurā mājā svēto dievu gars. Viņam es atstāstīju savu sapni šādā veidā: ⁶ Beltsacar, tu visu gudro priekšniek! Es zinu, ka tevī

mājo svēto dievu gars un ka nekādu noslēpumu izpratne tev nesagādā grūtības. Uzklausi manu sapni, ko es redzēju, un izskaidro man sapņa nozīmi!

⁷ Parādība, ko es, gultā gulēdams, redzēju, bija šāda: es redzēju koku, kas stāvēja zemes vidū, un tā augstums bija ārkārtīgi liels.

⁸ Šis koks kļuva arvien lielāks un varenāks, tā galotne sniedzās līdz debesīm, un tas bija redzams līdz pašam pasaules galam.

⁹ Tā lapas bija skaistas, tā augļi bagātīgi, un barības tur bija visiem. Lauku zvēri tur atrada pavēni, un putni apakš debess taisīja ligzdas tā zaros, un visa dzīvā radība pārtika no tā.

¹⁰ Un es redzēju, gultā gulēdams, sava gara parādībā, ka no debesīm nokāpa eņģelis kā kāds svēts sargs.

¹¹ Viņš sauca stiprā balsī un pavēlēja: nocērt šo koku, apcērtiet tā zarus! Noplūciet tam lapas un izkaisiet tā augļus, lai lauku zvēri aiziet no tā un putni no viņa zariem!

¹² Bet tā saknāju ar celma daļu atstājiet zemē, iesaistījuši to dzelzs un vara važās lauku zālē, lai to debesu rasa slacina un tas kopā ar lauku un meža zvēriem paliek saskarē ar zemes zāli.

¹³ Tanī esošā cilvēka sirds lai top pārvērsta, un tam piešķirta lai top dzīvnieka sirds, un tā lai paiet septiņi gadi.

¹⁴ Tas ir svēto sargu lēmums un svēto eņģeļu pavēle, un visi, kas dzīvo, lai atzīst, ka Visuaugstajam ir vara pār cilvēku ķēniņvalstīm, ka Viņš ikvienu ķēniņvalsti dod, kam vien gribēdams, un ka Viņš var paaugstināt līdz ķēniņa godam arī pašu zemāko no cilvēkiem. –

¹⁵ Šis ir tas sapnis, ko es, ķēniņš Nebukadnēcars, redzēju; bet tu, Beltsacar, izskaidro tu man, ko šis sapnis nozīmē, tāpēc ka visi manas valsts gudrie to nevar izskaidrot. Bet tu to vari, jo tevī mājo svēto dievu gars!»

¹⁶ Tad Daniēls, kuru sauca par Beltsacaru, kādu laiku stāvēja pilnīgi sastindzis aiz izbailēm, un viņa domas to biedēja. Bet ķēniņš Nebukadnēcars viņam sacīja: «Beltsacar, lai sapnis un tā izskaidrojums tevi neizbiedē!» Tad Beltsacars atbildēja un teica: «Mans kungs, kaut jel sapnis attiektos uz tiem, kas tevi ienīst, un tā izskaidrojums uz taviem ienaidniekiem!

¹⁷ Tas koks, ko tu redzēji, kas kļuva arvien lielāks un varenāks, tā ka tā galotne sniedzās līdz debesīm un tas bija redzams visā pasaulē, ¹⁸ kura lapu sega bija skaista, kura augļi bija bagātīgi, no kura pārtika visi, kura pavēni dzīvoja lauku zvēri un kura zaros bija savas ligzdas debesu putni, – ¹⁹ tas esi tu, ak, ķēniņ, kas tu esi kļuvis liels un varens, kura varenība tā pieaugusi, ka tā sniedzās līdz debesīm, un kura vara aizstiepjas līdz pasaules galam.

²⁰ Bet tam, ka ķēniņš redzēja no debesīm nokāpjām svētu sargu, kas sauca: nocērtiet šo koku un iznīciniet to, bet atstājiet tā saknāju un celma daļu zemē dzelzs un vara važās zaļajā lauku zālē, lai tas top debess rāsas slacināts un tiek pielīdzināts lauku dzīvniekiem, kamēr viņam pāri būs gājuši septiņi gadi! –

²¹ Tam ir, ak, ķēniņ, šāda nozīme, un tas ir Visuaugstā lēmums, kas nāks pār manu kungu un ķēniņu: ²² tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu mitīsi pie lopiem laukā, zāli tev dos ēst kā lopiem laukā, debess rasa tev slacinās; septiņi gadi pāries tev pāri, kamēr tu atzīsi, ka Visuaugstajam ir vara pār cilvēku valstīm, ka Viņš var piešķirt valsts vadību, kam vien gribēdams.

²³ Bet, ka bija pavēlēts, lai koka saknāju ar celma daļu atstāj zemē, tam šāda nozīme: tavu ķēniņa valsti tev atkal atdos, līdzko tu atzīsi, ka debesu Dievs valda pār visu.

²⁴ Tādēļ, ak, ķēniņ, pieņem manu padomu: atsvabinies no saviem grēkiem ar taisnību un no saviem noziegumiem ar žēlsirdību, to parādīdams nelaimīgiem! Varbūt tava labklājība tad varēs pastāvēt jo ilgi.»

²⁵ Viss tas arī notika ķēniņa Nebukadnēcara dzīvē.

²⁶ Divpadsmit mēnešus vēlāk, staigādams ķēniņa pilī Bābelē, viņš teica lielīgi:

²⁷ «Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku ķēniņam par mājokli un par godu savai varenībai?»

²⁸ Šis vārds nebija vēl izskanējis, ka nāca balss no debesīm: «Tā tev, ak, ķēniņ Nebukadnēcar, ir likts sacīt: tava ķēniņa valsts un cienība tev ir atņemta!

²⁹ Tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu dzīvoši pie lopiem laukā, tev dos zāli ēst kā lopiem. Un tā pāies septiņi gadi, iekāms tu atzīsi, ka Visuaugstākajam ir vara pār cilvēku ķēniņa valstīm un ka Viņš var ķēniņa valsti piešķirt, kam vien Viņš grib.»

³⁰ Tūlīt piepildījās šis vārds Nebukadnēcara dzīvē: viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš ēda zāli kā lopi laukā, debess rasa slacināja viņa miesu, viņam izauga mati tik gari kā ērgļa spalvas, un viņa nagi bija kā putnu nagi.

³¹ «Kad pagāja noteiktais laiks, es, Nebukadnēcars, pacēlu savas acis uz debesīm, mans saprāts atkal atgriezās manī, un es teicu to Visuagstāko, es slavēju un pagodināju To, kas dzīvo mūžīgi, kura vara un valdonība ir mūžīga un kura ķēniņa valstība paliek uz radu radiem.

³² Viņa priekšā pazūd nebūtībā visi zemes iedzīvotāji, Viņš dara pēc Sava prāta ar debesu pulkiem un ar zemes iedzīvotājiem. Nav neviena, kas varētu aizkavēt Viņa roku un Viņam sacīt: ko Tu tur dari?

³³ Tanī pašā laikā manī atgriezās atpakaļ mans prāts, un par slavu un uzplaukumu manai valstij atgriezās atpakaļ manā rokā arī mana varenība, mana godība un mans spožums. Mani padomnieki un dižciltīgie uzmeklēja mani, iecēla mani atkal ķēnišķā godā, mana vara kļuva vēl lielāka.

³⁴ Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu debesu Ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņš var pazemot tos, kas lepnībā staigā.»

5. nodaļa

¹ Ķēniņš Belsacars sarīkoja saviem tūkstoš dižciltīgajiem lieliskas dzīres un dzēra ar tiem kopā vīnu, sēdēdams visu viņu priekšgalā.

² Vīna skurbumā Belsacars pavēlēja atnest tos zelta un sudraba traukus, ko viņa tēvs Nebukadnēcars bija atvedis no Jeruzālemes Dieva nama, lai dzertu vīnu no tiem viņš pats, viņa dižciltīgie, viņa sievas un blakussievas.

³ Tāpēc kalpi atnesa zelta traukus, kas bija nolaupīti Jeruzālemes Dieva namā. Ķēniņš, viņa dižciltīgie, viņa sievas un blakussievas dzēra vīnu no tiem.

⁴ Viesi dzēra vīnu un daudzinaja slavas dziesmās savus zelta un sudraba, vara un dzelzs, koka un akmens dievekļus.

⁵ Tajā brīdī parādījās cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja uz pils baltās sienas iepretī kroņlukturim, un ķēniņš redzēja virspusi tai rokai, kas rakstīja.

⁶ Tad ķēniņa seja kļuva bāla, baiļu pilnas domas pārņēma viņu, viņam galīgi zuda spēki, un viņa ceļi ļodzījās.

⁷ Ķēniņš kļiedza stiprā balsī, lai atsauc vārdotājus, kaldejus un zīlniekus, un viņš teica Bābeles gudrajiem: «Kas šo rakstu var lasīt un man izskaidrot, to būs ietērpt purpurā un tam dot zelta ķēdi ap kaklu, un tas būs trešais valsts valdība.»

⁸ Tad pienāca visi ķēniņa gudrie, bet tie nevarēja rakstu ne lasīt, ne izskaidrot.

⁹ Ķēniņš Belsacars ļoti izbijās, viņa seja kļuva bāla, un viņa dižciltīgie bija galīgi apjukusi.

¹⁰ Tad vecā ķēniņiene, ķēniņa māte, izdzirdusi ķēniņa uzaicinājumus un solījumus, kā arī dižciltīgo uztrauktos saucienus, iegāja tai telpā, kur notika dzīres, un griezās pie ķēniņa ar šādu uzrunu: «Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi! Tavas domas lai tevi nebaida, un tavš vaigs lai nenobāl!

¹¹ Tavā valstī ir vīrs, kurā mājo svēto dievu gars; jau tava tēva valdīšanas laikā viņā parādījās dievišķa apgaismība, saprašana un gudrība, tā ka tavš tēvs, ķēniņš Nebukadnēcars, viņu iecēla par gudro, vārdotāju, kaldeju un zīlnieku priekšnieku, – tavš tēvs, ak, ķēniņ!

¹² Tāpēc ka viņā tiešām mājāja augsts gars, prāts un saprašana, kas parādījās viņa spējās sapņu un noslēpumu izskaidrošanā un mīklu uzminēšanā. Tas ir Daniēls, kuram ķēniņš piešķīra vārdu Beltsacars. Aicini Daniēlu, tas tev dos izskaidrojumu!»

¹³ Kad nu Daniēlu atveda ķēniņa priekšā, ķēniņš tam jautāja: «Vai tu esi Daniēls, viens no tiem jūdiem, kurus ķēniņš, mans tēvs, ir atvedis šurp trimdā?

¹⁴ Es dzirdēju par tevi, ka tevī mājot dievišķs gars, ka tevī mītot arī apgaismība, saprašana un liela gudrība.

¹⁵ Pie manis nupat atveda gudros un vārdotājus, lai tie izlasītu, lūk, šo rakstu un to man izskaidrotu; bet tie nevarēja man dot izskaidrojumu.

¹⁶ Bet par tevi es dzirdēju, ka tu to varot – tu varot izskaidrot noslēpumus. Nu tad, ja tu vari lasīt šo rakstu un man to izskaidrot, tad tevi ietērs purpurā un zelta ķēdi tev tiks ap kaklu, un tu būsi trešais manas valsts valdība.»

¹⁷ Tad Daniēls atbildēja ķēniņam un sacīja: «Paturi savas dāvanas un dod savu atalgojumu citam; bet šo rakstu es izlasīšu, un to es ķēniņam izskaidrošu.

¹⁸ Ak, ķēniņ! Visuvarenais Dievs deva tavam tēvam Nebukadnēcam valstību un varu, slavu un godu; ¹⁹ tās varas priekšā, ko Dievs bija devis, trīcēja un drebēja visas tautas un ciltis, un valodas. Viņš nokāva, ko vien viņš gribēja, un arī dzīvu atstāja, ko gribēja; viņš paaugstināja, ko gribēja, un tāpat pazemoja, ko vien viņš gribēja.

²⁰ Bet, kad viņa sirids palika pārāk lepna un viņa gars apcietinājās līdz pārgalvībai, tad viņu nogāza no troņa un atņēma tam viņa godību.

²¹ Viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš noslīdēja lopu kārtā, viņš dzīvoja pie meža ēzeļiem, viņam deva ēst zāli kā lopiem. Debess rasa slacināja viņa miesu, tiekāms viņš atzina, ka cilvēku valstis pieder visaugstajam Dievam un Viņš ieceļ tajās par valdnieku, kuru gribēdams.

²² Un tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji.

²³ Tu drīzāk esi sacēlies pret debesu Kungu, jo dzīrēs kalpi bija spiesti atnest tev un nolikt tev tavā priekšā Dieva nama traukus, un tu un tavi dižciltīgie, tavas sievas un blakussievas, jūs visi dzērāt vīnu no tiem un daudzinajāt īpašās slavas dziesmās savus sudraba un zelta, vara un dzelzs, koka un akmens dievus, kas ne redz, ne dzird un kam nav prāta. Bet tam Dievam, kura rokā stāv tava dzīvības dvesma un visi tavi ceļi un likteņi, tu nedevi godu.

²⁴ Tāpēc Viņš sūtīja šo roku līdz ar tās darināto uzrakstu.

²⁵ Šādi skan tas raksts, kas tur stāv: Mene, mene, tekel, upharsin.⁷

²⁶ Tam ir šāda nozīme: mene – Dievs tavas valstības dienas ir skaitījis un tās izbeidzis; ²⁷ tekel – tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu; ²⁸ upharsin – tava valsts ir dalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem.»

²⁹ Tad Belsacars pavēlēja Daniēlu tērpt purpurā un tam dot zelta ķēdi ap kaklu un ar saucieniem darīt tautai zināmu par viņu, ka viņš valdīs valstī kā trešais.

³⁰ Bet tanī pašā naktī kaldeju ķēniņš Belsacars tika nogalināts, un mēdietis Dārijs pārņēma varu un valdību sešdesmit divu gadu vecumā.

6. nodaļa

¹ Dārijs nolēma iecelt simts divdesmit apgabalu pārvaldniekus, kas būtu sadalīti pa visu valsti, ² bet pār tiem trīs priekšniekus, un Daniēls bija viens no tiem trim. Pārvaldniekiem bija jānodrošina priekšniekiem pārskats, lai ķēniņam nebūtu zaudējumu.

³ Daniēls bija pārāks par citiem priekšniekiem un par visiem pārvaldniekiem, tāpēc ka viņā mājāja spēcīgs gars; un ķēniņš bija nodomājis uzticēt viņam pārvaldīt visu valsti.

⁴ Tad priekšnieki un pārvaldnieki meklēja iemeslu, lai varētu apsūdzēt Daniēlu nolaidībā valsts pārvaldes lietās, bet tie nevarēja nekā kaitīga atrast, jo viņš bija uzticams, viņa rīcībā nebija atrodama nolaidība vai noziegums.

⁵ Tad tie vīri sacīja: «Mēs neatradīsim iemesla apsūdzībai pret šo Daniēlu, varbūt tikai viņa Dieva godināšanas jautājumā.»

⁶ Tad šie priekšnieki un pārvaldnieki gāja kopā pie ķēniņa un sacīja: «Ķēniņš Dārijs lai dzīvo mūžīgi!

⁷ Visi augstākie valsts ierēdņi, priekšnieki, apgabalu pārvaldnieki un valsts padomnieki, kā arī augstākie pavēlnieki nolēma, ka izdodama ķēniņa pavēle, rīkojums un aizliegums, saskaņā ar kuru ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā griežas ar lūgšanu vai lūgumu pie kāda dieva vai cilvēka un ne vienīgi pie tevis, ak, ķēniņ, ir iemetams lauvu bedrē.

⁸ Tad nu pasludini šādu aizliegumu, un tas lai ir rakstīts ķēniņa rīkojums, kas pēc negrozāmiem mēdiešu un persiešu likumiem nekad nevar tikt atcelts!»

⁹ Tad ķēniņš Dārijs lika uzrakstīt šādu rīkojumu ar jaunizsludināmo aizliegumu.

¹⁰ Kad Daniēls dzirdēja, ka ir izsludināts šāds rīkojums, viņš gāja savā namā, kur viņam bija augšistabā pret Jeruzālemi vērsti un atvērti logi un kur viņš nometās trīs reizes dienā ceļos, pielūdza un slavēja savu Dievu, kā viņš to visu laiku kārtīgi bija darījis.

¹¹ Tad istabā ielauzās šie viņam naidīgie vīri un atrada to Dievu lūdzam un slavējam.

¹² Tad tie gāja pie ķēniņa un tam jautāja: «Vai tu neizdevi pavēli, ka ikviens, kas trīsdesmit dienu laikā ko lūgtu no kāda dieva vai cilvēka un ne vienīgi tikai no tevis, ak, ķēniņ, ir iemetams lauvu bedrē?» Ķēniņš atbildēja un sacīja: «Tiešām, tas tā ir, un pēc mēdiešu un persiešu likumiem pavēle ir negrozāma!»

¹³ Tad tie sacīja ķēniņam: «Daniēls, viens no trimdā atvestajiem jūdiem, neievēro ne tevi, ak, ķēniņ, ne tavu pavēli, ko tu izdevi: viņš skaita lūgšanu savam Dievam trīs reizes dienā.»

¹⁴ Kad ķēniņš to dzirdēja, viņš visai noskuma un sāka prātot, kā izglābt Daniēlu, un līdz pat saules rietam viņš visādi gudroja, kā to atsvabināt.

¹⁵ Tad tie paši vīri atkal steigšus devās pie ķēniņa un teica: «Tu zini, ak, ķēniņ, mēdiešiem un persiešiem ir tāds likums, ka ķēniņa izdota pavēle nav nedz grozāma, nedz atceļama.»

¹⁶ Tad ķēniņš pavēlēja atvest Daniēlu un to iemest lauvu bedrē. Ķēniņš sacīja vēl Daniēlam: «Tavs Dievs, kam tu kalpo bez mitēšanās, tas lai izglābj tevi!»

⁷ Skaitīts, skaitīts, svērts un dalīts.

¹⁷ Un apkalpotāji atnesa akmeni un to uzlika bedrei virsū, un ķēniņš aizzīmogoja to ar savu gredzenu un ar savu augstāko ierēdņu zīmogu, lai nekāda neparedzēta iejaukšanās par labu Daniēlam nevarētu notikt.

¹⁸ Tad ķēniņš gāja savā pilī un gavēja cauru nakti, viņš nelika arī pasaukt kādu no savām sievietēm, un tomēr viņš nevarēja nemaz gulēt.

¹⁹ Rītā agri, tikko svīda gaisma, ķēniņš piecēlās un gāja steigšus uz lauvu bedri.

²⁰ Pienācis bedres tuvumā, viņš sauca noskumušā balsī pēc Daniēla un sacīja: «Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps! Vai tavs Dievs, kuram tu bez mitēšanās kalpo, tevi ir izglābis no lauvām?»

²¹ Tad Daniēls atbildēja un sacīja: «Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi!»

²² Mans Dievs sūtīja Savu eņģeli un aizturēja lauvām rīkli, ka tie mani neaiztika, jo Viņš zināja, ka es esmu nevainīgs un ka arī pret ķēniņu es neesmu darījis nekā ļauna.»

²³ Tad ķēniņš kļuva ļoti priecīgs un pavēlēja Daniēlu izvilkt no lauvu bedres. Izrādījās, ka viņam nebija ne mazākā ievainojuma, jo viņš bija pilnīgi uzticējies savam Dievam.

²⁴ Tad ķēniņš pavēlēja atvest tos vīrus, kas bija apsūdzējuši Daniēlu, un tos iemeta lauvu bedrē līdz ar viņu sievietēm un bērniem. Un tie nebija vēl nokrituši līdz bedres dibenam, kad lauvas tos sakampa un saplosīja un tiem sadrupināja visus viņu kaulus.

²⁵ Tad ķēniņš Dārijs rakstīja visām tautām, tautībām un valodām, kas dzīvo zemes virsū: «Lai svētības jums būtu bagātīgi!»

²⁶ Tā ir mana pavēle: visā manā valstī ikvienam būs bīties un drebēt Daniēla Dieva priekšā, jo tas ir dzīvais Dievs, tas paliek mūžīgi, Viņa valstība ir neiznīcīga, Viņa valdīšanai nav gala.

²⁷ Viņš izglābj un atsvabina, un dara zīmes un brīnumus debesīs un virs zemes, Viņš izglāba Daniēlu no lauvu rīkles.»

²⁸ Šis Daniēls kļuva varens vīrs Dārija un persieša Kīra valdīšanas laikā.

7. nodaļa

¹ Bābeles ķēniņa Belsacara pirmajā valdīšanas gadā Daniēls redzēja sapni, un, guļot gultā, viņš sapnī redzēja dažādas parādības. Viņš aprakstīja sapni un atstāstīja tā galveno saturu.

² Un Daniēls sacīja: «Es naktī parādībā redzēju, un lūk, četri debess vēji drāzās cits citam pretī pa plašo pasaules jūru, sakuldami augstus viļņus.

³ No jūras tad izkāpa četri milzīgi zvēri, kas visi bija dažādi pēc sava izskata.

⁴ Pirmais izskatījās kā lauva, bet tam bija ērgļa spārni. Es aplūkoju to, tiekāms tam izrāva spārnus, un tas piecēlās no zemes, nostājās kā cilvēks uz savām kājām, un tam deva cilvēka sirdi.

⁵ Un tur bija vēl otrs zvērs, tas izskatījās kā lācis; viņš bija piecēlies tikai ar vienu savu pusi, tam bija zobos trīs ribas. Tam kāds sacīja: celies, ēd daudz gaļas!

⁶ Un tad es redzēju vēl vienu zvēru, tas izskatījās pēc panteras, bet tam bija četri putna spārni uz muguras. Šim zvēram bija arī četras galvas, tam tika piešķirta valdnieka vara.

⁷ Un pēc tam es redzēju nakts parādībā ceturto zvēru, tas bija briesmīgs un bīstams, un ārkārtīgi stiprs; tam bija lieli un vareni dzelzs zobi, kā arī nagi no vara, tas aprija un iznīcināja visu, un, kas atlika, to tas samina ar kājām; tas bija pavisam citāds nekā visi pārējie zvēri, tam bija arī desmit ragi.

⁸ Es aplūkoju uzmanīgi šos ragus un redzēju, ka to starpā parādījās vēl viens mazs rags un trīs no tā agrākiem ragiem tika izlauzti. Un redzi, šim ragam bija acis kā cilvēka acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas.

⁹ Es skatījos tālāk un redzēju, ka nolika krēslus un tajos apsēdās cienīgs sirmgalvis; tam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati kā tīra vilna; viņa tronis bija no uguns liesmām, un tam bija riteņi, kas gailēja kvēlojošās ugunīs.

¹⁰ No viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstošu tūkstoši kalpoja viņam, un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas.

¹¹ Es raudzījos uz visu izbrīnējies to skaļo runu dēļ, ar kādām uzstājās rags; es skatījos tālāk, kamēr zvēru nogalināja, viņa miesu sadalīja gabalos un to iemeta ugunī.

¹² Arī pārējiem zvēriem atņēma varu, un viņu dzīves ilgumu noteica uz gadu un stundu.

¹³ Kamēr es vēroju nakts parādības, redzi, kā debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka Dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā sirmgalvja, un to nostatīja sirmgalvja priekšā.

¹⁴ Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt.

¹⁵ Tā kā es, Daniēls, redzētā dēļ jutos savā garā stipri uztraukts un skatītās parādības iedvesa man bailes, ¹⁶ tad es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un prasīju izskaidrojumu visam tam. Viņš man

atbildēja un deva izskaidrojumus par manis redzētām norisēm: ¹⁷ četri lieli zvēri ir četri ķēniņi, kas celsies virs zemes.

¹⁸ Bet Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos.

¹⁹ Tad es gribēju dabūt skaidrību par ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi pārējie: tas bija sevišķi briesmīgs, ar dzelzs zobiem un vara nagiem, kas aprija visu un to, kas atlika, samina zem savām kājām.

²⁰ Arī par tiem desmit ragiem uz viņa galvas es meklēju skaidrību un par to ragu, kas izriesās, kad trīs ragi bija izkrituši, un kam bija acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas un kas bija lielāks nekā visi citi.

²¹ Es arī redzēju, kā šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica, ²² kamēr nāca cienīgais sirmgalvis un piešķīra tiesu un taisnību Visuaugstā svētajiem, un iestājās tas laiks, kad svētie saņēma valstību.

²³ Viņš tad man deva šādu paskaidrojumu: ceturtais zvērs ir ceturta valsts, kas nāks virs zemes un kas ir citāda nekā visas citas valstis: tā aprīs visu zemi, to samīs un satrieks druskās.

²⁴ Desmit ragi nozīmē desmit ķēniņus, kas celsies no šīs valsts, un pēc tiem izvirzīsies viens, kas ir citāds nekā agrākie, un nogāzīs trīs ķēniņus.

²⁵ Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto un apvainos Visuaugstā svētos, tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; viņi būs nodoti viņa varā vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu.

²⁶ Bet tad notiks tiesa, un tam atņems varu, lai tai darītu galu un to iznīcinātu.

²⁷ Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas. –

²⁸ Tās ir apraksta beigas. Manas pārdomas par redzēto sapni mani, Daniēlu, garā ļoti satrauca, tā ka mainījās mana sejas krāsa, mans vaigs palika bāls, bet savus pārdzīvojumus un sapni dzirdētās runas es paturēju savā sirdī.

8. nodaļa

¹ Ķēniņa Belsacara trešajā valdīšanas gadā man, Daniēlam, bija parādība garā, kas atgādināja manu agrāko redzējumu.

² Man šķita, ka es parādības laikā biju Sūsas pilī, kas atrodas Ēlāmas valstī, un es redzēju sevi šai parādībā, ka es biju pie Ulajas upes.

³ Kad es pacēlu savas acis un apskatījos visapkārt, es redzēju vienu aunu, kas stāvēja pie upes; tam bija divi stalti ragi; abi bija gari, bet viens garāks par otru, garākais bija izaudzis beidzamais.

⁴ Es redzēju, kā auns ar saviem ragiem badījās pret vakariem, pret ziemeļiem un pret dienvidiem; un neviens zvērs nevarēja viņa priekšā pastāvēt, un neviens nevarēja izglābties no viņa varas. Viņš darīja ko gribēdams un kļuva arvien stiprāks.

⁵ Aunu vēl uzmanīgi novērodams, es jau ievēroju no rietumiem nākam āzi un ejam pāri visai zemei, nemaz nepieskaroties ar kājām zemes virsai. Āzim uz pieres bija stalts rags.

⁶ Kad tas pienāca pie auna ar tā diviem ragiem, kuru es redzēju stāvam pie upes, tas drāzās dusmu pilns aunam virsū ar visu savu spēku.

⁷ Un es redzēju, kā tas pievirzījās aunam un dūsmās viņam uzbruka, to badīja un tam nolauza abus tā ragus. Aunam nebija spēka tam pretoties; tāpēc āzis nogāza to pie zemes un samina ar kājām, un nebija neviena, kas izglābtu aunu no viņa varas.

⁸ Tad āzis kļuva pārmērīgi liels, bet, kad tas bija visstiprāks savā spēkā, tam nolūza viņa lielais rags un tā vietā uzauga četri skaisti un ievērības cienīgi ragi virzienā uz visām četrām debess pusēm.

⁹ No viena no tiem izcēlās mazs radziņš, bet tas kļuva pārmērīgi liels virzienā uz dienvidiem, uz rītiem un uz skaistākās zemes⁸ pusi.

¹⁰ Tas izauga pat līdz debesu karapulkam un norāva kādus no šā pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos.

¹¹ Tas pacēlās savā pārmērīgā pašiedomībā pat līdz šā pulka vadonim, tā ka tas pēdējam atņēma dienišķo upuri, izpostīja un lika negodā viņa svētuma mitekli.

¹² Arī debesu karapulks tika aizdots projām līdz ar dienišķo upuri apgrēcības dēļ; un rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi.

⁸ Palestīnas.

¹³ Tad es dzirdēju kādu svēto runājam, un kāds cits svētais jautāja tam, kas runāja: cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība par dienišķo upuri, par apgrēcības postu, ka svētnīca un debesu karapulks tiek atdoti samīdīšanai?

¹⁴ Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.

¹⁵ Kad es, Daniēls, redzēju šo parādību un lūkoju to saprast, es ieraudzīju kādu savā priekšā stāvam, kuram bija vīra izskats.

¹⁶ Tad es dzirdēju pār Ulajas upes klajumu cilvēka balsi saucam: Gabriēl, izskaidro tam šo parādību!

¹⁷ Un viņš nāca pie manis, kur es stāvēju. Kad viņš man tuvojās, es izbijos un nokritu uz sava vaiga; tad viņš teica man: ņem vērā, cilvēka bērns! Jo šī parādība ir par laiku beigām.

¹⁸ Kad viņš runāja ar mani, es zaudēju samaņu un nokritu pie zemes uz sava vaiga. Bet viņš saņēma mani un nostatīja mani uz kājām vecajā vietā.

¹⁹ Tad viņš man sacīja: redzi, es tev paziņošu, kas notiks beidzamajā dusmības laikā, jo šī parādība ir par Dieva paša nolikto pēdējo laiku.

²⁰ Auns ar diviem ragiem ir mēdiešu un persiešu ķēniņi, ²¹ bet sprogainais āzis ir grieķu ķēniņš. Lielais rags uz viņa pieres ir pirmais ķēniņš.

²² Kad tas nolūza, tad nāca tā vietā četri citi ragi. Tas nozīmē: četras valstis izveidosies no viņa tautas, bet ne ar tādu varu un spēku, kāds viņam bija.

²³ Šo valstu pastāvēšanas pēdējā laikā, kad atkritēji vairošies, celsies bargs un viltīgs ķēniņš.

²⁴ Viņam būs liela vara, bet ne viņa paša varas dēļ; viņš ārkārtīgi daudz postīs, un viņam izdosies, un viņš to darīs; viņš postīs varenos un arī svēto tautu.

²⁵ Viņa gudrības dēļ viltība, kuru viņš izmanto savos paņēmienos, tam izdosies; viņš paliks augstprātīgs un pavisam negaidīti daudzus pazudinās. Bet, kad viņš sacelsies pret Valdnieku, kas ir visu valdnieku Valdnieks, tad Tas to satrieks bez cilvēku roku palīdzības.

²⁶ Parādība par vakariem un rītiem, kas tev darīta zināma, ir uzticības cienīga; paglabā to jo cieši slepenībā, jo līdz tam ir vēl ilgs laiks. –

²⁷ Tad mani, Daniēlu, pārņēma nogurums, un es biju vairākas dienas slim. Bet tad es atkal cēlos, un, kaut es arī veicu savus pienākumus ķēniņa uzdevumā, tomēr parādība mani ārkārtīgi uztrauca, jo es taču nevarēju to pilnīgi izprast.

9. nodaļa

¹ Dārija, Ahasvera dēla, kas bija mēdiešu izcelsmes un bija ieguvis virskundzību kaldeju valstī, ² pirmajā viņa valdīšanas gadā es, Daniēls, pievērsu savu uzmanību svēto rakstu vārdiem par gadu skaitu, ko Tas Kungs kādreiz Savā vārdā bija atklājis pravietim Jeremijam, proti, ka Jeruzālemei jāpaliekot izpostītai un noplicinātai, un tukšai septiņdesmit gadus.

³ Es griezoz tad pie Dieva Tā Kunga, vērsu pret Viņu savu vaigu, Viņu lūgdams un nemitīgi piesaukdams, gavēdams un tērpies sēru drānās un sēdēdams pelnos.

⁴ Es pielūdzu To Kungu, savu Dievu, un izsūdzēju savus grēkus, sacīdams: ak, Kungs, Tu lielais un bijājamais Dievs, kas uzturi Savu derību un parādi Savu žēlastību tiem, kas Tevi mīl un pilda Tavus baušļus!

⁵ Mēs grēkojam un darījām netaisnību, mēs bijām bezdievīgi un nepaklausīgi un atkāpāmies no Taviem baušļiem un likumiem; ⁶ mēs neklausījām arī Taviem kalpiem, praviešiem, kuri runāja Tavā Vārdā uz mūsu ķēniņiem un mūsu valdniekiem, mūsu tēviem un uz visu tautu.

⁷ Tavā pusē, Kungs, ir taisnība, mums atliek tikai kauna sārtums vaigā, kā tas šodien redzams sejā Jūdas vīriem, Jeruzālemes iedzīvotājiem un visiem israēliešiem tuvumā un tālumā visās zemēs, kur Tu tos esi izklīdinājis viņu neuzticības dēļ, ar ko tie pret Tevi ir apgrēkojušies.

⁸ Ak, Kungs! Mums jānosarkst aiz kauna, mūsu ķēniņiem, valdniekiem un mūsu tēviem, ka mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.

⁹ Bet Tā Kunga, mūsu Dieva, rokā ir žēlastība un piedošana, kaut gan mēs esam bijuši Viņam nepaklausīgi ¹⁰ un neklausījām Tā Kunga, sava Dieva, balsi un nepildījām savās dzīves gaitās Viņa baušļus, ko Viņš mums devis caur Saviem kalpiem, praviešiem.

¹¹ Jā, visa Israēla tauta ir pārkāpusi Tavus likumus, bijusi Tev nepaklausīga un nav sekojusi Taviem norādījumiem. Tādēļ ir nākušas pār mums lāsta un zvēresta sekas, par ko rakstīts Dieva kalpa Mozus bauslībā, tāpēc ka mēs esam grēkojuši pret Dievu.

¹² Un Viņš ir izpildījis mūsu vidū Savus draudus, ko Viņš vērsis pret mums un mūsu valdniekiem, kas pār mums valdīja, ka Viņš mums sūtīs lielu ļaunumu, tādu nelaimi, kāda vēl nekur apakš debess nav notikusi kā Jeruzālemē.

¹³ Jā, kā tas rakstīts Mozus bauslībā, tā arī visa šī nelaime pār mums nākusi, bet mēs ar To Kungu, mūsu Dievu, neesam centušies izlīdzināties, ka mēs būtu atsacījušies no saviem grēkiem un būtu piegriezuši uzmanību Tavai patiesībai un mūsu uzticībai Tev.

¹⁴ Tādēļ Tas Kungs bija nodomājis mums šo nelaimi un to mums arī uzsūtījis, jo Tas Kungs ir taisns visos Savos darbos, tikai mēs neklausījām Viņa balsi.

¹⁵ Un nu, ak, Kungs, mūsu Dievs, kas esi izvedis Savu tautu no Ēģiptes zemes ar stipru roku un darījis slavenu Savu Vārdu līdz pat mūsu dienām, – mēs grēkojām un bijām bezdievīgi.

¹⁶ Ak, Kungs, pēc Savas žēlastības nogriez Savas dusmas un Savu bardzību no Jeruzālemes, no Sava svētā kalna! Jo mūsu grēku un mūsu tēvu noziegumu dēļ ir Jeruzāleme un Tava tauta kļuvusi par apsmieklu visiem, kas mums visapkārt dzīvo.

¹⁷ Bet tagad uzklausi, mūsu Dievs, Sava kalpa lūgšanu un piesaukšanu un apgaismo Savu vaigu pār Savu svēto vietu, kas ir izpostīta un tuksnesim līdzīga kļuvusi, un dari to Tevis paša dēļ, ak, Kungs!

¹⁸ Piegriez, mans Dievs, man Savu ausi un klausies! Atver Savas acis un uzlūko mūsu drupas un to pilsētu, kas nosaukta pēc Tava Vārda! Jo mēs zemojamies Tava vaiga priekšā ar savām lūgšanām, balstīdamies ne uz savu taisnību, bet cerēdami un paļaudamies uz Tavu lielo žēlastību.

¹⁹ Ak, Kungs, paklausī! Ak, Kungs, piedod! Ak, Kungs, ņem vērā, dari to un nekavējies Sevis paša dēļ, mans Dievs! Jo Tava pilsēta un Tava tauta – abas ir nosauktas pēc Tava Vārda.

²⁰ Kamēr es vēl tā runāju un pielūdzu Dievu, izsūdēju savus un savas tautas grēkus un zemojos savā lūgšanā par Dieva svēto kalnu Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, ²¹ kamēr es lūdzu, pie manis steigšus laidās šurp tas Gabriēls, kuru es jau redzēju agrāk savā pirmajā redzējumā, un pieskārās man ap vakara upura laiku.

²² Viņš taisījās man dot paskaidrojumus un uzrunāja mani ar šādiem vārdiem: Daniēl, es esmu jau ieradies, lai palīdzētu tev nākt pie īstās lietu izpratnes.

²³ Kad tu iesāki Dievu lūgt, man atklājās Dieva vārds, un es ierados, lai tev dotu ziņu, jo tu esi it īpaši iemīļots vīrs. Tad nu ņem vērā šo vārdu, lai tev šī atklāsme būtu pilnīgi saprotama!

²⁴ Ir nolemts par tavu tautu un tavu svēto pilsētu – dot tām septiņdesmit nedēļas laika, lai apgrēcība izbeigtos, grēku mērs taptu pilns, lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus un panāktu mūžīgo taisnību, lai piepildītos praviešu skatījumi un pasludinājumi par nākotni un lai iesvaidītu visusvētāko.

²⁵ Tādēļ zini un saproti: no tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu, līdz svaidītam valdniekam jāpaiet septiņām nedēļām, un pēc tam sešdesmit divu nedēļu laikā to atkal atjaunos un uzcelt ar tirgus laukumiem, ar ielām un grāvjiem, kaut arī spaidu pilnā laikā.

²⁶ Un pēc tām sešdesmit divām nedēļām tas svaidītais tiks nogalināts, gan ne viņa vainas dēļ; pilsētu un svētnīcu izpostīs kāda valdnieka karaspēks. Ieradīsies arī pats šis valdnieks, bet tam gals būs plūdos; līdz pašam galam būs karš, un norisināsies iepriekš stingri nolemtā postīšana an zemes noplicināšana.

²⁷ Un viņš ar daudziem slēgs ciešu derību uz vienu nedēļu; un nedēļas vidū tiks atcelts kaujamaiss un ēdamais upuris; to vietā kā pirmās izvirzīsies postīšanas negantības, un proti – tik ilgi, kamēr iepriekš nolemtā iznīcināšana pārvēlsies pāri arī pašai postīšanai un postītājiem.»

10. nodaļa

¹ Persieša ķēniņa Kīra trešajā valdīšanas gadā Daniēlam, kuru sauca arī par Beltsacaru, tika dota atklāsme; šī atklāsme ir patiesa un norāda uz lielām bēdam; viņš piegriezta atklāsmei lielu vērību un uzmanīgi novēroja pašu parādību, to izprazdams.

² «Tanī laikā man, Daniēlam, bija sāras trīs nedēļas: ³ es atturējos no smalkiem ēdieniem, gaļu un vīnu es neņēmu ne mutē. Es nesvaidījos arī ar eļļu, tiekāms pagāja trīs nedēļas.

⁴ Pirmā mēneša divdesmit ceturtajā dienā es biju dižupes Hidekeles krastā; ⁵ un, kad es tur pacēlu savas acis un raudzījos visapkārt, es redzēju vīru, kas bija ģērbies linu tērpā; ap viņa gurniem tam bija josta no tīra Uphas zelta.

⁶ Viņa miesa bija kā hrizolīts, viņa vaigs spīdēja kā zibens un viņa acis kā degošas liesmas, viņa rokas un kājas laistījās kā smalki nogludināts varš, un, kad viņš runāja, viņa balss skanēja kā ļaužu pulka rūkoņa.

⁷ Es, Daniēls, biju vienīgais, kas redzēja šo parādību; visi citi, tie vīri, kas bija pie manis, to neredzēja; tos pārņēma tādas bailes, ka tie aizbēga un paslēpās.

⁸ Es paliku viens pats un uzlūkoju šo vareno parādību. Man izzuda visi spēki, mans vaigs zaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai, un es kļuvi galīgi bezspēcīgs.

⁹ Kad viņš iesāka skaļi runāt un kad es izdzirdēju viņa vārdu plūsmu, es nokritu kā pamiris uz sava vaiga pie zemes.

¹⁰ Un redzi, piepeši kāda roka aizskāra mani un palīdzēja man piecelties uz maniem trīcošiem ceļiem un manām rokām.

¹¹ Un viņš man sacīja: Daniēl, mans ļoti mīlais vīrs! Uzklausies, ko es tev tagad teikšu: paliec savā vietā stāvam, es esmu pie tevis sūtīts. – Kad viņš mani tā uzrunāja, es piecēlos nedroši un trīcēdams uz savām kājām.

¹² Tad viņš turpināja: nebīsties, Daniēl! Jau no pirmās dienas, kopš tu centies izprast notikušo un pazemojies sava Dieva priekšā, tavi vārdi ir uzklausti, un es gribēju ierasties tavas lūgšanas dēļ.

¹³ Bet persiešu valsts sargeņģelis mani atturēja divdesmit vienu dienu, kamēr beidzot Mihaēls, viens no galveniem sargeņģeļu priekšniekiem, man nāca palīgā, un man izdevās atstāt Mihaēlu vienu pašu pie persiešu ķēniņu sargeņģeļa, ¹⁴ un es atnācu tev paziņot, kas ar tavu tautu notiks laiku galā, jo šī parādība ir par tālām nākamajām dienām, par pašu beidzamo laiku posmu. –

¹⁵ Kad viņš tā uz mani runāja, es nodūru acis un klusēju.

¹⁶ Bet tad tas, kas savā veidojumā bija līdzīgs cilvēkam, aizskāra manas lūpas, tā ka es varēju atvērt savu muti un atkal runāt. Es teicu tam, kas stāvēja pie manis: mans kungs! Skatot to, ko es redzēju, mani pārņēma tādas nāves bailes, ka man zuda spēki.

¹⁷ Un kā tāds mana kunganiecīgais kalps lai runā ar tik augstu kungu? Man galīgi pietrūka spēka, un pat elpa man aizrāvās!

¹⁸ Tad tas, kas izskatījās kā cilvēks, aizskāra mani vēlreiz un piešķīra man jaunu spēku ¹⁹ un teica man: nebīsties, mans ļoti mīlais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Ņemies drošu prātu, jā, drošu prātu ņemies un esi stiprs! – Kad viņš ar mani tā runāja, es sajutu sevī jaunu spēku un teicu viņam: lai nu tagad runā mans kungs, jo tu mani stiprināji.

²⁰ Tad viņš man atbildēja: vai tu zini, kādēļ es atnācu pie tevis! Diemžēl man tagad tūliņ jāgriežas atpakaļ, lai cīnītos ar persiešu sargeņģeli, bet, kad es būšu ar to galā, tad ieradīsies Grieķijas sargeņģelis,

²¹ bet nav neviena, kas man palīdzētu cīņā pret tiem abiem, kā vien jūsu sargeņģelis Mihaēls.

11. nodaļa

¹ Tomēr arī es viņam palīdzēju un stāvēju viņam līdzās kā sargs un palīgs mēdiešu ķēniņa Dārija pirmajā valdīšanas gadā. Bet tagad es tev pasludināšu, kas stāv rakstīts patiesības grāmatā.

² Es tev tagad pasludināšu patiesību. Redzi, Persijā celsies vēl trīs ķēniņi, ceturtais būs bagātāks par visiem citiem. Un, kad viņš ar savu bagātību būs kļuvis varens, viņš izlietos visus līdzekļus un sacels visus karam pret Grieķijas ķēniņa valsti.

³ Tad celsies varonīgs ķēniņš un valdīs pār ārkārtīgi varenu valsti. Viņš sasniegs un piepildīs savos centienos visu, ko vien vēlēšies.

⁴ Bet, tikko viņš būs sasniedzis visu savas varas pilnību, sabruks arī viņa valsts, un to sadalīs virzienos uz visām četrām debess pusēm; bet tā nenāks ne viņa pēcnācēju rokās, nedz arī paturēs to varu, kāda viņam bija, jo viņa valsts tiks iznīcināta, to iegūs savā varā citi.

⁵ Pēc tam varens kļūs dienvidvalsts ķēniņš, bet vēl varenāks par viņu kļūs viens no viņa karavadoņiem, un tas pārņems virskundzību, un tālu sniegsies un liela būs viņa valsts.

⁶ Pēc kādiem gadiem tie apvienosies un dienvidvalsts ķēniņa meita dosies pie ziemeļvalsts ķēniņa, lai nodibinātu miera attiecības; bet viņa rokas nebūs pietiekami stipras, viņš nepaturēs savu varu, ķēniņa meita turpretī tiks nodota un kritīs līdz ar saviem pavadoņiem, ar savu bērnu, ar savu tēvu un to, kas viņu, ķēniņa meitu, bija zināmu laiku varenu darījis.

⁷ Bet no viņas celma saknes rietīsies atvase; kā atriebējs tas ies pret ziemeļvalsts ķēniņa karaspēku un iebruks tā cietoksnī; viņš uzvarēs un rīkosies ar ziemeļniekiem pēc patikas.

⁸ Arī viņu dievus un dievekļu tēlus ar visiem to augstvērtīgiem piederumiem un dārgajiem sudraba un zelta traukiem viņš aizvedīs kā laupījumu uz Ēģipti un tad kādus gadus atturēsies no sadursmēm ar ziemeļvalsts ķēniņu.

⁹ Tad tas uzbruks dienvidvalsts ķēniņa valstij, bet drīz atgriezīsies atpakaļ savā zemē.

¹⁰ Bet viņa dēls taisīsies karam un savāks lielu daudzumu ārkārtīgi spēcīga karaspēka; tas uzbruks un applūdinās zemi kā milzīga straume un otrā karagājienā aizvirzīsies līdz zemes stiprajam cietoksnim.

¹¹ Tad dienvidvalsts ķēniņš, dūsmās sarūgtināts, celsies un dosies ar to – ar ziemeļvalsts ķēniņu – karot; pēdējais izrīkos lielu karaspēku, bet šis karaspēks kritīs viņa pretinieka rokā un, neraugoties uz savu lielumu, tiks iznīcināts.

¹² Šīs uzvaras sekas būs tās, ka dienvidvalsts ķēniņa gars kļūs lepns, bet kaut viņš arī noguldītu cīņā desmitiem tūkstošiem savējo un pretinieku, viņš tomēr negūs virsroku.

¹³ Ziemeļvalsts ķēniņš vēlreiz izrīkos karaspēku vēl lielāku nekā agrāk un nāks pēc dažiem gadiem atkal ar lielu spēku un varu.

¹⁴ Tanī laikā daudzi celsies pret dienvidvalsts ķēniņu, arī no tavas tautas daži lepmi uzstāsies, lai piepildītu pravieša pasludinājumu, bet tie kritīs.

¹⁵ Tad nāks ziemeļvalsts ķēniņš un uzmetīs valni un ieņems kādu stipri nocietinātu pilsētu. Dienvidvalsts karaspēks nenoturēsies, pat tā izlasei nepietiks spēka, lai izrādītu nepieciešamo pretestību.

¹⁶ Tādēļ tas, kas bija devies cīņā pret viņu, rīkosies pēc patikas, un neviens to nevarēs kavēt; viņš apmetīsies skaistajā zemē, to postīs un vietumis pārvērtīs neauglīgā kailatnē.

¹⁷ Vēlāk viņš vēltīs savu uzmanību tam, lai arī visu sava pretinieka valsti viņš dabūtu savā varā. Tāpēc viņš slēgs ar viņu līgumu un dos tam vienu no savām jaunajām meitām par sievu, lai liktu postā visu dienvidu zemi. Tomēr tas tā nenotiks, un tas viņam neizdosies.

¹⁸ Tad viņš piegriezīs vērību jūras salām un piekrastēm un uzvarēs daudzās. Bet viens karavadonis darīs galu viņa nievu pilniem smiekliem un viņam sāpīgi atmaksās par viņa ņirgāšanos.

¹⁹ Pēc tam viņš piegriezīs savu vērību savas zemes cietokšņiem, bet šai lietā klups un kritīs un pazudīs uz visiem laikiem.

²⁰ Viņa vietā nāks cits, kas sūtīs savu nodevu ievācēju pa savas valsts jauko zemi; bet jau pēc dažām dienām viņš tiks padarīts nekaitīgs un pie tam ne dūsmās un ne karā.

²¹ Viņa vietā nāks neieredzēts un nicināms cilvēks, kam ķēniņa gods nebija paredzēts, bet viņš nāks negaidot un piesavināsies valdību ar saldu vārdu viltu.

²² Karaspēki, kas bija saplūduši kopā no visām pusēm, viņa priekšā atkal aizplūdīs projām uz visām pusēm; satriekts kļūs arī valdnieks, ar kuru viņš bija noslēdzis savienību, ²³ jo tūlīt pēc draudzības noslēgšanas ar to viņš lietos viltību un celsies pret to un to uzvarēs, neraugoties uz savu mazo karaspēku.

²⁴ Negaidīti viņš iebruks kādas zemes bagātākos novados un izdarīs lietas, kādas nav darījuši ne viņa tēvi, ne tēvu tēvi. Viņš iedzīvotājiem izšķērdīgi izdalīs salaupīto mantu un zemes gabalus, bet viņš vērsīs savus nolūkus pret viņu stiprajām pilīm, kaut gan tikai kādu īsu laiku.

²⁵ Pēc tam viņš virzīs visu savu varu un vērsīs savu drošsirdību pret dienvidvalsts ķēniņu, nostādamies liela karaspēka priekšgalā; arī dienvidvalsts ķēniņš dosies karā ar lielu un it īpaši spēcīgu karaspēku, bet nenoturēsies, jo pret viņu izprātos uzbrukumus; ²⁶ viņa paša galda biedri izraisīs viņa bojāeju; viņa karaspēks izklīdīs, un daudzi nogalināti kritīs.

²⁷ Abi ķēniņi turēs katrs savā sirdī ļauna viltus pilnas domas; tie pie viena galda apmelos viens otru, bet piepildīt dzīvē savu viltu vienam pret otru tiem neizdosies, jo gals stāv vēl priekšā un gaida uz Dieva nolikto laiku.

²⁸ Tad viņš, ziemeļvalsts ķēniņš, atgriezīsies savā zemē ar lielu mantu, bet viņa sirds būs pret svēto derību; savu nodomu šai ziņā viņš tomēr izvedīs dzīvē un atgriezīsies savā zemē.

²⁹ Noteiktā laikā viņš celsies un ies pret dienvidvalsti, taču šoreiz nebūs tā, kā bija pirmoreiz, ³⁰ jo viņam pretī stāsies kuģi no Kitimas, tā ka viņš zaudēs drosmi un griezīsies savās dūsmās un bardzībā pret svēto derību un raidīs savus skatus uz tiem, kuri atkrīt no svētās derības, un piesaistīs viņus pie sevis.

³¹ Tad novietosies svētajā pilsētā viņa sūtītie karavīri, kas liks negodā svētnīcu un pili; viņi pārtrauks dienišķo upuri un darīs negantību, un nesīs postu.

³² Ar glaimu un pavedinājumu pilniem vārdiem viņš pamudinās tos, kas sliecas pārkāpt derību, galīgi lauzt savu uzticību Tam Kungam; bet tie ļaudis, kas pazīst savu Dievu, paliks stipri, pastāvēs un rīkosies pēc savas pārlicības.

³³ Saprātīgie tautā daudzus apgaismos, bet ar zobenu un uguni, ar iemešanu cietumā un mantas izlaupīšanu tos uz laiku nomāks un aizkavēs.

³⁴ Savā neveiksmē viņi gan saņems nelielu palīdzību, bet daudzi tiem pievienosies tikai ar viltus domām sirdī.

³⁵ Arī no saprātīgiem daži kritīs, lai taptu šķīstīti, vētīti un garīgi tīrīti līdz dienu beigām, jo Dieva noliktais pēdējais laiks vēl nav klāt.

³⁶ Un ķēniņš rīkosies pēc savas patikas, viņš būs pilns pašiedomas un šķītīs pats sev lielāks esam par visiem dieviem, nostāsies pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus, un tas gūs panākumus, tiekāms Dieva dusmu mērs būs pilns, jo notiks, kas nolemts.

³⁷ Viņš neievēros arī savu tēvu dievus, nedz to, ko sievas iemīļojušas,⁹ nedz kādu citu dievu, bet pacelsies iedomībā pāri par visiem.

³⁸ Visu to vietā viņš cienīs piļu un cietokšņu dievu un vienu tādu dievu, ko nepazina viņa tēvi, viņš godās to ar zeltu, sudrabu, ar dārgakmeņiem un ar citām dārgām mantām.

³⁹ Cietokšņos un nocietinātās vietās viņš novietos šā svešā dieva atzinējus. Kas to atzīs, tiem viņš parādīs lielu godu, tiem viņš piešķirs varu valdīt pār daudziem un izdalīs tiem zemi par algu.

⁴⁰ Pašās laiku beigās dienvidvalsts ķēniņš savā naidā sadursies ar to, un tad ziemeļvalsts ķēniņš dosies pret viņu ar ratiem un jātniekiem un ar daudz kuģiem; tas iebruks viņa dienvidu zemē un pārplūdinās to, un viņa karaspēka viļņi skalosies tai pāri.

⁴¹ Viņš iebruks arī skaistajā zemē un desmitiem tūkstošiem ļaužu dabūs galu; taču tie paglābsies no viņa varas: Edoms, Moābs un amoniešu lielākā daļa.

⁴² Tad viņš izstieps savu roku vēl tālāk pēc vairākām zemēm; arī Ēģiptes zeme no viņa neizbēgs,⁴³ bet viņš iegūs savā varā Ēģiptes zelta un sudraba un visus tās dārgumu krājumus. Libieši un etiopieši kalpos viņa pavadonībā.

⁴⁴ Bet ziņas no rītiem un no ziemeļiem viņu izbiedēs un uztrauks, un ar ārkārtīgām dusmām un bardzību viņš dosies kara gājienā, lai daudzus nogalinātu un izdeldētu.

⁴⁵ Viņš uzcelt savas pilīm līdzīgās teltis starp Lielo jūru un svētās godības kalnu; bet tad pienāks viņa gals, un palīdzības ne no viena tam nebūs.

12. nodaļa

¹ Tanī laikā celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, kas pasargā tavus tautiešus. Tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam; taču tanī laikā tava tauta paglābsies – visi, kas ierakstīti dzīvības grāmatā.

² Un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam.

³ Bet sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam.

⁴ Bet tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šais atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam; daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairošies! –

⁵ Kad es, Daniēls, tad apskatījos visapkārt, es vēl redzēju: vēl citi divi eņģeļi stāvēja pie upes, viens šinī, otrs otrā krastā; ⁶ viens no tiem jautāja tam linu audeklā tērptajam vīram, kas tagad stāvēja pār upes ūdeņiem: kad tad būs šiem brīnumiem gals?

⁷ Tad es redzēju, ka tas linu audeklā tērptais vīrs, kas stāvēja pār upes ūdeņiem, pacēla savu labo un savu kreiso roku pret debesīm, un es dzirdēju, kā viņš zvērēja pie Tā, kurš dzīvo mūžīgi: paies viens gads un vēl divi gadi, un viens pusgads, un, tiklīdz svētās tautas postītāja vara būs galā un beigsies svētās tautas klīšana, tad viss tas piepildīsies un notiks!

⁸ Es to gan dzirdēju, bet nesapratu un tādēļ jautāju: mans kungs, kāds iznākums būs visam tam un kāds gals?

⁹ Un viņš man atbildēja: ej, Daniēl! Jo atklāsmēm jāpaliek apslēptām un aizzīmogatām līdz pašam laiku galam.

¹⁰ Daudzi tiks izraudzīti, šķīstīti un tīrīti, un pārbaudīti, bet bezdievīgie paliks bezdievīgi, un tie to nesapratīs, bet sapratīgie to sapratīs.

¹¹ Un no tā laika, kad pārtrauks dienišķo upuri, kad sāksies negantība un postīšana, paies tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas.

¹² Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!

¹³ Bet tu ej un noej beidzamajam laiku posmam pretī līdz galam! Tagad tu drīksti dusēt, un pēc tam tu atkal celsies saņemt savu tiesu pastarā galā visu dienu beigās.»

⁹ Thamu.

37. Hozejas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Осии» {R-BIBLE4})

1. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Hozeju, Beērija dēlu, Jūdas zemes ķēniņu Usijas, Jotāma, Ahasa un Hiskijas laikā un Israēla ķēniņa Jerobeāma, Joasa dēla, valdīšanas laikā.

² Kad Tas Kungs sāka runāt ar Hozejas muti, Viņš viņam sacīja: «Ēj un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrīt no Tā Kunga un kļūst netikla.»

³ Un Hozeja gāja un ņēma Gomeru, Diblaima meitu, sev par sievu. Viņa tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu.

⁴ Tad Tas Kungs teica viņam: «Piešķir viņam vārdu Jezreēls.¹⁰ Jo paies vēl tikai īss brīdis un Es piemeklēšu Jehus namam Jezreēlā izlietās asinis un darīšu galu Israēla nama ķēniņa valstij.

⁵ Tāpat Es salauzīšu tai dienā Israēla stopu Jezreēla ielejā.»

⁶ Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja meitu, un Tas Kungs viņam sacīja: «Dod viņai vārdu Lo-Ruhama,¹¹ jo Es turpmāk vairs neiežēlošos par Israēla namu, lai Es tā locekļiem piedotu.

⁷ Bet par Jūdas namu Es gribu apžēloties un gribu tā locekļiem palīdzēt ar Tā Kunga, viņu Dieva, spēku; bet Es viņiem nepalīdzēšu nedz ar stopu, nedz ar zobenu un ieročiem, nedz arī ar zirgiem un jātniekiem.»

⁸ Un, kad viņa bija atšķīrusi no krūts Lo-Ruhamu, viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu.

⁹ Tad sacīja Tas Kungs: «Nosauc viņu par Lo-Ammi,¹² jo jūs neesat Mana tauta, un Es nebūšu jūsējais.

2. nodaļa

¹ Tomēr Israēla bērnu skaits reiz būs kā smiltis jūrmalā, ko nevar nedz saskaitīt, nedz aplēst. Un notiks, ka tai vietā, kur viņiem reiz sacīja: jūs neesat Mana tauta, – viņiem atkal no jauna sacīs: jūs tā dzīvā Dieva bērni!

² Un Jūdas bērni un Israēla bērni sadosies kopā un pulcēsies ap vienu augstāku priekšnieku un aizies no tās zemes, jo Jezreēla diena būs liela diena.

³ Sakiet saviem brāļiem: viņi tomēr ir Mana tauta, – un savām māsām: viņas tomēr ir žēlastību atradušas.

⁴ Eita tiesā ar savu māti, nododiet nosodītāju spriedumu par viņu: viņa jau patiesībā nav Mana sieva, un Es negribu viņas vīrs būt. Pavēliet viņai izdzēst netiklības zīmes viņas vaigā un laulības pārkāpšanas zīmes uz viņas krūtīm, ⁵ lai Es neizģērbju viņu kailu un neparādu viņu tādu, kāda viņa bija piedzimstot, un lai Es viņu nepadaru līdzīgu tuksnesim un izkaltsūšai zemei un nelieku viņai nomirt aiz slāpēm, ⁶ un lai Es neparādu nekādu žēlastību viņas bērniem, jo tie ir netikles bērni, ⁷ tāpēc ka viņu māte ir netikle un, kaut būdama viņu dzīvības devēja, uzvedas joprojām bez kādas kauna sajūtas un saka: es turēšos pie saviem mīļākajiem, kas man dod maizi un ūdeni, vilnu un linus, eļļu un dzērienus!

⁸ Tādēļ, raugi, Es aizaudzēšu tavu ceļu ar ērkšķiem un aizvilkšu tam priekšā žogu, tā ka viņa neatradīs pat vairs sava kājceliņa, ⁹ un, kad tad viņa skries pakaļ saviem mīļākajiem, tad lai viņa tos nesastop, un, kad viņa tos meklēs, tad lai viņa tos nespētu atrast un lai viņa būtu spiesta teikt: es atgriezīšos pie sava agrākā vīra, pie kā man klājās labāk nekā tagad!

¹⁰ Jo viņa negrib zināt, ka Es tas esmu, kas viņai dod labību, vīnogu sulu un eļļu un kas viņai piešķīris arī daudz sudraba un zelta, ko viņi izlietoja Baalam.

¹¹ Tādēļ Es viņai savā laikā atņemšu labību un savu vīnogu sulu, un Es nepiešķiršu viņai vairs savu vilnu un savus linus, ar kuru audumiem viņa lai segtu savu kailumu.

¹² Es tad atsegšu viņas kaunu viņas netiklo draugu acu priekšā, un nevienam nebūs viņu paglābt no Manas rokas!

¹⁰ Dievs izsēj vai Dievs izkaisīs.

¹¹ Neapžēlotā.

¹² Ne Mana tauta.

¹³ Un Es darīšu galu visiem viņas priekiem, svētkiem, jauna mēneša svinībām, sabata svētīšanai un visām svētku dienām.

¹⁴ Un Es nopostīšu viņas vīna un vīģes kokus, jo viņa saka: tie ir mana netikles alga, ko man piešķirūši mani mīļākie. – Bet Es viņas dārzus pārvērtīšu par mežu, lai to kokus apgrauztu un apēstu postītāji zvēri.

¹⁵ Tāpat Es likšu viņai bargi sajust viņas Baala dievību godināšanai veltījamās svētku dienas, kad viņa nes tām kvēpināmos ziedojumus un grezno sevi ar pieres sprādzēm un kakla vijām un skrien pakaļ saviem mīļākajiem, bet Mani pilnīgi aizmirst, saka Tas Kungs.

¹⁶ Tāpēc, raugi, Es viņu vilinādams aizraušu un vedīšu viņu tuksnesī un runāšu laipni ar viņu, ¹⁷ un atdošu viņai, tur būdams, viņas vīnadārzus, un Ahorā ieleju pārvērtīšu par cerību vārtiem. Un tur tad viņa būs piekāpīga un dziedās kā savas jaunības dienās, kad viņa izgāja no Ēģiptes zemes.

¹⁸ Tad tanī dienā, saka Tas Kungs, tu Mani sauksi: mans vīrs, un nesausi Mani vairs: mans Baals.¹³

¹⁹ Jo Es gribu piespiest viņas muti un lūpas nekad vairs nelietot Baala dievību vārdus, tā ka lai neviens tos nekad vairs neatcerētos.

²⁰ Un Es noslēgšu tai pašā dienā viņas labā derību ar dzīvniekiem laukā, ar putniem apakš debess, ar rāpuļiem un tārpiem uz pašas zemes; Es salauzīšu stopus un zobenus, Es iznīdēšu pašu karu un ļaušu ļaudīm mierīgi dzīvot.

²¹ Un Es saderēšos ar tevi uz mūžu mūžiem, Es gribu saistīties ar tevi savstarpējā uzticībā un pašāvībā pēc tiesas un taisnības laipnīgumā un žēlastībā, ²² Es saderēšos ar tevi ticībā un nezūdamā uzticībā, un tu atzīsi To Kungu.

²³ Un tai pašā dienā, saka Tas Kungs, Es būšu labvēlīgs un piekāpīgs: Es uzklaušīšu debesis, un debesis uzklaušīs zemi, ²⁴ un zeme būs labvēlīga labībai, vīnogu sulai un eļļai, un tie būs labvēlīgi un paklausīgi Jezreēlam.

²⁵ Un Es visas šīs lietas paturēšu Sev sēklai zemes virsū, Es tām likšu augt un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā, par nemīļoto Lo-Ruhamu, un teikšu tam, kas nebija Manas tautas, Savam Lo-Ammī: tu esi Mana tauta! – un viņš teiks Man: Tu esi mans Dievs!»

3. nodaļa

¹ Un Tas Kungs sacīja man: «Ej vēlreiz un iemīli precētu sievu, kas ir cita mīļākā un kas pārkāpj laulību, tāpat kā Tas Kungs mīl Israēla bērnus, kaut viņi labāk piegriežas citiem dieviem un mīl šiem dieviem ziedojumam domātos rozīņu raušus.»

² Un es ieguvu viņu par piecpadsmit sudraba gabaliem un par pusotra sieka miežu.

³ Tad es viņai teicu: «Paliec pie manis kā mana vienīgā ilgu laiku, atturies no netiklības un nepiederi nevienam citam vīram, tad arī es būšu pret tevi kā tavējais un tomēr būšu atturīgs.»

⁴ Jo ilgu laiku Israēla bērni būs bez ķēniņa un pārvaldniekiem, bez kaujamiem upuriem un bez altāra, bez efoda, bez terafīma.

⁵ Pēc tam Israēla bērni atgriezīsies un meklēs To Kungu, savu Dievu, un Dāvidu, savu ķēniņu, un, bijībā trīsēdami, nāks pie Tā Kunga un pie Viņa žēlastības pēdējās dienās.

4. nodaļa

¹ Klausaities Tā Kunga vārdu jūs, Israēla bērni! Jo Tam Kungam ir pamats norāt zemes iedzīvotājus, tāpēc ka zemē nav uzticības, nav mīlestības un nav Dieva atziņas.

² Toties ik uz soļa dzirdama Dieva zaimošana, skan nepareizi zvērestī, tiek pausti meli, notiek slepkavības, zādzības, laulības pārkāpšanas, un viens asiņains noziegums seko otram.

³ Tādēļ zemes stāvoklis būs nožēlojams, un visiem tās iedzīvotājiem klāsies ļauni; iznīcība skars pat zvērus laukā, putnus apakš debess un pat zivis jūrā!

⁴ Tomēr nebūs sūdzēties, nedz arī kādu nosodīt, jo visa tava tauta jau ir kā priesteri, ar kuriem tā pati ir pastāvīgi nemierā.

⁵ Tāpēc tu, priesteri, kritīsi gaišā laikā, un līdzās tev kritīs pravietis naktī; tā Es iznīcināšu tavu māti, visu tautu.

⁶ Un Mana tauta iznīkst kopā ar viņiem aiz atziņas trūkuma, un tā negrib neko mācīties. Ja tu, priesteri, esi atmetis Dieva vārdu, tad Es atmetīšu arī tevi, ka tu vairs nekalposi kā Mans priesteris. Tu aizmirsīsi sava Dieva baušļus, tāpēc Es aizmirsīšu tavus bērnus.

⁷ Jo vairāk viņu top, jo vairāk viņi grēko pret Mani, tāpēc Es pārvērtīšu viņu godu kaunā.

¹³ Mans kungs.

⁸ Viņi aprij Manas tautas upurus par viņas grēkiem un kāri ilgojas pēc jauniem viņas noziegumiem.

⁹ Tāpēc tautai klāsies tāpat kā priesteriem; Es likšu viņiem smagi sajost viņu rīcību un atmaksāšu viņiem, kā viņi ar saviem darbiem to ir pelnījuši.

¹⁰ Viņi ēdīs, bet nebūs paēduši, viņi nodosies miesas kārbām, bet nevairosies, jo viņi atteikušies no Tā Kunga un necienī Viņu.

¹¹ Netiklība, vīns un vīnogu sula paņem prātu.

¹² Mana tauta prasa padomu savam koka tēlam un stība sniedz tiem atbildi. Tiešām, netiklības gars viņus tā apmulsinājis, ka viņi kā netikļi izturas pret To Kungu, savu Dievu, atstādamies no Viņa un kalpodami elkiem.

¹³ Augstu kalnos viņi nes tiem ziedojumus, un pakalnos viņi kvēpina tiem ozolu, papelu un skābaržu biežajā un patīkamajā paēnā un pavēnī. Tāpēc arī jūsu meitas kļūst netikles un jūsu līgavas laulības pārkāpējas.

¹⁴ Es nesodīšu jūsu meitas, kad tās nodosies netiklībai, un jūsu vedeklas, kad tās pārkāps laulību, jo viņi paši saietas ar netiklēm un nes ziedojumus kopā ar tempļa priekameitām. Bet neprātīgā tauta ies postā.

¹⁵ Ja tu, Israēl, arī pārkāp laulību, tad lai vismaz Jūda neapgrēkojas! Neejiet uz Gilgalu un nekāpiet augšup uz Bet-Avenu un nezvēriet, sacīdami: tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo!

¹⁶ Jo Israēls traucas savā nepakļāvīgajā spītībā kā neprātīga un niķīga gov; vai gan tādēļ Tas Kungs liks viņiem ganīties kā jēram plašā tuksnešainā zemē?

¹⁷ Efraims ir pievienojies elka dievu pielūdzējiem; lai tad viņš arī iet.

¹⁸ Viņi ir nodevušies uzdzīvei un netiklībai; viņu kungiem ir prieks, ja viņi izdara ko negodīgu.

¹⁹ Vējš viņus aiznesīs projām visus kopā uz saviem spārniem; viņi būs spiesti palikt kaunā, noliekušies pār saviem ziedojumiem!

5. nodaļa

¹ Klausaities tad nu šo, priesteri, un ievēro to labi tu, Israēla nams, un uzklausi to uzmanīgi, tu ķēniņa nams! Sods sagaida jūs, jo jūs esat kļuvuši par slazda valgu Mīcpas kalnā un par izplestu ķērēju tīklu Tabora kalnā.

² Jūs esat kļuvuši savā izlaidībā par dziļu ķeramo bedri Sitimā. Bet Es kļūšu viņiem visiem par pārmācības rīksti!

³ Es labi pazīstu Efraimu, un arī Israēls nav apslēpts Manā priekšā; Es tātad zinu, ka Efraims uzvedas netikli un Israēls kļuvis nešķīsts.

⁴ Viņi nebūt nedomā par to, lai atgrieztos pie sava Dieva, jo viņu sirdī mājā nešķīstības un netiklības gars un viņi nepazīst un neatzīst To Kungu.

⁵ Israēla augstprātības gars nodod skaidru liecību pret viņiem. Tādēļ abi, Israēls un Efraims, kritīs savu noziegumu dēļ; ar viņiem kopā kritīs arī Jūda.

⁶ Viņi nāks tad ar savām avīm un ar saviem vēršiem meklēt To Kungu, bet neatradīs Viņu, jo Viņš pa to laiku ir novērsies no viņiem.

⁷ Viņi nonievā To Kungu un dzemdina svešus bērņus; tādēļ arī jaunais mēness ar tam veltītiem upuru svētkiem viņus aprīs līdz ar viņu mantojuma daļu.

⁸ Bazūnējiet ar trauksmes bazūnēm Gibejā, pūtiet taures Rāmā! Un sauciet kara trauksmē Bet-Avenā: mēs tev sekosim, Benjamīn!

⁹ Tiešām, Efraims kļūs par neauglīgu kailatni – dienā, kad Es viņus sodīšu. Par to Es jau sen Savā uzticībā esmu biedinājis Israēla ciltis!

¹⁰ Jūdas lielkungi ir kļuvuši līdzīgi ļaunprātīgiem robežu zīmju pārstātājiem; tāpēc Es izliešu pār tiem Savas dusmas kā ūdeni.

¹¹ Efraims ir pakļauts varmācībai un tiek smagi spaidīts; tas viņam tā pēc taisnības, jo viņš pasācis sekot elku dievu nīcīgajiem likumiem.

¹² Es esmu Efraimam kā kode un Jūdas namam kā grauzējs ķirmis.

¹³ Kad nu Efraims sajuta savu kaiti un Jūda savu strutojošo brūci, tad Efraims griezās pie Asīrijas un sūtīja sūtņus pie Jareba; bet viņš jau nevar jums ne palīdzēt, nedz arī dziedināt jūsu strutojošās brūces.

¹⁴ Jo tiešām Es nostājos pret Efraimu kā lauva un pret Jūdas namu kā jauns lauva. Es, jā, tiešām Es saplosu viņus un aizeju, Es aiznesu viņus, un viņiem nav nekāda glābēja.

¹⁵ Es aiziešu atkal atpakaļ Savā vietā, kamēr viņi atzīs savus pārkāpumus un meklēs Manu vaigu. Kad viņiem klāsies ļauni, viņi meklēs Mani un sacīs:

6. nodaļa

¹ Nāciet, atgriezīsimis atkal pie Tā Kunga! Viņš mūs gan ir saplosījis, Viņš mūs arī dziedinās; Viņš mūs ir sasitis, un Viņš arī pārsies mūsu brūces.

² Pēc divām dienām Viņš mūs darīs jauna dzīvības spēka pilnus; trešajā dienā Viņš liks mums piecelties, lai mēs dzīvotu Viņa vaiga priekšā.

³ Tad mēs veltīsim visu savu uzmanību un neatlaidīgi centīsimies, lai atzītu To Kungu. Jo Viņš atmirdzēs kā skaista rīta ausma cauri mākoņu plīvuram un nāks pie mums kā lietus, kas veldzē zemi.

⁴ Ko lai Es tev daru, Efraim, un tev, Jūda? Jo jūsu mīlestība ir kā rīta mākonis un kā rasa, kas ātri nozūd.

⁵ Tādēļ jau Es arī lieku šaust viņus ar praviešu runām un nogalinu viņus ar Manas mutes vārdiem, lai Mana taisnība atmirdzētu kā uzaustoša gaisma.

⁶ Jo Man ir prieks par mīlestību un ne par upuriem nokautiem lopiem, Man patīk Dieva atziņa un nebūt ne dedzināmie upuri.

⁷ Bet viņi kā Ādams ir pārkāpuši derību un kļuvuši Man neuzticīgi.

⁸ Jo Gileāda ir pilsēta, kas pilna elku dievību un asiņainu noziegumu.

⁹ Un priesteri ar savu atbalstītāju baru ir kā slepkavas, kas uzglūn ceļiniekiem un žņaugdami nogalina viņus uz Sihemas ceļa; tik tiešām, viņi dara visnegantākos darbus, kas vien viņiem patīk!

¹⁰ Israēla namā Es redzu notiekam lietas, kuras skatot Mani pārņem šausmas, jo tur Efraims nododas netiklībai un Israēls aptraipa sevi ar nešķīstību.

¹¹ Tomēr arī Jūdām vēl paredzēta svētīga pļauja, kad Es pārvedišu atpakaļ Savu tautu no trimdas!

7. nodaļa

¹ Kad vien Es taisos dziedināt Israēla vainu, redzams kļūst Efraima noziegums un Samarijas ļaunprātība, ka viņi rīkojas viltīgi un kā zagļi ielien namos un kā plēsoņas aplaupa cilvēkus ārpus viņu mājokļiem.

² Un tomēr viņi negrib savā garā sajust, ka Es nojaušu visu viņu ļaunumu. Viņu ļaunie darbi nostājas kā liecinieki viņiem visapkārt: tie tagad visi Man skaidri saskatāmi Mana vaiga priekšā.

³ Ar savu ļaunumu viņi iepriecina ķēniņu un ar saviem meliem augstākos pārvaldniekus.

⁴ Viņi visi ir laulības pārkāpēji, kas līdzīgi aizkurtam ceplim, ko maizes cepējs, iejaucis un samīcījis mīklu, pārtraucis bikstīt un kurināt, kamēr mīkla pilnīgi izrūgst savā pareizā skābumā.

⁵ Šodien, mūsu ķēniņa svētku dienā, mūsu lielkungi slīgst kā neprātā vīna skurbumā, un pats ķēniņš sniedz roku bezkauņām un viņa smējējiem.

⁶ Viņu sirds kā maizes krāsns deg viltotā padevībā, kad viņi nes ziedojumus un krāpj ļaudis; gan visu nakti liekas guļam šīs maizes krāsns kurinātājs, un līdz ar to šķiet atlaidies arī viņu dusmu niknums, bet no rīta tās atkal iedegas visgaišākās liesmās.

⁷ Viņi visi ir sakarsuši kā krāsns, tā ka viņi it kā rīdami aprij savus tiesnešus, un visi viņu ķēniņi krīt, un neviens nav starp viņiem, kas Mani piesauktu.

⁸ Efraims maisās starp citām tautām, viņš ir kā rausis, ko neviens neapgriež uz otru pusi.

⁹ Svešinieki aprij viņa spēkus, bet viņš pats to neliekas manām; jau metas sirmi viņa galvas mati, bet viņš pats to neredz.

¹⁰ Israēla augstprātība nodod nepārprotamu liecību pret viņu pašu; viņi tomēr neatgriežas pie Tā Kunga, sava Dieva, un nemeklē Viņu.

¹¹ Efraims ir kā ievilināts balodis, kas neko neizprot: reizēm viņi aicina palīgā ēģiptiešus, tad atkal griežas pēc palīdzības pie asīriešiem.

¹² Kamēr viņi tā šurpu turpu skraida, Es uzmetīšu viņiem Savu tīklu un noķeršu viņus kā putnus gaisā, un pārmācīšu viņus, kā tas jau tiek sludināts viņu draudzei.

¹³ Bēdas viņiem, ka tie vairās no Manis. Viņiem jātop iznīcinātiem, jo viņi atstājušies no Manis. Un Es tomēr būtu gribējis viņus atpestīt, ja viņi nepaustu melu mācības pret Mani.

¹⁴ Viņi arī nepiesauc Mani no sirds, bet vaimanā un kauc, izstiepušies savās guļasvietās. Viņi pulcējas labības un vīnogu sulas dēļ un noiet šo lietu dēļ savā starpā līdz asām nesaskaņām un asiņainām sadursmēm, bet pret Mani viņi ir nepaklausīgi un atstāj Mani, būdami pilni neuzticības.

¹⁵ Es pamācu viņus un stiprinu viņu spēkus, bet viņi domā ļaunu par Mani.

¹⁶ Viņi neatgriežas pie Visuaugstākā, viņi ir kā nelietojams stops. Viņu lielkungi kritīs no zobena savas nekaunīgās valodas dēļ. Viņu draudi radīs tikai nicinājuma pilnus smieklus par viņiem Ēģiptes zemē!

8. nodaļa

¹ Liec bazūni pie mutes! Un sauc ar skaļu balsi kā sargs: kā ērglis ienaidnieks metas uz Tā Kunga namu, – jo viņi pārkāpuši Manu derību un atstājušies no Maniem baušļiem.

² Tad viņi nāks un sauks Man prefī: Tu esi mūsu Dievs, mēs, israēlieši, pazīstam Tevi!

³ Israēls ir atmetis to, kas labs; tāpēc ienaidnieks viņus vajās.

⁴ Viņi ieceļ ķēniņus, bet bez Manis, viņi izrauga vadoņus, bet Es to nedrīkstu zināt. No sava sudraba un zelta viņi darina elka tēlus vienīgi tāpēc, lai tie drīz atkal tiktu iznīcināti.

⁵ Es noraidu un neieredzu tavu teļa tēlu, Samarija! Manas dusmas ir iedegušās pret viņiem. Cik ilgi viņi vēl priecāsies nesodīti?

⁶ Jo šis teļš ir nācis no Israēla, amatnieks to ir darinājis, un tas nevar būt Dievs; tāpēc Tas Kungs sagraus pīšļos šo Samarijas teļa tēlu.

⁷ Jo viņi sēj vēju un pļaus vētru; viņu sēja nedīgs, un tās stiebri nedos nekādu graudu, nedz miltu, un, ja arī kāds mazums rastos, tad to aprīs svešinieki.

⁸ Israēls jau tagad top saēsts; jau tagad ar israēliešiem citas tautas apietas kā ar bezvērtīgu trauku ⁹ par to, ka viņi skrien pie asīriešiem kā meža ēzelis savas iedomības apmātībā. Efraims ir pārdevis sevi mīļākiem.

¹⁰ Lai gan viņi ir pārdevuši sevi citām tautām, Es tomēr sapulcināšu viņus kopā; un viņi drīz izdēdēs zem valdnieku ķēniņa smagās nastas.

¹¹ Jo Efraims ir uzcēlis daudz altāru apgrēcībai, un tie ir kļuvuši arī viņam pašam par apgrēcību.

¹² Ja Es viņam arī tūkstošreiz uzrakstītu priekšā Manus baušļus, tomēr tie viņam paliktu sveši un šķistu kāda sveša mācība esam.

¹³ Kaut viņi arī daudz lopu kauj upuriem un ēd viņu gaļu, Tas Kungs tomēr netur labu prātu uz viņiem; Viņš tomēr pieminēs viņu noziegumus un sodīs viņu grēkus; lai tad viņi iet atpakaļ uz Ēģipti.

¹⁴ Israēls ir aizmirsis savu Radītāju un cēlis sev pilis; arī Jūda joprojām ierīko sev lielā skaitā nocietinātas pilsētas. Bet Es likšu ugunij uzliesmot viņu pilsētās, un tā aprīs viņu greznās ēkas!

9. nodaļa

¹ Nepriecājies, Israēl, un nedaudzini pats sevi kā citas tautas, jo tu esi atkritis no sava Dieva un tu centies saņemt netiklības algu par savu neuzticību, lai tev visi kloni būtu pilni labības.

² Bet tieši tādēļ klons un vīna spaidi tev neuzturēs, un neraudzēta vīna tev pietrūks.

³ Tavi ļaudis nepaliks Tā Kunga zemē, bet Efraims būs spiests doties atkal uz Ēģipti un baudīt Asīrijā nešķīstu labību.

⁴ Tur viņiem nebūs pa spēkam ziedot Tam Kungam nedz vīnu, nedz arī darīt ko citu, kas Viņam patiktu. Viņu ziedojumi būs līdzīgi apbēdināto sēru maizei, no kuras kļūst nešķīsti visi, kas no tās ēd, jo šī maize apbēdinātiem jāēd vieniem pašiem atsevišķi un to nebūs nest Tā Kunga namā.

⁵ Ko tad jūs darīsiet dažādos gadskārtējos svētkos un Tā Kunga svētku dienā?

⁶ Jo redzi, posta dēļ viņiem jādodas projām. Ēģipte viņus savāks vienkopus, un Mofa¹⁴ būs viņu kapa vieta. Kur tagad atrodas viņu sudraba dārgumi, tur augs nātres; ērkšķi un dadži pārklās viņu mājokļus.

⁷ Ir klāt pienākušas piemeklēšanas dienas, tuvojas atmaksas dienas; zinait to, Israēla ļaudis! Pravieši tagad ir ģeķi un apgarotie – prātu zaudējuši savu daudzo noziegumu un tava lielā naida dēļ.

⁸ Tie, kas stāv nomodā pār Efraimu, agrāk turējās pie mana Dieva; tagad Efraims uz viņu raugās ar neuzticību. Pravietis ir slazdu valgi visos viņa ceļos, un naidis ir Dieva namā.

⁹ Viņi dziļi sabojājuši paši sevi un iestīguši lielā postā kā citkārt Gibejas dienās; tāpēc Viņš pieminēs viņu noziegumus un piemeklēs viņos viņu grēkus!

¹⁰ Es atradu kādreiz Israēlu kā vīnogas tuksnesī un redzēju jūsu tēvus kā agrīnus vīģes koka augļus. Bet pēc tam viņi pieslējās Baalam-Peoram un zvērēja uzticību kauna pilnajam elkam, un kļuva tikpat riebīgi kā viņu iemīļotais elka dievs.

¹¹ Tāpēc Efraima godībai būs izgaist kā putnam; viņa ļaudīm nebūs turpmāk vairs ne dzimšanas, ne grūtniecības, ne apaugļošanās!

¹² Ja viņi arī censtos uzaudzināt savus bērnus, Es viņus atstāšu tomēr bez bērniem, lai nebūtu vairs cilvēku! Bēdas viņiem, kad Es atteikšos no viņiem!

¹³ Efraims, kā Es viņu Savā garā skatu, ir labi iedēstīts, kopts un skaists kā Tira un tomēr būs spiests savus bērnus nodot slepkavas rokās.

¹⁴ Memfisa.

¹⁴ Dod viņiem, Kungs! Bet ko Tu viņiem īsti lai dotu? Dod viņiem neauglīgas mātes miesas, savītušas un izsīkušas krūtis!

¹⁵ Visa viņu ļaunprātība saistās ar Gilgalu. Tur Es sāku viņus ienīst, un viņu ļauno darbu dēļ Es viņus izmetīšu no Sava nama un neparādīšu viņiem turpmāk nemaz vairs mīlestības; visi viņu valdītāji ir atkritēji!

¹⁶ Efraims ir sagrauts un tārpju saēsts; viņa sakne ir sakaltusi, tas nevar nest augļus, un, ja viņiem arī piedzimtu bērni, Es nogalināšu šos viņu miesas mīļotos augļus.

¹⁷ Mans Dievs viņus atmetīs, jo viņi Viņam nav bijuši paklausīgi. Tā viņi klejos, bez miera maldīdamies tautu starpā.

10. nodaļa

¹ Israēls bija kā zaļojošs un sastīgojis kupls vīnakoks, kas nesa savus augļus. Bet, jo vairāk viņam bija augļu, jo vairāk viņam bija sacelts ziedokļu svešiem dieviem, un, kur vien zeme bija labāka, tur viņi uzcēla skaistākos pielūgsmes stabus saviem elkiem.

² Viņu sirds ir jau sašķelta; tagad viņus drīz skars viņu grēku sods. Viņu ziedokļus sagraus, un viņu pielūgsmes stabus iznīcinās.

³ Jau tagad viņiem jāsaka: mums nav ķēniņa, jo mums nebija Tā Kunga bijības; ko mums tagad vairs arī ķēniņš var līdzēt?

⁴ Viņi runā tukšus vārdus un zvēr veltīgi cits citam, un slēdz derību savā starpā, tādēļ sodība uzzeļ kā indīgas nezāles visās tīruma vagās.

⁵ Samarijas iedzīvotājiem ir rūpes par Bet-Avenas teļa tēlu; samariešu tauta skumst šā tēla dēļ, un viņas elku priesteri trīs par savu varu un godību, jo tā viņiem zudīs.

⁶ Tiešām, šo pašu teļu aizvedīs uz Asīriju par dāvanu ķēniņam Jarebam. Efraims paliks kaunā, un Israēls sajūtīs kaunu savu nodomu dēļ.

⁷ Jo Samarijas ķēniņš ir jau projām, izzuzdams kā putas uz ūdens.

⁸ Avenas kalnāji ir jau izpostīti; tieši to dēļ jau arī Israēls apgrēkojās; ērkšķi un dadži aug uz šo kalnāju ziedokļiem. Un viņi teiks: jūs kalni, pārklājiet mūs! – un pakalniem: krītiņi uz mums!

⁹ Kopš Gibejas dienām tu esi tiešām grēkojis, Israēl, un tavi ļaudis tikpat grēcīgi palikuši joprojām. Bet viņus pārņems nesaskaņas, kas būs ne gluži līdzīgas tām, kādas bija vērstas pret ļauniem ļaudīm Gibejā.

¹⁰ Taču Es pats viņus pārmācīšu pēc Sava prāta, proti – lai tautas tiktu sapulcinātas pret viņiem, kad Es viņus sodīšu viņu divēju noziegumu dēļ.

¹¹ Efraims ir kā labprāt pie kulšanas pieradis vērsis. Es viņam uzlikšu jūgu uz viņa daļiņā kakla; Es gribu jāt uz Efraima muguras; Jūdām būs art un Jēkabam ecēt.

¹² Tāpēc sējiet taisnību, tad jūs pļausit mīlestību; uzplēsiet jaunu atziņas līdumu, jo vēl ir laiks meklēt To Kungu, tiekams Viņš nāktu un liktu nolīt pār jums Savai taisnībai.

¹³ Bet jūs sējat bezdievību un tādēļ pļausit ļaunumu un ēdīsiet melu augļus.

¹⁴ Jo tu paļaujies uz savu ceļu un uz savu varonīgo karavīru pulku; tad tavā tautā izcelsies liels kara troksnis, kas sagraus visus tavus apcietinājumus līdzīgi tam, kā citkārt Šalmans sagrava Bet-Arbelu sadursmes laikā, kad drupās dabūja galu māte ar saviem bērniem.

¹⁵ To pašu jūs piedzīvosit arī Bētelē savas lielās nelietības dēļ, proti – rīta ausmā dabūs galu Israēla ķēniņš.

11. nodaļa

¹ Kad Israēls bija jauns, Es viņu, Savu dēlu, iemīlēju un atsaucu šurpu no Ēģiptes.

² Bet, ja Israēla ļaudis saucu tagad, tad viņi novēršas no Manis, nes ziedojumus baaliem un kvēpina elka dieviem.

³ Es satvēru Efraima rokas un vadīju viņu, bet viņi neievēroja, ka Es viņiem palīdzēju.

⁴ Ar cilvēciskām saitēm Es viņus vilku pie Sevis, ar mīlestības saitēm, Es padarīju vaļīgākas jūga sakas ap viņu kakliem un ēdināju viņus.

⁵ Viņi neatgriezīsies gan vairs uz Ēģiptes zemi, taču Asurs būs viņu ķēniņš, jo viņi negrib atgriezties pie Manis.

⁶ Zobens pakļaus sev viņu pilsētas, satrieks viņu cietokšņus un aprīs viņu diženākos viņu padomu dēļ.

⁷ Mana tauta ir piekususi, lai atgrieztos pie Manis, un, kad viņai to sludina, tad neviena sirds neceļas šiem vārdiem pretī.

⁸ Bet kā Es lai rīkojos ar tevi, kā Es tevi lai atstāju, Efraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Israēl? Vai lai Es vienkārši nepārvēršu tevi par Admu¹⁵ un nesagrauju drupās kā Ceboimu,¹⁶ kad abas šīs pilsētas tika izpostītas? Bet Mana sirds noskaņota citādi, Es esmu par daudz dedzīgs Savā žēlsirdībā,⁹ lai Es rīkotos pēc Savu dusmu versmes un lai Es izšķirtos Efraimu iznīcināt galīgi. Jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, Es esmu Svētais tavā vidū, bet Es nenāksu pie tevis Savu dusmu bargumā.

¹⁰ Tad viņi sekos Tam Kungam, un Viņa balss būs skaļa kā lauvas rūkoņa. Un, Viņam lauvas balsī runājot, drebēdami nāks bērni no rietumu puses.

¹¹ Un tie, kas Ēģiptē, arī nāks drebēdami kā putni, un tie, kas Asura zemē, nāks kā baloži. Un tad Es viņus noņemšu viņu mājokļos, saka Tas Kungs.

12. nodaļa

¹ Efraims no visām pusēm Mani ielenc ar meliem un Israēla nams ar viltu. Bet arī Jūda neturas stingri pie Dieva – svētā un uzticīgā.

² Efraims lokās katrai spēcīgākai vēsmai līdzī un skrien pakaļ austrumu vējam. Katru dienu viņš vairo postu; ar Asuru viņi slēdz derību, un eļļu viņi izved uz Ēģipti.

³ Bet ar Jūdu Tas Kungs ies tiesā un piemeklēs Jēkabu saskaņā ar viņa ceļiem, un atmaksās viņam pēc viņa darbiem.

⁴ Jau mātes miesās viņš satvēra brāli aiz viņa papēža un savā vīra spēka pilnībā viņš cīnījās ar Dievu.

⁵ Viņš cīnījās ar eņģeli un to uzvarēja, jo viņš raudāja un lūdās žēlastību. Bētelē viņu tad sastapa Dievs un ar Viņu turpat runāja, ⁶ Dievs Tas Kungs, debesu karapulku Dievs, Kungs Cebaots ir Viņa vārds. ⁷ «Tādēļ atgriezies pie sava Dieva, glabā savu žēlsirdību un taisnību, cerē un pašaujies vienmēr uz savu Dievu!»

⁸ Bet Kānaānam ir rokā nepareizi svāri, un viņš labprāt mīl krāpt.

⁹ Un Efraims saka: «Es esmu bagāts, esmu sev ieguvis pietiekami daudz mantu; visā manā darbā nav nekāda pārkāpuma, ko varētu saukt par grēku!»

¹⁰ Bet Es, Tas Kungs, Es esmu tavs Dievs kopš Ēģiptes laikiem un likšu tev atkal dzīvot teltīs, kā tas parasts svētku laikā, ¹¹ un Es runāju uz praviešiem, Es dodu tik daudz atklāsmju, un Es izpaužos ar praviešu muti runātajās līdzībās.

¹² Gileādā valda elku kalpība, tādēļ viņi arī iznīks; Gilgalā viņi ziedo vērsus, bet tādēļ arī viņu ziedokļi kļūs kā akmeņu kaudzes tīrumu vagu galā!

¹³ Jēkabam bija jābēg uz Sīriju, Israēlam bija jāpaliek par kalpu sievas dēļ, un otras sievas dēļ viņš ganīja lopus.

¹⁴ Bet pēc tam Tas Kungs lika pravietim izvest Israēlu no Ēģiptes un lika pravietim viņu pasargāt.

¹⁵ Bet tagad Efraims Viņu stipri sarūgtina ar saviem elkiem; tāpēc viņu asinis nāks pār viņiem, un Tas Kungs viņiem atmaksās par to pazemojumu, ko viņi Viņam nodara!

13. nodaļa

¹ Kad Efraims runāja, visos radās bailes, un viņš bija ieguvis lielu cieņu Israēlā; bet tad viņi krita grēkā ar Baalu un dabūja tādēļ galu.

² Bet tagad viņi grēko arvien vairāk; no sava sudraba viņi darina elka dievu tēlus pēc savas iedomas, tas tomēr ir amatnieka roku darbs. Un tomēr viņi augsti teic šos tēlus, sacīdami: «Kas grib šos teļu tēlus skūpstīt, tiem jānes kaujamam upurim dzīvi cilvēki!»

³ Tādēļ viņi kļūs kā agrīnas rīta miglas vāls, kā rīta rasa, kas jau rīta agrumā izzūd, kā pelavas, ko vējš aizpūš no kлона, kā dūmi, kas iziet pa skursteni.

⁴ Es turpretī esmu Tas Kungs, tavs Dievs, jau kopš Ēģiptes laikiem. Cita Dieva bez Manis tev nebūs pazīt un arī neviena cita glābēja kā vienīgi Mani.

⁵ Es taču gādāju par tevi tuksnesī, saules svelmes izkaltušajā zemē.

⁶ Bet, kad viņi nu ir atraduši labas ganības, kad viņi paši ir labi paēduši un kad viņiem arī pašiem tālāk pietiek barības, tad viņu sirds kļūst lepna un viņi Mani aizmirst.

⁷ Tad arī Es pret viņiem kļūšu kā lauva, un kā leoparda Es gribu viņiem uzglūnēt ceļmalā.

⁸ Es viņiem stāšos pretī kā lāču māte, kurai nolaupīti mazuļi, un saplosīšu viņu apcietināto sirdi un aprīšu viņus turpat kā lauva; meža zvēriem būs viņus saplosīt!

⁹ Israēl, tu grūd sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts.

¹⁵ Sodomu.

¹⁶ Gomoru.

¹⁰ Kur tad nu ir tavs ķēniņš, kas tev palīdzētu visās tavās pilsētās? Un kur ir tavi tiesneši, par kuriem tu teici: dod man ķēniņus un vadoņus?

¹¹ Lai nu arī tā – Es taču tev devu reiz Savās dūsmās ķēniņu, un to Es atkal tev atņēmu Savā bargumā!

¹² Sakrāti ir Efraima noziegumi, un saglabāti ir visi viņa grēki.

¹³ Viņam būs jāpiedzīvo sāpes kā dzemdētājai, Viņš ir neizpratīgs bērns, jo, kad laiks pienāk, viņš negrib traukties ārā no mātes miesām.

¹⁴ Bet Es gribu atsvabināt viņus no pazemes valsts varas un izglābt no nāves. Nāve, kur ir tava inde un sērgas? Elle, kur ir tavs iznīcības spēks? Un tomēr līdzietība Manu acu priekšā paliek apslēpta!

¹⁵ Lai gan viņš, Efraims, ir auglīgs brāļu vidū, tad tomēr celsies un brāzīsies pāri viņam Tā Kunga rītenis no tuksneša, tā ka izsīks viņa akas un izzūs viņa avoti, un ienaidnieks izlauptīs un aiznesīs projām no viņa dārgumu krātuves visas dārglietas.

14. nodaļa

¹ Samariju izpostīs un pārvērtīs par tuksnesi, jo viņi ir nepaklausīgi savam Dievam; viņiem būs jākrīt no zobena. Viņu mazos bērnus sašķaidīs un viņu grūtās sievas uzšķērdīs ienaidnieki.

² Atgriezies, Israēl, pie Tā Kunga, sava Dieva, jo tu esi kritis sava pārkāpuma dēļ!

³ Iegaumējiet labi savā prātā šos vārdus, atgriezieties pie Tā Kunga un sakait Viņam: «Piedod mums visus mūsu pārkāpumus un esi mums žēlīgs, tad mēs atnesīsim ziedam nevis vēršus, bet mūsu lūpu upurus.

⁴ Asurs nebūs vairs mūsu glābējs, mēs nejāsim vairs ar zirgiem un neteiksim vairs nevienam no mūsu roku darinājumiem: tu esi mūsu dievs! – Tikai pie Tevis lai bāri atrod žēlastību.»

⁵ Es griezišu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu, jo Manas dusmas pret viņiem izzudīs.

⁶ Es būšu Israēlam kā rasa, lai viņš ziedētu kā lilija un riestu saknes kā Libānas ciedra koks, ⁷ un viņa zari lai kupli izplešas uz visām pusēm. Lai viņš tad būtu tik skaists kā eļļas koks, un lai šā koka smarža būtu tik jauka kā Libānas ciedra smarža.

⁸ Un lai viņi visi atkal sēdētu viņa paēnā, lai viņi pārtiktu no pašu audzētās labības un zaļotu kā vīnakoks; lai atmiņas par to būtu kā Libānas vīns.

⁹ Efraim, ko Man vairs var nozīmēt tavi elka dievi? Es pats uzklausīšu Efraimu un vadīšu viņu tālāk. Es viņam būšu kā zaļojoša ciprese. Tikai Manī tev jāatrod savi īstie augļi.

¹⁰ Kas ir gudrs, lai visu to saprastu, un saprātīgs, lai visu to atzītu? – «Tā Kunga ceļi ir taisni, un taisnie staigā pa tiem, bet pārkāpēji tajos klūp.»

38. Joēla Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Иоилия» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Joēlu, Petuēla dēlu.

² Uzklusiet to jūs, vecākie, un pārdomājiet uzmanīgi arī jūs, visi pārējie zemes iedzīvotāji! Vai kaut kas līdzīgs ir jebkad noticis jūsu laikā vai jūsu tēvu dienās?

³ Stāstiet par to saviem bērniem un lieciet, lai jūsu bērni to stāsta tālāk saviem bērniem un viņu bērni atkal nākamai paaudzei!

⁴ Kas palika pāri cirmeņiem, to aprija siseņi, ko atstāja neskartu siseņi, to nograuza vaboles, un, kas paglābās no vabolēm, to apēda tārpī.

⁵ Uzmostieties, dzērāji, un raudiet! Vaimanājiet, vīna cienītāji, jaunā vīna dēļ, jo tas gājis zudumā jūsu mutei!

⁶ Varena un savā daudzumā neaptverama tauta brūk virsū manai zemei. Tai ir zobi kā lauvam un dzerokļi kā lauvai mātei.

⁷ Tā ir padarījusi manus vīnadārzus plikus un kailus un iznīcinājusi manus vīģes kokus, tiem apēdzama lapas un nograuzdama mizu. Liela daļa koku nolūzuši, pārējiem atlikuši tikai to kailie, apgrauztie zari.

⁸ Vaidi un vaimanā kā jaunava, kas tērpusies sēru drēbēs sava jaunības drauga dēļ!

⁹ Jo ēdamie un dzeramie upuri Tā Kunga namā vairs nenotiek, un priesteri, Tā Kunga kalpi, sēro.

¹⁰ Druvas ir nopostītas, tīrumi izskatās nožēlojami, labība ir pagalam, vīnakoki ir galīgi panīkuši, un ar eļļu ir gaužām bēdīgi.

¹¹ Nelaimīgi ir zemkopji, arī vīna dārznieki: viņi vaid un sūdzas skaļā balsī par zaudētiem kviešiem un miežiem, jo tīrumos nekāda raža nav sagaidāma.

¹² Vīnakoks ir nokaltis, vīģes koks neglābjami novītis; tāpat arī granātābeles, palmas un ābeles, visi koki laukā nokaltuši; viss prieks cilvēku bērniem ir zudis.

¹³ Apvelciet sēru drēbes, apjozieties un skumstiet, priesteri, šņukstiet skaļā balsī, jūs altāra kalpi! Ejiet un guliet cauru nakti, ielīduši sēru maisos, jo ēdamie un slakāmie upuri vairs nenotiek jūsu Dieva namā.

¹⁴ Izsludiniet svēto gavēni, sasauciet visu draudzi! Izsludiniet grēku nožēlas dienu! Sapulciniet tautas vecākos un visus zemes iedzīvotājus Tā Kunga, jūsu Dieva, namā un piesauciet To Kungu jo skaļā balsī.

¹⁵ Ak vai, cik drausmīga diena! Jau tuva ir pati Tā Kunga diena; kā visu sagandētāja ar Dieva nolemtiem varas darbiem tā nāk paša Visuvarenā sūtīta.

¹⁶ Vai nav aizrauta projām barība mums mūsu pašu acu priekšā, un vai prieks un līksmība nav galīgi atstājuši Tā Kunga, mūsu Dieva, namu?

¹⁷ Satrūdējuši guļ zemē sēklas graudi, tukšas ir klētis, un šķūņi brūk kopā, jo visa labība ir pagalam.

¹⁸ Cik drūmi un baigi mauro loņi! Novājējuši ir vēršī un govīs, jo nav viņiem kur ganīties, avis izģinst un panīkst.

¹⁹ Tevi, Kungs, es piesaucu, jo karstuma svelme ir izdedzinājusi klajumos ganības un uguns aprijusi visus kokus laukā.

²⁰ Pat zvēri laukā Tevi piesauc, jo izžuvuši ir ūdens avoti un dedzinātāja svelme ir aprijusi klajumu ganības!

2. nodaļa

¹ Pūtiet tauri Ciānā, saceliet trauksmi Manā svētajā kalnā, satrūkstieties, visi zemes iedzīvotāji! Jo Tā Kunga diena nāk, tā ir jau tuvu – ² drūma, tumša, mākoņaina un miglā tīta diena. Kā necaurredzama rīta krēsla, nolaidusies zemu pāri kalniem, plūst liela, varena tauta, kāda nemūžam nav redzēta un kādas vairs nebūs uz radu radiem.

³ Tai pa priekšu iet iznīcinātāja uguns, un tai seko visu sadedzinātāja liesma. Zeme tās priekšā ir kā Ēdenes dārzs, bet aiz tās ir tikai tukša kailatne; izvairīties un glābties no tās nevienam nav iespējams.

⁴ Viņi izskatās kā zirgi un drāžas uz priekšu kā skrējēji kumelī.

⁵ Viņi drāžas pāri augstajiem kalniem kā rati rīb, viņi švirkst kā uguns liesmas salmos, kā varena tauta, kas bruņojusies cīņai.

⁶ Viņu priekšā šausmīgas bailes pārņem tautas un visu ļaužu sejas nobāl.

⁷ Kā varoņi trauksmē viņi skrien uz priekšu, kā cīņās norūdīti karavīri viņi kāpj pāri mūriem, katrs dodas tieši uz priekšu, nenovērsdamies no savas tekas.

⁸ Viņi netraucē cits citu, ikviens ietur savu vietu; viņi pārvar visus pret viņiem uzceltos šķēršļus, un ne ar ko nav aizturami.

⁹ Pilsētai uzbrūkot, viņi uzrāpjas mūros, ielaužas namos un iekāpj pa logiem kā zagļi.

¹⁰ Viņu priekšā trīc zeme un sakustas debess, aptumšojas saule un mēness un pat zvaigznes zaudē savu spožumu.

¹¹ Un Tas Kungs liek atskanēt Savai balsij – Saviem pērkoniem – Sava karaspēka priekšā; liels un varens ir Viņa karaspēks, daudz ir Viņa pavēļu izpildītāju. Liela ir Tā Kunga diena un ļoti briesmīga. Kas gan var tajā pastāvēt?

¹² «Bet arī vēl tagad,» saka Tas Kungs, «griezieties atpakaļ pie Manis no visas savas sirds ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām!»

¹³ Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzietīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba sirds, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ.

¹⁴ Kas zina, Viņam varbūt atkal tiešām kļūst jūsu žēl un Viņš parādīs jums vispirms Savas žēlastības svētību ar to, ka darīs iespējamu nest jums atkal ēdamos un slakāmos upurus Viņam, Tam Kungam, jūsu Dievam.

¹⁵ Pūtiet taures Ciānas kalnā, gavējiet godbijībā, izsludiniet grēku nožēlas dienu!

¹⁶ Savāciet vienuviet visu tautu, svētijiet draudzi, sapulciniet tautas vecajus, savediet un sanesiet kopā visus bērnus un zīdaiņus! Līgavainis lai iziet no savas mītnes un līgava no savas dzīvojamās telpas!

¹⁷ Lai priesteri, Tā Kunga kalpi, stāv raudādami starp Tempļa priekštelpu un altāri un lai saka: saudzē un žēlo, ak, Kungs, Savu tautu, neatstāj kaunā Savu mantojumu, lai citas tautas pār to nevaldītu zobodamās! Kādēļ Tu gribi atļaut, lai tautas par to saka cita citai brīnīdamās: kur tad nu ir viņu Dievs?

¹⁸ Tad Tas Kungs stingrā apņēmībā iestājās par Savu zemi un pasargāja no iznīcības Savu tautu.

¹⁹ Tas Kungs atbildēja un sacīja Savai tautai: «Redzi, Es jums došu bagātīgi labību, vīnu un eļļu, lai jums būtu ko pārtikt, un neatstāšu jūs vairs par izsmieklu tautām.

²⁰ Jūsu ienaidnieku, to no ziemeļiem, Es aizdzīšu tālu no jums projām un novirzīšu viņu sausā, tukšā zemē, viņa priekšējos pulkus Es iegāzīšu Austrumu jūrā,¹⁷ viņa pakaļējos pulkus Rietumu jūrā, lai viņi tur smakodami satrūd un sapūst, jo šis ienaidnieks izdarījis daudz briesmu darbu.

²¹ Nebīsties, tīruma zeme, bet priecājies un esi līksma! Jo Tas Kungs tiešām ir spējīgs veikt lielus darbus.

²² Nebīstieties, dzīvnieki laukos! Jo veldzes apveltītās vietas smilšu klajumos atkal zaļos, koki atkal nesīs augļus, un ražas pilnībā lieksies lejup zari vīgu un vīnakokiem.

²³ Arī jūs, Ciānas bērni, priecājieties un esiet līksmi sava Dieva, Tā Kunga, apziņā! Jo Viņš piešķir jums pamācītājus tainībā un, kā agrāk, sūta jums agrīno un vēlīno lietu,²⁴ lai kloni pildītos ar labību un spaidi mirktu svaiga vīna un eļļas straumēs.

²⁵ Es jums griezīšu par labu visus tos gadus, kuros jūsu ražu postīja siseņi, viņu cirmeņi, vaboles un kukaiņi, dažādi graužēji, Mans lielais karaspēks, ko Es pret jums sūtīju,²⁶ lai jums būtu papildnam ko ēst un jūs teiktu un slavētu Tā Kunga, jūsu Dieva, Vārdu, kas brīnumus darījis jūsu vidū, bet Mana tauta nekad vairs lai nenokļūst kaunā.

²⁷ Un jums jāzina, ka Es esmu Israēla vidū un ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs un neviens cits, un ka Manai tautai nekad nebūs kļūt kaunā!

3. nodaļa¹⁸

¹ Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības.

¹⁷ Nāves jūrā.

¹⁸ **V.E.:** Krievu Bībelē pievienota iepriekšējai: {[R-BIBLE4](#)}. Arī latviešu Bībelē laikam agrāk tā ir bijis, jo tā citē Kosidovska tulkotājs: {[L-KOSIDE](#)}.

² Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu.

³ Es parādīšu brīnuma zīmes pie debesīm un virs zemes: asinis un uguni, un dūmu mākoņus; ⁴ saule pārvērtīsies tumsībā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena.

⁵ Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks Tā Kunga Vārdu. Jo Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā to Tas Kungs apsollījis, arī visiem pārējiem, ko Tas Kungs būs aicinājis.

4. nodaļa

¹ Jo redzi, tais dienās un tai pašā laikā, kad Es likšu griezties atpakaļ Jūdas un Jeruzālemes trimdiniekiem, ² Es sapulcināšu vienuviet visas tautas, novedīšu viņas Jošafata ielejā un sākšu ar viņām tur tiesāties Manas tautas un Manas mantojuma tiesas Israēla dēļ, jo viņas ir izkaisījušas Manu tautu citu tautu starpā, sadalījušas gabalos Mana paša zemi, ³ un metušas kauliņus par Manas tautas likteni; viņas arī aizdevušas projām Manas tautas zēnus samaksai par prieka meitām un pārdevušas Manas tautas meitenes par vīnu, ko pēc tam nodzērušas.

⁴ Un jūs, ļaudis no Tiras un Sidonas un visu filistiešu apgabalu iedzīvotāji, kas jums par daļu gar Mani, un kādi jūsu nolūki pret Mani? Vai jūs atriebības nolūkos gribat stāties Man pretī? Labi, stājieties, strauji un steidzīgi Es likšu jūsu atriebības nolūkiem krist atpakaļ uz jūsu pašu galvām!

⁵ Jūs taču nolaupījāt Manu sudrabu un Manu zeltu, jūs paņēmtāt Manus dārgumus un aiznesāt savos tempļos.

⁶ Vēl turklāt jūs pārdevāt grieķiem Jūdas un Jeruzālemes bērnus, lai dabūtu viņus projām no viņu dzimtās zemes robežām.

⁷ Redziet, Es tiem likšu celties no tās vietas, kurp jūs viņus pārdevāt, un likšu jūsu noziegumiem krist atpakaļ uz jūsu pašu galvām.

⁸ Un Es gribu, lai jūsu bērnu pārdotu Jūdas bērniem un lai tie savukārt pārdotu jūsu dēlus un jūsu meitas sabiešiem, kādai tautai tālās zemēs, – jo Tas Kungs tā ir runājis.

⁹ Lieciet to darīt zināmu svešo tautu vidū! Izsludiniet karu! Atmodiniet cīņai spēcīgos! Lai pulcējas un kārtojās visi karavīri!

¹⁰ Pārkaliet savus lemešus zobenos un savus vīna dārznieka nažus par šķēpiem! Lai arī nespēcīgais par sevi saka: es esmu stiprs!

¹¹ Kārtojieties, pulcējieties un nāciet, visas apkārtējās tautas! Un tad turpat pret viņām ved Tu, Kungs, Savus cīnītājus!

¹² Tad tautas saposīsies ceļā un nonāks Jošafata ielejā; tur tad Es nosēdīšos arī pats, lai tiesātu visas, itin visas apkārtējās tautas.

¹³ Laidiet darbā sirpjus, jo labība ir ienākusies! Nāciet šurp, jo vīnogu spaidi ir pilni un sulas tvertnes plūst pāri, jo daudz ir viņu ļauno darbu.

¹⁴ Un baru bariem būs sapulcējušās tautas tiesas ielejā, un Tā Kunga diena tiesas ielejā ir tuvu.

¹⁵ Saule un mēness aptumšosies, un arī zvaigznes pazaudēs savu spožumu.

¹⁶ Un Tas Kungs liks atskanēt Sava pērkonā dārdiem no Ciānas un liks dzirdēt Savu balsi atskanam no Jeruzālemes, tā ka trīcēs zeme un debess. Bet Tas Kungs būs patvērums Savai tautai un stipra pils Israēla bērniem.

¹⁷ Un tad jūs atzīsiet, ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, dzīvoju Ciānā, Savā svētajā kalnā. Un Jeruzāleme būs svēta vieta, un neviens svešinieks tai vairs nestaigās cauri.

¹⁸ Un tanī pašā dienā notiks, ka kalnos plūdīs saldaiss vīns un uzkalnu nogāzēs būs piena pārpilnība; arī visi Jūdas strauti tecēs pilni ar ūdeni, un avots iztecēs no Tā Kunga nama un apūdeņos Sitimas ieleju.

¹⁹ Bet Ēģipte taps par tuksnesi un par tuksnešainu klajumu Edoma to noziegumu dēļ, ko tā atļāvās pret Jūdas bērniem, izliedama nevainīgas asinis Jūdas zemē.

²⁰ Bet Jūda būs mūžīgi apdzīvota un Jeruzāleme uz audžu audzēm.

²¹ Un Es atriebšu tās asinis, ko Es vēl nebiju atriebis!» – Un Tas Kungs dzīvos Ciānā.

39. Amosa Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Амоса» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Še stāstītais ir tas, ko Amoss, kas pats piederēja pie ganiem Tekojā, bija redzējis parādībā nākotnē notiekam ar Israēlu Usijas, Jūdas ķēniņa, un Jerobeāma, Joasa dēla, Israēla ķēniņa, laikā, divus gadus pirms zemestrīces.

² Un viņš teica: «Tas Kungs rūks kā pērkonis no Ciānas un liks atskanēt Savai balsij no Jeruzālemes, tā ka zālainās ganības gani bēdāsies un Karmela virsotne izkaltīs.»

³ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Damaskas noziegumu dēļ Es negribu viņus saudzēt, tāpēc ka viņi ir kūlušī Gileādu ar dzelzs kuļamiem rīkiem.

⁴ Es metīšu uguni Hazaēla namā, tā aprīs Benhadada pilis.

⁵ Es salauzīšu Damaskas vārtu aizšaujamos un iznīcināšu Bikat-Avenas¹⁹ iedzīvotājus un to, kas pašlaik tur savās rokās scepteri Bet-Ēdenā,²⁰ tā ka lai sīriešu tauta tiktu aizvesta trimdā uz Kīru,» saka Tas Kungs.

⁶ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Gacas pārkāpumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi ir aizveduši projām kā gūstekņus visus veselu apdzīvotu vietu iedzīvotājus un visus nodevuši Edomai.

⁷ Bet Es likšu uzliesmot ugunij Gacas mūros, lai tā aprij viņu lepnās pilis.

⁸ Un Es iznīcināšu Ašdodas iedzīvotājus un Aškalonā to, kā rokās pašlaik ir vara, un vērsīšu Savu roku pret Ekronu, lai iznīkst viss, kas vēl palicis no filistiešiem,» saka Dievs Tas Kungs.

⁹ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Tiras noziegumu dēļ Es tos nesaudzēšu! Jo viņi veselu apdzīvotu vietu iedzīvotājus kā gūstekņus visus nodevuši Edomai un nav atcerējušies brāļu starpā pastāvošo derību, ¹⁰ bet Es likšu uzliesmot ugunij Tiras mūros, lai tā aprij viņu lepnās pilis.»

¹¹ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Edomas noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi savu brāļu tautu vajājuši ar zobenu, aizmirsuši katru žēlsirdību no savas puses, joprojām plosās savās dusmās un nemitīgi patur sevī sava naida bargumu, ¹² bet Es metīšu Savu uguni Temanā, un tā iznīcinās visas lepnās pilis Bocrā.»

¹³ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Amona bērnu noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Jo viņi Gileādā ir saplosījuši grūtas sievas, lai paplašinātu savas robežas, ¹⁴ bet Es ielaidīšu uguni Rabas mūros, kas lai iznīcina viņu lepnās pilis, kad atskanēs trauksme, viņiem taisoties uz cīņu un saceļoties viesulim aukas brīdī.

¹⁵ No turienes viņu ķēniņš tiks aizvests gūstā ar saviem dižciltīgajiem,» saka Tas Kungs.

2. nodaļa

¹ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Moāba noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Tāpēc ka viņi sadedzinājuši kaļķos Edoma ķēniņa kaulus, ² Es likšu izcelties ugunij Moāba zemē, tā iznīcinās Kariota pilis, un Moābs aizies bojā lielā kņadā, atskatot kara troksnim ar bazūnu skaņām.

³ Un Es iznīcināšu viņu vidū esošo tiesnesi un nogalināšu kopā ar to visus moābiešu dižciltīgos,» saka Tas Kungs.

⁴ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Jūdas noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu! Tādēļ ka viņi nepilda Tā Kunga bauslību, neievēro Viņa likumus un ļaujas aizrauties no melu dievībām, kurām sekojuši jau viņu tēvi, ⁵ tādēļ Es likšu ugunij uzliesmot Jūdas zemē, un tā izpostīs Jeruzālemes pilis.»

⁶ Tā saka Tas Kungs: «Triju, vēl vairāk, četru Israēla noziegumu dēļ Es viņus nesaudzēšu, tāpēc ka viņi katru taisno pārdod par naudu un katru nabago par pāri kurpju.

⁷ Viņi iemin nabago galvas pīšļos un vājos nostumj no ceļa! Kā tēvs, tā dēls iet pie tās pašas netikles, lai padarītu nesvētu Manu svēto Vārdu.

⁸ Un viņi dziro pie altāriem, atlaidušies uz drānām, kas iegūtas pret ķīlām, un dzer vīnu, kas iegūts par grēku nožēlnieku soda naudām, sava Dieva namā!

¹⁹ Grēku ielejas.

²⁰ Prieka namā.

⁹ Un Es taču viņu acu priekšā iznīcināju amoriešus, kas bija augumā tik gari kā ciedri un kam bija spēks un izturība kā ozoliem; Es iznīcināju augšgalā viņu augļus un apakšgalā viņu saknes.

¹⁰ Es izvedu jūs arī no Ēģiptes zemes un četrdesmit gadus vadāju tuksnesī, lai jūs varētu pārņemt savā īpašumā amoriešu zemi.

¹¹ Es piešķīru dažiem no jūsu bērniem praviešu spējas un dažus no jūsu jaunekļiem izredzēju par nazīriešiem. Vai tas tā nav, Israēla bērni?» saka Tas Kungs.

¹² «Bet jūs šiem nazīriešiem dodat dzert vīnu un praviešiem savukārt pavēlat, sacīdami: jūs nedrīkstat pravietot!

¹³ Redzi, tādēļ Es likšu jums šķobīties, kā šķobās rati, kad tie piekrauti ar kūlīšiem, ¹⁴ ka tas, kam ātras kājas, neizbēgs skrienot, nedz stiprais, kam daudz spēka, būs spējīgs ko darīt, nedz varonis izglābs pats savu dzīvību, ¹⁵ nedz arī loku šāvēji noturēsies savās vietās, un ātrs skrējējs nepagūs nekur aizbēgt, un arī jātniekam nebūs lemts izglābt savu dzīvību.

¹⁶ Un pat tas, kas ir visdroširdīgākais starp drosmīgajiem, bēgs kails tanī dienā no cīņas lauka!» – tā saka Tas Kungs.

3. nodaļa

¹ Klausaities, ko Tas Kungs saka jums, Israēla bērni, visām ciltīm, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes:

² «No visām ciltīm zemes virsū Es vienīgos jūs esmu atzinis; tāpēc Es jūs piemeklēju par visiem jūsu pārkāpumiem!»

³ Ja divi kopā staigā, vai tad viņi nav savā starpā jau iepriekš sarunājušies?

⁴ Un vai lauva rūc mežā, ja viņam nav laupījuma? Un vai jauns lauva liek atskanēt rūcienam no savas alas, ja viņš neko pats sev nav guvis?

⁵ Vai putns iekrīt uz zemes cilpā, ja tur nav tam bijis lamatu valgs? Un vai kāds pacels cilpu no zemes, kas neko nav sagūstījusi?

⁶ Ja pilsētā pūš tauri, vai ļaudis tad lai nesabītos? Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Dievs nebūtu licis notikt?

⁷ Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.

⁸ Lauva rūc, kurš gan lai nebaidītos? Dievs Tas Kungs ir runājis, kas gan tad lai nepravietotu?

⁹ Sludiniet Asīrijas un Ēģiptes zemes pilīs un sakait: sapulcējieties Samarijas kalnos un vērojiet, kādas tur norisinās trokšņainas nekārtības un kādi varas darbi notiek viņu vidū!

¹⁰ Viņi neatzīst nekādas taisnības, saka Tas Kungs, un ar noziegumiem un laupījumiem iegūtās bagātības viņi savāc savās pilīs.»

¹¹ Tāpēc tā saka Dievs Tas Kungs: «Šo zemi sāks spaidīt no visām pusēm ienaidnieks, tev atraus tavu varu un izlaupīs tavus greznos namus!»

¹² Tā saka Tas Kungs: «Kā gans izrauj lauvam no rīkles divus stilba kaulus vai kādu kriptaiņu no saplosītā dzīvnieka auss, tā tiks izrauti Israēla bērni, kas mīt Samarijā, iespiedušies savu miera pilno gultu stūros, un Damaskā, atpūzdamies uz grezniem zviļņiem.

¹³ Klausaities un aplieciniet to Jēkaba namam, saka Tas Kungs, Kungs Dievs Cebaots, ¹⁴ jo tanī dienā, kad Es Israēlam piemeklēju viņa grēkus, Es piemeklēju arī Bēteles altārus un nolauzīšu altāra ragus, lai tie nokrīt zemē.

¹⁵ Un Es sagraušu tiklab greznās ziemas, kā vasaras mītnes, un ar ziloņkaulu rotātām telpām būs jāpazūd no zemes virsus, un daudzus namus nopostīs!» – tā saka Tas Kungs.

4. nodaļa

¹ Uzklusait šo vārdu, jūs, Basanas govīs, kas jūs esat Samarijas kalnā un nodarāt pāri trūcīgiem, nomācat nabagos un sakāt pastāvīgi saviem vīriem: «Dodiet šurpu, lai varam dzīrot!»

² Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie Sava svētuma: «Redzi, nāks dienas jums, kad jūs izvilks ar makšķeri un jūsu pēcnākamos ar zvejnieku kāšiem.

³ Un pa mūru spraugām jūs iziesit, kā gadīsies, cita aiz citas, un jūs aizvedīs uz Hermona kalnu pusi, saka Tas Kungs, ⁴ jā, nāciet šurpu uz Bēteli un kalpojiet grēkiem, un dodieties uz Gilgalu, lai varētu grēkot vēl vairāk, un nesiet ik rītus savus ziedojumus un ik trešajā dienā savu desmitās tiesas devu!

⁵ Un kvēpiniet raudzētu mīklu pateicības ziedojumiem un nesiet vēl īpašus labprātīgus ziedojumus, un dariet to plaši zināmu arī citiem, jo to jau jūs darāt labprāt, jūs Israēla bērni, saka Tas Kungs.

⁶ Tādēļ Es arīdzan jūsu zobiem esmu devis mieru visās jūsu pilsētās un visās vietās liku jums ciest maizes trūkumu, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

⁷ Es aizturēju jums arī lietu, kaut gan līdz ražas ievākšanai bija vēl trīs mēneši, un Es liku lietum līt tikai pār vienu pilsētu un pār pārējām pilsētām Es lietum līt neliku; lietus kādreiz nolija tikai pār vienu tīrumu, un otrs, kas nedabūja lietu, nokalta.

⁸ Un divas, pat trīs pilsētas devās uz vienu pilsētu, lai varētu padzerties ūdens, un neatrada tā pienācīgā daudzumā; tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

⁹ Es spaidīju jūs ar sausumu un labības rūsu, un arī cirmeņi apēda visu, kas auga jūsu dārzos un vīna kalnos, uz jūsu eļļas un vīģes kokiem, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

¹⁰ Es uzsūtīju jums mēri kā citkārt Ēģiptei; Es liku jūsu jauniem vēršiem dabūt galu no zobena, liku nolaupīt un aizdzīt jūsu zirgus, liku jums dziļi ieelpot nāsīs savu kara noņemtu nelabo smaku, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

¹¹ Es liku daudz ko pie jums sagraut, kā Dievs pavisam sagrāva Sodomu un Gomoru; tad nereti jūs bijāt kā degoša pagale, ko izrauj no liesmām, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

¹² Tāpēc Es arī turpmāk tev tā darīšu, Israēl! Un, ja Es tev tā gribu darīt, tad sataisies, Israēl, lai tu varētu stāties sava Dieva priekšā!»

¹³ Jo redzi, Viņš ir tas, kas veido kalnus, rada vēju un atklāj cilvēkiem, kas Viņam padomā. Viņš liek ausmai sekot dziesnai, Viņš staigā pāri zemes augstumiem; Dievs Kungs Cebaots ir Viņa vārds.

5. nodaļa

¹ Uzklusiet, Israēla nama ļaudis, šos vārdus, jo man tie jums jāceļ priekšā kā raudu dziesma par jums: ² Israēla jaunava ir kritusi, lai nekad vairs neceltos; viņa nogrūsta pie zemes, un nav neviena, kas tai palīdzētu atkal tikt uz kājām.

³ Jo tā saka Dievs Tas Kungs: «Pilsēta, kas izgāja cīņā ar tūkstoti karavīru, saglabās no viņiem tikai simtu, un tai, kura iziet ar simts karavīriem, paliks pāri Israēla namā tikai desmit!»

⁴ Jo tā saka Tas Kungs Israēla namam: «Meklējiet Mani, tad jūs dzīvosit!»

⁵ Bet meklējiet Bēteļi un nenāciet uz Gilgalu, un neejiet uz Bēršebu! Jo Gilgalu aizvedīs projām sagūstītu un Bētele kļūs par Bet-Avenu.²¹

⁶ Meklējiet To Kungu, tad jūs dzīvosit! Lai Viņš Jāzepa namā neielaužas kā uguns, kas visu ko izposta un ko Bētelē neviens nevar nodzēst; meklējiet Viņu, ⁷ jūs, kas tiesu pārvēršat vērmelēs un taisnību saminat putekļos.»

⁸ Viņš, kas radījis Sietiņu un Orionu, Viņš ir tas, kas pēc tumsas liek uzaust gaišam rītam un pēc dienas gaismas liek sabiezēt tumšai naktij, kas paceļ ūdeni no jūras un izlej to pār zemes virsu; Viņa vārds ir Tas Kungs.

⁹ Viņš ir tas, kas rada sabrukumu spēcīgo vidū un sūta izpostīšanu nocietinātām pilsētām.

¹⁰ Bet viņi nicina to, kas vārtos pārmāca, un ienīst to, kas runā patiesību.

¹¹ Tā kā jūs apspiežat nabagos un piedzenat no viņiem jo lielas labības nodevas, tad jūs nedzīvosit namos, ko esat cēlušī no kalniem akmeņiem; jūs nedzērsit arī to vīnu, kura kokus jūs esat stādījuši labi ierīkotos vīnadārzos.

¹² Jo Es zinu, ka jūsu pārkāpumu ir daudz un smagi ir jūsu grēki; un jūs nomācat taisnīgos, ņemat uzpirkšanas dāvanas un nedodat taisnību nabagiem tiesā.

¹³ Tādēļ prātīgais šai laikā cieš klusu, jo šie ir ļauni laiki.

¹⁴ Meklējiet labo un ne ļauno, lai jūs varētu dzīvot, tad Dievs Tas Kungs Cebaots būs pie jums, kā jūs to arvien daudzīnāt.

¹⁵ Ienīstiet ļauno un mīliet labo, un spriediet arvien vārtos tiesu pēc taisnības, tad Dievs, Tas Kungs Cebaots, būs žēlīgs arī Jāzepa nama pāri palikušajiem.

¹⁶ Tādēļ tā saka Dievs, Tas Kungs Cebaots, visuvarenais Dievs: «Visos laukumos atskanēs žēlas vaimanas, un visur pa ceļiem dzirdēs sakām: ak vai, ak vai! – un ļaudis uzaicinās arāju sērot un aicinās mirušo apraudāšanai raudu dziesmu pratējus.

¹⁷ Visos vīnadārzos atskanēs vaimanas, jo Es iešu caur jūsu vidū!» saka Tas Kungs.

¹⁸ Bēdas tiem, kas ilgojas pēc Tā Kunga dienas! Ko tā jums dos? Jo Tā Kunga diena ir tumša un ne gaisma!

¹⁹ Tā būs līdzīga tam, kā kad vīrs bēgtu no lauvas un kristu lāča nagos, vai arī ja viņš laimīgs ienāktu namā un atbalstītos ar roku pret sienu, un viņam iedzeltu čūska.

²⁰ Jā, tiešām tumša ir Tā Kunga diena un nevis gaisma, tā ir tumša bez gaismas spožuma!

²¹ Nelaiimes nams.

- ²¹ «Es ienīstu jūsu svētku dienas un neieredzu tās un nevaru panest pat jūsu sapulču smaku!
- ²² Un, ja jūs Man nesat dedzināmos un ēdamos upurus, Man tomēr nav liela prieka par tiem, un jūsu barotu teļu pateicības upurus Es negribu ne redzēt!
- ²³ Mities jel skandināt Man savas ķerkstošās dziesmas! Un Es negribu ne dzirdēt tavu cītaru skaņu!
- ²⁴ Bet lai tiesa plūst kā straume un taisnība kā mūžīgs strauts!
- ²⁵ Vai jūs, Israēla nams, Man tuksnesī visus četrdesmit gadus nesāt kaujamos un ēdamos upurus?
- ²⁶ Jūs nēsājāt gan apkārt Sikutu,²² jūsu ķēniņu, un Kiunu,²³ jūsu pašu iedomu tēlu, jūsu dievu zvaigzni, kurus jūs paši sev bijāt darinājuši.
- ²⁷ Tādēļ Es jūs aizvedīšu tālu viņpus Damaskas!» saka Tas Kungs, Dievs Cebaots ir Viņa vārds.

6. nodaļa

- ¹ Bēdas jums, lepnajiem Ciānā, tāpat arī tiem, kas paļaujas uz Samarijas kalnu, visiem jums, pašas pirmās tautas dižciltīgajiem visu tautu starpā, pie kurām sevi pieskaita arī Israēla nams!
- ² Aizejiet uz Kalni un skatieties, no turienes dodieties uz lielo pilsētu Hamatu un tad ejiet lejup pret filistiešu pilsētu Gātu; vai jūs esat labāki nekā šīs ķēniņa valstis, vai jūsu robežas garākas nekā viņu robežas?
- ³ Bēdas tiem, kas domā, ka nelaiimes diena vēl tālu, un kas piebīda sev arvienu tuvāk varas darbu krēslu!
- ⁴ Jūs, kas guļat ziloņkaula gultās un izstiepjaties savos atpūtas zviļņos, kas apēdat ganāmpulku treknākos aunus un barotos teļus no laidara vidus,⁵ kas strinkšķināt savas cītaras un sacerat dziesmas, un izveidojat jaunus mūzikas instrumentus kā Dāvids,⁶ kas jūs dzerat vīnu no dārgiem kausiem, ziežaties ar visdārgāko eļļu un esat bez rūpēm par zaudējumiem, kādi notiek Jāzepa namam.
- ⁷ Tādēļ viņi būs pirmie trimdinieku starpā, ko aizvedīs trimdā, un tad arī izbeigsies šo plītnieku prieki.
- ⁸ Jo Dievs Tas Kungs ir zvērējis un apstiprinājis pats pie Sevis, tā saka Tas Kungs, Dievs Cebaots: «Man riebjas Jēkaba augstprātība, un Es ienīstu viņa lepnās pilis, un Es nodošu pilsētu ienaidnieku rokās ar visu, kas tajā.»
- ⁹ Un notiks, ja kādā namā būs atlikuši desmit vīri, viņiem taču būs jāmirst.
- ¹⁰ Ja tad nu kāds viņu tuvs radnieks, kas kādu no viņiem mirušu grib sadedzināt, iznesīs no nama viņa kaulus un jautātu tam, kas vēl ir palicis dziļāk nama iekšienē: vai ir vēl kāds pie tevis? – tad tas atbildēs: nav neviena! Un ārā stāvošais viņam teiks: ciet klusu! Jo Tā Kunga Vārdu nedrīkst pieminēt.
- ¹¹ Jo redzi, Tas Kungs ir pavēlējis, ka lielos namus būs sagraut drupās, bet mazos namus tā, ka tie sabrūk gabalos.
- ¹² Kas var ar zirgiem skriet pa klintīm un ar vēršiem art klintis? Jo jūs pārvēršat tiesu žultī un taisnības augļus vērmelēs.
- ¹³ Jūs priecājaties par Lodabaras²⁴ ieņemšanu un sakāt: vai mēs neesam ar saviem pašu spēkiem vien ieņēmuši Karnaimu²⁵?
- ¹⁴ «Tādēļ redzi,» saka Tas Kungs Dievs Cebaots, «Es celšu pret jums, Israēla nams, kādu tautu, kas jūs spaidīs no Hamatas ceļa līdz pat Tuksneša strautam!»

7. nodaļa

- ¹ Tas visuvarenais Kungs ļāva man skatīt šādu parādību. Un redzi, tur stāvēja kāds, kas laida siseņus pasaulē, kad sāka zaļot atāls; šis atāls bija tas, kam bija jāizaug pēc pirmās ķēniņa plaujas.
- ² Kad siseņi bija visā zemē zāli noēduši, es teicu: «Ak, Kungs, Kungs, esi žēlīgs! Kas gan palīdzēs Jēkabam pastāvēt, jo viņš pats jau tā ir niecīgs!»
- ³ Tad Tam Kungam kļuva notikušā žēl, un Viņš teica: «Tas nenotiks!»
- ⁴ Dievs Tas Kungs man lika atkal skatīt parādību. Un redzi, Dievs Tas Kungs aicināja uguns liesmu, lai ar to sodītu; tā iznīcināja dziļās dzelmes un aprija aramo zemi.
- ⁵ Tad es lūdzu: «Ak, Kungs, Kungs, mitējies taču! Kas palīdzēs Jēkabam pastāvēt, jo viņš pats jau tā ir tik niecīgs?»
- ⁶ Tad Tam Kungam kļuva arī tā žēl, un Tas Kungs, Visuvarenais, teica: «Tam nebūs notikt!»

²² Kāda babiloniešu dieva vārds.

²³ Kāda planētu dieva vārds.

²⁴ Nekā.

²⁵ Ragu; rags šeit simbolizē spēku.

⁷ Viņš ļāva man no jauna skatīt parādību. Un raugi, Tas Kungs stāvēja uz stāvas mūra sienas, un svērteņa aukla ar svinu galā bija Viņa rokā.

⁸ Un Tas Kungs man jautāja: «Ko tu redzi, Amos?» Es atbildēju: «Svērteni ar svinu galā.» Tad Tas Kungs sacīja: «Redzi, Es gribu iegremdēt Savu svērteni pašā vidū Savai Israēla tautai, un turpmāk Es vairs nemaz nebūšu saudzīgs pret to.

⁹ Nē! Bet Īzāka kalnu altārus nopostīs un Israēla svētumus sagraus, un pret Jerobeāma namu Es celšos ar zobenu rokā!»

¹⁰ Tad Bēteles priesteris Amacija sūtīja ziņu Jerobeāmam, Israēla ķēniņam, un lika viņam sacīt: «Amoss kūda Israēla ļaudis uz dumpi pret tevi; zeme vairs nevar paciest viņa vārdus.»

¹¹ Lūk, ko Amoss bija teicis: «Jerobeāms mirs no zobena, un Israēlu aizvedīs projām no viņa zemes gūstā.»

¹² Bet tad Amacija teica Amosam: «Tu, redzētāj, celies un bēdz uz Jūdas zemi! Ēd tur savu maizi un tur pravieto!

¹³ Bet Bētelē tu ilgāk vairs nedrīksti pravietot, jo tā ir ķēniņam svēta vieta, un tur ir arī ķēniņa valsts galvenā mītne!»

¹⁴ Amoss tad atbildēja Amacijam un teica: «Es neesmu pravietis, arī ne pravieša dēls, bet es esmu gans, kas audzē meža vīģes.

¹⁵ Bet Tas Kungs paņēma mani no ganāmā pulka un sacīja man: «Ej un uzstājies kā pravietis pret Manu Israēla tautu!»

¹⁶ Tādēļ uzklausī Tā Kunga vārdu! Tu saki: «Nesludini neko pret Israēlu un nemāci neko pret Īzāka namu.»

¹⁷ Tāpēc Tas Kungs saka par tevi tā: tava sieva kļūs pilsētā par netikli, un zobens nesīs nāvi taviem dēliem un tavām meitām, tavu zemi izmērīs ar mērijamo auklu un izdalīs, un tu pats mirsi nešķīstā zemē, bet Israēls tiks vestin aizvests projām no savas zemes!»

8. nodaļa

¹ Dievs Tas Kungs lika man skatīt šādu parādību. Un redzi, tur bija grozs, un tajā bija ienākušies augļi.

² Un Viņš man jautāja: «Ko tu redzi, Amoss?» Es atbildēju: «Grozu un tajā ienākušos augļus.» Tad Tas Kungs man teica: «Manai Israēla tautai ir pienācis gals, Es turpmāk vairs nemaz nebūšu saudzīgs pret to.

³ Tanī dienā dziesmas pilis pārvērtīsies par kaukšanu; visās vietās gulēs daudz miroņu, kurus kļusībā tur noietīs.» – Tā teica Tas Kungs.

⁴ Uzklusiet šo vēsti, jūs, kas nomācat nabago un izdeldējat zemes bēdu ļaudis, ⁵ jūs, kas sakāt: «Kad tad nu jaunais mēness būs pāri, ka varam pārdot labību, un kad būs pagājis sabats, ka varam atvērt labības klētis, samazinot mēru, paaugstinot cenu un viltojot svaru, ⁶ ka beidzot mēs varētu nopirkt nabagos par naudu un trūcīgos par pāri kurpju un pelavas pārdot par graudiem?»

⁷ Pret šādu Jēkaba augstprātību Tas Kungs ir sacījis, zvērēdams: «Tiešām, visus šādus viņa darbus Es nekad neaizmirsīšu!»

⁸ Vai šā iemesla dēļ nebūtu jānodreb zemei un visiem tās iedzīvotājiem jāizsamist? Tiešām, zemei tad būtu jāpārplūst kā Nīlai, tai būtu jāpaceļas un jānokrītas kā Ēģiptes straumei!

⁹ «Un notiks tanī dienā,» saka Dievs Tas Kungs, «Es likšu saulei norietēt jau pusdienas laikā un likšu tumsai nākt pār zemi visgaišākā dienas stundā.

¹⁰ Es visas jūsu svētku dienas pārvērtīšu sēru dienās un visas jūsu dziesmas raudu dziesmās; Es ietērpšu jūsu gurnus maisu drānās, Es likšu mesties jūsu galvām plikām; Es likšu jums visiem pārdzīvot sēras, kādas izjūt cilvēks sava vienīgā dēla nāves dēļ. Un visu šo lietu gals būs rūgta nelaimes diena!

¹¹ Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklusīt Tā Kunga vārdus.

¹² Lai viņi skraidītu grīlodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda – un tomēr to neatrastu.

¹³ Tai pašā dienā slāpju mocītas saļims skaistās jaunavas un brašie jaunekļi, ¹⁴ kas tagad zvēr pie Samarijas lāsta un saka: tik tiešām, ka tavš Dievs dzīvo, Dan! Tik tiešām, ka pareģe dzīvo Bēršebā! – Jo tie kritīs un nekad vairs nepiecelsies.»

9. nodaļa

¹ Un es redzēju To Kungu stāvam pār altāri, un Viņš sacīja: «Dod triecienu vārtu palodai, lai stabu balsti satricinās, mūri sagāžas un to drupas lai krīt viņiem visiem uz galvas! Kas no viņiem paliks pāri, tos Es nokaušu ar zobenu; nevienam bēdzējam no viņiem nebūs izbēgt, neviens izbēgušais neizglābsies!

² Un, ja arī viņi izlauztos cauri līdz pazemei, tad Mana roka tomēr viņus no turienes izvilks, un, ja viņi paceltos pret debesīm, tad Es viņus tomēr nogrūdīšu zemē.

³ Un, ja tie noslēptos Karmela kalna virsotnē, Es viņus tomēr tur sameklēšu un nodabūšu zemē, un, ja viņi Manu acu priekšā paglābtos jūras dibenā, Es pavēlēšu jūras čūskai, lai tā viņus turpat sadzel; ⁴ un, ja viņi sagūstīti soļotu savu ienaidnieku priekšā, tad Es tomēr pavēlēšu zobenam, lai tas viņus turpat nobeidz, jo Es vērsīšu Savus skatus uz viņiem – viņiem par nelaimi un ne par labu!»

⁵ Un tāds ir Viņš, Tas Kungs, Dievs Cebaots. Jo, kad Viņš aizskar zemi, tad tā izkūst un visi tās iedzīvotāji bēdājas; zemes virsa tad paceļas tik augstu kā Nīla uzplūdos un atkal nokrītas tik zemu kā šī Ēģiptes straume.

⁶ Viņš ir tas, kas Savu plašo un mūžīgo mājokli uzcēlis debesīs un Savu pagaidu mītni nostiprinājis zemes virsū; Viņš pavēl pār ūdeņiem jūrā un liek tiem izlieties pār visu zemi – Viņa vārds ir Tas Kungs.

⁷ «Vai jūs, Israēla bērni, Man neesat gluži kā kušītu dēli?» saka Tas Kungs. «Vai Es neesmu izvedis Israēlu no Ēģiptes zemes, filistiešus no Kaftoras un aramiešus no Kiras?

⁸ Redzi, Tā Kunga acis noraugās uz grēcīgo ķēniņa valsti, lai Es to noslaucītu no zemes virsū; taču Jēkaba namu Es pilnīgi gan neizdeldēšu, saka Tas Kungs, ⁹ jo raugi, Es pavēlēšu sijāt Israēla namu tautu starpā tā, kā sietā sijā labības graudus, un neviens grauds nenokrīt zemē.

¹⁰ Visiem grēciniekiem Manā tautā būs mirt no zobena, tiem, kas saka: ļaunums nepienāks mums tik tuvu, tas mūs nepārsteigs!

¹¹ Tai pašā laikā Es sabrukušo Dāvida mītni uzcelšu no jauna, Es aizsegšu ar pinumiem tajā radušos caurumus un plaisas, atjaunošu to, kas būs tai nolūzis, un beigās izveidošu to no jauna pilnīgi tādu, kāda tā kādreiz ir bijusi senajās dienās, ¹² tā, lai viņi iegūtu sev par īpašumu visus pāri palikušos Edomas ļaudis un visas tautas, kuru starpā daudzina Mans Vārds! – saka Tas Kungs, kas to visu dara.

¹³ Raugi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad vienā laikā varēs kārtot zemi sējai un pļaut, varēs spiest vīnogas un sēt, kad visi kalni pilēs no salda vīna, visi pakalni būs auglīgi un tos klās augļu pārpilnība.

¹⁴ Tad Es atsaukšu atpakaļ Savu Israēla tautu no trimdas, un viņi uzcelš izpostītās pilsētas un tās arī apdzīvos, viņi dēstīs vīnadārzus un dzers no tiem vīnu, viņi ierīkos augļu dārzus un baudīs to augļus.

¹⁵ Es viņus iedēstīšu stipri viņu pašu zemē, ka tos vairs nekad neizrautu no viņu zemes, ko Es viņiem esmu devis!» saka Tas Kungs, tavs Dievs.

40. Obadjas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Авдия» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Lūk, Obadjas redzētais. Tā saka Dievs Tas Kungs par Edomu: «Mēs esam dzirdējuši no Tā Kunga, ka svešām tautām nosūtīts šāds vēstījums: celieties un sataisieties cīņai pret Edomu!

² Redzi, Es esmu tevi svešu tautu starpā darījis niecīgu un gaužām nicinātu!

³ Tavas sirds uzpūtība ir tevi pievīlusi, jo tu dzīvo klinšu aizās savos augstajos mājokļos un tu domā savā sirdī: kas gan var mani nogrūst zemē?

⁴ Bet, ja tu arī līdzīgi ērglim paceltos debesu augstumos un taisītu sev ligzdu starp zvaigznēm, Es tevi tomēr no turienes nogāzīšu!» saka Tas Kungs.

⁵ Ja pie tevis ielauzīsies zagļi vai naktī laupītāji, kā gan viņi tevi postīs un kā tu tad būsi gluži pagalam! Tiešām, lai viņi zog, cik viņiem patīk, un, ja tavā vīnadārzā ienāktu sveši vīnogu lasītāji, vai tad lai viņi neatstāj tev tavos vīnakokos nekādu pārpalikumu?

⁶ Cik labi viņi tomēr izdibinājuši visu par Ēsavu un izmeklējušies pēc viņa bagātībām!

⁷ Visi tavi sabiedrotie dzīs tevi projām no savas zemes līdz pašām tavām robežām; labie draugi, uz kuriem tu liki lielas cerības un sagaidīji mierinājumu, piekrāps un uzveiks tevi; tie, kas ēd tavu maizi, nodos tevi, iekāms tu to pamanīsi.

⁸ «Tik tiešām, tanī dienā,» saka Tas Kungs, «Es iznīcināšu Edoma gudros un likšu izzust katram saprātam Ēsava kalnu zemē; ⁹ un tavi drosmes pilnie karavīri, Tēman, kritīs izmisumā, tā ka visi ļaudis Ēsava kalnu zemē tiks iznīcināti!

¹⁰ Sava nozieguma dēļ, ko tu esi izdarījis pret savu brāli Jēkabu, tev būs jāpanes visādi pazemojumi un jāklūst iznīcinātam uz visiem laikiem.

¹¹ Tanī dienā, kad tu biji turpat klāt, kad svešinieki veda projām sagūstītu viņa karaspēku, kad sveštautieši lauzās iekšā pa viņa pilsētas vārtiem un meta kauliņus par Jeruzālemi, tu biji tāds pats kā ikviens no viņiem.

¹² Tev nebūs nekad vairs tā sajust prieku par tavu brāli viņa nelaiemes dienā, un tev nebūs ļauni priecāties par Jūdas bērniem pazušanas dienā un nebūs būt lielmutīgam tad, kad ir viņu bailības diena!

¹³ Tev nebūs ieiet pa Manas tautas vārtiem viņas bēdu dienā, tev nebūs izjust prieku par viņu nelaimi, tev nebūs tvert pēc viņu mantas, viņiem pašiem pārdzīvojot briesmas un šausmas!

¹⁴ Tev nebūs stāvēt krustcelēs, lai slepkavotu tos, kas no viņu ļaudīm paguvuši glābties; tev nebūs nodot ienaidnieku rokās arī pārējos viņu locekļus, kad viņi pārdzīvo nelaiemes dienu!

¹⁵ Jo Tā Kunga diena jau visām tautām ir tuvu klāt nākusi. Kā tu esi rīkojies, tā notiks arī tev, un, ko tu esi nopelnījis, tas nāks atpakaļ pār tavu galvu!

¹⁶ Jo, tāpat kā jūs esat dzēruši Manu dusmu kausu Manā svētajā kalnā, tā lai svešas tautas ik dienas to tagad tukšo; lai tās dzer, noreibst, streipuļo un pēc tam izgaist kā nebijušas!

¹⁷ Bet uz Ciānas kalna būs glābiņš, un šim kalnam būs svētam būt, un Jēkaba nama bērni atkal iegūs savus agrākos īpašumus.

¹⁸ Un Jēkaba namam būs kļūt par uguni un Jāzēpa namam par liesmu, bet Ēsava namam par salmu kušķi, ko tie divi aizdedzinās, un uguns galīgi to aprīs, lai no Ēsava nama nekas nepaliktu pāri!» – jo Tas Kungs tā ir runājis.

¹⁹ Un tie, kas dzīvo uz dienvidiem, iemantos Ēsava kalnu zemi, un tie, kas mīt ieplakā, iegūs savā varā filistiešu zemi; viņi ieņems arī Efraima un Samarijas klajumus, un Benjamīns iekaros Gileādu.

²⁰ Un šā Israēla bērnu karaspēka locekļi, kas bija aizvesti gūstā, iegūs zemi, kas pieder kānaāniešiem līdz Sareptai, un no Jeruzālemes trimdā aizvestie, kas atrodas Sefaradā, dabūs sev dienvidu pilsētas.

²¹ Un atsvabinātāji uznāks Ciānas kalnā, lai būtu par tiesnešiem Ēsava kalnu zemē, un ķēniņa valstī augstākā vara piederēs Tam Kungam.

41. Jonas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Ионы» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Tā Kunga vārds nāca pār Jonu, Amitaja dēlu:

² «Celies un dodies uz lielo pilsētu Ninivi; norāj to un paziņo tai, ka tās ļaunie darbi jau nonākuši Mana vaiga priekšā!»

³ Bet Jona cēlās, lai bēgtu no Tā Kunga vaiga, gribēdams nokļūt Taršišā, un nonāca līdz Jafai. Tur viņš atrada kuģi, kas taisījās ceļā uz Taršišu, samaksāja braucamo naudu un iekāpa kuģī, kam bija viņš jāizved uz Taršišu, projām no Tā Kunga acīm.

⁴ Tad Tas Kungs lika pūst uz jūras lielam vējam; drīz sacēlās vētra, un visiem likās, ka kuģis grims.

⁵ Kuģa ļaudis pārņēma lielas izbailes, un viņi kļiedza, piesaukdami katrs savu dievu, un sameta visu, kas bija uz kuģa, jūrā, lai atvieglotu kravas svaru. Jona bija nokāpis apakšējās dziļākās kuģa telpās, tur nolicies un gulēja dziļā miegā.

⁶ Tad pie viņa piegāja kuģa kapteinis un sacīja: «Kā tu vari tik cieši gulēt? Celies un piesauc savu Dievu! Varbūt šis Dievs atcerēsies mūs, lai mēs neaizejam bojā.»

⁷ Un kuģa ļaudis teica cits uz citu: «Sanāciet, metīsim kauliņus, lai izzinātu, kura dēļ mums klājas tik ļauni!» Kauliņus metot, vaina krita uz Jonu.

⁸ Tad viņi teica viņam: «Saki mums, kāpēc mums ir uzbrukusi šī nelaime? Kāda ir tava nodarbošanās, un no kurienes tu nāc? Kādas tu zemes un tautas?»

⁹ Tad viņš tiem atbildēja: «Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi.»

¹⁰ Tad no jauna kuģa ļaudis ārkārtīgi izbijās un jautāja viņam: «Kādēļ tu to tā izdarīji?» Viņi zināja, ka Jona bēga no Tā Kunga, jo viņš to viņiem iepriekš bija pateicis.

¹¹ Tad tie viņam sacīja: «Ko lai mēs ar tevi darām, lai jūra nomierinātos?» – jo jūra joprojām bija ārkārtīgi nemierīga.

¹² Viņš atbildēja viņiem tā: «Nemiet mani un iemetiet jūrā, tad tā kļūs rāma. Es zinu, ka manas vainas dēļ pār jums sacēlusies šī lielā vētra.»

¹³ Tad kuģa ļaudis, visiem spēkiem airēdami, centās pagriezt kuģi tā, lai viņi drīzāk sasniegtu krastu, bet tas viņiem neizdevās, jo jūra bija sacēlusies un bangoja vētrā pāri viņu galvām.

¹⁴ Tad viņi piesauca To Kungu un sacīja: «Ak, Kungs, nepazudini mūs šā cilvēka dvēseles dēļ un nepieskaiti mums par grēku viņa nenoziedzīgās asinis! Jo Tu, Kungs, rīkojies tā, kā Tu atzini par pareizu.»

¹⁵ Tad viņi satvēra Jonu un iemeta jūrā; vētras trakošana mitējās, un drīz jūra norima pavisam.

¹⁶ Bet kuģa ļaudis pārņēma lielas bailes Tā Kunga priekšā; viņi nesa Tam Kungam kaujamus upurus un deva Viņam solījumus.

2. nodaļa

¹ Bet Tas Kungs sūtīja lielu zivi aprīt Jonu. Un Jona sabija zivs vēderā trīs dienas un trīs naktis.

² Un Jona no zivs vēdera raidīja pie Tā Kunga, sava Dieva, lūgšanu pēc palīdzības ³ un sacīja: «Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš atbildēja man; es kļiedzu no pazemes dziļumiem, un Tu sadzirdēji manu saucienu.

⁴ Tu iemeti mani dzelmē pašā jūras vidū, kur mani no visām pusēm apņēma straumes; visas Tevis sūfītās bangas un viņņu kalni vēlās man pāri, ⁵ tā ka man šķita – es esmu atstumts no Tavu acu skata un man nekad vairs neredzēt Tavu svēto namu!

⁶ Līdz pašiem manas dzīvības dziļumiem mani bija aplājuši ūdeņi, visapkārt mani bija ietvēruši dziļumi; niedres bija apvijušās ap manu galvu.

⁷ Es biju nolaidies līdz dziļākajiem kalnu pamatiem, zemes aizsprosti, šķiet, bija aizdarījušies aiz manis uz mūžu, bet Tu tomēr esi licis manai dzīvībai pacelties augšup no šīs tumšās bedres un izglābis to no pazušanas, ak, Kungs, mans Dievs!

⁸ Un, kad mana dvēsele bija pagurusi baiļu mazdūšībā, es atcerējos Tevi, ak, Kungs, un mana lūgšana nonāca pie Tevis Tavā svētajā namā.

⁹ Tie, kas turas pie nīcīgām viltus dievībām, zaudē savu žēlastības tiesu.

¹⁰ Bet ar pateicības prieku es nesīšu Tev savus upurus, savus solījuma upurus es Tev pienesīšu. Glābšana ir pie Tā Kunga!»

¹¹ Un Tas Kungs pavēlēja zivij, un viņa izspļāva Jonu malā.

3. nodaļa

¹ Un otrreiz nāca Tā Kunga vārds pār Jonu:

² «Celies un ej uz lielo pilsētu Ninivi un sludini tai, ko Es tev teikšu!»

³ Tad Jona cēlās un gāja uz Ninivi, kā Tas Kungs bija teicis. Ninive bija liela pilsēta Dieva priekšā; lai tai apietu apkārt un to kurmet izstaigātu, bija vajadzīgas trīs dienas.

⁴ Jona iesāka staigāt pa pilsētu un paveica veselas dienas gājumu, viņš sludināja un teica: «Vēl tikai četrdesmit dienas, tad Ninive tiks galīgi nopostīta!»

⁵ Tad Ninives ļaudis radās ticība Dievam, viņi izsludināja gavēni, un liels un mazs uzvilka mugurā maisu.

⁶ Un, kad tas kļuva zināms Ninives ķēniņam, viņš uzcēlās no sava troņa, novilka savu purpuru, ietērpa savu miesu maisa drānās, sajozās un apsēdās pelnos.

⁷ Tad viņš lika Ninivē ar uzsaukumu zināmu darīt: «Pēc ķēniņa un augstāko varas nesēju pavēles stājas spēkā šāds rīkojums: ne cilvēki, ne lopī, ne vērši, ne avis nedrīkst nekādu ēdienu, nedz ēdamo baudīt; lopus nedrīkst dzīt ganos, nedz arī viņus dzirdīt ar ūdeni; ⁸ bet cilvēki un lopī lai tērpjas maisu drānās un lai jo gauži piesauc Dievu, un lai ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa un no varasdarba, ko tas ar savām rokām dara!

⁹ Kas gan lai zina? Varbūt Dievam paliek mūsu žēl un Viņš ļaujas novērst Sevi no Savām bargajām dusmām, tā ka mēs nepazūdam!»

¹⁰ Un, kad Dievs redzēja viņu darbus, redzēja, ka viņi atgriezušies no sava ļaunā ceļa, tad Viņam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš bija teicies viņiem nodarīt, un Viņš viņiem to nenodarīja.

4. nodaļa

¹ Tas sagādāja Jonam lielu vilšanos, un viņš iedegās dusmās. Viņš tad ² piesauca lūgšanā To Kungu un teica: «Ak, Kungs, vai tas nav tieši tas, ko es teicu, kad es biju vēl savā zemē? Tādēļ es priekšlaikus steidzos aizbēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi žēlīgs un mīlestības pilns Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā, kam paredzamā ļaunuma pašam žēl.

³ Tad nu, Kungs, pieņem manu dvēseli, jo es gribu labāk mirt nekā dzīvot!»

⁴ Bet Tas Kungs teica: «Vai tu domā, ka tu dari labi dusmodamies?»

⁵ Tad Jona izgāja no pilsētas un apmetās kādā vietā uz austrumiem no tās. Viņš uzcēla sev tur mazu būdiņu un apsēdās tās paēnā, lai nogaidītu un redzētu, kas notiks ar pilsētu.

⁶ Bet Dievs Tas Kungs lika tur uzaugt ricinus stādam; tas drīz izauga lielāks par Jonu, radīja pavēni viņa galvai un atsvabināja viņu no drūmā garastāvokļa; tādēļ Jona ļoti priecājās par šo ricinus stādu.

⁷ Bet otrā dienā Dievs Tas Kungs rīta ausmā pavēlēja parādīties kādam tārnam; tas iedzēla ricinus stādam, un tas nokalta.

⁸ Un, kad bija uzlēkusi saule, Dievs lika pūst sausam austrumu vējam, saule spieda Jonam virs galvas, tā ka viņš zaudēja samaņu; savā dvēselē viņš tad vēlējās nāvi un teica: «Es gribētu labāk mirt nekā dzīvot!»

⁹ Tad Tas Kungs teica Jonam: «Vai tu domā, ka tu pamatoti dusmojies ricinus stāda dēļ?» Jona atbildēja: «Tik tiešām, ka es mirstu, manas dusmas ir pamatotas!»

¹⁰ Bet Tas Kungs sacīja: «Tev sāp sirds par ricinus stādu, gar kuru tu nemaz nebiji pūlējies, kuru tu nebiji izaudzējis, kas vienā naktī tapa un vienā naktī bija atkal pagalam.

¹¹ Un kā tad lai Man nebūtu žēl Ninives, tādas tik lielas pilsētas, ar vairāk kā simts divdesmit tūkstošiem iedzīvotāju, kas vienkārši nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās un kuriem pieder daudz lopu?»

42. Mihā Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Михея» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Mihi no Morešetas Jūdas ķēniņu Jotāma, Ahasa un Hiskijas valdīšanas laikā parādībā par Samariju un Jeruzālemi.

² Uzklusait to, visas tautas, ievēro to, zeme un visi, kas to apdzīvojat! Pats Tas Kungs ir liecinieks pret jums, Tas Kungs no Sava svētā nama!

³ Jo redzi, Tas Kungs atstāj Savu vietu, nolaižas zemē un staigā pa augstākām zemes virsotnēm, ⁴ tā ka kalni zem Viņa soļiem izkūst un ielejas saplaisā gabalos – kā vasks kūst uguns tuvumā un kā izzūd ūdens, kas plūst lejup pa stāvu nogāzes vietu.

⁵ Tas viss ir noticis Jēkaba noziegumu un Israēla nama grēku dēļ! Bet kāds ir Jēkaba noziegums? Vai tā nav Samarija? Un kas rīkoja Jūdas elka dievu altārus? Vai ne Jeruzāleme?

⁶ «Un Es pārvērtīšu Samariju par akmeņu kaudzi tīrumā, par vīnadārza ierīkošanas vietu; pilsētas akmeņus Es novelšu ielejā, un Es atsegšu vaļā tās pamatus.

⁷ Un visi tās izgriezti elku tēli jāsadauza gabalos, un visas tiem pienestās netiklās mīlas veltes jāsadedzina ugunī; visus viņu elkus Es veltīšu iznīcībai, jo par netiklības naudu tie ir savākti un darināti un tiem jāklūst atkal par netiklības atlīdzību!»

⁸ Tādēļ es sērošu un vaimanāšu, es staigāšu basām kājām un bez virsdrēbēm! Es vaimanāšu kā šakāļi un sērošos kā strausi!

⁹ Jo viņas gūtās vāties nav dziedināmas, tās sniedzas līdz Jūdai, līdz manas tautas vārtiem – līdz Jeruzālemei.

¹⁰ Nesludiniet par to Gātā, nelieciat atskanēt savām raudām Akojā; vārtieties pīšļos Bet-Leafrā!

¹¹ Tev, Safīra, ar visu kaunu būs jāatstāj savs mitekļis; Caānana paliks, un Bet-Haecelas sēras traucēs jūs tur apmesties.

¹² Marota nespēs iepriecināt sevi par labumu zaudējumu, jo uzbrukušās briesmas nāca no Tā Kunga un ir aizsniegušās līdz Jeruzālemes vārtiem.

¹³ Tu, Lahiša, iejūdz savus skrējējus zirgus ratos un brauc projām, jo tu esi bijusi Ciānas meitai viņas ierosinātāja uz grēkiem un tevī sāka izraisīties Israēla pārkāpumi.

¹⁴ Tādēļ tev būs jādod atlaišanas dāvanas Morešetas Gātai, šķiroties no tās. Ar Ahsibas pilsētu Israēla ķēniņi pievilsies.

¹⁵ Es atvedīšu tev, Mareša, mantinieku, un Israēla godība atnāks līdz Adullāmas alai.

¹⁶ Nodzen sev matus un liec apgriezt sev bārdi savu maigo, bet negodā piedzīvoto bērnu dēļ, lai tavš pakausis kļūtu plīks kā noplūkts ērglis, jo tavi bērni ir aizvesti projām no tevis.

2. nodaļa

¹ Bēdas tiem, kas izgudro netaisnību pret citiem un lolo, izstiepušies savās guļasvietās, ļaunus nodomus un tos īsteno rīta gaismā, jo viņu rokās ir vara!

² Viņi ar varu piesavinās laukus un atņēma mājas, kas viņiem iepatīkas; tā viņi rīkojas varmācīgi pret ikvienu nama īpašnieku un pret viņa mantoto īpašumu.

³ Tāpēc Tas Kungs saka tā: «Redzi, Man ir nodomā pret šo cilti kas ļauns, un tāpēc jūs neizglābsit no tā savus kaklus un nestaigāsiet apkārt tik lepni, jo pārdzīvojamais laiks ir baigs laiks!»

⁴ Tai pašā dienā par jums dziedās joku dziesmu, un pēc tam tūliņ atskanēs raudu dziesma: «Ir beigas! Mēs esam pilnīgi izpostīti! Manas tautas mantojumu Viņš nodos svešās rokās, ak, kā man Viņš to atņēma! Mūsu tīrumi nodoti atkritējiem!»

⁵ Tiešām, jums nebūs neviena, kas jums iemērītu daļu Tā Kunga draudzē.

⁶ «Neaizraujieties un nesludiniet!» tā viņi sludina, jo tādas lietas jau nesludina; mēs tādēļ tomēr nenokļūsim kaunā!

⁷ Vai nolādēts ir Jēkaba nams? Vai tev šķiet, ka Tas Kungs ir tik straujš Savās dusmās? Vai Tā Kunga Gars ir par ierobežotu, vai tas, kas noticis, ir tiešām Dieva darbi? – Vai Viņa vārdi nav patīkami tiem, kas bez vainas staigā?

⁸ Bet jūs – tie, kas pret manu tautu esat uzstājušies kā ienaidnieki! No apmetņiem jūs noplēšat grezno uzšuvi, jūs nolaupāt mierīgiem garāmgājējiem tiklab svārkus, kā apmetni, kā to nereti dara tie, kas atgriežas no kara.

⁹ Manas tautas sievas jūs ar varu izstumjat no viņu patīkamajiem namiem, un viņu mazajiem bērniem jūs atraujat manas godības rotu uz mūžīgiem laikiem.

¹⁰ Tādēļ celieties un dodieties ceļā! Jo šī zeme nav jums paliekama vieta, tādēļ ka tā nešķīsta, tā ved postā, un par savu nešķīstību tā tiks postīt izpostīta.

¹¹ Ja kāds nāktu, kas grozās pēc vēja, un jums sludinātu viltu un melus un stāstītu, kā viņiem jādzer un jādzīro, tad tas būtu šai tautai piemērotais sludinātājs.

¹² Tiešām gan, Es sapulcinādams sapulcināšu tevi, Jēkab, un arī pāri palikušos Israēlā Es savedīšu kopā; kā avis Es viņus novietošu vienkopus stiprā kūtī un kā ganāmo pulku aplokos, lai visas malas būtu pilnas cilvēku trokšņa.

¹³ Viņu priekšā ies šķēršļu salauzējs. Viņi izlauzīsies un izies pa vārtiem; viņu ķēniņš ies viņiem pa priekšu; un Tas Kungs būs viņu vadonis.

3. nodaļa

¹ Un es sacīju: «Uzklausiet taču jūs, Jēkaba nama galvenie, un jūs, Israēla nama vadoņi! Vai jums neklātos tiesu un taisnību zināt?

² Bet jūs ienīstat labo un mīlat ļauno; jūs dīrājat viņiem ādu nost no miesas un plēšat nost miesu no viņu kauliem, ³ un aprijat manas tautas miesu, un, kad jūs viņas ādu būsit novilkuši no miesas, jūs salauzīsīt arī viņas kaulus, sadalīsīt viņu gabalos, liekot tos kā cepetī podā un vārot kā gaļu katlā.»

⁴ Tādēļ, kad jūs, kaut arī skaļi kliegdami, piesauksīt To Kungu, Viņš jūs neuzklausīs, bet aizsegs Savu vaigu jūsu priekšā, kā jūs to ar savu ļauno rīcību esat izpelņījušies.

⁵ Tā saka Tas Kungs par praviešiem, kas maldina manu tautu: tie sludina mieru, kad tiem ir ko ēst, bet tur, kur viņiem neko nedod mutē, pret tiem viņi izsludina karu.

⁶ Tādēļ lai klājas neziņas nakts pār jums bez kādas paredzēšanas, un lai pār jums mīt tumsa bez kādas nākamo lietu izmaņas; lai saule noriet pār šiem praviešiem, un lai pār viņiem aptumšojas diena.

⁷ Tad redzētāji stāvēs nokaunējušies un zīlnieki, cerībās vīlušies, nosarks, un visi viņi paslēpsies savās bārdās, tādēļ ka Dievs neatbild.

⁸ Bet es esmu Tā Kunga spēka un Gara pilns, pilns tiesas un varonīga stipruma, lai pasludinātu Jēkabam viņa uzticības laušanu un Israēlam viņa grēkus.

⁹ Tādēļ uzklausiet jūs, Jēkaba nama galvenie, un jūs, Israēla nama vadoņi, jūs, kas nicināt taisnību un visu, kas taisns, apgriežat otrādi, ¹⁰ jūs, kas ceļat Ciānu ar asinsizliešanu un Jeruzālemi ar netaisnību!

¹¹ Tās priekšnieki spriež tiesu par samaksu, tās priesteri māca tieslietas par atlīdzību, tās pravieši tulko likteni par naudu un turklāt paļaujas uz To Kungu un saka: «Vai tad Tas Kungs nav mūsu vidū? Mums ļaunums neuzies!»

¹² Tāpēc tieši jūsu dēļ Ciānu uzars kā tīrumu un Jeruzālemi pārvērtīs par drupu kaudzi, un šī nama kalns kļūs par mežainu augstieni!

4. nodaļa

¹ Bet visu dienu galā kalns, uz kura atrodas Tā Kunga nams, stāvēs jo stipri, būdams augstāks nekā visi citi kalni, paceldamies augstu pāri visiem pakalniem, un visas tautas steigsies pie tā.

² To starpā būs arī daudzas citas tautas, tās ies un sacīs: «Nāciet, lai steidzamies augšup Tā Kunga kalnā un ejam Jēkaba Dieva namā, lai Viņš mums māca Savus ceļus, ka lai mēs staigājam Viņa tekas!» – Jo no Ciānas izies bauslība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes.

³ Viņš spriedīs tiesu daudzu lielu tautu starpā un izšķīrs strīdus lietas stiprām tautām pat tālās zemēs. Tās pārkalns zobenus lemešos un savu šķēpu galus par vīna dārznieku nažiem. Neviena tauta nepacels zobenu pret otru un nemācīsies vairs karot.

⁴ Bet tie ikviens sēdēs un dzīvos bez bailēm zem sava vīna un vīģes koka, jo nebūs neviena, kas tiem iedvestu bailes, jo to ir noteikusi Tā Kunga Cebaota mute.

⁵ Jo ikviena tauta staigā sava dieva vārdā, bet mēs lai staigājam Tā Kunga, mūsu Dieva, Vārdā mūžīgi mūžam!

⁶ «Tai pašā dienā,» saka Tas Kungs, «Es sapulcināšu klibos un savākšu kopā tos, kas bijuši izkaisīti un trimdā, kā arī tos, kam Es esmu uzsūtījis kādu ļaunumu, ⁷ un Es darīšu klibos par atlikumu un tālu aizdzītos par varenu tautu, un Tas Kungs būs viņu ķēniņš Ciānas kalnā no šā laika un mūžīgi.»

⁸ Un tu, ganāmo pulku sargu torni, tu, Ciānas meitas nocietinātais uzkalns, pie tevis nonāks un tevī ieies agrākā pirmatnējā valsts vara, Jeruzālemes meitas ķēniņvalsts.

⁹ Kāpēc tad tu tagad kliez tik skaļi? Vai tev nav ķēniņa? Jeb vai tavi padomdevēji ir aizgājuši bojā, ka tevi tā pēkšņi ir sagrābušas sāpes kā dzemdētāju sievu grūtā stundā?

¹⁰ Lokies šais sāpēs, paciet tās un vaidi, Ciānas meita, kā dzemdētāja sieva! Jo tev tagad jādodas prom no pilsētas, tev jādzīvo laukā un jānonāk līdz Bābeleī, bet tur tu atradīsi glābiņu, tur Tas Kungs tevi atpestīs no tavu ienaidnieku rokas!

¹¹ Bet pašlaik pret tevi pulcējušās daudzas svešas tautas un apspriežas savā starpā: lai viņa tiek sagānīta, ka mēs ar prieku noraugāmieš Ciānā!

¹² Bet viņi nezina Tā Kunga apslēptos nodomus un neizprot to, kas Viņam padomā, jo Viņš viņus savācis kā kūlīšus uz kuļamā klona.

¹³ Tādēļ celies, Ciānas meita, un sāc kult! Es tevi apveltīšu ar dzelzs ragiem un vara nagiem, un tu sakulsi smalkās drumstalās daudzas tautas un šo tautu salaupīto veltīsi pateicībā Tam Kungam; arī visu viņu mantību tu novēlēsi visas pasaules Kungam.

¹⁴ Bet tagad, karotāja, bruņojies! Mēs esam ielenkti, un ar rīksti viņi sitīs pa vaigu Israēla tiesnesi.

5. nodaļa

¹ Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmajos laikos.

² Tādēļ Viņš atstās viņus līdz tam laikam, kamēr tā, kam jādzemdē, dzemdēs; tad arī pāri palikušie brāļi atgriezīsies atpakaļ pie Israēla bērniem.

³ Un Viņš stāvēs un ganīs Savu tautu Tā Kunga spēkā un Tā Kunga, sava Dieva, Vārda godībā. Un viņi dzīvos drošībā, jo Viņš kļūs varens līdz pat pasaules galiem.

⁴ Un Viņš būs miers. – Ja Asurs iebruktu mūsu zemē un sāktu postīt mūsu namus, tad mēs varētu raidīt viņam pretī septiņus ganu cilšu priekšniekus un astoņus novadu vecākos, ⁵ kas gāzīs postā Asura zemi ar zobeniem un Nimroda zemi ar atvēztu zobena asmeni. Un tā Viņš izglābs mūs no asīriešiem, ja tie ienāks mūsu zemē un staigās pa mūsu robežām.

⁶ Un pāri palikušie no Jēkaba nama būs citu tautu starpā kā Tā Kunga rasa un kā lietus pilieni uz zāles, kas nekā negaida no cilvēkiem un nepaļaujas uz cilvēku bērniem.

⁷ Tiešām, Jēkaba atlikums būs starp svešām tautām kā lauva starp meža zvēriem, kā jauns lauvēns avju ganāmā pulkā; kurp vien tas nokļīst, viņš visur visu saplosa un ar kājām nomin, tā ka nav nekāda glābiņa.

⁸ Lai tava roka ir augsti pacelta pret taviem pretiniekiem, un lai visi tavi ienaidnieki top izdeldēti!

⁹ «Un tanī dienā notiks,» saka Tas Kungs, «Es tev atņemšu visus tavus zirgus un iznīcināšu tavus kaujas ratus, ¹⁰ un Es izdeldēšu tavas zemes pilsētas un sagraušu visas tavas nocietinātās vietas.

¹¹ Un Es iznīcināšu buršanu no tavas rokas, un tavā vidū vairs nebūs zīlnieku.

¹² Un Es satriekšu gabalos tavus izgrieztos elku tēlus un tavus izlietos elka dievu stabus tavā vidū, lai tu vairs nemestos uz sava vaiga pie zemes tava paša roku darba priekšā.

¹³ Es iznīdēšu tavus elku kokus no tava vidus un izdeldēšu tavas pilsētas.

¹⁴ Un Es ar dūsmām un atriebēja bargumu piemeklēšu visas tautas, kuras nav gribējušas būt paklausīgas.»

6. nodaļa

¹ Klausaities taču, ko saka Tas Kungs: «Celies un sāc savu uzstāšanos tiesā kalnu priekšā un ļauj pakalniem sadzirdēt savu balsi!»

² Klausaities jūs, kalni, kā Tas Kungs ies tiesā, un arī jūs, spēcīgie zemes pamati, jo Tas Kungs grib iet tiesā ar Savu tautu un grib sodīt Israēlu!

³ «Ko Es esmu tev nodarījis, Mana tauta, un ar ko Es tevi būtu apkaitinājis? Atbildi jel Man to!

⁴ Es taču izvedu tevi no Ēģiptes zemes un atsvabināju tevi no tavas verdzības nama, un sūtīju tev pa priekšu Mozu, Āronu un Mirjamu.

⁵ Atceries taču to, Mana tauta, kādus nodomus bija lolojis Balaks, moābiešu ķēniņš, un ko viņam atbildēja Bileāms, Beora dēls, kā arī to, kas notika ceļā no Sitimas līdz Gilgalai, lai tu saprastu, ka Tas Kungs jums darījis tikai labu!»

⁶ «Kā lai es tuvojos Tam Kungam? Vai lai es noņemtos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus?»

⁷ Vai var iegūt Tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošām eļļas straumju? Jeb vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, manas miesas auglis par manas dvēseles grēkiem?»

⁸ Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!

⁹ Klau! Tā Kunga vēstījuma balss atskan pa visu pilsētu – ir gudrība būties Tavu Vārdu. Ņem vērā rīkstī un arī, kas to sūta!

¹⁰ «Vai arvien vēl neatrodas bezdievīgo namos netaisna manta kopā ar sasodīto samazināto labības mēru?»

¹¹ Jeb vai lai Es attaisnoju nepareizos svarus un somā līdzī nēsājamos viltotos atsvarus, ¹² ar kuriem viņu bagātnieki, kas nereti ar varmācību kļuvuši bagāti, nodara tik daudz netaisnības? Un viņu mājinieki runā melus, un viņu pašu mutē ir nepatiesa mēle.

¹³ Tāpēc Es tev sodam sagādāšu visai sāpīgas ciešanas un tavu grēku dēļ tevi izpostīšu.

¹⁴ Tu ēdīsi, bet nebūsi paēdis, savās iekšās tu pastāvīgi sajūtīsi bada tukšumu. Un, ko tu noliksi pie malas, to tu tomēr nesataupīsi, un, kas tev vēl paliks pāri, to Es iznīcināšu ar zobenu.

¹⁵ Tu gan sēsi, bet tu nepļausi, tu audzināsi olīvas, spiedīsi eļļu, un tu tomēr nesvaidīsies ar to, tu liksi spaidā vīnogas, bet tu nedzērsi no tām darinātu vīnu.

¹⁶ Jo tu sekoji Omrija mācībām un ievēroji visas Ahaba nama izdarības, un jūs sekojāt tām, paklausīdami šā nama padomjiem. Tādēļ Es tevi nodošu izpostīšanai un tavus iedzīvotājus apsmieklam, un jums būs jācieš Manas tautas kauns!»

7. nodaļa

¹ Bēdas man! Jo man klājas kā tādām augļu novākšanas laikā, kas vīnadārzā salasa ražas atlikumus, kad vairs neatrod neviena ēšanai derīga ķekara un arī nevienas pirmās ražas vīģes, ko mana sirds tā kāro!

² Dievbijīgie ir izmiruši šai zemē, un taisnīgo vairs nav ļaužu starpā; visi slāpst tikai pēc asinīm, viņi cenšas cits citam izlikt valgus, jo tie viens otru uzlūko par medījumu.

³ Viņu rokas gatavas darīt ļaunu; ko grib novada valdnieks, to izpilda tiesnesis par maksu. Tie, kam vara, izsaka ļaunas vēlēšanās aiz tīrās vieglprātības un groza lietas, kā viņiem patīk.

⁴ Labākie viņu starpā ir kā ērkšķi un godīgākie ir kā ērkšķu dzīvžogs. Bet, kad pienāks tava sludinātāju diena un kad tev draudēs barga piemeklēšana, tad viņi nezinās, kur izeja.

⁵ Nevienam lai neuzticās savam tuvākam, nevienam lai nepaļaujas uz savu draugu! Noslēdz savas mutes vārtus pat tai sievai, kas guļ tev pie krūtīm!

⁶ Jo dēls nicina un nopaļā tēvu, meita uzstājas pret māti, vedekla ir pret vīramāti, un cilvēka ienaidnieki ir viņa pašamājinieki.

⁷ Bet es noraugos uz To Kungu un gaidu uz Dievu, manas glābšanas nesēju; mans Dievs mani uzklausīs!

⁸ Nepriecājies par mani, mana ienaidniece, ja es guļu nogāzts pie zemes: es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr Tas Kungs ir mana gaisma!

⁹ Es panesīšu Tā Kunga dusmas, jo es jau esmu pret Viņu grēkojis, kamēr Viņš izšķīrs manu lietu un dos man taisnību; Viņš mani izvedīs gaismā, tā ka es ar prieku skatīšu Viņa taisnību.

¹⁰ Manai ienaidniecei tas būs jāredz un pašai par lielu kaunu arī jāatzīst, viņai, kas tagad man saka: «Kur ir Tas Kungs, tavs Dievs?» Manas acis ar gandarījumu redzēs, ka viņu tad kā dubļus samīn uz ielas.

¹¹ «Nāks diena, kur atkal no jauna uzcelš tavus mūrus, diena, kur tavas robežas sniegsies atkal tālu.

¹² Tanī dienā nāks pie tevis no Asīrijas un Ēģiptes pilsētām, no Ēģiptes līdz Eifratam, no vienas jūras līdz otrai, no viena kalna līdz otram.

¹³ Bet zeme paliks par neauglīgu atmatu savu iedzīvotāju dēļ, un tas būs sods par viņu ļaunajiem darbiem.»

¹⁴ Bet Tu gani ar Savu gana vēzdu Savu tautu, šo ganāmo pulku, kas Tev pieder kā mantojums, Savus sīklopus, kas dzīvo atdalīti meža kalnājā, Karmela vidū; laid viņiem ganīties atkal Basanā un Gileādā kā kādreiz vecos laikos!

¹⁵ «Es likšu viņiem pieredzēt atkal brīnumus kā tai laikā, kad viņi izgāja no Ēģiptes zemes.

¹⁶ Citas tautas to redzēs un paliks kaunā ar visu savu varu, tie liks roku uz mutes, un viņu ausis būs kurlas.

¹⁷ Lai viņi laiza putekļus kā čūskas, kā zemes tārpi, lai viņi, bailēs trīcēdami, lien laukā no savām pilīm un tuvojas Tam Kungam, mūsu Dievam, lai tie izjūt bailes Tavā priekšā.»

¹⁸ Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas? Jo Tev patīk žēlastība.

¹⁹ Viņš atnāks pie mums atkal atpakaļ, Viņš apžēlosies par mums; mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu. Visus mūsu grēku darbus tu liec iemest jūras dziļumos.

²⁰ Tu parādīsi Jēkabam uzticību un dāvināsi žēlastību Ābrahāmam, ko Tu esi mūsu tēviem apsoltījis ar zvērestu kopš senajām dienām.

43. Nahuma Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Наума» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Spriedums par Ninīvi. Nahuma no Elkošas parādību grāmata.

² Bargs un atriebīgs Dievs ir Tas Kungs, jā, tik tiešām, Tas Kungs ir atriebīgs un turklāt bargs un dusmīgs; Tas Kungs ir atriebīgs Saviem pretiniekiem un ilgi kaist dusmās pret Saviem ienaidniekiem.

³ Tas Kungs ir lēnprātīgs dusmās, taču varens spēkā, un nesodītu Dievs neatstās nevienu. Cauri viesuļiem un vētrām ved Tā Kunga ceļš; mākoņi ir putekli zem Viņa kājām.

⁴ Viņš norāj jūru un dara to sausu un izsusina visas upes; Basans un Karmels izkalst, un, kas zied un zaļo Libanonā, tas savīst.

⁵ Kalni trīc Viņa priekšā un augstienes izkūst; zeme dreb Viņa vaiga priekšā un pasaule, un visi tās iedzīvotāji.

⁶ Kas var pastāvēt Viņa dusmu priekšā, un kas spēj palikt sveikā Viņa barguma karstumā? Viņa dusmu kvēle liesmo kā uguns versme, un klintis sabrūk un saplaisā no tās karstuma.

⁷ Tas Kungs ir labs tiem, kas uz Viņu paļaujas bēdu laikā, tiem Viņš ir stipra pils, un Viņš pazīst tos, kas pie Viņa meklē patvērumu.

⁸ Viņš liek straumēm plūst pār šo vietu, iznīcinot Savus pretiniekus, un tumsa vajā Viņa ienaidniekus.

⁹ Ko jūs vēl lolojat kādus ļaunus nodomus pret To Kungu? Viņš tomēr visam darīs galu; otrreiz vairs nelaimei nemaz nav jānāk.

¹⁰ Un, ja arī viņi būtu cieši kopā saauguši kā ērkšķi un ja viņi būtu pilni sulas kā mucas, tad tomēr viņus aprīs kā izkaltošus rugājus.

¹¹ Jo no tevis, Ninive, ir nācis negantais padoms, kam pamatā bija ļauna rīcība pret To Kungu.

¹² Tā saka Tas Kungs: «Kaut gan tiem labi klājas un kaut gan to ir daudz, tomēr tos nopļaus, un tiem būs jāiznīkst! Es tevi esmu gan pazemojis, bet Es nepazemošu tevi no jauna, Jūda. Taisni otrādi – ¹³ tad Es nokratīšu viņa jūgu, ko tu nes, Es saraušu tavas važas.»

¹⁴ Bet pret tevi ir Tas Kungs pavēlējis, ka no tava vārda turpmāk vairs nebūs dzimuma. «Es izmetīšu no tava dieva nama visus izgrieztos un izlietos elku tēlus, un Es tev rakšu kapu, jo tu esi atrasts par vieglu, Asīrijas valdniek!»

2. nodaļa

¹ Redzi, pāri kalniem kust prieka vēstneša kājas, kas vēstī mieru! Svētī savus svētkus, Jūda, un pildi savus solījumus arī ar brīvprātīgiem ziedojumiem! Jo nekrietnais vairs nestaiģās cauri taviem novadiem: viņš ir pavisam iznīcināts.

² Tomēr visu sagravējs ir devies pret tevi uzbrukumā, Ninive. Nocietini vēl spēcīgāk un apsargā savu cietoksni, uzmanī ceļu, apjoz savus gurnus, apbruņojies un pastiprini savu spēku, cik vien iespējams!

³ Jo Tas Kungs no jauna nostiprinās kā Jēkaba, tā arī Israēla godību, kaut laupītāji bija tos izlaupījuši un nopostījuši viņu vīna stādus.

⁴ Viņa spēcīgo cīnītāju vairogi ir sarkanā krāsā, viņa karavīri tērpti purpurā; viņa kara rati laistās spožā tērauda mirdzumā kā savas darināšanas dienā, viņu šķēpu smailes zib.

⁵ Viņa rati ripo pa ielām, un to rīboņa atskan ielās; tie lāsmo kā lāpas un drāžas uz priekšu kā zibeņi.

⁶ Viņš atceras savus varonīgos karavīrus, sauc tos, viņi iet un klūp un steidzas uz pilsētas mūri, kura pakājē uzbrucēji jau uzcēlušī mūra lauzējam aizsargu jumtu.

⁷ Bet ūdens noteku aizvari atveras, un ķēniņa pilī rodas apjukums.

⁸ Ķēniņiene tiek apsmieta un aizvesta trimdā, viņas galma jaunavas vaid kā ūbeles un sit sev pa krūtīm.

⁹ Jo Ninive kļuvusi līdzīga saviļņotiem ūdeņu klajumiem, kas stāvējuši mierīgi sakrāti dīķī, bet tagad paši plūst projām. Viņi pūlas gan tos atturēt, saukdami: stāviet, stāviet, – bet neviena ūdens lāse negriežas vairs atpakaļ.

¹⁰ Tad nu laupiet sudrabu, laupiet zeltu! – jo te nav gala bagātībām, un visvisādi dārgumi un dārgakmeņi te ir neizmērojamā daudzumā.

¹¹ Visur posts, tukšs klajums un kaila zeme! Sirdi ir pārņēmis izmisums, ceļi ļodzās, gurni gurst un trīc, un visiem nobāl vaigi.

¹² Kur nu ir veco lauvu mājoklis un mazo lauvēnu rotaļšanās vieta, pa kuru pastaigājas lauva un lauvas māte ar saviem mazuļiem, kur šie mazuļi mita drošībā, kur neviens nedrīkstēja viņus traucēt?

¹³ Un pietiekamā daudzumā lauva mēdza saplosīt dzīvniekus saviem mazuļiem, un nemitīgi viņš medīja un nokoda kustoņus arī savām lauvas mātēm, arī pats savas alas viņš piepildīja ar nomedīto laupījumu un savas migas vietu ar saplosīto dzīvnieku gabaliem.

¹⁴ «Bet redzi, Es esmu pret tevi,» saka Tas Kungs Cebaots, «Es likšu taviem kara ratiem dūmos sadeģt; zobens aprīs tavus jaunus lauvas, tavu vēstnešu balss vairs nebūs sadzirdama!»

3. nodaļa

¹ Bēdas tai asinskārai pilsētai, kas ir pārpildīta ar meliem un varasdarbiem un kas savu laupīšanas paradumu nespēj atmest!

² Klau, pātagas švīkst, riteņi aizdārd, zirgi joņo, un rati rīb!

³ Atauļo jātnieki ar spīdīgiem zobeniem un mirdzošiem šķēpiem. Aiz viņiem paliek daudz nogalināto, veselās liķu kaudzes; galu dabūjušiem nav skaita, un bieži gājējiem jāklūp pār savu piederīgo liķiem.

⁴ Tas viss skaistās un pievilcīgās netikles daudzo netiklību dēļ; ar savām buršanas spēju pilnām mīlas mākām viņa padarījusi par vergiem svešas tautas un ar savām valdzināšanas spējām pakļāvusi sev veselās ciltis.

⁵ «Redzi, Es tagad tuvošos tev,» saka Tas Kungs Cebaots, «Es atsegšu tevi, pārmetot tava tērpa apakšmalu tev pār galvu. Es parādīšu tautām tavu kailumu un svešām ķēniņa valstīm tavu kaunu.

⁶ Es likšu tevi apmētāt ar nešķīstiem gānekļiem, tie liks tevi kaunā un tevi padarīs par biedēkli, ⁷ tā ka visi, kas tevi redzētu, lai bēgtu no tevis un teiktu: Ninive ir izpostīta, kam lai tās būtu žēl? – Un kur lai Es sameklēju tev iepriecinātājus?»

⁸ Vai tev pašai šķiet, ka tu esi labāka par No Amonu, kas atradās Nīlas krāču abās krastmalās, kurai visapkārt bija ūdeņi, pilsētu, kuras aizsargmūri bija Nīlas apskaloti un kuras cietoksnis bija jūra?

⁹ Etiopieši bija tās sauszemes stiprums un bezgalīgais daudzums ēģiptiešu; Putas un Lībijas iedzīvotāji bija vienmēr tās palīgi cīņās.

¹⁰ Tomēr arī viņai bija jāaiziet trimdā un kājām jādodas gūstā; viņu bērni palika guļam sašķaidītiem galvaskausiem visu ielu stūros; par dižciltīgajiem meta kauliņus un visus pilsētas varenos iekala dzelžos un saslēdza važās.

¹¹ Arī tev, Ninive, tagad jāklūst dzērumā noreibušai, apmulsušai, pat nepazīstamai! Un, kaut tu arī būtu spēcīga jaunava, tev tomēr būs jāpaslēpjas un jāmeklē glābiņš no sava ienaidnieka.

¹² Visi tavi cietokšņi ir kā vīģes koki ar pirmajiem augļiem, kas, ja kokus pakrata, krīt mutē tiem, kas tos grib ēst.

¹³ Redzi, tavi kareivji ir kā sievas jūsu vidū. Tavas zemes vārtus viņi vērtin ver vaļā ienaidnieka priekšā, kad uguns ir aprijusi tavu vārtu dzelzs aizšaujamos.

¹⁴ Apgādājies ar ūdeni aplenkuma laikam, nostiprini savus nocietinājumus! Roc mālu zemi, samīci mālus ar savām kājām un darini izturīgus ķieģeļus!

¹⁵ Bet uguns tevi tomēr aprīs un zobens iznīcinās; tā aprīs tevi kā siseņu cirmeņus, kaut arī tevis jau būtu tik daudz kā šo cirmeņu, tik daudz kā šo siseņu.

¹⁶ Tirgotāju tev vairāk kā zvaigžņu pie debesīm, bet viņiem kā jauniem siseņiem būs jāizslīd no savu priekškāju apvalka un jāaizlido!

¹⁷ Tavu augstāko pārvaldnieku tev arī ir tik daudz kā siseņu, rakstvežu ir kā lidojošu kukaiņu bari, kas aukstās dienās sametas uz žogiem, bet, kad atspīd saule, tie paceļas gaisā, un neviens nezina, kur tie paliek.

¹⁸ Tavi gani un vadoņi ir iesnaudušies, ak, Asīrijas ķēniņ! Tavi dižciltīgie ir nogūlušies mierā, tavi karavīri ir izklīduši pa kalniem, un nav neviena, kas tos savāktu vairs vienkopus!

¹⁹ Tavai vainai nav dziedināšanas, sitiens, kas tevi ķēris, ir nāvīgs! Visi, kas tādas lietas par tevi dzirdēs, plaukšķinās aiz prieka rokas par tevi, jo kuru gan nav vajājusi bez mitēšanās tava ļaunprātība!

44. Habakuka Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Аввакума» {R-BIBLE4})

1. nodaļa

¹ Šis ir Dieva pasludinājums, ko parādībā redzējis pravietis Habakuks.

² Cik ilgi, Kungs, es lai saucu pēc palīdzības – un Tu to nedzirdi? Cik ilgi lai Tavās ausīs atskan mani saucieni par varmācību – un Tu nesniedz palīdzību?

³ Kādēļ Tu man liec redzēt pārestību, kas kādam tiek nodarīta, un kādēļ Tu liec man noskatīties mokās? Laupīšanas un noziegumi notiek manā acu priekšā, rodas asas domstarpības un uzliesmo naidis!

⁴ Tāpēc bauslība kļuvusi maznozīmīga, un taisnība nekur nevar kļūt par uzvarētāju. Bezdievīgais uzveic taisno, un tiesa tiek sagrozīta.

⁵ Aplūkojiet citas tautas, skatāties cits uz citu un brīnāties, jo Es darīšu kaut ko jūsu dienās, kas jums būtu neticams, ja jums to stāstītu.

⁶ Jo redzi, Es atmodināšu kaldejus, skaudru, nežēlīgu un kustīgu tautu, kas ar mieru pat kājām doties līdz pašam zemes galam, lai iegūtu sev jaunas dzīves vietas, kas viņiem nepieder.

⁷ Tā ir briesmīga un nežēlīga tauta; savu taisnību un pārgalvību tā uzliek visiem par likumu.

⁸ Viņu straujie zirgi zviēdz, leopardu izbievēti, viņi ir tramīgi tiem uzglūnošo tuksnešu vilku dēļ. Viņu jātnieki atauļo no lielas tālienes, viņi atlido kā ērgļi, kas steidz gūt savu ēsmu.

⁹ Viss viņu pulks nāk, lai darītu varas darbus; kurp tie vērs savu skatu, tur tie izlaužas cauri kā rīta vējš; viņu savākto gūstekņu skaits ir kā tuksneša smiltis.

¹⁰ Viņi ļauni zoboņas par ķēniņiem un apsmej vadoņus; par cietokšņiem tie smejas, jo tie uzber smilšu valni un ieņem cietoksni.

¹¹ Tā viņi aizdrāžas tālāk kā vējš, turpinādami apgrēcību, un uzskata savu spēku par savu dievu.

¹² Bet vai Tu, Kungs, neesi no laika gala mans Dievs, mans Svētais? Nē, mēs taču nemirsim! Jeb vai Tu, mūsu stiprā klints, tiešām šo mūsu ienaidnieku esi nolīcis mums par tiesātāju, esi izraudzījis viņu, lai mūs pārmācītu?

¹³ Tavas acis ir pārāk šķīstas, lai Tu varētu skatīt ļaunumu, un varas darbus Tu arī nevari uzlūkot. Kāpēc tad Tu mierīgi noraugies uz laupītājiem un ciet klusu, kad ļaundaris aprij to, kas taisnāks par viņu?

¹⁴ Tu padari cilvēku līdzīgu zivīm jūrā, līdzīgu kādam rāpulim, kas nepazīst valdnieka.

¹⁵ Viņš izvilks visus tos ar savas makšķeres auklu, viņš savāks visus savos tīklos un saķers savos valgos; tad viņš priecāsies un gavlēs par to.

¹⁶ Tādēļ arī sava kaujamā upura tiesu viņš nes savam tīklam un kvēpināmo upuri nes savai makšķeres auklai, jo tikai ar šo abu lietu palīdzību viņa īpašuma daļa ir trekna un barība tik bagāta ar aizdaru.

¹⁷ Lai viņš tad arī izmet un tukšo savu tīklu, bet vai viņš pastāvīgi drīkst nokaut tautas bez žēlastības?

2. nodaļa

¹ «Es nostāšos savā sarga vietā, es turēšos stingri savā sargu tornī, un es novērošu un pārbaudīšu kā izlūks, ko Viņš man sacīs un kādu atbildi dos uz manu sūdzību.»

² Bet man atbildēja Tas Kungs un teica man: «Apraksti tevis redzēto parādību un uzraksti to uz plāksnēm, lai to ikviens viegli var lasīt.

³ Šī parādība īstenosies noteiktā laikā, un tās īstenošanās steidzīgi tuvojas, un, pat ja tās piepildīšanās vilcinātos, tad tomēr stipri būs cerēt uz to, jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks.

⁴ Lūk, uzpūtīgs un pārgalvīgs savā sirdī ir iekarotājs. Bet taisnais dzīvos savas pašāvīgās ticības dēļ.»

⁵ Pilnā mērā gan atzīstams: vīns krāpj savu baudītāju; vīna noskaņā pārgalvīgam un pārdošam vīram nekad nav miera, tādām, kas savu kāro rīkli izpleš plašu kā apakšzemi un kas ir nepiesātināms kā nāve, tā ka viņš cenšas sagrābt un uzņemt sevī visas tautas.

⁶ Vai tās visas nesacerēs par viņu kādu zobgalīgu dziesmu un neteiks nievājumu pilnu runu, izsaukdams: bēdas tādām, kas savu labumu nemitīgi vairo ar to, kas viņam nepienākas! Cik ilgi to vēl lai ciešam? Un kādu smagu parādu viņš uzņemas uz sevi!

⁷ Vai pēkšņi nesacelsies pret tevi tavi parādu devēji? Vai tevi neizbiedēs tie, pret kuriem tu esi bijis varmācīgs un kurus tu esi mocījis? Tad tu kļūsi viņiem par laupījumu.

⁸ Tu taču pats esi izlaupījis daudzas svešas tautas, un tādēļ arī tevi izlaupīs visas vēl atlikušās tautas, izlaupīs daudzu cilvēku asinsizliešanas un daudzu zemju varmācīgas apspiešanas dēļ, jo no tevis ir cietušas gan pilsētas, gan to iedzīvotāji!

⁹ Bēdas tam, kas kāri un sīkstī rauš kopā netaisnu mantu savam namam. Velti viņš cenšas novietot savu ligzdu augstā vietā, lai paglābtos no nelaimes nesējas rokas.

¹⁰ Tavs iepriekšējais apsvērums ir nesis tikai kaunu tavam namam, jo tu esi centies panākt daudzu tautu pilnīgu iznīcināšanu, bet ar to tu esi uzvēlis savai dvēselei smagu grēku nastu.

¹¹ Jo akmeņi sienās kliegs un koka sijas griestos tiem pievienosies!

¹² Bēdas tam, kas ceļ pilsētas ar asinsizliešanu un kas pilis uztaisa ar netaisnību!

¹³ Ievērojiet, vai tas tā nav Tā Kunga Cebaota nolikts, ka tautas nopūlas tikai tādēļ, lai uguns izpostītu viņu pūliņu augļus, un ka bojā jāaiziet tam, kā dēļ tautas tik neatlaidīgi ir pūlējušās!

¹⁴ Jo zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi apklāj jūras pamatus.

¹⁵ Bēdas tam, kas savu tuvāku dzirdina no lielas krūzes, tur klāt piemaisot savu indi, un tā panāk, ka tas piedzeras, lai pēc tam redzētu viņa apslēpto kailumu un ieskatītos viņa gara un prāta noslēpumos!

¹⁶ Goda vietā tu piesātinies ar kaunu; tad nu dzer arī tu un atsedz savas miesas apslēptākās vietas. Un, iedams no rokas rokā, pie tevis pienāk Tā Kunga labās rokas kauss, un pār tavu godību nāk pilnīgs apkaunojums, ¹⁷ jo tavs Libanonā izdarītais noziegums gulsies pār tevi, un iztrenkātie un iznīcinātie meža zvēri tevi biedēs izlieto cilvēku asiņu un noziegumu dēļ, ko tu esi izdarījis gan pret zemi, gan pilsētu, gan arī pret tās iedzīvotājiem.

¹⁸ Ko tad līdz kokā izgrieztais elka tēls, ko veidojis izgriezējs, vai arī izlietā neīstā dieva tēls, uz ko gan paļaujas tā darinātājs, kaut arī apzinādamies, ka viņš izveidojis tikai mēmu elku.

¹⁹ Bēdas tam, kas kokam saka: uzmosties! – un mēmam akmeņiem: piecelies! Ko gan var mācīt tāds elks? Redzi, tas ir gan pārklāts ar zeltu un sudrabu, un tomēr tajā nav nekāda dzīva gara.

²⁰ Bet Tas Kungs ir Savā svētajā namā. Lai visa pasaule klusē Viņa vaiga priekšā!

3. nodaļa

¹ Šī ir pravieša Habakuka dziedamā lūgšana.

² Kungs, es dzirdēju Tavu vēsti, mani māc bailes Tavu darbu priekšā. Gadu plūdumā īsteno Savu darbu un dari to gadu plūdumā arī visiem zināmu un skaidri saskatāmu! Dusmās atceries arī apžēlošanu!

³ Dievs uzsāka Savas gaitas no Temanā, Svētais no Paranas kalniem. Viņa godība aplājā debesīs, visa zeme bija pilna Viņa slavas.

⁴ Viņa mirdzums izlaužas un laistās kā saules spožums, gaismas stari nāk no Viņa rokām, tur slēpjas Viņa vara.

⁵ Viņam pa priekšu iet mēris, un Viņam pa pēdām seko sērgas karstums.

⁶ Kad Viņš apstājas, sakustas zeme; kad Viņš raugās uz tautām, tad tās krīt bailēs; kalni, kas no mūžības pastāv, pēkšņi sabirst drumslās, pakalni, kas bijuši jau no pašiem pirmajiem laikiem, saplok un izlīdzinās; Viņš iet ceļus, kādus Viņš jau reiz mūžībā gājis.

⁷ Es redzu Kušana teltis postā un vēroju, kā plivinās vējā Midiāna telšu pārklāji.

⁸ Vai pret upēm, ak, Kungs, ir iedegusies Tava bardzība vai Tavas dusmas pret ūdeņiem un Tevi pārņēmusi nepatika pret jūru, ka Tu sēsties, lai trauktos uz priekšu Savu zirgu vilktajos uzvaras nesējos braucamos ratos?

⁹ Tavs spodrais loks ir šaušanas gatavībā, bultu soma ir bultu pilna. Tu skaldi zemi, ka no tās dziļumiem rodas strauti.

¹⁰ Kad kalni Tevi ierauga, tiem paliek bail, tie trīc, un ūdeņi gāžas no mākoņiem, jūra paceļ savu dziļumu balsi, tā krāc un augstu pret debesīm paceļ savas rokas.

¹¹ Saule un mēness paliek stāvam savās mājvietās, kad liesmo Tavas lidojošās šautras un mirdz Tavs spīguļojošais šķēps.

¹² Dusmās Tu pārstaigā zemi, bardzībā Tu samīn svešas tautas.

¹³ Tu dodies uzbrukumā, lai izglābtu Savu tautu, lai izglābtu Savu svaidīto; Tu notriec jumtu bezdievīgā namam un atsedz pamatus klintij, uz kuras tas celts.

¹⁴ Tu satriec ar Savām bultām viņu vadoņu galvas, kuri traucās šurp kā vētra, lai man uzbruktu, un gavilēja pārliecībā, ka viņi mani nabagu varēs mierīgi aprīt manā vienkāršajā paslēptuvē.

¹⁵ Tu staigā ar Saviem zirgiem pa jūru, tur brāžas un šalc varenas ūdeņu plūsmas.

¹⁶ Kad es to dzirdēju, nemiera trīsas izgāja caur manu miesu, un manas lūpas nodrebēja, atskanot balsij. Nāves bailes pārņēma mani, kaulos kļuva sajūtams ļenganums; es trīcēju visā savā ķermenī it kā savas bojā ejas stundā, bet man mierīgi ir jānogaida līdz nelaiimes piemeklējuma dienai, kamēr pienāks klāt tā tauta, kas mums uzbruks.

¹⁷ Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūfīs nebūtu arī vairs neviena liellopa, ¹⁸ tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!

¹⁹ Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri maniem augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani. – Nodziedāt stīgu mūzikas instrumenta pavadībā.

45. Cefanjas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Софонии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārds, kas nāca pār Cefanju, Kušija dēlu, – Kušijs bija Gedaljas, tas Amarjas, tas Hiskijas dēls, – Josijas, Amona dēla, Jūdas ķēniņa laikā.

² «Es aizraušu, jā, tiešām Es rautin aizraušu visu, kas zemes virsū!» saka Tas Kungs.

³ «Es atstāšu zemi bez cilvēkiem un lopiem, bez debesu putniem un jūras zivīm; Es likšu, lai pazūd visa apgrēcība, tāpat arī visi bezdievīgie, tiešām, Es iznīdēšu ļaudis virs zemes!» saka Tas Kungs.

⁴ «Es pacelšu Savu roku pret Jūdu un visiem, kas dzīvo Jeruzālemē; Es iznīcināšu no šīs vietas to, kas palicis pāri no Baala, elka dievu kalpu vārdu līdz ar priesteriem, ⁵ tāpat arī tos, kas uz jumtiem pielūdz debesu pulkus, pielūdz tos un tomēr zvēr kā pie Tā Kunga, tā arī pie Milkoma, ⁶ un tos, kas atkrīt no Tā Kunga un tādēļ pēc Tā Kunga vairs neprasa un Viņu necienī!»

⁷ Esiet klusu Dieva Tā Kunga priekšā, jo Tā Kunga diena ir tuvu; Tas Kungs ir sataisījis kaujamo upuri un uz to ieaicinājis Savus izraudzītos viesus.

⁸ Bet Tā Kunga kaujamā upura dienā notiks: «Es piemeklēšu lielkungus un ķēniņa bērnus, un visus, kas staigā svešzemju drēbēs.

⁹ Es piemeklēšu tai pašā dienā arī tos, kas lec pār sliekšni un kas savu kungu elka dievu namu pilda ar varmācību un krāpšanu.

¹⁰ Tai pašā dienā, saka Tas Kungs, atskanēs skaļi vaimanu kliegzieni no Zivju vārtu puses, kaucieniem līdzīgi saucieni otrā pilsētas daļā un spēcīgas vaimanas no pakalniem.

¹¹ Vaimanājiet jūs, Mahteša ielejas²⁶ iedzīvotāji! Jo beigti ir visi tirgotāji, un iznīcināti ir visi naudas skaitītāji un pārsvērēji.

¹² Tai pašā laikā notiks, ka Es pārmeklēšu ar uguni visu Jeruzālemi un piemeklēšu tos ļaudis, kas joprojām guļ savā vecajā raugā un runā savā sirdī: Tas Kungs mums nedarīs ne labu, ne ļaunu!

¹³ Viņu mantu izvazās, un viņu nami aizies galīgi postā. Viņi gan cels atkal namus, bet paši tajos nedzīvos, viņi dēstīs vīnadārzus, bet nedzērs no tiem vīnu.»

¹⁴ Tā Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir jau klāt un nāk steigdamās. Klau, Tā Kunga diena! Pat drošsirdīgākie karavīri kliegz izmisumā!

¹⁵ Jo šī diena ir niknuma diena, tā ir skumju un baiļu diena, negaisa un vētras diena, tumsas un nakts melnuma diena, mākoņu un miglas diena, ¹⁶ diena, kad atskanēs pret nocietinātām pilsētām un pret augstiem cietokšņu torņiem kaujas saucieni un tauru skaņas.

¹⁷ «Es iedvesīšu ļaudīm bailes, ka tie staigās apkārt taustīdamies kā akli, jo viņi ir grēkojuši pret To Kungu; viņu asinis izlies kā samazgas un viņu miesas izmetīs kā mēslus!»

¹⁸ Tā Kunga dusmības dienā viņus neglābs ne viņu sudrabs, ne zelts, un visu zemi aprīs Viņa niknuma uguns, jo ātru galu Viņš atnesīs visiem zemes iedzīvotājiem.

2. nodaļa

¹ Pārbaudi sevi un atgriezies tu, kauna neprātēja tauta, ² pirms krīt spriedums, – kā pelus aizput diena – , pirms Tā Kunga dusmu karstums nāks pār jums, pirms pār jums nāks pati Tā Kunga dusmības diena!

³ Meklējiet To Kungu, jūs visi nelaimīgie šai zemē, jūs, kas ievērojat Tā Kunga likumus; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs Tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast!

⁴ Jo Gaca būs jāatstāj, un Aškalona kļūs neauglīgs klajums; dienas vidū izdzīs visus no Ašdodas, un Ekronu noslaucīs no zemes virsus.

⁵ Bēdas tiem, kas dzīvo gar jūras malu, krētiešu tautai! Tā Kunga vārds nāks pār jums: «Kānaāna, filistiešu zeme! Es tevi tā piemeklēšu, ka tur vairs nebūs iedzīvotāju!»

⁶ Gar jūras malu lai būtu tikai niecīgas ganu mītnes un sīklopu aploki.

²⁶ Dzirnāvu jeb Piestas ielejas.

⁷ Šī zemes sloksne lai kļūst par īpašumu pāri palikušajiem no Jūdas nama, un lai viņi tur gana savus lopus. Vakaros lai viņi apmetas pārnakšņošanai Aškalonas namos, kad Tas Kungs, viņu Dievs, būs par viņiem apžēlojies un izbeigs viņu cietumu.

⁸ «Es esmu dzirdējis Moāba nievas un Amona bērnu paļas, ar kādām viņi ir apsmējuši Manu tautu, stāvēdami lielīdamies pie tās robežām.

⁹ Tik tiešām, ka Es dzīvoju!» saka Tas Kungs Cebaots, Israēla Dievs. «Moābam jāklūst kā Sodomai un Amona bērniem kā Gomorai, viņu zemei kā nātrienei, kā sāls bedrei un kā tuksnesim uz mūžīgiem laikiem! Manas tautas pāri palicēji viņus paņems sev par laupījumu, un Manas tautas atlikums paņems viņu zemi sev par īpašumu!»

¹⁰ Tas viss viņiem lai notiek par viņu augstprātību, ka viņi nonicinājuši Tā Kunga Cebaota tautu un tukši lielījušies.

¹¹ Briesmīgs būs Tas Kungs pret viņiem, jo Viņš izskaudīs visus neīstos dievus virs zemes, un Viņu pielūgs visas tautas savās jūras salās, piesaukdami Viņu katrs savā dzīves vietā.

¹² «Arī jūs, etiopiešus, nogalinās Mans zobens!»

¹³ Un Viņš izstieps Savu roku pret ziemeļiem un iznīcinās Asīriju. Ninivi Viņš pārvērtīs par neauglīgi kailatni, kas būs izkaltusi kā tuksnesis, ¹⁴ kur vidū apmetīsies ganāmpulki un baros mitīs visādi zvēri; dzēses un eži taisīs sev naktsmītnes tās tempļu stabu pamatos, dziedātāju putni dziedās gaismas ailēs, kraukļi sēdēs uz sliekšņa, jo tempļa vidū būs izputēšana: ciedru koka plāksnes būs visas norautas.

¹⁵ Tāda izskatīsies līksmā pilsēta, kas tik droši dzīvoja un runāja savā sirdī: es, un citas nav nevienas! – Kā tā nu ir kļuvusi par tuksnešainu klajumu, zvēriem par mitekli! Un visi, kas iet tai garām, svilpo, pasmejas priekā par to un atmet ar roku.

3. nodaļa

¹ Bēdas tai nepaklausīgai, par netīru kļuvušai un varmācīgai pilsētai!

² Tā neklausā brīdinājumam, nedz arī ļauj sevi pamācīt; tā nepaļaujas uz To Kungu un negrib nākt pie sava Dieva.

³ Tās augstākie ir viņu vidū kā rūcoši lauvas, un tās tiesneši ir kā vilki vakarā, kas neko no sava laupījuma neatstāj rītam.

⁴ Tās pravieši ir vieglprātīgi, neuzticami cilvēki; tās priesteri sagandē svētumu un sagroza bauslību.

⁵ Bet Tas Kungs, kas ir viņu vidū, ir taisns un nedara netaisnību; Viņš ik rītus ceļ gaismā Savu taisnību, un tur nekā netrūkst, bet bezdievīgais neprot kauna.

⁶ «Es esmu iznīcinājis tautas, sagrāvis pilis, tukši ir viņu lauku ceļi, ka tur neviens vairs nestaigā; izputinātas ir viņu pilsētas, un neviens vairs tur nedzīvo.

⁷ Es domāju: tagad viņa Mani bīsies un pieņems pamācības, lai viņas mājokļus neizpostītu un nepiepildītos viss no tā, ar ko Es biju piedraudējis viņu pārmācīt. Bet patiesībā viņi savu rīcību padara vēl jo ļaunāku.

⁸ Tāpēc.» saka Tas Kungs, «jums arī būs Mani jāgaida līdz tai dienai, kamēr Es celšos ar Savu liecību, ka Es spēju tiesāties un sapulcināt tautas un savest kopā ķēniņu valstis un izliet Savas dusmas pār tām, jā, visu Savu dusmu karstumu, jo visu pasauli aprīs Manu dusmu bargums!

⁹ Un tad Es piešķiršu tautām šķīstas lūpas, lai viņas visas piesauc Tā Kunga Vārdu un Viņam vienprātībā kalpo.

¹⁰ No viņpus Etiopijas ūdeņiem Man atvedīs Manus pielūdžējus, Manus izkaisītos ļaudis, un to pasniegs Man kā upura dāvanu.

¹¹ Tanī dienā tev vairs nebūs jākaunas par visiem saviem ļauniem darbiem, ar kādiem tu kādreiz esi apgrēkojusies pret Mani, jo Es izmetīšu tavus pārgalvīgi lepnos no tava vidus, lai tu pati vairs neleptos pārgalvībā uz Mana svētā kalna, Jeruzāleme.

¹² Un Es tavā vidū atlicināšu pazemīgus un nabadzīgus ļaudis, kas savu cerību liks uz Tā Kunga Vārdu.

¹³ Pārējie, kas vēl no Israēla atlikuši, nedarīs neko ļaunu un nerunās melus, un viņu mutē neatradīs viltus mēli; viņi paši būs ganāmais pulks, kas ganīsies mierā, un neviens tos netraucēs.»

¹⁴ Priecājies, Ciānas meita! Gavilē, Israēl! Priecājies un gaviglē no visas sirds, tu Jeruzālemes meita!

¹⁵ Jo Tas Kungs ir atsvabinājis tevi no soda un novērsis no tevis tavus ienaidniekus. Tas Kungs, Israēla ķēniņš, ir pie tevis. Ļaunuma tu vairs neredzēsi.

¹⁶ Tanī pašā dienā sacīs Jeruzālemei: nebīsties, Ciāna! Nenolaid savas rokas bezspēcībā!

¹⁷ Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir pie tevis, tavs spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaudīs Savu prieku par tevi.

¹⁸ «Tos, kas bailēs tālumā skumst, nevarēdami piedalīties tavos svētkos, Es sapulcināšu vienuviet, jo viņi pieder tev, kaut arī tagad viņiem jācieš pazemojums.

¹⁹ Redzi, Es tanī laikā saukšu pie atbildības visus tavus apspiedējus, Es gribu palīdzēt klibajiem un sapulcināšu visus izkaisītos, un gribu viņus iecelt slavā un godā visās zemēs, kur viņus ienīst.

²⁰ Tanī laikā Es jūs atvedīšu šurp, un tanī laikā Es jūs sapulcināšu vienkopus, jo Es gribu jūs izcelt ar slavu un godu visu tautu starpā ar to, ka Es pavisam izbeigšu jūsu gūstniecību jūsu pašu acu priekšā,» saka Tas Kungs.

46. Hagaja Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Аггея» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Kēniņa Dārija otrā valdīšanas gada sestajā mēnesī, pirmā mēneša dienā, caur pravieti Hagaju atklājās Tā Kunga vārds Zerubābelam, Šealtiēla dēlam, Jūdas pārvaldniekam, un Jozuam, Jocadaka dēlam, augstajam priesterim, un tas skanēja tā:

² «Tā saka Tas Kungs Cebaots: šī tauta runā: vēl nav pienācis laiks no jauna celt Tā Kunga namu!»

³ Un tad atklājās Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju:

⁴ «Vai tad jums ir pienācis laiks, lai jūs dzīvotu ar ciedru koku plāksnēm grezni izrotātos namos, bet šim namam ir jāstāv drupās pamestam?»

⁵ Un nu, saka Tas Kungs Cebaots, palūkojieties, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos!

⁶ Jūs sējāt bagātīgi, bet ievācāt trūcīgi; jūs ēdāt gan, tomēr trūkst, lai jūs justos paēduši; jūs dzerat un tomēr nedzesējat slāpes; jums ir gan apģērbs, bet tas nedod pietiekami siltuma, un, kas pelna algu, tas ber to caurā makā.

⁷ Tā saka Tas Kungs Cebaots: palūkojieties taču, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos!

⁸ Kāpiet augšup kalnos, sataisiet kokus un celiet šo namu; tas Man būs patīkami, un Es parādīšu Savu godību, saka Tas Kungs.

⁹ Jūs gan sagaidījāt daudz, un redzi, iznāca maz, un, kad jūs to pārvedāt mājās, tad Es to tomēr izputināju. Kāpēc tā?» jautā Tas Kungs Cebaots. «Tāpēc, ka Mans nams stāv drupās un ikviens dzenas tikai pēc sava nama.

¹⁰ Tāpēc debess aizturēja pār jums savu veldzi, un zemes klēpis noslēdza jums savus augļus.

¹¹ Un Es sūtīju sausumu pār visu zemi un kalniem, pār labību, pār vīnu un eļļu, un pār visu, kas izaug no zemes, tāpat arī pār ļaudīm, lopiem un visiem ar rokām darāmiem darbiem.»

¹² Tad Zerubābels, Šealtiēla dēls, un Jozua, Jocadaka dēls, augstais priesteris un visi, kas tur no tautas vēl bija, ar lielu uzmanību uzklaustīja Tā Kunga, sava Dieva, balsi un pravieša Hagaja vārdus, kuru Dievs Tas Kungs pie viņiem bija sūtījis, un tauta sajuta lielu bijību Tā Kunga priekšā.

¹³ Tad Hagajs, Tā Kunga sūtnis, kura uzdevums bija Dieva vēstījumu tautai zināmu darīt, runāja šādus vārdus: «Es esmu ar jums! – tā saka Tas Kungs.»

¹⁴ Un Tas Kungs lika pamosties Zerubābelā, Šealtiēla dēlā, Jūdas apgabala pārvaldniekā, un Jozuā, Jocadaka dēlā, augstajam priesterī, un visos no tautas atlikušajos jaunam garam, tā ka viņi nāca un uzsāka darbus gar Tā Kunga Cebaota, sava Dieva, namu ¹⁵ sestā mēneša divdesmit ceturtajā dienā kēniņa Dārija otrā valdīšanas gadā.

2. nodaļa

¹ Septītā mēneša divdesmit pirmajā dienā atklājās Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju:

² «Uzrunā Zerubābelu, Šealtiēla dēlu, Jūdas pārvaldnieku, un Jozuu, Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un atlikušos ļaudis un saki tā: ³ kas vēl ir palicis no jūsu vidus, kas šo namu ir redzējuši tā kādreizējā godībā, un kā jūs šo namu redzat tagad? Vai nav tiesa: tas ir it kā nekas pret agrāko?»

⁴ Un tagad, Zerubābel, ņemies drosmi, saka Tas Kungs, pildies ar jaunu drosmi arī tu, Jozua, Jocadaka dēls, tu augstais priesteri! Esi droša savā rīcībā, visa šīs zemes tauta, saka Tas Kungs, un strādājiet, jo Es esmu ar jums! – saka Tas Kungs Cebaots.

⁵ Apsolījums, ko Es jums devu, izejot no Ēģiptes zemes, paliek spēkā, un Mans Gars valda jūsu vidū: nebīstieties!

⁶ Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: vēl tikai īss brīdis, ka Es satricināšu debesis un zemi, jūru un sauszemi.

⁷ Jā, Es sakustināšu visas tautas; tad nāks šurp visu tautu bagātības, un Es darīšu šo namu pilnu krāšņuma, saka Tas Kungs Cebaots, ⁸ Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Tas Kungs

Cebaots,⁹ un šā pēdējā nama krāšņumam jābūt lielākam, nekā bija pirmā krāšņums un godība, tā saka Tas Kungs Cebaots, un Es gribu dāvināt mieru šai vietā,» saka Tas Kungs Cebaots.

¹⁰ Dārija otrā valdīšanas gada devītā mēneša divdesmit ceturtajā dienā nāca Tā Kunga vārds pār pravieti Hagaju:

¹¹ «Tā saka Tas Kungs Cebaots: apjautāties priesteriem par bauslību un saki: ¹² ja kāds savu drēbju ielokā nestu svētītu gaļu un ja viņš ar šo ieloku pieskartos pie maizes, saknēm, vīna, eļļas vai vispār pie kādas barības, vai tā tad kļūtu svēta?» Priesteri atbildēja un teica: «Nē, nekļūtu!»

¹³ Hagajs tad jautāja tālāk: «Bet, ja kāds kļūtu nešķīsts no miroņa un pēc tam pieskartos kādai no šām lietām, vai tās kļūtu nešķīstas?» Priesteri atbildēja un teica: «Tiešām, tās kļūtu nešķīstas!»

¹⁴ Te nu Hagajs aizrādīja: «Ja tā, tad arī šī tauta un visi šie ļaudis Manā priekšā, saka Tas Kungs, un visi viņu roku darbi un viss, ko viņi nes upuriem, ir nešķīsts!

¹⁵ Padomājiet tomēr savā sirdī par laiku no šīs dienas atpakaļ līdz agrākam laikam, kā bija, pirms lika akmeni uz akmens Tā Kunga namam!

¹⁶ Ja kāds pienāca pie neizkultas labības kaudzes, kurā būtu bijis jābūt divdesmit mēriem, tad tur bija tikai desmit; un, ja viņš pienāca pie vīna spaida, sagaidīdams saņemt piecdesmit spaiņu, tad iznāca tikai divdesmit.

¹⁷ Jo Es jūs piemeklēju ar sausumu, ar labības rūsu un dzelti un krusu ikvienā jūsu darbā, un tomēr jūs neatgriezāties pie Manis, saka Tas Kungs.

¹⁸ Tad nu raugaities uz to, kas notiks turpmāk, skaitot no šās dienas un vēl drusku atpakaļ, proti, sākot ar devītā mēneša divdesmit ceturto dienu – dienu, kad Tā Kunga namam likts pamats; raugaities un vērojiet uzmanīgi, ¹⁹ vai sēklas labība joprojām vēl paliek klētī un vai vīna un vīģes koks, granātābele un eļļas koks arī turpmāk vēl nenes nekādus augļus. Ar šo dienu sākot, Es gribu jums piešķirt svētību.»

²⁰ Un Tā Kunga vārds otrreiz nāca pār Hagaju tā paša mēneša divdesmit ceturtajā dienā:

²¹ «Saki Zerubābelam, Jūdas pārvaldniekam, un pastāsti viņam: Es sakustināšu debesis un zemi,

²² un Es apgāzīšu ķēniņu troņus un iznīcināšu citu tautu varenās ķēniņu valstis; Es apgāzīšu kaujas ratus kopā ar braucējiem, kritīs no zobena zirgi un jātnieki cīnās cits pret citu.

²³ Tanī pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, Es tevi, Zerubābel, Šealtiēla dēlu, Savu kalpu, ņemšu Savā zināšanā, saka Tas Kungs, un turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis!» saka Tas Kungs Cebaots.

47. Caharijas Grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Захарии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gada astotajā mēnesī nāca Tā Kunga vārds pār pravieti Cahariju, Berehjas, Ida dēla, dēlu:

² «Tas Kungs ir bijis ļoti dusmīgs uz jūsu tēviem, ³ un saki viņiem: tā saka Tas Kungs Cebaots: ja jūs piegriezīsities Man, saka Tas Kungs Cebaots, tad Es piegriezīšos jums, saka Tas Kungs Cebaots, ⁴ neesiet kā jūsu tēvi, kam agrākie pravieši sludināja un stāstīja: tā saka Tas Kungs Cebaots: novērsieties no saviem ļaunajiem ceļiem un no saviem darbiem! – Bet viņi neklausīja un nepiegriezā Man vēribas, saka Tas Kungs, ⁵ kur tad nu ir jūsu tēvi? Un vai pravieši dzīvo mūžīgi?

⁶ Bet vai nav tā, ka Mani vārdi un likumi, ko Es liku Saviem kalpiem praviešiem sludināt, ir taču jūsu tēvus skāruši, ka tie atgriezās un liecināja: tiešām, kā Tas Kungs Cebaots bija nodomājis ar mums rīkoties un kādus ceļus mēs esam gājuši un ko darījuši, tā arī Viņš mums ir darījis!»

⁷ Ķēniņa Dārija otrā valdīšanas gadā vienpadsmitā mēneša, kas ir sebata mēnesis, divdesmit ceturtajā dienā Tā Kunga vārds nāca pār pravieti Cahariju, Berehjas, Ida dēla, dēlu:

⁸ «Naktī es redzēju parādību, un redzi, sarkanbrūnā zirgā sēdēja kāds vīrs, un viņš bija apstājies zem mirtēm ielejā, un aiz viņa bija sarkanbrūni, melni un balti zirgi.

⁹ Un, kad nu es jautāju: mans Kungs, kāda tiem nozīme? – tad eņģelis, kas ar mani runāja, man teica: es tev rādīšu, kāda tiem nozīme.

¹⁰ Un vīrs, kas sēdēja zirgā zem mirtēm, atbildēja un teica: tie ir tie, kurus Tas Kungs ir izsūtījis, lai pārstaigātu zemi.

¹¹ Bet viņi savukārt ziņoja Tā Kunga eņģelim, kas arī stāvēja zem mirtēm, un sacīja viņam: mēs esam pārstaigājuši visu zemi, un raugi, visā zemē valda dziļš miers.

¹² Tad atbildēja Tā Kunga eņģelis un sacīja: Kungs Cebaot, cik ilgi Tu negribēsi apžēloties par Jeruzālemi un par Jūdas pilsētām, uz kurām Tu esi bijis dusmīgs visus šos septiņdesmit gadus?

¹³ Un Tas Kungs atbildēja eņģelim, kas ar mani runāja, un teica viņam laipnus un mierinājuma pilnus vārdus.

¹⁴ Un eņģelis, kas ar mani runāja, teica man: sludini un saki: tā saka Tas Kungs Cebaots: Es esmu pilns lielas sirdsdedzes par Jeruzālemi un Ciānu, ¹⁵ un Es esmu ļoti dusmīgs uz lepnajām un bezrūpības pilnajām tautām; Es biju tikai drusciņ dusmīgs, viņi turpretī no savas puses palīdzēja izraisīt jo lielāku ļaunumu.

¹⁶ Tāpēc tā saka Tas Kungs: Es piešķiršu Jeruzālemei atkal Savu žēlastību, un tajā uzcels Manu namu, saka Tas Kungs Cebaots, un mērījamā aukla izstiepjama tieši pār Jeruzālemi.

¹⁷ Un sludini tālāk un saki: tā saka Tas Kungs Cebaots: Manām pilsētām atkal klāsies labi, Tas Kungs atkal iepriecinās Ciānu un Sev atkal izredzēs Jeruzālemi.

2. nodaļa

¹ Un tad es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un raugi – tur bija četri ragi.

² Un es jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: kāda tiem nozīme? – viņš man atbildēja: tie ir tie ragi, kas izklīdināja Jūdu, Israēlu un Jeruzālemi.

³ Un tad Tas Kungs man rādīja četrus kalējus.

⁴ Tad es jautāju: ko viņi darīs? Viņš man atbildēja: viņi ir nākuši, lai iebiedētu tos ragus, kas Jūdu tā izklīdināja, ka Jūda vairs neiedrošinās pacelt uz augšu savu galvu, un līdz ar to lai aplauztu ragus tautām, kas savu ragu ir pacēlušī pret Jūdu, lai to izklīdinātu.

⁵ Un, kad es atkal pacēlu savas acis uz augšu un skatījos, tad redzi, kāds vīrs turēja mērījamo auklu savā rokā.

⁶ Kad es viņam jautāju: kurp tu ej? – viņš savukārt atbildēja man: lai uzmērītu Jeruzālemi un redzētu, cik garai un platai tai jābūt.

⁷ Un raugi, eņģelis, kas ar mani runāja, izgāja ārā, un kāds cits eņģelis gāja viņam pretī ⁸ un sacīja viņam: steidzies un saki šim jauneklim: Jeruzālemi apdzīvos bez kādiem mūriem liels daudzums ļaužu un lopu, kas atradīsies tajā.

⁹ Un Es pats būšu, saka Tas Kungs, tai visapkārt par ugunīgu mūri, un Es parādīšos tās vidū lielā Savā godībā.

¹⁰ Klau, klau! Bēdziet projām, no ziemeļu zemes, saka Tas Kungs, jo Es jūs izkaisīšu visos četros vējos zem debesīm, saka Tas Kungs.

¹¹ Klau, Ciāna, kas tu dzīvo pie Bābeles meitas, steidzies projām!

¹² Jo tā saka Tas Kungs Cebaots: Viņš mani sūtījis, lai iegūtu jaunu godu tautu starpā, kas jūs aplaupīja, jo, kas jums pieskaras, tas pieskaras Viņa acuraugam.

¹³ Jo redzi, Es pacelšu Savu roku pret viņiem, un viņiem būs jāklūst par laupījumu saviem tagadējiem kalpiem; un tad jums kļūs skaidrs, ka mani ir sūtījis Tas Kungs Cebaots.

¹⁴ Priecājies un esi līksma, Ciānas meita! Jo redzi, Es nākšu un dzīvošu tavā tuvumā, tā saka Tas Kungs, ¹⁵ un tai laikā daudzas tautas piegriezīsies Tam Kungam un kļūs par Manu tautu, un Es dzīvošu tavā vidū; un tad tu atzīsi, ka Tas Kungs Cebaots mani pie tevis sūtījis.

¹⁶ Un Tas Kungs iegūs Jūdu par Savu mantojuma tiesu svētajā zemē un izraudzīs Sev atkal Jeruzālemi.

¹⁷ Lai klusu ir visa ar miesu apveltītā radība Tā Kunga priekšā! Jo Viņš jau ir izgājis no Sava svētā mājokļa.

3. nodaļa

¹ Un Tas Kungs man ļāva redzēt augsto priesteri Jozuu stāvam Tā Kunga eņģeļa priekšā, un sātans stāvēja viņam līdzās pa labi, lai viņu apsūdzētu.

² Un Tā Kunga eņģelis teica sātanam: Tas Kungs lai norāj tevi, sātan! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt Tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?

³ Bet Jozuam bija mugurā netīras drēbes, kad viņš stāvēja eņģeļa priekšā.

⁴ Un eņģelis sacīja tiem, kas stāvēja viņa priekšā: novelciet viņam netīrās drēbes! – bet Jozuam tas sacīja: redzi, es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!

⁵ Un viņš pavēlēja: uzlieciet viņam galvā tīru cepuri! Un tie uzlika viņam galvā tīru cepuri un uzvilka viņam svētku drēbes, un Tā Kunga eņģelis bija tur klāt.

⁶ Un Tā Kunga eņģelis deva šādu svinīgu paskaidrojumu un teica Jozuam: ⁷ tā saka Tas Kungs Cebaots: ja tu staigāsi Manus ceļus un Man kalposi ar šķīstu sirdi, tad tu pārvaldīsi Manu namu un uzraudzīsi Manus pagalmus, un Es tev atļāušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas še stāv Manā priekšā.

⁸ Klausies, Jozua, tu augsto priesteri, tu un tavi amata biedri, kas sēž tavā priekšā, – vīri, kam priekšvēstījuma nozīme. Jo redzi: Es likšu nākt Savam kalpam Cemaham.²⁷

⁹ Un redzi, tai akmenī, ko Es noliku Jozuas priekšā, – uz šo vienu akmeni vērstas un raugās septiņas acis, – Es pats iegrebšu viņa uzrakstu, tā saka Tas Kungs Cebaots, un visus šās zemes grēkus Es izdzēsīšu vienā dienā.

¹⁰ Tai pašā dienā, saka Tas Kungs Cebaots, jūs aicināsīt cits citu zem vīna un vīģes koka.

4. nodaļa

¹ Un eņģelis, kas ar mani runāja, atgriezās atkal un modināja mani, kā modina cilvēku no miega, ² un jautāja man: ko tu redzi? Es atbildēju: es redzu tur lukturi no tīra zelta ar virsū uzliktu eļļas trauciņu. Lukturim ir septiņi eļļas lukturīši, un tiem kopā ir septiņas ar trauciņu saistītas eļļas caurulītes ³ un divi eļļas koki līdzās – viens pa labi, otrs pa kreisi no luktura.

⁴ Un es turpināju un jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: mans kungs, kāda tam visam nozīme?

⁵ Tad eņģelis, kas ar mani runāja deva man šādu atbildi: tā tad tu tiešām nezini, kāda tam nozīme? Es sacīju: nē, mans kungs!

⁶ Tad viņš man deva šādu paskaidrojumu: tā skan Tā Kunga vārds Zerubabelam: ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! – saka Tas Kungs Cebaots.

⁷ Kas tu esi, lielais kalns? Tev Zerubabela priekšā jāklūst par līdzenumu! Un viņš uzliks nama noslēguma akmeni, un visi viņam uzgavilēs: lai viņam laime, lai gods un slava!»

⁸ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

²⁷ Atvasei.

⁹ «Zerubabela rokas ir likušas šim namam pamatu, viņa rokām tas arī jāpabeidz, lai jūs tiešām varētu atzīt, ka Tas Kungs Cebaots mani pie jums sūtījis.

¹⁰ Un kas var nicināt šo sīko sākumu dienu? Bet tie ar prieku redzēs svērtēni Zerubabela rokās, tie septiņi – Tā Kunga acis, kas raugās uz visu pasauli.

¹¹ Tad es griezpos pie viņa ar jautājumu: kāda nozīme ir tiem diviem eļļas kokiem pa labi un pa kreisi no luktura?

¹² Un es jautāju otrreiz un teicu viņam: kāda nozīme ir tiem diviem eļļas koka zariem, kas stāv līdzās abām zeltā darinātām caurulītēm, pa kurām plūst zeltainā eļļa?

¹³ Tad viņš man atbildēja: vai tu tiešām nezini, kāda tiem nozīme? Es savukārt atbildēju: nē, mans kungs!

¹⁴ Tad viņš man sacīja: tie ir tie abi svaidītie,²⁸ kas kalpo visas pasaules Kungam.

5. nodaļa

¹ Un es no jauna pacēlu savas acis un paskatījos, un raugi – tur tuvojās lidojošs rakstu tīstoklis.

² Un, kad viņš man jautāja: ko tu redzi? – es savukārt atbildēju: es redzu lidojošu rakstu tīstokli, tas ir divdesmit olekšu garš un desmit olekšu plats.

³ Un viņš teica man: tas ir lāsts, kas gulstas pār visu plašo zemi; jo ikviens, kas zog, tiks aizrauts prom no šejienes saskaņā ar to, kas rakstīts vienā pusē, un ikviens, kas nepareizi zvēr, tiks aizrauts prom no šejienes saskaņā ar to, kas rakstīts otrā pusē.

⁴ Es tādēļ uzliku un darīju zināmu lāstu, saka Tas Kungs Cebaots, lai tas skar tiklab zagļa namu, kā arī tā namu, kas pie Mana Vārda nepareizi zvēr; tas mājās viņa namā un sagraus to ar visām tā koka un akmens daļām.

⁵ Tad tas eņģelis, kas ar mani runāja, atkal izvirzījās uz priekšu un man sacīja: pacel savas acis un skaties! Kas tas ir, kas tur parādās?

⁶ Kad es jautāju: kas tas ir? – tad viņš runāja tālāk: tas ir lielais labības mērs, kas tur parādās, – un piebilda: tāds ir šā mēra izskats visā zemē, un tik liels ir viņu pārkāpums!

⁷ Un redzi, mēram pacēlās ļoti smags svina vāks, un tur bija sieva, kas sēdēja mērā.

⁸ Bet viņš skaidroja tālāk: tā ir bezdievība! Un viņš ieģrūda sievu atkal mērā iekšā un uzlaida lielo svina vāku mēra atverei virsū.

⁹ Tad es atkal pacēlu savas acis uz augšu, un raugi – ārpusē, mēram līdzās, parādījās divas sievas, un viņām bija spārni, kurus kustināja vējš, spārni bija līdzīgi svēteļa spārnēm; tās pacēla labības mēru un aiznesa to starp debesīm un zemi.

¹⁰ Un es jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: kurp viņas nes šo labības mēru?

¹¹ Un viņš sacīja man: mēram un tajā iekšā esošai bezdievībai uzcelt namu Sineāras zemē, un, kad tas būs pabeigts, tad mēru tur noliks tam piederīgā vietā.

6. nodaļa

¹ Un es no jauna pacēlu savas acis uz augšu un skatījos, un raugi – tur bija četrēji rati, tie virzījās šurpu starp diviem kalniem; bet kalni bija vara.

² Pirmajos ratos bija iejūgti sarkanbrūni, otrajos – melni zirgi, ³ trešajos – balti, ceturtajos – raibi spēcīgi zirgi.

⁴ Un es jautāju un teicu eņģelim, kas ar mani runāja: kāda tiem nozīme, mans kungs?

⁵ Eņģelis atbildēja un teica man: tie ir tie četri debesu vēji, kas iziet pasaulē, pēc tam kad tie ir stāvējuši visu zemju Valdnieka priekšā.

⁶ Rati, kuriem priekšā ir melnie zirgi, virzās uz ziemeļu zemi, un rati ar baltiem zirgiem virzās uz austrumiem, bet raibie zirgi dodas uz dienvidu zemi; ⁷ spēcīgie sarkanbrūnie dodas uz vakaru zemi, un viņu nolūks ir savā braucienā pārstaigāt visu zemi. – Un viņš sacīja: ejiet un pārstaigājiet visu zemi! – un tie pārstaigāja visu zemi.

⁸ Tad viņš man vēl skaļi sacīja šādus vārdus: raugi, tie, kas aizgāja uz ziemeļu zemi, ļaus atrast Manam Garam mieru ziemeļu zemē.»

⁹ Pēc tam atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

¹⁰ «Ņem no aizvesto – no Heldaja, no Tobijas un no Jedajas dāvanām un atnāc šo pašu dienu un noej Jozijas, Cefanjas dēla, namā, kur viņi, no Babilonijas pārnākušie, apmetušies, ¹¹ un ņem sudrabu un zeltu, darini vainagu un uzliec to galvā Jozuam, augstajam priesterim, Jocadaka dēlam, ¹² un saki viņam:

²⁸ Valdnieks un garīdznieks.

tā saka Tas Kungs Cebaots: raugi, ir vīrs, kas saucas Cemahs, un viņa laikā viss zels un plauks, un viņš uzcelš Tā Kunga namu.

¹³ Jā, tiešām, viņš uzcelš Tā Kunga namu un nēsās valdnieka rotājumu pilnā godībā, un viņš sēdēs un valdīs uz sava troņa, arī priesteris būs savā goda krēslā, un miers valdīs viņu abu starpā.

¹⁴ Bet vainags paliks Tā Kunga namā par piemiņu Heldajam, Tobijam, Jedajam un Henam, Cefanjas dēlam.

¹⁵ Un tie, kas tālumā dzīvo, nāks un piedalīsies Tā Kunga nama celšanā. – Un tad jūs arī droši atzīsiet, ka Tas Kungs Cebaots mani pie jums sūtījis; un viss tas notiks, ja jūs uzklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsi.»

7. nodaļa

¹ Un notika, ka ķēniņa Dārija ceturtajā valdīšanas gadā, devītā mēneša, kas saucas kislevs, ceturtajā dienā Tā Kunga vārds nāca pār Cahariju, ² kad Bēteles iedzīvotāji sūtīja Sareceru un Regem-Melehu kopā ar viņu pavadoņiem, lai viņi aizlūgtu Tā Kunga priekšā ³ un liktu priesteriem, kas bija Tā Kunga Cebaota namā, un praviešiem atbildēt uz šādu jautājumu: vai mums vēl jāskumst un jāraud un arī jāgavē piektajā mēnesī, kā mēs to esam darījuši jau tik daudz gadu?

⁴ Un notika, ka pār mani nāca Tā Kunga Cebaota vārds:

⁵ «Sludini ļaudīm visā zemē un priesteriem un saki tā: kad jūs gavējāt un sērojāt piektajā un septītajā mēnesī visus šos septiņdesmit gadus, vai tad jūs Manis dēļ tā gavējāt?

⁶ Vai kad jūs ēdāt un dzērāt, vai jūs neēdāt un nedzērāt paši savā labā?

⁷ Vai tad šie nav tie baušļi, ko Tas Kungs ir licis sludināt arī agrākiem praviešiem, kad Jeruzāleme vēl dzīvoja mierā un kad tajā līdz ar apkārtējām pilsētām valdīja pilnība un ļaudis dzīvoja arī no pilsētas uz dienvidiem un ielejās?»

⁸ Un atkal nāca Tā Kunga vārds pār Cahariju:

⁹ «Tā saka Tas Kungs Cebaots: spriediet taisnu tiesu, un lai ikviens parāda pret savu brāli mīlestību un žēlsirdību!

¹⁰ Un nedariet pāri atraitnēm, bāriņiem, svešiniekiem un nabagiem, un neturiet ļauna savā sirdī cits pret citu!»

¹¹ Bet viņi to neievēroja, palika nepaklausīgi, negribēja uzņemties nekādu jūgu un aizbāza savas ausis, lai neko nedzirdētu, ¹² un nocietināja savas sirdis kā akmeni, lai viņi nedzirdētu nedz bauslību, nedz vārdus, ko Tas Kungs Cebaots tiem deva, ar Savu Garu likdams tos sludināt agrākiem praviešiem. Tādēļ arī bija nākušas pār viņiem Tā Kunga Cebaota tik lielās dusmas.

¹³ «Kā tie neklausīja, kad Es saucu,» saka Tas Kungs Cebaots, «tā tagad Es neklausīšu, kad tie sauc!

¹⁴ Tāpēc Es viņus izkaisīju starp visām svešām tautām, kas viņus nepazīna, un zeme aiz viņiem palika tukša, tā ka neviens tur vairs neklejo, un tā labā un mīlīgā zeme kļuvusi par neauglīgu kailatni.»

8. nodaļa

¹ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga vārds:

² «Tā saka Tas Kungs Cebaots: Man sirds kvēlo pret Ciānu dziļā mīlestībā, un Es esmu iededzies pret to arī bargās dusmās!

³ Tā saka Tas Kungs: Es atgriezīšos atkal Ciānā un dzīvošu Jeruzālemē. Jeruzālemei būs saukties par uzticīgo pilsētu un Tā Kunga Cebaota kalnam par svēto kalnu.

⁴ Tā saka Tas Kungs Cebaots: atkal sēdēs veci vīri un vecas sievas Jeruzālemes ielās, ikviens ar savu nūju rokā lielā vecuma dēļ, ⁵ un pilsētas ielām būs būt pilnām ar zēniem un meitenēm, kas tur rotaļājas.

⁶ Tā saka Tas Kungs Cebaots: ja tas arī izliktos neiespējams šīs pāri palikušās tautas acīm tanīs dienās, vai tad tam būtu jābūt par neiespējamu arī Manu acu priekšā? – saka Tas Kungs Cebaots.

⁷ Tā saka Tas Kungs Cebaots: redzi, Es izglābšu Savu tautu no zemes, kas ir pret saules lēktu, un arī no tās, kas ir pret saules rietu, ⁸ un atvedīšu viņus šurp, lai viņi dzīvo Jeruzālemē, un viņiem būs Manai tautai būt, un Es būšu viņu Dievs patiesībā un taisnībā.

⁹ Tā saka Tas Kungs Cebaots: stipriniet savas rokas, jūs, kas dzirdat šos vārdus šinīs dienās no praviešu mutes un laikā, kad ir likts pamats Tā Kunga Cebaota namam, Templim, lai to atkal uzceltu!

¹⁰ Jo priekš šīm dienām viss cilvēku darbs bija veicams bez atlīdzības; arī no dzīvnieku darba nebija nekādu ienākumu, un nebija nekādas drošības no ienaidnieka tiem, kas nāca un gāja; Es atļāvu ikvienam cilvēkam būt naidīgam pret savu tuvāko.

¹¹ Taču tagad pret pāri palikušajiem no šās tautas Es neizturēšos vairs tā kā agrākās dienās, saka Tas Kungs Cebaots, ¹² bet viņiem būs pieredzēt sēju miera laikā. Vīnakoks dos savus augļus, un zeme izdos savu ražu, un debess savu rasu; Es ļaušu, lai pāri palikušajiem no šīs tautas viss tas piederētu!

¹³ Un kaut gan jūs, Jūdas un Israēla nams, līdz šim esat uzskatīti par lāstu svešu tautu starpā, tagad notiks tā, ka Es jūs no tā atsvabināšu, lai jums būtu sava svētība; nebīstieties un dariet stipras savas rokas!

¹⁴ Tā saka Tas Kungs Cebaots: tāpat kā Es biju nodomājis jums darīt ļaunu, kad jūsu tēvi Mani apkaitināja, saka Tas Kungs Cebaots, un Man tā nebija žēl, ¹⁵ tā Es tagad šais dienās domāju atkal Jeruzālemei un Jūdas namam labu darīt. Nebīstieties!

¹⁶ Un redzi, šie ir tie likumi, kas jums jāpilda: runājiet patiesību cits ar citu, spriediet taisnu un miera pilnu tiesu savos vērtos!

¹⁷ Un lai neviens nedomā savā sirdī neko ļaunu pret savu tuvāko, un nemīliet nepareizus zvērestus, jo visu to Es ienīstu!» saka Tas Kungs.

¹⁸ Un atkal pār mani nāca Tā Kunga Cebaota vārds:

¹⁹ «Tā saka Tas Kunga Cebaots: ceturtā, piektā, septītā un desmitā mēneša gavēņiem jāklūst namam par prieku un līksmību un par priecīgiem svētkiem! Mīliet tikai patiesību un mieru!

²⁰ Tā saka Tas Kungs Cebaots: vēlāk nāks vēl daudzas tautas un daudzu pilsētu iedzīvotāji, ²¹ un vienas pilsētas iedzīvotāji griezīsies pie kādas citas pilsētas iedzīvotājiem un teiks: iesim pielūgt To Kungu un meklēt To Kungu Cebaotu; es arī iešu!

²² Tā lieliem pulkiem nāks daudz ļaužu, daudzas tautas meklēs To Kungu Cebaotu Jeruzālemē un pielūgs To Kungu.

²³ Tā saka Tas Kungs Cebaots: tanīs dienās desmit vīru no dažādām tautām un valodām satvers vienu jūdu vīru aiz svārku stērbeles un teiks: mēs iesim ar jums kopā, jo mēs dzirdējām, ka Dievs ir ar jums.»

9. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārda spriedums, kas vērsti pret Hadrāha zemi un kas saistās arī ar Damasku, jo Tam Kungam pieder Arama acs un visas Israēla ciltis, ² arī pret Hamatu, kurai tur robežas; arī pret Tīru un Sidonu, kas ir lielas, gudras pilsētas.

³ «Gan Tira sev uzcēla cietoksni un sakrāja sudrabu kā putekļus; zelta tai ir kā gružu šaurā šķērsieliņā.

⁴ Bet redzi, Tas Kungs iznīcinās to un satrieks tās varu, kas tai ir uz jūras, un pati tā sadegs ugunī.

⁵ Kad to ieraudzīs Aškalona, tā izbīsies, un arī Gacu pārņems šausmas; tas pats arī ar Ekronu, jo tās palāvība pārvērtīsies apkaunojumā; Gacas ķēniņš pazudīs, un Aškalonu neviens vairs neapdzīvos.

⁶ Ašdodā mitīs svešinieki, dažādi salašņas, un Es iznīcināšu filistiešu godību.

⁷ Un Es aizvāksu projām viņu asiņaino upuru gaļu no viņu mutes un aizliegšu ēst šausmu pilnos ēdienus viņu zobiem, lai viņi paši paliktu pāri vēl kā tautas atlikums mūsu Dievam, lai tie kļūtu par atsevišķu cilti Jūdā, un Ekronas iedzīvotāji lai būtu līdzīgi jebusiešiem, senajiem Jeruzālemes iedzīvotājiem.

⁸ Es pats nometīšos ap Savu namu apsardzībai pret svešiem karapulkiem un sirotājiem, tā ka tie nedrīkstēs vairs šurpu turpu staigāt, un neviens apspiedējs vairs nepārstaigās viņu zemi. Manas paša acis tagad būs pār to nomodā.»

⁹ Priecājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis, taisnīgs un tavs palīgs, Viņš ir miermīlīgs, Viņš jā uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa.

¹⁰ «Tad Es iznīcināšu Efraima kara ratus un Jeruzālemes kara zirgus, un kara stopam būs tapt salauztam, jo Viņš nesīs mieru tautu starpā, un Viņa vara sniegsies no vienas jūras līdz otrai jūrai un no Eifratas upes līdz pasaules galam.

¹¹ Uz asins derības pamata, ko Es esmu ar tevi slēdzis, Es atsvabināšu tavus cietumniekus no bedres, kurā nav ūdens.

¹² Atgriezieties atpakaļ stiprā mītnē, jūs cerību pilnie cietumnieki! Jau šodien Es jums pasludināšu, ka Es tev divkārti atmaksāšu!

¹³ Jo Es uzvilkšu Jūdu kā stopu un likšu Efraimu kā stopa bultu uz auklas, un Es iedvesmošu tavus dēlus, Ciāna, cīņai pret Grieķijas dēliem, un Es darīšu tevi par varoņa zobenu!»

¹⁴ Un tad Tas Kungs parādīsies pār tiem, un Viņa bultas izlidos kā zibeņi, un Dievs Tas Kungs tiks nodārdēt Savai kara taurei un nāks kā dienvidu negaiss.

¹⁵ Tas Kungs Cebaots viņus pasargās, ka tie samīs lingu lietotājus un dzers viņu asinis kā vīnu; viņi radīs troksni it kā vīna pilni un pildīsies kā upura kausi un kā altāra stūri.

¹⁶ Tas Kungs, viņu Dievs, viņiem piešķirs uzvaru un tos izglābs tanī dienā kā Savas tautas ganāmo pulku; kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē.

¹⁷ Jo cik daudz gan viņos ir laba, cik daudz viņos ir skaista! Un labība veido jaunekļus, un jauns vīns liek uzdziedēt jaunavām.

10. nodaļa

¹ Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu, un Tas Kungs sabiezinās mākoņus un dos lietus papildnam visiem augiem laukā.

² Turpretī elka dievi runā niekus, un zīlnieki pravieto melus; tie sludina izdomātus melu sapņus, un viņu mierinājums ir bez nozīmes. Tādēļ jau arī mūsu tautas brāļi bija spiesti izceļot un dzīvot trūkumā kā ganāms pulks, kam nav gana.

³ «Man ir niknas dusmas uz šiem ganiem, un vadītājus āzus Es gribu piemeklēt; jo Tas Kungs Cebaots tagad rūpējas par Savu ganāmo pulku, par Jūdas namu, Viņš to izredzējis par Savu brašāko cīņas zirgu karā.

⁴ Stūrakmeņiem, telšu vadžiem, cīņas lokiem un valdniekiem jānāk no viņu pašu vidus.

⁵ Viņi visi kopā būs kā varoņi, kas cīņas karstumā pretinieku iemin dubļos, un viņi cīnīsies varonīgi, jo Tas Kungs būs ar viņiem, un jātnieki ar saviem zirgiem paliks kaunā.

⁶ Es stiprināšu Jūdas namu un izglābšu Jāzepa namu un atjaunošu arī viņu spēku, jo Es esmu viņiem žēlīgs, un viņiem būs jābūt, kā viņi bija, it kā Es viņus nekad nebūtu noraidījis; Es, Tas Kungs, viņu Dievs, uzklausišu viņus.

⁷ Un Efraima ļaudis būs kā varoņi un viņu sirdis būs jautras kā no vīna; viņu bērni to redzēs un priecāsies, un viņu sirdis priekā uzgavilēs Tam Kungam!

⁸ Es saukdams tos aicināšu un sapulcināšu viņus, jo Es tos izglābu; un viņiem būs vairoties, kā viņi agrāk vairojās.

⁹ Es viņus gan biju izklīdinājis tautu starpā, bet viņi tomēr atcerējās Mani svešās zemēs; tādēļ tie paliks dzīvi ar visiem saviem bērniem un atgriezīsies atpakaļ.

¹⁰ Es viņus atvedīšu atpakaļ no Ēģiptes zemes un viņus salasīšu no Asīrijas, un novietošu viņus Gileāda zemē un Libanonā, un viņiem visiem tur nepietiks vietas.

¹¹ Kad viņi ies caur bēdu jūru un sitīs jūras viļņus, tad izsīks visas Nīlas straumes; Asīrijas lepība taps pazemota, Ēģiptes scepteris kļūs nevarīgāks un beidzot izgaisīs.

¹² Un Es tos stiprināšu pašjāvībā uz To Kungu, un viņi staigās Tā Kunga Vārdā!» saka Tas Kungs.

11. nodaļa

¹ Atver, ak, Libanona, savus vārtus, lai uguns aprij tavus ciedrus!

² Vaimanājiet, cipreses, ka ciedri ir nogāzti un paši diženākie koki ir nopostīti! Vaimanājiet, Basanas ozoli, ka nogāzts ir biežais mežs!

³ Klau, kā vaimanā gani, jo viņu krāšņās ganības ir pagalam! Klau, kā rūc lauvās, jo izpostīts ir arī Jordānas biežokņu skaistums!

⁴ Tā sacīja man Tas Kungs, mans Dievs: «Gani kaujamās avis!

⁵ Jo viņu īpašnieki nokauj viņas, neuzskatīdami to ne par kādu grēku, pārdod un saka: slavēts lai ir Tas Kungs, es tagad esmu bagāts! – Un paši gani arī viņas netaupa.

⁶ Tāpēc Es arī nesaudzēšu zemes iedzīvotājus, saka Tas Kungs, un redzi, Es nodošu ļaudis katru atsevišķi otra rokā un sava ķēniņa rokā; lai tad viņi arī sagrauj zemi, un Es neglābšu nevienu no viņu pašu rokām.»

⁷ Un tā es ganīju kaujamās avis, visvairāk nožēlojamās avju starpā, un iegādājos sev divas ganu kūjas: vienu es nosaucu par Laipnību un otru par Vienprātību. – Un tā es ganīju avis.

⁸ Vienā mēnesī es atlaidu trīs ganus, tie man bija apnikuši, un arī viņi negribēja vairs mani.

⁹ Tālāk es teicu: «Es jūs ilgāk vairs neganīšu; kas mirst, lai mirst, kam draud iznīcība, lai iznīkst; un pārējās, kas paliek, lai aprij cita citu!»

¹⁰ Es tad paņēmu savu kūju Laipnību un to salauzu, lai uzteiktu savu derību, ko es biju noslēdzis ar visām tautām.

¹¹ Tā nu derība arī tika tanī dienā laužta; tās nabaga avis, kas mani ievēroja, atzina, ka tāds ir bijis Tā Kunga vārds.

¹² Un, kad es viņiem teicu: ja jums labpatīk, tad dodiet man atlīdzību, ja nē, tad lai paliek! – tad viņi izmaksāja man, cik es biju nopelnījis, nosvērdami man trīsdesmit sudraba gabalus.

¹³ Un Tas Kungs man sacīja: «Nomet šo slaveno algu, par kuras cienīgu viņi Mani atzinuši, podniekam!» Es paņēmu trīsdesmit sudraba gabalus un iemetu tos Tā Kunga namā podniekam.

¹⁴ Tad es salauzu savu otru gana kūju Vienprātību par zīmi tam, ka es sarauju brālību starp Jūdu un Israēlu.

¹⁵ Un Tas Kungs teica man: «Ņem vēlreiz savās rokās ģeķīgā gana rīkus!

¹⁶ Jo redzi, Es likšu darboties zemē ganam, kas par bojā ejošo nerūpējas, noklīdušo nemeklē un salauzto nedziedē, kā arī veselo neapgādā, turpretī treknās avs gaļu apēd ar baudu un nomauc pat viņa nagus.

¹⁷ Lai bēdas tam nederīgajam ganam, kas atstāj savu ganāmpulku! Lai zobens skar viņa roku un viņa labo aci! Viņa roka lai kaltin sakalst, un viņa labā acs lai pavisam izdziest!»

12. nodaļa

¹ Šis ir Tā Kunga vārda spriedums par Israēlu; tā saka Tas Kungs, kas izstiepis debesis pāri pasaulei, kas licis pamatus zemei un kas radījis cilvēkā viņa garu:

² «Redzi, Es gribu darīt Jeruzālemi par apreibinātāju dzērienu kausu visām tautām, kas ap Jeruzālemi dzīvo; un arī Jūdām pienāks sava kārta, kad aplenks Jeruzālemi.

³ Un notiks tanī dienā, ka Es darīšu Jeruzālemi par smagu akmeni visām tautām; visi, kas lūkos to pacelt, sagriezīs sevi uz tā, kad pret pilsētu sapulcēsies visas pasaules tautas.

⁴ Tanī dienā, saka Tas Kungs, Es padarīšu visus zirgus tramīgus un viņu jātniekus baiļu pilnus, bet pār Jūdas namu Es turēšu Savas acis vaļā, kamēr visu svešo tautu zirgus Es sitīšu ar aklumu.

⁵ Un Jūdas novadu pārvaldnieki teiks savās sirdīs: Jeruzālemes iedzīvotāju stiprums ir Tas Kungs Cebaots, viņu Dievs.

⁶ Tanī dienā Es pārvērtīšu Jūdas lielkungus par degošiem aizkuriem malkai un par aizdedzināmo lāpu salmu kūļiem, lai viņi iznīcina visas tautas pa labi un kreisi no sevis. Bet Jeruzālemei pašai arī turpmāk jāpaliek savā vietā Jeruzālemē!»

⁷ Vispirms Tas Kungs izglābs Jūdas mājokļus, lai pārmērīgi nepaceļas nedz Dāvida nama lepnums, nedz arī Jeruzālemes iedzīvotāju lepnums pār Jūdu.

⁸ Tanī dienā Tas Kungs pasargās Jeruzālemes iedzīvotājus, ka visnespēcīgākais viņu starpā būs tai dienā kā Dāvids un Dāvida nams būs kā Dievs, kā Tā Kunga eņģelis viņu priekšā.

⁹ «Un notiks tanī dienā, Es meklēšu iznīcināt visas tautas, kas devušās cīņā pret Jeruzālemi.

¹⁰ Bet pār Dāvida namu un Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un lūgšanas garu, un tie raudzīsies uz viņu, ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumuši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto.»

¹¹ Tanī dienā Jeruzālemē būs tik lielas sēras, kā citkārt sēras bija pie Hadad-Rimmonas Megidas līdzenumā.

¹² Un zeme vaimanās, ikviena cilts par sevi: Dāvida nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Nātāna nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi;¹³ Levija nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Šimeja cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi,¹⁴ un tā arī visas pārējās ciltis, katra cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi.

13. nodaļa

¹ Tanī dienā Dāvida namam un Jeruzālemes iedzīvotājiem kļūs atklāts un pieejams avots pret grēku un pret nešķīstību.

² «Un notiks tanī dienā,» saka Tas Kungs Cebaots, «Es iznīdēšu šai zemē elka dievu vārdus, tā ka tos neviens vairs neatminēsies; līdz ar to Es izraidīšu no visas zemes praviešus un nešķīstus garus.

³ Un, ja tomēr vēl kāds sludinās kā pravietis, tad tam viņa miesīgais tēvs un viņa miesīgā māte, viņa miesīgie vecāki, sacīs: tev nebūs dzīvot, jo tu runā melus Tā Kunga Vārdā! Un viņa tēvs un viņa māte, viņa miesīgie vecāki, viņu nodurs, kad tas pravietos.

⁴ Tad nu notiks tai dienā, ka viltus pravieši kaunēsies pasludināt savus redzējumus un neviens neapvilks savu apmetni, lai krāptu,⁵ turpretī katram tādām pravietim būs jāsaka: es neesmu pravietis, nē, es esmu zemes kopējs, jo kāds mani ir pircis kā vergu jau no manām jaunības dienām.

⁶ Un, ja viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz tavām krūtīm? – tad viņš atbildēs: tā mani sasita manu draugu namā.

⁷ Zoben, pacelies un vērsies pret Manu ganu un pret to vīru, kas Man tuvs! – saka Tas Kungs Cebaots. Nogalini ganu, tad avis izklīdīs, un Es vērsīšu Savu roku arī pret tiem mazajiem.

⁸ Tad vēl jānotiek visā zemē tam, saka Tas Kungs, ka divām trešdaļām jāiznīkst, bet vienai trešdaļai jāpaliek pāri.

⁹ Un šo trešo daļu Es vedīšu caur uguni un kausēšu, kā sudrabu kausē un šķīsta, un pārbaudīšu, kā pārbauda zeltu. Viņi piesauks tad Manu Vārdu, un Es viņiem atbildēšu un teikšu: tā ir Mana tauta! Un viņi teiks: Tas Kungs ir mans Dievs!»

14. nodaļa

¹ Redzi, pienāks Tā Kunga noliktā diena, kad no tevis izvesto laupījumu atkal sadalīs tavā vidū, ² jo Es sapulcināšu visas tautas cīņai pret Jeruzālemi. Pilsētu uzveiks, ēkas izpostīs un sievas tiks apsmieklā. Pusi no pilsētas iedzīvotājiem aizvedīs gūstā, tomēr atlikušo iedzīvotāju daļu pilsētā neiznīcinās.

³ Bet tad Tas Kungs celsies un cīnīsies pret šīm tautām, kā Viņš karoja agrāk kaujas dienās.

⁴ Un Viņš nostāsies tai dienā ar Savām kājām uz Eļļas kalna, kas Jeruzālemei priekšā austrumu virzienā. Un Eļļas kalns tad pāršķelsies vidū pušu divās daļās virzienā no saules lēkta uz saules rietu; starp abām kalna pusēm radīsies plata grava, tā ka viena kalna puse pavirzīsies uz ziemeļiem, bet otra uz dienvidiem.

⁵ Un jūs tad bēgsit šai ielejā starp Maniem kalniem un pa to tālāk, jo ieleja aizstiepsies gandrīz līdz pat Acelei, un jūs bēgsit, kā jūs senlaikos bēgāt no zemestrīces Usijas, jūdu ķēniņa, laikā. Tad nāks Tas Kungs, mans Dievs, un visi svētie ar Viņu.

⁶ Tanī dienā nebūs jūtams ne aukstums, ne karstums, arī ne sals, ne ledus; ⁷ un būs viena vienīga nepārtraukta diena – tā ir Tam Kungam zināma –, kad nebūs ne dienas, ne nakts; un vakarā būs vēl gaisma.

⁸ Tanī dienā plūdīs no Jeruzālemes dzīvi tekoši ūdeņi – viena to daļa uz jūru austrumos, otra uz jūru rietumos, un tas tā būs ziemu un vasaru.

⁹ Un Tas Kungs būs ķēniņš pār visu zemes virsu. Tai dienā Tas Kungs būs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs – Vienīgais.

¹⁰ Un visa zeme kļūs par līdzenumu no Gebas līdz Rimmonai uz dienvidiem no Jeruzālemes. Jeruzāleme tomēr atradīsies paaugstinājumā un paliks savā vietā un būs apdzīvota no Benjamīna vārtiem līdz veco vārtu vietai, tālāk līdz Stūra vārtiem un no Hananeēla torņa līdz ķēniņa vīna spaidiem.

¹¹ Tur tad dzīvos ļaudis, nebaidīdamies no lāsta, un visa Jeruzāleme dzīvos drošībā.

¹² Lūk, kāda būs smagā pārmācība, ko Tas Kungs liks sajūst visām tautām, kas būs cīnījušās pret Jeruzālemi: viņu miesas satrūdēs, kamēr viņi paši vēl stāvēs uz kājām, viņu acis sāks trūdet savos dobumos, un viņu mēle satrūdēs viņu mutē.

¹³ Tai laikā pēc Tā Kunga lēmuma viņus visus pēkšņi sagrābs liels apjukums, tā ka viņi ķersies pie rokas cits citam un cits pret citu pacels savu roku.

¹⁴ Arī Jūda cīnīsies pret Jeruzālemi; tur vienuviet sakrāsies arī visu apkārtējo tautu manta – zelts, sudrabs un neaplēšams daudzums drēbju.

¹⁵ Tāds pats sods skars arī zirgus, mūļus, kamieļus, ēzeļus un visus lopus viņu karapulkos; viņiem būs jācieš gluži tā pati mocība.

¹⁶ Un pāri palikušie no visām tautām, kas bija karojušas pret Jeruzālemi, ik gadus dosies augšup, lai tur pielūgtu Ķēniņu, To Kungu Cebaotu, un svinētu Būdiņu svētkus.

¹⁷ Bet, ja kāda cilts virs zemes nekāps augšup uz Jeruzālemi, lai pielūgtu Ķēniņu, To Kungu Cebaotu, tās zemē nelīs lietus.

¹⁸ Un, ja ēģiptiešu cilts nedots augšup un neierastos, tad to ķers tas pats sods, ar kuru Tas Kungs piemeklē tās tautas, kas nedodas augšup, lai svinētu Būdiņu svētkus.

¹⁹ Tas tad būs sods ēģiptiešiem un sods visām tautām, kas nedodas augšup, lai svinētu Būdiņu svētkus.

²⁰ Tai dienā uz zirgu zvārguļiem būs rakstīts: Svētīts Tam Kungam! – Un vārāmie katli Tā Kunga namā būs līdzīgi upuru kausiem altāra priekšā.

²¹ Un visi katli Jeruzālemē un Jūdā būs veltīti Tam Kungam, tā ka visi, kas nesīs savu ziedojumu, varēs ņemt kādu no tiem un vārīt tajos. Un Tā Kunga Cebaota namā tai laikā nebūs vairs neviena pārdevēja.

48. Maleahija grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē: «Книга пророка Малахии» {[R-BIBLE4](#)})

1. nodaļa

¹ Šis ir spriedums par Israēlu, ko Tas Kungs runājis caur pravieti Maleahiju.

² «Es esmu jūs mīlējis,» saka Tas Kungs, «un tad jūs prasāt: kā tad Tu esi parādījis pret mums Savu mīlestību? – Vai Ēsavs nav Jēkaba brālis? – saka Tas Kungs, un tomēr Es mīlu Jēkabu ³ un ienīstu Ēsavu, un Es esmu viņa kalnāju pārvērtis par neauglīgu kailatni un viņa mantojuma tiesu par tuksnesi šakāļiem.

⁴ Un kaut arī Edoms sacītu: mēs esam postā likti, bet mēs gribam izpostīto atkal atjaunot! – tad Tas Kungs Cebaots saka tā: ja jūs sāksit celt, tad Es uzcelto atkal sagraušu, un tai zemei būs saukties par bezdievības zemi, un tās tautai būs būt tādai, pret kuru Tas Kungs dusmo mūžīgi.

⁵ To jūs redzēsīt paši savām acīm, un tad jūs teiksīt: Tas Kungs ir dižens un spēcīgs Israēla robežās un arī ārpus tām! –

⁶ Dēlam būs godāt savu tēvu un kalpam savu kungu. Ja nu Es esmu tēvs, kur tad nu ir Man parādāmais gods? Ja Es esmu Kungs, kur tad ir pret Mani sajūtāmā bijība? – tā saka Tas Kungs Cebaots jums, priesteri, kas jūs nicināt Manu Vārdu, – un tad jūs sakāt: kā tad mēs Tavu Vārdu nicinām?

⁷ Jūs to darāt, nesdami uz Mana altāra upurim nešķīstu maizi. Bet jūs tad turpināt: kā tad mēs upurējam Tev kaut ko nešķīstu? – Ar to, ka jūs sakāt: Tā Kunga galds ir nicināms!

⁸ Un, kad jūs upurējat kādu aklu dzīvnieku, vai tad tas nav ļaunums, un, ja jūs nesat ziedam ko klibu vai neveselu, vai arī tas nav ļaunums? Ziedo to taču reiz sava apgabala pārvaldniekam. Vai tad viņam būs prieks par to, un vai tad viņš tevi laipni uzlūkos? – tā saka Tas Kungs Cebaots.

⁹ Tad nu lūdziet Dievu, lai Viņš mums būtu žēlīgs, – tādas lietas no jūsu puses tiešām ir notikušas. Un vai tad Viņš jūs laipni uzlūkos? – saka Tas Kungs Cebaots.

¹⁰ Kaut jel kāds no jums būtu tūliņ aizslēdzis Tempļa durvis, lai jūs nededzinātu velti uguni uz Mana altāra! Man nav nekādas patikas pret jums, saka Tas Kungs Cebaots, un upuru devas no jūsu rokām Man nav pieņemamas!

¹¹ Bet no saules lēkta līdz saules rietam Mans Vārds būs augsts un varens tautu starpā, un visās malās Mans Vārds tiks godināts ar kvēpināmo un šķīstu ēdamo upuri, jo Mans Vārds kļūs augsts un varens tautu starpā, saka Tas Kungs Cebaots.

¹² Bet jūs to apgānāt, sacīdami: Tā Kunga galds, tas ir nešķīsts, un tā augļi ir nicināmi.

¹³ Un jūs sakāt: redziet, viss tas tikai veltas pūles, – un jūs laižat to vienkārši pār galvu, saka Tas Kungs Cebaots, un jūs ņemat to, kas salaupīts, kas klibš un nevesels, un pienesat to Tam Kungam kā ēdamo upuri. Un Es lai pieņemtu to no jums? – saka Tas Kungs Cebaots.

¹⁴ Nē, lai nolādēts ir krāpnieks, kam viņa ganāmā pulkā ir veselīgs pieaudzis auns, bet kas, dodams Tam Kungam solījumu, ziedo Viņam kādu mazvērtīgu dzīvnieku! Jo Es esmu liels un varens valdnieks, saka Tas Kungs Cebaots, un Mans Vārds ir bijājams tautu vidū!

2. nodaļa

¹ Un tagad, priesteri, šis aizrādījums ar pamācību domāts tieši jums: ² ja jūs negribat klausīt, nedz arī paši uz to raudzīties, lai jūs godātu Manu Vārdu, saka Tas Kungs Cebaots, tad Es raidīšu Savu lāstu pār jums un pārvērtīšu par lāstiem jūsu pašu svētības vārdus, jo jūs nemaz neņemat pie sirds un neliekat vērā Manus vārdus.

³ Redzi, Es norāšu visu jūsu sēklu un sviēdīšu mēslus jums sejā, jūsu svētku ziedojumu mēslus, un jūs kopā ar tiem tapsit aizslaucīti!

⁴ Tad jūs arī izzināsīt un sapratīsīt, ka tieši Es esmu pieņēmis par jums šādu lēmumu, lai Mana derība ar Leviju varētu pastāvēt, saka Tas Kungs Cebaots, ⁵ jo Mana derība ar viņu bija dzīvības un miera derība; kā vienu, tā otru Es piešķīru viņam, lai viņš tiešām Mani bītos un sajustu godbijību Mana Vārda priekšā.

⁶ Patiesības likums bija viņa mutē, un nekāda ļaunuma, nedz netaisnības nebija uz viņa lūpām. Mierīgi un ar atklātu sirdi viņš virzījās Man pa priekšu un atgriezta daudzus no grēkiem.

⁷ Jo priestera lūpām būs glabāt īsto atziņu, lai viņa mutes vārdos varētu meklēt īsto Dieva bauslību; ne velti taču priesteris ir Dieva, Tā Kunga Cebaota, sūtnis.

⁸ Bet jūs esat novērsušies no pareizā ceļa un radāt daudzus neapmierinātību ar savu bauslības pildīšanu un skaidrošanu, un esat Levija derību laužuši, saka Tas Kungs Cebaots, ⁹ tādēļ arī Es esmu pret jums rīkojies tā, lai jūs tiktu visas tautas nicināti un visu ļaužu priekšā par necienīgiem turēti, jo jūs nestaigājat Manis norādītos ceļus un augstāk par bauslību izceļat atsevišķus cilvēkus.»

¹⁰ Vai mums visiem nav viens tēvs? Vai mūs visus nav viens Dievs radījis? Kāpēc tad mēs cits citu neieredzam un laupām svētumu Dieva slēgtajai derībai ar mūsu tēviem?

¹¹ Tiešām, Jūda ir kļuvis vārda laužējs, un šausmu lietas notiek Jeruzālemē un visā Israēlā, jo Jūda pazemo to, kas Tam Kungam ir svēts un kas Viņam labpatīk, un ir padarījis par savu sievu kāda sveša dieva meitu.

¹² Bet Tas Kungs iznīdēs to, kas tā dara, no Jēkaba nama, abus, tiklab ierosinātāju, kā arī ierosināto un tāpat arī to, kas Tam Kungam Cebaotam nes ēdamo upuri!

¹³ Un tālāk jūs darāt arī tā. Jūs nemitīgi aplskāt Tā Kunga altāri ar asarām, jūs liekat atskanēt pār to bezgalīgi daudz raudām un vaidiem, tā ka Es nevaru vairs mierīgi uzlūkot ēdamo upuri, nedz arī saņemt ko patīkamu no jūsu rokām.

¹⁴ Un tomēr jūs prasāt: kāpēc tas tā? – Tāpēc, ka Tas Kungs ir bijis par liecinieku tev un tavu jaunības gadu sievai, kuru tu tagad esi atstūmis un ienīsti, kaut viņa bija tava līdzgaitniece un tavas paša derības sieva.

¹⁵ Tā nerīkojās arī viņš, tas vienīgais, jūs sakāt, liela gara cilvēks. – Bet ko tad darīja šis vienīgais? Viņš meklēja viņam Dieva apsolīto sēklu! Tāpēc esiet nomodā par savu garu, un lai neviens nenonīcina savu jaunības gados apņemto sievu!

¹⁶ «Bet, kas uz viņu dusmo un padzen viņu,» saka Tas Kungs, Israēla Dievs, «tas apraipa savu tērpu ar varmācības negodu, saka Tas Kungs Cebaots, tādēļ esiet nomodā par savu garu un neesiet neuzticīgi pret viņu – šādu sievu!»

¹⁷ Jūs noskaņojat pret sevi To Kungu nelabvēlīgi, jūs apkaitināt Viņu ar savām runām. Un tomēr jūs vēl jautājat: ar ko tad mēs Viņā radām šo nelabvēlību? – Ar to, ka jūs runājat: katrs, kas dara ļaunu, ir labs Tā Kunga acīs, un uz tādiem Viņam ir labs prāts, – vai: kur tad ir Dievs, kas sodītu?

3. nodaļa

¹ «Redzi, Es sūtīšu Savu sūtni, kam būs sataisīt Manu ceļu Manā priekšā. Un tad drīz ieradīsies Savā namā Tas Kungs, kuru jūs kārojat. Raugi, Viņš jau nāk!» saka Tas Kungs Cebaots.

² Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu, un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies? – Jo Viņš ir kā zeltkaļa kausētāja uguns un kā veļas mazgātājas sārms.

³ Viņš sēdēs un kausēs un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus. Tad viņi nesīs Tam Kungam ēdamo upuri īstā taisnīgumā, ⁴ un Tam Kungam tad labi patiks Jūdas un Jeruzālemes ēdamais upuris kā senajos laikos un priekš ilgiem gadiem.

⁵ «Un tad Es nākšu pie jums un jūs tiesāšu, un Es nodošu uz vietas Savu taisno liecību pret burvjiem, laulības pārkāpējiem, zvērestu laužējiem un tiem, kas izturas varmācīgi un netaisni pret algādžiem, atraitnēm un bāriņiem, kas nomāc ienācējus svešiniekus un Manis nebīstas!» saka Tas Kungs Cebaots.

⁶ «Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos, un jums, Jēkaba bērniem, vēl nebūs būt pagalam.

⁷ Jau kopš savu tēvu laikiem jūs arvien esat novērsušies no Maniem baušļiem un neesat tos ievērojuši. Tad nu atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums, saka Tas Kungs Cebaots, tad jūs atkal sakāt: kā tad mēs lai atgriežamies?

⁸ Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? – ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem.

⁹ Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat!

¹⁰ Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!

¹¹ Un Es padzīšu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots, ¹² lai arī visas

tautas jūs daudzinātu par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt, saka Tas Kungs Cebaots, ¹³ jūs vērsāt pret Mani nepieķāpīgu valodu, saka Tas Kungs, un jūs atkal jautājat: ko tad mēs runājam Tev pretī?

¹⁴ Jau ar to vien, ka jūs sakāt: ir velti, ja cilvēks kalpo Dievam, un kāds labums mums no tā, ka mēs turam Viņa baušļus un bēdu pilni panesam visdažādākās dzīves grūtības Tā Kunga Cebaota priekšā?

¹⁵ Tāpēc mēs daudzinām laimīgus esam likuma nievātājus; bezdievīgo skaits pieaug, viņi kārdina Dievu, un tomēr viss viņiem iziet labi!»

¹⁶ Bet tie, kas bīstas Dieva, savā starpā mierina cits citu: «Tas Kungs visu dzird un ievēro, un Viņa priekšā ir rakstīta piemiņas grāmata tiem, kas to Kungu bīstas un domā par Viņa Vārdu.»

¹⁷ «Tai dienā,» saka Tas Kungs Cebaots, «ko Es izraudzīšu, viņiem būs būt Manam īpašumam, un Es viņus saudzēšu, kā vīrs saudzē savu dēlu, kas viņam kalpo.

¹⁸ Un jums savukārt būs jāredz, kāda ir starpība starp taisno un bezdievīgo un starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo.

¹⁹ Jo redzi, nāks diena, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni, saka Tas Kungs Cebaots, un neatstās no viņiem pāri ne saknes, ne stiebrus!

²⁰ Bet jums, kas jūs Manu Vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule, un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas, un jūs iziesit un lēkāsit kā barojamie teļi.

²¹ Jūs samīsīt bezdievīgos, jo viņiem būs kļūt par pīšļiem zem jūsu kājām tai dienā, kuru Es būšu nolīcis, saka Tas Kungs Cebaots, ²² atcerieties Mozus, Mana kalpa, likumus, ko Es viņam kādreiz pavēlēju izveidot visa Israēla labā Horeba kalnā kopā ar visiem likumiem un tiesām.

²³ Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena.

²⁴ Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem, lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!»

VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamattekstis ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L-BIBLE4	1
Bībele	1
PRAVIEŠU GRĀMATAS.....	1
32. Jesajas Grāmata.....	2
1. nodaļa.....	2
2. nodaļa.....	3
3. nodaļa.....	3
4. nodaļa.....	4
5. nodaļa.....	4
6. nodaļa.....	5
7. nodaļa.....	6
8. nodaļa.....	7
9. nodaļa.....	7
10. nodaļa.....	8
11. nodaļa.....	9
12. nodaļa.....	10
13. nodaļa.....	10
14. nodaļa.....	11
15. nodaļa.....	12
16. nodaļa.....	12
17. nodaļa.....	12
18. nodaļa.....	13
19. nodaļa.....	13
20. nodaļa.....	14
21. nodaļa.....	14
22. nodaļa.....	15
23. nodaļa.....	15
24. nodaļa.....	16
25. nodaļa.....	17
26. nodaļa.....	17
27. nodaļa.....	18
28. nodaļa.....	18
29. nodaļa.....	19
30. nodaļa.....	20
31. nodaļa.....	21
32. nodaļa.....	21
33. nodaļa.....	22
34. nodaļa.....	23
35. nodaļa.....	23
36. nodaļa.....	24
37. nodaļa.....	24
38. nodaļa.....	26
39. nodaļa.....	26
40. nodaļa.....	27
41. nodaļa.....	28
42. nodaļa.....	29
43. nodaļa.....	29
44. nodaļa.....	30
45. nodaļa.....	31
46. nodaļa.....	32

47. nodaļa.....	33
48. nodaļa.....	33
49. nodaļa.....	34
50. nodaļa.....	35
51. nodaļa.....	35
52. nodaļa.....	36
53. nodaļa.....	37
54. nodaļa.....	37
55. nodaļa.....	38
56. nodaļa.....	38
57. nodaļa.....	39
58. nodaļa.....	39
59. nodaļa.....	40
60. nodaļa.....	41
61. nodaļa.....	41
62. nodaļa.....	42
63. nodaļa.....	42
64. nodaļa.....	43
65. nodaļa.....	43
66. nodaļa.....	44
33. Jeremijas Grāmata.....	46
1. nodaļa.....	46
2. nodaļa.....	46
3. nodaļa.....	48
4. nodaļa.....	49
5. nodaļa.....	50
6. nodaļa.....	51
7. nodaļa.....	52
8. nodaļa.....	53
9. nodaļa.....	54
10. nodaļa.....	55
11. nodaļa.....	56
12. nodaļa.....	56
13. nodaļa.....	57
14. nodaļa.....	58
15. nodaļa.....	59
16. nodaļa.....	60
17. nodaļa.....	61
18. nodaļa.....	61
19. nodaļa.....	62
20. nodaļa.....	63
21. nodaļa.....	64
22. nodaļa.....	64
23. nodaļa.....	65
24. nodaļa.....	67
25. nodaļa.....	67
26. nodaļa.....	68
27. nodaļa.....	69
28. nodaļa.....	70
29. nodaļa.....	71
30. nodaļa.....	72
31. nodaļa.....	72
32. nodaļa.....	74
33. nodaļa.....	76
34. nodaļa.....	76
35. nodaļa.....	77
36. nodaļa.....	78

37. nodaļa.....	79
38. nodaļa.....	80
39. nodaļa.....	81
40. nodaļa.....	82
41. nodaļa.....	82
42. nodaļa.....	83
43. nodaļa.....	84
44. nodaļa.....	84
45. nodaļa.....	86
46. nodaļa.....	86
47. nodaļa.....	87
48. nodaļa.....	87
49. nodaļa.....	89
50. nodaļa.....	90
51. nodaļa.....	92
52. nodaļa.....	94
34. Raudu Dziesmas.....	96
1. nodaļa.....	96
2. nodaļa.....	97
3. nodaļa.....	97
4. nodaļa.....	99
5. nodaļa.....	99
35. Ecēhiēla Grāmata.....	101
1. nodaļa.....	101
2. nodaļa.....	102
3. nodaļa.....	102
4. nodaļa.....	103
5. nodaļa.....	103
6. nodaļa.....	104
7. nodaļa.....	105
8. nodaļa.....	105
9. nodaļa.....	106
10. nodaļa.....	107
11. nodaļa.....	107
12. nodaļa.....	108
13. nodaļa.....	109
14. nodaļa.....	110
15. nodaļa.....	111
16. nodaļa.....	111
17. nodaļa.....	113
18. nodaļa.....	114
19. nodaļa.....	115
20. nodaļa.....	115
21. nodaļa.....	117
22. nodaļa.....	118
23. nodaļa.....	119
24. nodaļa.....	121
25. nodaļa.....	122
26. nodaļa.....	122
27. nodaļa.....	123
28. nodaļa.....	124
29. nodaļa.....	125
30. nodaļa.....	126
31. nodaļa.....	127
32. nodaļa.....	127
33. nodaļa.....	128
34. nodaļa.....	130

35. nodaļa.....	131
36. nodaļa.....	131
37. nodaļa.....	132
38. nodaļa.....	133
39. nodaļa.....	134
40. nodaļa.....	135
41. nodaļa.....	137
42. nodaļa.....	138
43. nodaļa.....	139
44. nodaļa.....	140
45. nodaļa.....	141
46. nodaļa.....	142
47. nodaļa.....	142
48. nodaļa.....	143
36. Daniēla Grāmata.....	145
1. nodaļa.....	145
2. nodaļa.....	145
3. nodaļa.....	147
4. nodaļa.....	148
5. nodaļa.....	150
6. nodaļa.....	151
7. nodaļa.....	152
8. nodaļa.....	153
9. nodaļa.....	154
10. nodaļa.....	155
11. nodaļa.....	156
12. nodaļa.....	158
37. Hozejas Grāmata.....	159
1. nodaļa.....	159
2. nodaļa.....	159
3. nodaļa.....	160
4. nodaļa.....	160
5. nodaļa.....	161
6. nodaļa.....	162
7. nodaļa.....	162
8. nodaļa.....	163
9. nodaļa.....	163
10. nodaļa.....	164
11. nodaļa.....	164
12. nodaļa.....	165
13. nodaļa.....	165
14. nodaļa.....	166
38. Joēla Grāmata.....	167
1. nodaļa.....	167
2. nodaļa.....	167
3. nodaļa.....	168
4. nodaļa.....	169
39. Amosa Grāmata.....	170
1. nodaļa.....	170
2. nodaļa.....	170
3. nodaļa.....	171
4. nodaļa.....	171
5. nodaļa.....	172
6. nodaļa.....	173
7. nodaļa.....	173
8. nodaļa.....	174
9. nodaļa.....	175

40. Obadjas Grāmata.....	176
1. nodaļa.....	176
41. Jonas Grāmata.....	177
1. nodaļa.....	177
2. nodaļa.....	177
3. nodaļa.....	178
4. nodaļa.....	178
42. Mihas Grāmata.....	179
1. nodaļa.....	179
2. nodaļa.....	179
3. nodaļa.....	180
4. nodaļa.....	180
5. nodaļa.....	181
6. nodaļa.....	181
7. nodaļa.....	182
43. Nahuma Grāmata.....	184
1. nodaļa.....	184
2. nodaļa.....	184
3. nodaļa.....	185
44. Habakuka Grāmata.....	186
1. nodaļa.....	186
2. nodaļa.....	186
3. nodaļa.....	187
45. Cefanjas Grāmata.....	189
1. nodaļa.....	189
2. nodaļa.....	189
3. nodaļa.....	190
46. Hagaja Grāmata.....	192
1. nodaļa.....	192
2. nodaļa.....	192
47. Caharijas Grāmata.....	194
1. nodaļa.....	194
2. nodaļa.....	194
3. nodaļa.....	195
4. nodaļa.....	195
5. nodaļa.....	196
6. nodaļa.....	196
7. nodaļa.....	197
8. nodaļa.....	197
9. nodaļa.....	198
10. nodaļa.....	199
11. nodaļa.....	199
12. nodaļa.....	200
13. nodaļa.....	200
14. nodaļa.....	201
48. Maleahija grāmata.....	202
1. nodaļa.....	202
2. nodaļa.....	202
3. nodaļa.....	203
Satura rādītājs.....	205